

Giới thiệu Bánh Xe Định Mệnh

Không Lập Thanh năm nay hai mươi bảy tuổi, qua nửa đời thấp hèn, bản tính thành ra tự ti, hoặc giả bao năm qua chuyên bị đè nén khiến cô đặc biệt thích ở nơi cao. Lúc đầu mua căn hộ này, khu nhà mới có tầng trệt, diện tích sử dụng rộng hơn một chút. Nhưng cô cho rằng trong lòng đã muốn mua phòng ở tầng cao, thì nhất định phải mua tầng cao. Cuối cùng cô chọn căn hộ trên tầng hai mươi tám, tầng cao nhất của tòa nhà.

Không Lập Thanh nhìn lại Không Kiến Huy có chút không hiểu. Không Kiến Huy đành nói tiếp, ông ta không dám nhìn thẳng vào cô, quay đầu nhìn vào góc tường: “Con còn có một đứa em trai, cho dù xưa nay ta không tốt với con, nhưng xin con hãy chăm sóc cho nó. Nó là người nối dõi của ta, con hãy nuôi dưỡng nó coi như trả cho ta ơn dưỡng dục. Nó mới có ba tuổi, coi như con nể tình ta là cha con, đừng để nó lại cho mẹ nó, bà ta không phải người mẹ tốt.”

Không Lập Thanh không biết lúc nhỏ Không Vạn Tường đã gặp những chuyện gì. Hai năm nuôi dưỡng thằng bé, Không Lập Thanh luôn kiên trì giúp Không Vạn Tường hòa nhập cuộc sống mới, nhưng dường như kết quả không như ý. Phần lớn thời gian thằng bé đều yên lặng như này, không hề giống một đứa trẻ năm tuổi chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Người phụ nữ bất hạnh

Khi đã trưởng thành, Không Lập Thanh bỗng trở nên hoài cổ, thường hay nhớ lại những chuyện xa xưa, chuyện thời thanh xuân, chuyện thời niên thiếu...

Câu chuyện đời cô bắt đầu từ một buổi tối nóng nực.

Lúc đó đang là tháng Bảy, tháng nóng nhất trong năm, đã mấy ngày liên nhiệt độ lên đến ba mươi tám độ, tưởng như cả thành phố sắp bị thiêu chết đến nơi. Cũng may sau mấy ngày nóng nực cuối cùng ông trời cũng ban cho một trận mưa to. Mưa mùa hè rào rào trút xuống nhưng cũng tạnh nhanh, qua mười phút ào ào, sấm ngừng, nước ngớt, mọi thứ trở lại bình thường.

Mưa tạnh cũng là lúc trời bắt đầu nhá nhem, hơn tám giờ tối Không Lập Thanh xách túi đồ ra khỏi siêu thị dưới cổng khu nhà. Vừa qua con mưa rào, không khí dường như lành hơn, nhưng nhiệt độ thì không vì thế mà giảm đi, cái nóng vẫn hầm hập như cũ.

Từ quán ven đường vọng đến tiếng hát, là ba cô gái đang cùng biểu diễn một bài nhạc nhẹ hay đến rung động lòng người, giọng hát rất trong và vang, giai điệu không phải vui tươi mà như đang chậm chậm kể về một thời thiếu nữ đẹp nhưng buồn man mác.

“Hoa từ đây ngày đêm đón gió tâm tình, càng muốn dừng cảm để vui vẻ, tiếng cười càng nghẹn lại.” Không Lập Thanh chậm chậm đi trên vỉa hè chăm chú lắng nghe.

“Hoa từ đây, mang lòng mình gửi theo vòng xoay ngựa gỗ, xoay xoay xoay xoay, nhưng vẫn chẳng thể nào quên được mối tình si.” Có chút không giống như giọng nữ, nhịp hát nhanh nên người nghe thấy bí mà chẳng thương. Nghe xong Không Lập Thanh hơi cảm động, tâm tư cô theo lời hát bay về một thời xa xôi, cảnh vật xung quanh bỗng chốc hóa hư ảo. Tay xách túi đồ vừa mưa, bước chân Không Lập Thanh hoảng hốt dừng lại khi phía sau truyền đến một tiếng “phựt”, sau đó là hai tiếng “bịch bịch” vang lên. Cô sực tỉnh mới phát hiện trên mặt đất đã vương vãi đầy đồ mình vừa mới mua.

Sữa bột cho trẻ em, kem đánh răng, xà phòng, giấy vệ sinh vì một bên quai túi đựng bị đứt đã rơi hết xuống đất. Không Lập Thanh ngẩn ngơ nhìn đám đồ vương vãi dưới chân, lát sau khẽ thở dài.

Không Lập Thanh không phải người may mắn. Phải nói trong hai mươi bảy năm cuộc đời, cô luôn là người xui xẻo, làm việc gì cũng không được thuận lợi như người khác. Người bình thường cứ tâng tâng là có thể xong mọi việc, nhưng Không Lập Thanh luôn trải qua rất nhiều trở ngại mới có thể cán đích. Sớm đã quen cảnh những việc bình thường chẳng có gì to tát cũng có thể bị hỏng bét vào phút cuối, cho nên “tai nạn” này đối với cô mà nói chẳng nhằm nhò gì.

Đám đồ rơi xuống mặt đường ướt nước mưa, bị bẩn cả, may mà đều được đóng gói trong bao bì, lau sạch bùn vẫn có thể dùng được. Không Lập Thanh xách theo hộp sữa bột đáng giá nhất quay người bước về phía siêu thị mua túi đựng mới.

Mất ba đồng mua túi, Không Lập Thanh vội vã quay lại bên đường nhặt đám đồ bị rơi còn nguyên đó. Lúc này cô cũng chẳng còn sức để than thở thêm gì nữa, chỉ nhanh chóng xách túi đồ đi về nhà. Không Lập Thanh vừa đi vừa lẩm bẩm trong miệng: “Tài khoản chỉ còn hai vạn, mỗi tháng trả góp ngân hàng hai nghìn tiền mua nhà, chi phí cho con trai hàng tháng một nghìn hai, sinh hoạt phí, điện nước, gas một nghìn rưỡi, phí đi lại tìm việc khoảng bốn trăm tệ, sơ sơ chỗ đó đã là năm nghìn một trăm tệ, như vậy hai vạn kia cùng lăm cũng chỉ đủ trang trải hơn ba tháng.” Nhẩm tính đến đây thì dừng lại, Không Lập Thanh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, thở dài buồn bã: “Nhờ con trai bị ốm thì phải làm thế nào đây?”

Đầu óc Không Lập Thanh hơi tê dại, cô dường như đắm chìm vào dòng suy nghĩ mà quên hết mọi thứ xung quanh. Cô vừa đi vừa lẩm bẩm, tự nói tự nghe giống người bệnh tâm thần khiến cho những người xung quanh tỏ ra hơi nghi ngại.

Không Lập Thanh bước vào khu nhà, sau cơn mưa, người già ở những tầng trên đi xuống sân chung hóng gió, ngắm hoa. Hình ảnh cô vừa đi vừa lẩm bẩm một mình không quan tâm xung quanh, vai buồm thông xuống có chút chấn nắn quả nhiên thu hút nhiều ánh nhìn.

Hai năm trước, Không Lập Thanh tới thành phố B mua căn hộ cô đang ở hiện nay. Căn hộ diện tích bảy mươi mét vuông, giá tám mươi tư vạn nhân dân tệ, cô lúc đó chỉ có hơn ba mươi vạn tệ, đủ thanh toán đợt đầu, hơn năm mươi vạn tệ còn thiếu cô vay ngân hàng trả góp trong hai mươi lăm năm.

Không Lập Thanh năm nay hai mươi bảy tuổi, qua nửa đời thấp hèn, bản tính thành ra tự ti, hoặc giả bao năm qua chuyên bị đè nén khiến cô đặc biệt thích ở nơi cao. Lúc đầu mua căn hộ này, khu nhà mới có tầng trệt, diện tích sử dụng rộng hơn một chút. Nhưng cô cho rằng trong lòng đã muốn mua phòng ở tầng cao, thì nhất định phải mua tầng cao. Cuối cùng cô chọn căn hộ trên tầng hai mươi tám, tầng cao nhất của tòa nhà.

Thang máy không có người, không gian nhỏ hẹp sáng trưng dưới ánh đèn, nhưng trong mắt Không Lập Thanh lại là một màu trắng xóa, cô không thích cảm nhận này.

Không gian khép kín chốc chốc lại truyền tới tiếng thang máy chuyển động lên cao “kẹt kẹt”. Mũi mũi hồ ngửi thấy mùi máu tanh tanh, nhìn kỹ khoảng rộng hai mét vuông nền thang máy dưới ánh đèn, Không Lập Thanh phát hiện hai dấu máu mờ mờ, mất dừng lại ở đó một chút, sau đó bản tính lãnh đạm trở lại, cô ngẩng đầu nhìn bảng báo thang máy liên tục nhảy số, trong đầu lại nghĩ chuyện tiền nong, trên mặt liền hiện ra vẻ buồn bã.

Thang máy đã dừng lại ở tầng cao nhất, nơi này chỉ có hai căn hộ, căn hộ đối diện nhà cô diện tích lớn gấp đôi, chủ hộ đó Không Lập Thanh cũng gặp qua mấy lần, còn nhớ đó là một cô gái rất đẹp, làm tiếp viên hàng không.

Trong khi bước từ thang máy ra, mắt Không Lập Thanh tùy tiện nhìn quanh, vô tình dừng lại trước cửa nhà hàng xóm, lại thấy mấy vết máu. Cô ngây ra một chút rồi lại đi tìm chìa khóa mở cửa.

Cửa nhà không lớn, nhưng cũng may phòng khách còn có một cửa sổ sát nền, những ngày trời quang, ánh nắng chiếu vào phòng qua ô cửa sổ đó rất đẹp, Không Lập Thanh rất thích.

Căn nhà thiết kế và bài trí đơn giản, phòng bếp là coi nói thêm, chỗ cửa thông với phòng khách đặt một bàn ăn nhỏ với bốn chiếc ghế dựa gỗ, tạm coi như phòng ăn, ti vi LCD 32 inch kê gần cửa sổ, một bộ sofa không to lắm và một bàn trà kính chịu nhiệt bày bên cạnh.

Nhà ít đồ đạc nhưng gọn gàng sạch sẽ, lúc Không Lập Thanh bước vào, Không Vạn Tường đang ngồi trên sofa, tay ôm con khi vải, chăm chú xem SpongeBob[1], đôi chân nhỏ lơ lửng đung đưa không chạm đất, nhưng bên trên lại ngồi rất ngay ngắn.

[1] SpongeBob: Series phim hoạt hình nổi tiếng của kênh Nickelodeon.

Nghe thấy tiếng Không Lập Thanh mở cửa, Không Vạn Tường ngẩng đầu lên nhìn, nhưng vẫn ngồi nguyên, chào một tiếng: “Mẹ.”

Không Lập Thanh khẽ đáp lại, khom người tháo giày, sau đó vào nhà tắm lấy ra chiếc khăn lau, nhặt từng món đồ bị rơi bấn lúc này lên lau sạch sẽ.

“Túi đựng lại bị thủng à?” Bên tai Không Lập Thanh truyền tới giọng trẻ con non nớt.

Cô dừng tay một lát, quay đầu nhìn về phía khuôn mặt trắng như trứng gà bóc không chút biểu cảm của Không Vạn Tường, cảm thấy hơi xấu hổ nói: “Lần sau mẹ phải mang túi vải đi mới được, túi vải sẽ bền.”

Không Vạn Tường hơi chau mày nhưng không nói gì, quay lại tiếp tục xem ti vi.

Không Lập Thanh cũng chau mày, cô thật không thể hiểu, Không Vạn Tường nhỏ như thế, mới có năm tuổi, sao không thấy giống trẻ con chút nào. Theo quan niệm của cô, trẻ con tuổi này phải hiếu động nhảy nhót như con cá bơi lội tung tăng trong bể cảnh chứ không phải cả ngày yên lặng trong phòng như tượng đất thế này.

Thời thơ ấu và thanh niên của Không Lập Thanh quá buồn thảm. Trong hồi ức, cả quãng thời gian dài đó cô đều bị đánh đập, chửi mắng, tinh thần và thể xác đều bị thương tổn, một cơn ác mộng dài trong cuộc đời Không Lập Thanh. Cô đã ném đủ mùi cay đắng, cho nên nhất định che chở chăm sóc Không Vạn Tường, để cậu bé không phải trải qua tuổi thơ khắc nghiệt của mình. Nhưng hiện tại tuy Không Vạn Tường không tự ti và rụt rè như cô năm đó, nhưng biểu hiện của thằng bé cũng không giống những đứa trẻ đồng trang lứa, nó quá lạnh lẽo, cũng quá hiểu chuyện.

Đôi lúc Không Lập Thanh không tìm được nghĩ rằng, lẽ nào Vạn Tường cũng có một tuổi thơ dữ dội, những chuyện không vui đó cậu bé đều ghi nhớ? Nhưng Không Lập Thanh cũng rõ ràng một điều, lúc Không Vạn Tường đến ở với mình, cậu bé còn chưa qua sinh nhật lần thứ ba, theo lý mà nói, tuổi đó trẻ con chưa thể có hồi ức.

Không Vạn Tường kỳ thực không phải con của Không Lập Thanh, nói đúng ra thằng bé với cô là chị em cùng cha khác mẹ. Bản thân Không Lập Thanh sinh ra đã là đứa trẻ bất hạnh, cuộc đời gặp rất nhiều chuyện éo le.

Cô ra đời trong một thôn sơn hẻo lánh của cao nguyên Vân Quý miền Trung Trung Quốc. Không Kiến Huy, cha cô, hồi thanh niên là một anh chàng khá đẹp mã. Bà nội Không Lập Thanh vốn là một nữ nhân nức tiếng xa gần, bà sinh được chín người con, duy có cha Không Lập Thanh là thừa kế trọn vẹn vẻ đẹp của bà, trở thành trang thiếu niên anh tuấn.

Ông nội Không Lập Thanh lúc đó làm chức thư ký thôn, Trung Quốc cuối những năm Bảy mươi, quân nhân rất có tương lai, nhân lúc quân đội tuyển quân tại thôn nhà, ông đã tận dụng mối quan hệ của mình, đưa con trai Không Kiến Huy nhập ngũ. Kể từ đó, vận mệnh của Không Kiến Huy đã thay đổi.

Khổng Kiến Huy sau mấy năm đi lính nghĩa vụ được chuyển sang bộ đội chuyên nghiệp, nhưng vốn ham kinh doanh nên ông vẫn xuất ngũ chuyển tới làm cho một doanh nghiệp nhà nước ở thành phố B.

Khổng Kiến Huy trụ ở thành phố này, mặc dù tháo vát chịu khó nhưng không có tiền, cũng không có người nâng đỡ nên làm mấy năm rồi vẫn chỉ là công nhân, tuổi cũng đã nhiều mà vẫn một mình, chưa lấy vợ. Một lần Khổng Kiến Huy về thăm quê, mẹ ông giới thiệu cho một cô giáo trong thôn, hai người kết hôn. Kết hôn xong, Khổng Kiến Huy quay lại thành phố B, để vợ ở nhà với mẹ. Mỗi người một nơi như vậy nên hai năm sau mẹ Khổng Lập Thanh mới sinh được cô. Lúc đó thông tin liên lạc còn kém phát triển, mẹ Khổng Lập Thanh viết thư cho chồng báo tin đã sinh con, lại không nói rõ sinh trai hay gái.

Khổng Kiến Huy sống ở thành phố nhiều năm nhưng còn mang nặng tư tưởng tiểu nông, vẫn hy vọng mình có con trai nối dõi tông đường. Trong tiềm thức ông luôn đinh ninh mình có con trai, do đó Khổng Lập Thanh là con gái nhưng lại mang tên đàn ông là do vậy.

Cho đến trước bảy tuổi, Khổng Lập Thanh chưa một lần gặp cha mình. Khổng Kiến Huy sau khi có con cũng chưa từng về qua nhà.

Cuộc sống bảy năm của cô chỉ cùng mẹ bươn trải trong sơn thôn hẻo lánh, quãng đời thơ ấu này vốn không có nhiều biến động. Trong hồi ức của mình, Khổng Lập Thanh còn nhớ, mẹ cô không phải người phụ nữ xinh đẹp nhưng lại rất đảm đang, bà nấu ăn rất ngon. Nhiều năm sau nghĩ về mẹ, Khổng Lập Thanh vẫn cảm thấy, điểm đáng nhớ nhất là bà chưa bao giờ đánh đòn cô.

Năm Khổng Lập Thanh bảy tuổi, lần đầu tiên gặp cha mình, lại nghe nói ông về để ly hôn với mẹ cô. Lúc đó Khổng Lập Thanh còn nhỏ, chưa hiểu được thế nào là ly hôn, chỉ biết đó là một chuyện động trời, phải rất lâu sau cô mới hiểu rõ căn nguyên của câu chuyện hôm ấy.

Những năm Tám mui, ly hôn còn là chuyện cấm kỵ, nhất là ở những vùng quê hẻo lánh, Khổng Kiến Huy đề nghị bù đắp sau ly hôn bằng cách nhận nuôi Khổng Lập Thanh.

Vậy là Khổng Lập Thanh được cha mang đến thành phố ông đang sống. Trong ký ức của Khổng Lập Thanh, người cha này luôn lạnh lùng và dễ nổi cáu. Những năm tháng ấy Khổng Lập Thanh mãi mãi không quên được. Khổng Kiến Huy lần đầu gặp con cũng lần đầu biết con mình là con gái, đứa con gái mà ông ta chỉ nhìn cũng thấy ngứa mắt. Mấy ngày di chuyển từ quê nhà lên thành phố, Khổng Lập Thanh luôn phải đối mặt với cái nhìn lạnh lùng pha sự ghét bỏ của người cha, cô thực sự còn nghĩ ông sẽ vứt bỏ mình trên đường đi.

Nhưng phải tới khi đến thành phố, chuỗi ngày đau khổ của Khổng Lập Thanh mới thực sự bắt đầu. Khổng Kiến Huy trong mắt người ngoài là một người đàn ông hòa nhã lịch sự, chỉ có với người nhà ông ta mới tỏ ra cục cằn, thô lỗ mà thôi.

Trong ấn tượng của Khổng Lập Thanh, cha cô là một kẻ đạo đức giả, trước mặt người khác thì làm bộ quan tâm chăm sóc cô, nhưng khi không có người ngoài, ông ta liền coi cơ thể cô là nơi trút giận. Khổng Kiến Huy đánh con mà chẳng cần có lý do gì, chỉ là do ngứa mắt. Khổng Lập Thanh còn nhớ, suốt những năm ở cùng cha, cô chưa một lần dám mặc quần áo ngắn, bởi lẽ chân tay chỗ nào cũng có dấu tích bị đòn.

Khi còn ở quê, Khổng Lập Thanh là một đứa trẻ hiếu động, thế nhưng chỉ sau mấy tháng chuyển về thành phố, cô bỗng nhiên biến thành đứa bé lặng lẽ, chậm chạp và lười biếng. Những trận đòn oan hàng ngày khiến cô biến thành nhút nhát, sợ sệt, chỉ muốn thu mình lại để được yên ổn mà thôi.

Năm Khổng Lập Thanh mười tuổi, Khổng Kiến Huy cha cô tái hôn, đối tượng tái hôn lần này là con gái phó giám đốc một nhà máy gần đấy. Bà ta cũng mới ly hôn, có một đứa con gái riêng trạc tuổi Khổng Lập Thanh. Cha tái hôn với một người phụ nữ quyền lực hơn, không cần nói cũng biết Khổng Lập Thanh sẽ càng thêm thê lương.

Suốt thời niên thiếu, cô đều bị ghẻ lạnh, cha ruột ghét bỏ, người ngoài không ai quan tâm, bị tổn thương sâu sắc, mặt dần in hằn nỗi đau đớn, buồn bã.

Khổng Lập Thanh bắt đầu hiểu chuyện từ năm cô mười bốn tuổi. Khi đó nhà đã rất giàu nhưng cô lại không có được một bộ đồ cho ra dáng, một tuần mới được tắm gội một lần, người ngom nhớp nháp, đầu tóc bần thiu khiến Khổng Lập Thanh không có nổi một người bạn, cô luôn thu mình trong góc lớp, càng biến thành đứa trẻ khiến người ta ghét bỏ.

Năm Khổng Lập Thanh mười bốn tuổi cũng xảy ra một chuyện trở thành bước ngoặt cuộc đời, chuyện đó liên quan đến một người đàn ông. Cô nhớ, lần đầu tiên mình gặp người đàn ông đó là một ngày nắng ráo, nhiều năm qua đi, cô thậm chí đã quên mất tên người ấy, nhưng lại mãi mãi ghi nhớ hình ảnh người ấy đứng trên bục giảng, thân hình cao lớn chìm trong ánh nắng, tay áo sơ mi trắng xắn tới khuỷu, nghiêm nghị đứng đó, mắt nhìn thẳng vào học trò, nói đồng dục: “Bạn có cảm thấy cuộc đời không công bằng không? Bạn có cảm thấy cuộc sống không như ý không? Lúc này bạn có lý tưởng nào muốn theo đuổi không? Nếu vậy hãy đọc sách, hãy đối xử tốt với cuốn sách giáo khoa trong tay bạn, nó sẽ cho bạn những hồi đáp tuyệt vời.”

Lúc này Khổng Lập Thanh nhớ lại quãng thời gian đó, cũng hiểu ra năm ấy mình đã gặp được một thầy giáo ngữ văn trẻ tuổi giàu nhiệt huyết. Cũng nhờ thế mà cô lạc quan hơn, thế giới tâm tưởng cô đang sống vì những lời nói của người thầy ấy mà trở nên tươi sáng hơn.

Từ năm mười bốn tuổi đó Khổng Lập Thanh đã có mục tiêu để phấn đấu, cô không thông minh nhưng là người một khi đã tìm thấy lối ra cho vận mệnh thì sẽ sống chết theo đuổi.

Cô nỗ lực như vậy tròn bốn năm, mọi cực nhọc chỉ mình cô biết, mười tám tuổi thi đỗ vào khoa Chuẩn đoán lâm sàng của Đại học Bắc Kinh. Khoa Chuẩn đoán lâm sàng của đại học Bắc Kinh mỗi năm chỉ tuyển bốn mươi đến sáu mươi chỉ tiêu trên toàn quốc. Sau cả khóa học, số người cuối cùng có thể nhận bằng tốt nghiệp chỉ còn khoảng hai phần ba tổng số sinh viên theo học.

Khổng Lập Thanh không chỉ thi đỗ mà còn tốt nghiệp ra trường đúng hạn. Trong bảy năm cô học ở Đại học Bắc Kinh, bố cô chỉ cho cô tiền học phí, tiền sinh hoạt phí cô phải nai lưng làm thuê kiếm lấy.

Bây năm khổ cực vừa học vừa làm cuối cùng cũng qua, tốt nghiệp đại học là có thể thoát ly gia đình tự lập bên ngoài. Nhưng chẳng ai ngờ, Không Lập Thanh tốt nghiệp hôm trước thì hôm sau bỏ cô vào tù.

Không Kiến Huy sau khi tái hôn có thể nói là một bước lên mây, cũng là người thức thời nên lúc này ông ta liền tự học kiếm chút chữ nghĩa, văn bằng, sau đó được bố vợ nâng đỡ, dần dần từng bước thăng lên làm quản lý nhà máy. Cho dù thời kỳ đó nền kinh tế quốc doanh khá ảm đạm, nhưng nhà máy của họ trực thuộc trung ương, được ưu ái nên hoạt động vẫn rất hiệu quả. Vì vậy Không Kiến Huy được thể càng phô trương, có ngày vào tù như hôm nay cũng là do năm xưa quá huênh hoang khiến kẻ khác ngứa mắt.

Không Kiến Huy suốt thời thanh niên sống trong cảnh bất đắc chí, nhưng bản chất ông ta lại là người rất có dã tâm, cũng rất chuyên quyền. Sau này đôi đôi được nắm quyền sinh quyền sát trong tay, những tính cách trên mới bộc phát. Suốt thời gian đương chức ông ta đã mạo phạm tới rất nhiều người. Lần đi tù này là do bị tố cáo tham nhũng, kỳ thực số tiền không lớn, chưa tới mười vạn tệ nhưng người tố cáo có chứng cứ xác đáng. Không Kiến Huy gần đây đối xử với vợ hai không tốt, làm nạn không một ai muốn giơ tay cứu vớt ông ta, bị người người dồn vào chân tường, Không Kiến Huy cuối cùng hoàn toàn sụp đổ.

Không Lập Thanh bất đắc dĩ phải gặp cha mình trong tù. Ở phòng tiếp thân nhân của nhà tù đó, xung quanh đều là người đi thăm tù, tiếng khóc than ồn ào, chỉ có bàn của cha con họ không khí đông cứng không một tiếng động. Không Kiến Huy hôm đó tinh thần rệu rã, mệt mỏi, qua một đêm tóc đã bạc trắng, trông như già đi một giáp.

Lúc mới nhìn thấy cha mình, Không Lập Thanh thực sự có chút thờ ơ, nói không rõ được là đang thương hại hay đồng cảm. Cô đã đi một chặng đường đời dài chẳng ai người quan tâm cho nên trưởng thành cũng không phải người mềm yếu. Nhưng đối mặt với người đàn ông đã gây cho mình bao vết thương lòng này cô cũng không có ý hận, chỉ thấy dừng đọng. Không Lập Thanh ngồi đối diện Không Kiến Huy, yên lặng không biết nói gì. Kỳ thực trong thâm tâm cô rất sợ người đàn ông này, nỗi sợ càng sâu càng lớn, đã trở thành một bóng đen ám ảnh trong tâm trí cô.

Không Kiến Huy chán nản gục xuống trước mặt Không Lập Thanh, giữa tiếng ồn ã xung quanh, thì thầm: “Trong nhà cũ ta còn có một thứ, con phải đến mang nó đi.”

Không Lập Thanh nhìn lại Không Kiến Huy có chút không hiểu. Không Kiến Huy đành nói tiếp, ông ta không dám nhìn thẳng vào cô, quay đầu nhìn vào góc tường: “Con còn có một đứa em trai, cho dù xưa nay ta không tốt với con, nhưng xin con hãy chăm sóc cho nó. Nó là người nối dõi của ta, con hãy nuôi dưỡng nó coi như trả cho ta ơn dưỡng dục. Nó mới có ba tuổi, coi như con nể tình ta là cha con, đừng để nó lại cho mẹ nó, bà ta không phải người mẹ tốt.”

Không Lập Thanh yên lặng, sau đó khẽ gật đầu, xem như là đồng ý.

Mẹ của Không Vạn Tường vốn là gái nhảy, trước đây làm việc ở hộp đêm, sau được Không Kiến Huy để mất tới, bao nuôi, sau cùng thì sinh con cho ông ta.

Không Lập Thanh theo địa chỉ Không Kiến Huy nói, đến khu chung cư cao cấp của thành phố T tìm mẹ con Không Vạn Tường. Lúc đó cuộc sống của mẹ con họ rất bấp bênh, tòa án sớm muộn cũng tìm đến niêm phong căn hộ này của Không Kiến Huy. Mẹ Không Vạn Tường rất trẻ, so với Không Lập Thanh còn kém mấy tuổi, mới chỉ khoảng hai mươi. Bình thường cô ta đã quen sung sướng, sau khi Không Kiến Huy vào tù, không gửi tiền nữa, cuộc sống của hai mẹ con trở nên khó khăn chưa từng thấy. Khi trông thấy Không Lập Thanh, cô ta lập tức kích động, ngẩng phắt khuôn mặt trang điểm cầu kỳ lớn tiếng mắng chửi, nguyên rủa tất cả những gì cô ta có thể nhớ ra. Cô ta chửi chính quyền, mắng Không Kiến Huy, cuối cùng quay sang chửi mắng đứa con là đồ ngu si đần độn.

Không Lập Thanh cuối cùng cũng tìm thấy Không Vạn Tường đang trốn dưới gầm bàn ăn. Lúc đó thằng bé còn chưa đến ba tuổi, mặt mũi ngây ngô, ánh mắt dò dẫm, chân tay lộ đầy những vết bầm tím. Không Lập Thanh bèn ôm nó lên, khi rời xa mẹ, thằng bé không khóc cũng không làm ồn, ngoan ngoãn để Không Lập Thanh bế đi.

Cô đưa Không Vạn Tường đến căn phòng Không Kiến Huy và mình ở trước khi ông tái hôn trong thành phố T, tìm được số tiền ba mươi vạn Không Kiến Huy cất giấu, dùng số tiền đó đóng tiền đặt cọc mua căn hộ trả góp ở thành phố B mà hiện cô và Không Vạn Tường đang ở.

Không Lập Thanh không biết lúc nhỏ Không Vạn Tường đã gặp những chuyện gì. Hai năm nuôi dưỡng thằng bé, Không Lập Thanh luôn kiên trì giúp Không Vạn Tường hòa nhập cuộc sống mới, nhưng dường như kết quả không như ý. Phần lớn thời gian thằng bé đều yên lặng như này, không hề giống một đứa trẻ năm tuổi chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Mùa hè nóng nực, sau cơn mưa không khí thường phảng phất chút hơi nước nóng ẩm, người chỉ vận động nhẹ cũng toát mồ hôi. Khi Không Lập Thanh

lau sạch chỗ đồ bị rơi bẩn trên đường thì đầu mũi cũng nhỏ xuống mấy giọt mồ hôi lã chã, cả người nhóp nhép khó chịu. Cô đứng dậy đi về phía cửa sổ sắt nèn, kéo rèm mở cửa, hít thở chút không khí, tiện thể quay lại hỏi Không Vạn Tường: “Vạn Tường, con tắm chưa?”

Không Vạn Tường dựa vào thành sofa ngồi thẳng lên trả lời: “Lát nữa con tắm, tắm xong là đi ngủ luôn.”

Không Lập Thanh chán nản vô cùng, đứa trẻ này cũng có chủ kiến quá rồi, như thế mà giống như mới lên năm sao. Không Lập Thanh đi đến, đưa tay sờ lên phía sau cổ Không Vạn Tường, cảm thấy khô sạch bèn không nói gì thêm mà quay người đi vào phòng ngủ tháo ga giường mang đi giặt.

Trong phòng tắm, tiếng động cơ quay ù ù, Không Lập Thanh hai tay chống lên mặt máy giặt, ngẩn ngơ nhìn đèn hiệu nhấp nháy. Người cô vẫn thấy dính dáp khó chịu nhưng vẫn muốn đợi Không Vạn Tường tắm rửa xong đi ngủ rồi mình mới tắm.

Cô mở vòi nước trên bồn, vốc nước lạnh lên rửa mặt, như vậy cũng khiến cô thấy dễ chịu hơn một chút. Đèn trong phòng tắm là đèn vàng, bồn rửa bằng sứ trắng tinh, nước xối ào ạt, Không Lập Thanh cho sữa rửa mặt ra tay rồi xoa đều lên mặt, chà xát rất mạnh, như thể động tác của đàn ông.

Vốc nước lạnh lên mặt lần nữa rửa sạch những bọt xà phòng, sau đó Không Lập Thanh rửa tay theo đúng các bước trong quy trình rửa tay của bác sĩ, hai cánh tay gầy đưa ra trước mặt, trên làn da trắng vẫn còn vài vết sẹo rải rác. Thời gian đã khiến chúng mờ đi, chỉ còn như dấu tích sau trận thủy đậu thuở nhỏ.

Không Lập Thanh ngậy người nhìn đám sẹo, ánh mắt dờ dẩn, cô biết tâm trạng mình lúc này rất tệ. Mỗi khi gặp áp lực trong cuộc sống là những cơn ác mộng trong ký ức lại quay trở về tìm cô tra tấn. Không Lập Thanh không muốn nhớ lại đoạn hồi ức đen tối đó, nhưng cô không thể tự khống chế được bản thân. Trong đầu cô những hình ảnh đáng sợ năm ấy vẫn cứ hiện về rõ mồn một: Khuôn mặt đẹp của người đàn ông tràn đầy khoái cảm bệnh hoạn, điều thuốc lá cháy đỏ dí xuống làn da trắng muốt của cô, mùi thịt cháy khét lẹt vẫn vút quanh chớp mũi...

Không Lập Thanh uốn cong cánh tay trước bồn rửa, duy trì tư thế kỳ lạ ấy đến hơn mười giây rồi ngẩng mạnh lên như muốn đẩy cơn ác mộng ra khỏi đầu. Máy giặt vẫn quay ù ù, vòi nước vẫn chảy ồ ạt, xung quanh rất ồn ào.

Đứng thẳng lên, trong gương là một cô gái với đôi mắt u buồn, ngũ quan bình thường, không thể coi là đẹp, chỉ có thể nói là một cô gái không xấu. Nhưng miệng cô ta lại hơi trễ xuống, tóc mái dài xòa trên trán che mất một bên mắt khiến người khác cảm thấy khuôn mặt này ẩn chứa nét ảm sầu. Không Lập Thanh tự biết mình không phải tuýp khiến người ta yêu thích. Cô khẽ thở dài, đi đến thư phòng lấy một điều thuốc châm lửa rồi yên lặng ngồi trên nền nhà tắm hút hết.

Không Lập Thanh biết mình chẳng phải là người mạnh mẽ giỏi chịu áp lực, cô đã trải qua nửa đời lao đao, sợ nhất là không thể tự mình đứng vững. Trước đây một thân một mình không sao, khó khăn, khổ sở thế nào cô cố chịu rồi cũng qua. Bây giờ cô đã có thêm một đứa trẻ năm tuổi gọi là mẹ, trẻ con phải chịu ảm ức thì không nên. Thời gian này cô đang thất nghiệp, cảm thấy áp lực quá lớn, nhưng cô không thể để Không Vạn Tường biết mình đang lo lắng. Cô không có tiền, cũng chưa tìm ra giải pháp, chỉ biết hút thuốc để giảm áp lực.

Không gian nhỏ hẹp của phòng tắm phút chốc đã đầy khói thuốc. Không Lập Thanh sợ lát nữa Không Vạn Tường vào tắm sẽ bị sặc khói bèn đứng dậy bật quạt thông gió. Khi ngồi lại xuống nền nhà tắm, không gian nhỏ đầy ảm thanh ồn ào lại khiến cô tỉnh tâm trở lại.

Hút hết một điều thuốc, Không Lập Thanh vẫn ngồi ôm gối trong nhà tắm không đứng dậy. Cô nhớ lại những năm tháng đã qua, quãng đời đó cô giống như người bộ hành đơn độc, không ánh sáng, không lối thoát. Suốt thời ấu thơ và niên thiếu chịu nhiều uất ức đã đành, qua bao nhiêu năm phấn đấu khổ cực mới có thể ra xã hội kiếm tiền, sống tự lập còn chưa được hai năm lại đã thất nghiệp.

Không Lập Thanh cảm thấy chuyện may mắn duy nhất mình gặp được trong những năm qua là vào được bệnh viện mà cô vừa bị sa thải ngày hôm qua.

Bệnh viện Không Lập Thanh làm trước đây là bệnh viện trực thuộc trường cô học, đó cũng là bệnh viện nổi tiếng nhất cả nước. Không Lập Thanh vừa mới tốt nghiệp, không có tiền, không có thế, vậy mà lại có thể được làm việc ở đây, chuyện này đối với cô mà nói không thể không coi là kỳ tích. Cô là kiểu người phản ứng không nhanh nhạy, đi làm được mấy tháng mới mơ hồ cảm thấy có người âm thầm nâng đỡ mình, nhưng người giúp đỡ cô lại rất tế nhị, làm việc tốt mà không hề ra mặt, vì vậy cô cũng vui vẻ vờ như không biết.

Không Lập Thanh thật lòng biết ơn bệnh viện. Hai năm qua cô cũng tận tâm tận lực cống hiến, không dám kiêu căng tự phụ, vào làm hai năm cũng là trau dồi hai năm.

Nhưng cho dù cô một lòng can trọng, nỗ lực như vậy thì vận đen vẫn không chịu buông tha. Lần này có thể nói là một tai nạn nghề nghiệp, ca phẫu thuật hở van tim của một bệnh nhân nam mười tám tuổi gặp sự cố, máu không cầm được, bệnh nhân tử vong ngay trên bàn mổ. Bác sĩ phẫu thuật là trưởng khoa tim, Không Lập Thanh là trợ lý, đáng lẽ không liên quan đến sự cố kia. Không may gia đình bệnh nhân lại có thế lực, họ không thể chấp nhận chuyện người nhà mình chết trên bàn mổ, nhất định đòi kiện bệnh viện thiếu trách nhiệm. Nhà họ là quan chức cấp cao, đã muốn làm lớn chuyện, tất gây phiền phức, bệnh viện chịu sức ép từ trên xuống, đành phải kiểm điểm nội bộ, chủ nhiệm khoa phụ trách ca mổ bị giáng chức, Không Lập Thanh cũng trở thành con tốt thí mạng, bị sa thải để xoa dịu người nhà bệnh nhân và báo chí truyền thông.

Không Lập Thanh thân phận bọt bèo, chẳng có tư cách gì nói lý với bọn họ. Thậm chí xử lý nội bộ, cho nghỉ việc, không tước bằng hành nghề, không ghi vào hồ sơ cá nhân, chuyện này cũng được coi là may mắn cho cô rồi.

Không Lập Thanh thầm nghĩ từ nay về sau mình sẽ chẳng thể nào xin vào được một bệnh viện tốt như thế, với một mức lương cao như thế nữa. Mà cho dù xin vào làm ở đâu, cô cũng không tránh khỏi sẽ bị người ta hỏi, bệnh viện trước kia tốt như vậy, lương cao như vậy tại sao không làm nữa, sau đó sẽ là những ánh mắt dò xét lẫn nghi ngờ nhìn cô như muốn vạch trần, bóc mẽ. Như vậy làm sao cô chống đỡ được, cô thật sự chẳng biết phải trả lời những câu hỏi ấy như thế nào. Cộng thêm việc cô vốn là người kém xã giao, Không Lập Thanh không dám chắc tự mình có thể xin được việc mới.

Cô còn đang vò đầu bứt tóc lo lắng, bỗng có tiếng Không Vạn Tường gọi: “Mẹ, có người gõ cửa.”

“À”, Không Lập Thanh ngẩng lên nhìn Không Vạn Tường có chút mơ hồ, cuối cùng sau một lúc cũng tỉnh táo lại, đứng lên, đi ra phía cửa, qua chỗ Không Vạn Tường còn giờ tay xoa đầu thằng bé: “Ừ, để mẹ ra mở.”

Không Lập Thanh từ khi dọn đến ở căn hộ này chẳng bao giờ có người đến thăm, cô bước ra gần cửa, nhìn qua mắt mèo, khuôn mặt đàn ông bị kính mắt mèo làm cho biến dạng, méo mó. Anh ta đang cau mày, khuôn mặt biểu thị sự khó chịu, Không Lập Thanh thờ dãi rồi mở cửa.

Người đàn ông bên ngoài thân hình cao lớn, khuôn mặt đẹp trai, trong thời tiết nóng bức thế này vẫn nghiêm chỉnh giày da, quần dài, áo sơ mi trắng thối, nhìn đã thấy là mẫu đàn ông thành đạt trong xã hội.

Không Lập Thanh mở cửa, người đứng nép một bên, nhìn hai cúc áo ngực không cài của người đàn ông, không chào hỏi cũng chẳng mời vào nhà.

“Lập Thanh.” Người đàn ông đó lên tiếng gọi trước. Giọng nói nghe có phần thất vọng.

Không Lập Thanh di chuyển ánh mắt qua vai anh ta, nhìn xuống bóng lưng tối đen đồ dài bên cửa, không nói gì. Nói cho đúng thì lúc đó cô không thể nghĩ ra được điều gì. Chuyện của họ xảy ra đã nhiều năm, kỳ thực mà nói cô đã sớm quên sạch. Nhưng thân xác ngốc nghếch này cho đến hôm nay dường như vẫn đắm chìm trong những tháng năm xưa cũ, cứ nhìn thấy người đàn ông này lại cứng đờ không biết phải phản ứng thế nào.

Người đàn ông dường như cũng bị thái độ lạnh lùng của cô làm cho lúng túng, đôi mắt đẹp mông lung một hồi, cuối cùng cũng lên tiếng: “Lập Thanh, việc lần này năng lực anh có hạn, không giúp được em, thật sự xin lỗi.”

Không Lập Thanh cúi nhìn xuống chân, không phản ứng lại. Thật sự lúc này cô đang nghĩ: Chuyện này liên quan gì tới anh? Trên đời có vô số việc không thể trách được ai, cô sớm đã thấu hiểu đạo lý này.

Người đàn ông nhìn cô gái trước mặt, trước sau chỉ im lặng đáp lại mình. Anh chưa từng gặp kiểu phụ nữ như thế, lúc nào cũng lạnh lẽ, cho dù bản thân hiểu rõ mình bị ức hiếp thì vẫn im lặng. Người không hiểu cô cho rằng cô là người kiên cường, không ngờ được thực ra cô cực kỳ yếu đuối.

Người đàn ông cũng im lặng nhìn lại cô gái, trong lòng hơi lo lắng. Anh đã bỏ lỡ mất thời khắc lần đầu tiên cô mở cửa trái tim mình. Gần đây, mỗi khi nghĩ đến năm đó, anh đều ước giá mình khôn ngoan hơn một chút thì hôm nay sẽ không phải sợ hãi khi đối diện với sự bình tĩnh đến lạnh lùng này của cô. Những năm qua anh luôn cố gắng mở cánh cửa trái tim đã khép lại đó, cố gắng tiến vào, nhưng tất cả đều là vô dụng.

Hai người cùng im lặng nhìn nhau cũng thật kỳ quặc. Không Lập Thanh cả người khó chịu, rất muốn đóng cửa lại. Biểu cảm thương hại trên khuôn mặt anh khiến cô tức giận. Nhưng cô biết phép lịch sự tối thiểu. Nếu giờ cô sập cửa lại, hẳn người ngoài sẽ dị nghị cô không bình thường.

Bầu không khí yên lặng khiến hai người cảm thấy ngột ngạt. Người đàn ông không biết phải nói gì trong hoàn cảnh này. Cuối cùng chỉ có thể thực hiện việc mà anh dự định làm khi đến đây. Anh ngượng ngập rút thẻ ngân hàng từ trong túi quần ra đưa cho cô: “Lập Thanh, cái này, cái này em cầm lấy, em còn phải nuôi con, không thể thiếu tiền, chuyện công việc, anh sẽ giúp em nghĩ cách.” Người đàn ông lắp bắp mấy câu như vậy rồi cố trấn tĩnh, làm như không có chuyện gì, nhưng cuối cùng hành động của anh thậm chí còn có chút hoảng loạn, anh nhét đại tấm thẻ vào tay cô và bỏ chạy về phía thang máy, thậm chí trước khi quay đầu còn không dám nhìn thẳng vào cô.

Không Lập Thanh đứng ở cửa, nhìn về chiếc bóng nhấp nhô theo nhịp bước của anh, mặt không biểu lộ gì. Cô nghiêng đầu ra về suy nghĩ, rồi lại cúi đầu nhìn tấm thẻ ngân hàng trong tay, mặt sau thẻ có viết một dãy số, chắc là mật mã, miệng cô khẽ nhếch lên.

Trong ấn tượng của Không Lập Thanh, người đàn ông này mãi mãi mang hình dáng đầy nhiệt huyết tuổi trẻ như lần đầu tiên cô thấy. Sức vóc vững vàng, mặt lấm tấm mồ hôi, mỗi bước anh đi, dường như toàn thân đều tỏa sáng. Bây giờ, người này ngày càng trầm tĩnh, ngày càng trưởng thành, nhưng rõ ràng anh rèn luyện còn chưa đủ, nhận ra chút hoảng hốt trong hành động của anh hôm nay khiến Không Lập Thanh cảm thấy anh vẫn chưa trở thành người đàn ông thực thụ, vẫn là cậu thiếu niên năm đó, dù thời gian cũng để lại chút dấu vết trên cơ thể năm xưa.

Nhìn theo bóng hình vội vã như chạy trốn kia, lòng cô có gì đó như nhẹ nhõm, cô bước đến trước mặt anh cúi đầu nói nhỏ: “Sur huynh, cảm ơn anh, nhưng em không thể nhận số tiền này.”

Người đàn ông cau mày nhìn cô, Không Lập Thanh không nói gì thêm, tay cầm thẻ ngân hàng cố chấp đưa ra trước mặt anh. Kỳ thực cô muốn nói với anh nhiều hơn những gì đã nói, câu cô muốn nói đầy đủ phải là: “Sur huynh, đều là quá khứ rồi, em đã hết hận anh từ rất lâu. Cuộc sống bao năm qua của em, chẳng có một ai đưa tay ra giúp đỡ, anh là người đầu tiên, lòng em mãi mãi khắc ghi. Nhưng trên đời này, tiền đại diện cho rất nhiều thứ, em sợ mai đây món nợ này em không trả nổi, cho nên nhất định không thể cầm tiền của anh.”

Vì bản tính lạnh lùng, Không Lập Thanh không thể nói nổi một câu tình cảm như thế, câu “cảm ơn anh” nói ra đã là cố gắng hết sức rồi.

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn cô gái đứng trước mặt đang lạnh lùng cự tuyệt, lúng túng nói: “Lập Thanh, em, em...”

Chiếc thẻ trong tay cô vẫn kiên định ở trước mặt anh.

Hai người không ai chịu ai, thang máy đã lên đến nơi, cửa mở ra, ánh đèn bên trong hắt ra ngoài. Không Lập Thanh đối diện với thang máy đang mở, ánh mắt vẫn tĩnh lặng, miệng mím lại đầy buồn bã. Người đàn ông đầu hàng, cô vẫn luôn như vậy, lạnh lẽ nhưng kiên định, trước bất cứ chuyện gì đều không ồ ào nhưng lại rất cứng đầu. Cô không hề thay đổi, rất đáng ngưỡng mộ nhưng cũng khiến người ta đau lòng.

Người đàn ông chậm rãi đưa tay nhận lại tấm thẻ, Không Lập Thanh nhanh chóng thờ phào một hồi, quay người bỏ đi mà không nói tạm biệt, vào nhà là

đóng cửa, tắt đèn. Người đàn ông đứng nhìn cánh cửa nhà đóng lại phía xa, trong lòng ngọn lửa giận bùng lên, anh cảm thấy vô cùng khó chịu nhưng lại không biết tìm ai để trút giận.

Sau khi Không Lập Thanh vào nhà liền đi đến ngồi xuống cạnh Không Vạn Tường cùng xem phim hoạt hình. Không Vạn Tường đợi cô ngồi xuống liền nằm dựa vào lòng cô, Không Lập Thanh đưa tay vuốt nhẹ lông mày của nó, khẽ phàn nàn: “Trời nóng như này rồi, con không sợ nóng à?”

Ti vi đang chiếu một bộ phim hoạt hình, âm thanh rất ồn ào, nhưng Không Lập Thanh ôm Không Vạn Tường xem được một lát đầu óc đã nghĩ ngợi lung tung, chuyển viếng thăm bất ngờ của người đàn ông kia tác động không nhỏ tới cô.

Người đàn ông đó là Hạ Chí Thần, đàn anh khóa trên thời đại học của Không Lập Thanh. Bây giờ nghĩ lại chuyện ngày đó, Không Lập Thanh vẫn có cảm giác nghẹn ngào khó nói thành lời. Hồi ấy, cô còn chưa va chạm nhiều, nghe lời xúi bẩy, ngốc nghếch chạy đi thể hiện tình yêu với người đó, để rồi bị chính đám người đó khinh rẻ. Lần tổn thương đó cho dù là nội tình bên trong cũng khó nói rõ có phải cô bị bạn bè xấu cố tình lừa gạt hay không, nhưng thời khắc đó Không Lập Thanh đã phải nếm trải nỗi đau như bị lột da, đến bây giờ nghĩ lại cũng không thể nhớ được cảm giác đau đớn đó thế nào nữa. Có điều đám người làm tổn thương cô ngày ấy, theo thời gian hình bóng họ trong lòng cô cũng mờ dần đi. Chỉ là Không Lập Thanh không nghĩ tới, trong khi cô gần như đã quên được sự việc đau lòng ấy thì vị sư huynh kiêu ngạo hung hăng năm đó cho đến giờ vẫn ôm trong lòng nỗi áy náy với cô. Như vậy mà nói, anh kỳ thực cũng không phải người xấu, ai trong lúc trẻ dại mà chẳng làm chuyện không nên? Cô cũng muốn nói rõ nhưng không có cơ hội.

Không Lập Thanh chìm đắm trong mớ suy tư, nghĩ đi nghĩ lại còn khẽ cười. Không Vạn Tường ở bên cạnh dùng khuỷu tay huých huých Không Lập Thanh: “Mẹ, mẹ, lại có người gõ cửa.”

“Ừm.” Không Lập Thanh giật mình tỉnh lại, nhìn qua Không Vạn Tường, phía cửa quả nhiên lại bắt đầu truyền tới tiếng gõ nhẹ. Hôm nay khách viếng thăm nhà cô thật quá nhiều. Không Lập Thanh miễn cưỡng đứng dậy đi ra mở cửa.

Ngoài cửa là một cô gái phục trang rất đẹp, mặc bộ jumpsuit[1] màu hồng phấn rất model, khuôn mặt trang điểm cầu kỳ, nhưng nhìn kỹ lại thấy vẻ đẹp ấy có chút nhếch nhác. Mái tóc dài vốn được búi cao cẩn thận lúc này đã có mấy lọn bung ra, lòa xòa trước trán, bộ quần áo đắt tiền bị dính mấy vệt máu tươi, nhưng xem ra có lẽ không phải máu cô ấy, bởi tuy thần sắc người này có phần hoảng loạn nhưng vẫn có thể đứng vững một mình.

[1] Jumpsuit: Trang phục áo liền quần.

Cô gái ấy là hàng xóm của Không Lập Thanh, cho dù không quá thân nhưng cũng từng gặp nhau nói chuyện mấy lần trong thang máy.

Cô gái hơi quần bách, đôi tay gấp trước bụng, ánh mắt Không Lập Thanh dừng trên bộ móng tay được sơn sửa rất đẹp của cô gái, những ngón tay thanh tú trắng xanh dính vệt máu tươi hồng hồng cho người ta cảm giác ma mị: “Chị Không, em có người bạn bị thương, có thể phiền chị qua đó xem giúp một chút không?”

Cô gái hàng xóm yêu cầu thẳng thừng như vậy khiến Không Lập Thanh cảm thấy tất cả là một việc xui xẻo kinh khủng nào đó tìm đến mình.

Phía sau cô gái hàng xóm còn có một người nữa. Không Lập Thanh thấy đó là một người đàn ông toàn thân mặc đồ đen, dáng người rất cao, mặt mũi khô ngô. Anh ta cứ đứng yên ở đó, cho dù nhìn rõ ràng nhưng vẫn có cảm giác cả con người này như chìm trong bóng tối. Khuôn mặt anh ta không chút biểu cảm, ánh mắt nhìn cô mang lại một cảm giác áp bức mãnh liệt. Trực giác nhạy bén cho Không Lập Thanh biết đây là một người rất đặc biệt. Cuộc sống bình thường của cô không dễ gì gặp phải loại người này. Cô linh cảm thấy, người đàn ông này, cho dù khuôn mặt không biểu hiện gì nhưng trên người anh ta lại ẩn giấu một loại khí phách áp đảo, ánh mắt nhìn cô càng lúc càng có cảm giác cường ép.

“Bị đâm, không thể đi bệnh viện?” Không Lập Thanh sau một hồi trầm mặc cuối cùng cũng lên tiếng hỏi. Con người cô xưa nay đều như vậy, cho dù là gặp chuyện gì, phản ứng dường như luôn chậm hơn nửa nhịp. Nhưng ngược lại Không Lập Thanh cũng là người có đầu óc phân tích, khi đã nói, không bao giờ thừa lời, lời nói luôn đi thẳng vào trọng tâm vấn đề. Tính cách này của cô nếu được ngồi vào vị trí lãnh đạo, chắc chắn sẽ trở thành nhà lãnh đạo giỏi, có tài nhận định. Nhưng số phận có phán quyết riêng của nó, từ khi sinh ra, số việc Không Lập Thanh được tự quyết định quả thật không nhiều, có điều cô cũng chẳng thuộc loại người tham vọng, cho nên thường khiến người khác cảm thấy cô là người kín tiếng khó gần.

Một người tính cách mâu thuẫn đến kỳ lạ, đây là cảm nhận khi lần đầu tiên Lục Húc gặp Không Lập Thanh, cho dù trước khi chạm mặt, anh ta đã biết cô là bà mẹ đơn thân nhà hàng xóm của Dương Khả.

Trong cuộc sống hàng ngày Lục Húc đã gặp vô số hạng người, và trong ấn tượng của anh ta, người có thân phận giống như Không Lập Thanh này, hoặc sẽ là kiểu phụ nữ kiên cường mạnh mẽ, hoặc sẽ là kiểu phụ nữ yếu đuối thu mình lại, nhưng dù là kiểu nào thì cũng đều có chút vấn đề. Trước khi đứng đây, anh ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý phải dùng chút thủ đoạn ép buộc, không ngờ một câu cô đã nói hết ra hoàn cảnh của bọn họ, rõ ràng không dễ bị người khác lung lạc, thuộc tuýp có tài quan sát, cũng rất thông minh. Lúc này cô có vẻ đang suy nghĩ rất căng thẳng, biểu cảm khuôn mặt lại không che giấu, rõ là người rất đơn giản, không phải kiểu lòng dạ khó lường. Bình thường người không có tâm địa như vậy, tâm hồn thanh thản, tính tình hoạt bát, nhưng người này nhìn thế nào cũng thấy u sầu, tính cách quá mâu thuẫn, đó là ấn tượng đầu tiên của Lục Húc về Không Lập Thanh.

“Chị Không, mau giúp bọn em một chút.” Bọn họ không để cho Không Lập Thanh có thời gian suy nghĩ, Dương Khả đã lên tiếng giục lần nữa.

Không Lập Thanh nhìn lên cô gái trước mặt, cô biết cô ấy tên là Dương Khả, trước đây đã có vài lần nói chuyện ngoài thang máy. Trong ấn tượng của Không Lập Thanh, Dương Khả luôn là một cô gái xinh đẹp hoạt bát, lần nào xuất hiện cũng trang điểm cẩn thận, khuôn mặt luôn nở nụ cười. Cô biết cô gái này là kiểu phụ nữ khôn ngoan, cuộc sống hẳn phải có ít nhiều thăng trầm. Nhưng lúc này cô gái ấy khuôn mặt đầy vẻ âu lo, cho dù là đang nhìn mình nhưng Không Lập Thanh cảm nhận mọi sự chú ý của cô ấy đều dồn vào người đàn ông đứng phía sau. Ánh mắt Dương Khả như đang cầu khẩn cô lại dường như đang gửi gắm một thông điệp nào đó mà cô không thể nào lý giải.

Không Lập Thanh cau mày nhìn người phụ nữ trước mắt lần nữa, cuối cùng cũng nói: “Hai người đợi một lát, tôi đi lấy hộp cứu thương.”

Khổng Lập Thanh quay người đi vào nhà, cô không đóng cửa nhưng cũng không mời khách vào nhà, bỏ mặc hai người kia đứng đợi. Khổng Lập Thanh vào thư phòng lấy hộp cứu thương cỡ lớn, lúc trở ra phòng khách cô ngồi xỏm xuống trước mặt Khổng Vạn Tường, nhìn thẳng vào đôi mắt thẳng bệ: “Vạn Tường, bạn cô hàng xóm bị bệnh, mẹ qua đó khám giúp, lát nữa mẹ đóng cửa ngoài, con ở trong nhà xem ti vi đợi mẹ về tắm cho rồi đi ngủ, có được không?”

“Vâng.” Khổng Vạn Tường ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Khổng Lập Thanh đứng dậy, xoa xoa đầu Khổng Vạn Tường, cuối cùng không kìm được dặn dò: “Lát nữa, bất kể bên ngoài có động tĩnh gì, con cũng không được mở cửa, nhớ chưa?”

Cậu bé ngạc nhiên ngẩng lên nhìn cô.

“Nghe lời, mẹ đi một lát về ngay.”

“Vâng.” Cậu bé lại ngoan ngoãn gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Sau khi ra ngoài, Khổng Lập Thanh quay người đóng cửa cẩn thận, lúc cô quay người lần nữa đã thấy người đàn ông trước mặt đi sang phía cửa nhà Dương Khả mở sẵn đợi bọn cô. Cũng đúng thời khắc quay người đó, cô nghe thấy tiếng nói của Dương Khả thoảng qua như có như không, là nói với cô: “Xin lỗi.”

Khổng Lập Thanh hơi cứng người nhưng không nhìn sang Dương Khả, đi vượt lên cô ấy, bước thẳng vào căn phòng đối diện.

Phòng khách bên trong rõ ràng rộng hơn phòng khách nhà cô khá nhiều, nhìn quét một lượt đã thấy nội thất cũng rất sang trọng, Khổng Lập Thanh không có thời gian quan sát tỉ mỉ căn phòng bởi lẽ cửa vừa hé cô đã bị hút về phía người dựa nghiêng trên ghế sofa.

Có một loại người, anh ta bẩm sinh đã có khí thế áp đảo, bất kể trong hoàn cảnh nào, bộ dạng nào, chỉ cần trong tầm nhìn của bạn, anh ta sẽ khiến bạn chú ý đến đầu tiên.

Khổng Lập Thanh mở cửa bước vào phòng, lập tức ánh mắt cô chạm phải ánh mắt người đàn ông đó, một loại cảm giác tê lạnh chạy dọc sống lưng thỉnh thoảng xuất hiện. Đây là lần thứ nhất Khổng Lập Thanh gặp Chu Diệp Chương. Khổng Lập Thanh quả thật không ưa con người này ngay từ cái nhìn đầu tiên. Ánh mắt anh ta quá giống người đó, đối với loại người này cô luôn có trực cảm nội tâm anh ta tuyệt đối sẽ không giống như vẻ bề ngoài lịch lãm này.

Chu Diệp Chương không nói gì khiến Khổng Lập Thanh đứng ngây ở cửa, cũng may phía sau giọng nói của Lục Húc đã vang lên: “Cô Khổng, phiền cô, bệnh nhân là người này.”

Khổng Lập Thanh không quay lại nhìn, cũng không nói gì, chẳng làm gì nhiều, chỉ đi thẳng đến bên sofa.

Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, chiếc áo vest đen cời ra vắt bên cạnh. Khổng Lập Thanh nhìn lướt một lượt, anh ta bị thương ở bụng, không chảy nhiều máu, có lẽ vết thương không sâu, cần bản chưa vào tới nội tạng. Khổng Lập Thanh cúi xuống, bàn tay cô dùng trên bàn tay anh ta đang bịt lấy miệng vết thương.

Tay anh ta rất to, đốt tay cũng dài, trắng xanh, ngón tay dính mấy vệt máu tươi, nhìn có chút khó chịu, cảm thấy nó phá hỏng vẻ đẹp của bàn tay này, Khổng Lập Thanh bỗng suy nghĩ viễn vông như vậy.

Khổng Lập Thanh không ngẩng lên nhìn khuôn mặt người đàn ông, cô ngáp ngừng chừng hai giây sau đó gỡ những ngón tay trước mắt. Cô đưa tay lấy khăn bông đặt trên miệng vết thương, sau đó tiện tay quăng lên bàn trà bên cạnh.

Chiếc áo lót bên dưới khăn bông chỗ bụng bị cắt làm hai mảnh cho thấy con dao gây án phải rất sắc nhọn. Áo sơ mi không bị rách, nhẹ nhàng lật áo sơ mi lên, vết thương rất dài, dường như kéo ngang hết phần bụng, nhìn có vẻ đáng sợ nhưng đã cầm máu.

Khổng Lập Thanh quay lại tìm trong hộp cứu thương đôi găng tay phẫu thuật, đeo một cái vào tay phải, bàn tay cô rà quanh vết thương một lượt rồi ngẩng lên bảo người đàn ông bị thương: “Kiểm chỗ nào nằm xuống chút nhé.”

Người đàn ông nét mặt lãnh đạm, ngũ quan cương nghị, da tái xanh, khuôn mặt nhìn Khổng Lập Thanh không chút biểu cảm, ánh mắt lạnh lùng.

Không Lập Thanh rất miễn cảm với loại ánh mắt này, cô không nhìn lại anh ta, quay đi chuẩn bị dụng cụ phẫu thuật, phía sau cô vang lên tiếng sột soạt, là Lục Húc đi đến bên cạnh.

Không Lập Thanh ngồi xổm trước bàn trà bận rộn tìm kiếm trong hộp cứu thương mấy dụng cụ phẫu thuật đơn giản. Hộp cứu thương này của cô là được một nhà sản xuất tài trợ, bên trong xếp đầy dụng cụ đủ cho một cuộc tiểu phẫu, cầm lên một cái khay nhỏ làm bằng thép không gỉ, đặt vào đó nửa tá bông gạc, một lọ đầy cồn sát trùng phòng khi dùng đến, hai loại kim khâu khác kích cỡ khác nhau dùng riêng cho phẫu thuật nội tạng. Nhưng cuối cùng cô lại không tìm được thuốc gây tê. Hộp cứu thương này là bệnh viện phát cho Không Lập Thanh, từ lúc nhận nó cô chưa từng mở ra xem xét cẩn thận một lần. Không Lập Thanh quay người sang bên nói với người nằm trên sofa: “Không có thuốc gây tê, anh chịu đau được không?”

Người đàn ông dường như vô cùng kinh ngạc trong chớp lát, sau đó khẽ gật đầu một cái. Không Lập Thanh không nói gì thêm, tiếp tục bận rộn chuẩn bị. Một lúc lâu, phía sau Không Lập Thanh vang lên tiếng nói của Lục Húc: “Phiền cô, giúp tôi chuyển cái bàn trà đi với.”

Không Lập Thanh và Lục Húc cùng nhau khiêng chiếc bàn trà chuyển đến bên cạnh chiếc ghế quý phi, xong xuôi Không Lập Thanh lại quay về ngồi xổm cạnh người đàn ông đó dùng bông tẩm cồn y tế cẩn thận lau sạch ngón tay và cánh tay anh ta, rồi cứng nhắc nói: “Vết thương của anh may là chưa chạm đến các cơ chéo bụng ngoài[1], tôi phải khâu vết thương cho anh, không có thuốc gây mê sẽ rất đau, anh có chịu được không, từ đầu đến cuối đều không được giẫy dụa?” Nói xong, cuối cùng Không Lập Thanh cũng đã ngẩng lên nhìn vào bệnh nhân.

[1] Thành bụng bên gồm ba cơ xếp thành ba lớp từ nông đến sâu: Cơ chéo bụng ngoài, cơ chéo bụng trong và cơ ngang bụng.

Người đàn ông bình thản giống như từ đầu đến giờ vẫn luôn nằm đó nhìn Không Lập Thanh. Không Lập Thanh không phải không cảm nhận được ánh mắt của anh ta, kiểu người này, ánh mắt rất đặc biệt, cho nên rất khó khiến người khác không chú ý. Nhưng những năm tháng trước đây Không Lập Thanh đã luôn phải đối mặt với những ánh mắt đáng sợ hơn ánh mắt lạnh lùng này nhiều, cho nên với kiểu uy hiếp bằng ánh mắt của người khác như thế này, Không Lập Thanh cô đã miễn dịch từ lâu, tất nhiên cũng bình thản ngẩng lên nhìn lại anh ta chẳng chút e sợ.

Người đàn ông không nói gì, khẽ hạ cằm xuống một chút, Không Lập Thanh cũng không nhìn anh ta nữa, dùng kéo y tế cắt bỏ áo của anh ta, khử trùng và khâu vết thương.

©STE.NT

Suốt quá trình khâu, trước sau khoảng mười phút, anh ta quả nhiên không động đậy dù chỉ một lần, ngay cả đầu mày cũng không chau. Không Lập Thanh không phải đang ngưỡng mộ khả năng chịu đau của người đàn ông này, cô chỉ nghĩ, anh ta hẳn phải rèn luyện rất lâu mới có thể chịu đựng được đến như thế. Một người bình thường lúc trải qua đau đớn có thể dùng ý chí không chế bản thân, nhưng đau đớn đạt đến cảnh giới nhất định thì những đầu dây thần kinh trên cơ thể nhất định sẽ không thể không chế được, vậy mà người này một chút rung động cũng không có, cho thấy khả năng chịu đựng của anh ta vô cùng tốt, giới hạn thần kinh cũng cao hơn người thường nhiều. Nhưng làn da anh ta cô sờ vào lại thấy nhẵn nhụi trơn láng, không giống da của người có cuộc sống nhiều bôn ba. Nhưng Không Lập Thanh cũng chỉ nghĩ đến đây thôi, cô rất ít khi tò mò chuyện người khác, cũng không thích suy nghĩ nhiều.

Cuối cùng Không Lập Thanh dùng bông tẩm cồn khử trùng lau quanh vết khâu, dùng băng gạc băng lại, xong xuôi cô tháo găng tay đứng lên, lại dùng giọng bình thản nói: “Điều kiện tiết trùng có hạn, vết thương rất dễ nhiễm trùng, nếu ngày mai tiện, nhớ ghé qua bệnh viện kiểm tra một chút.” Rồi cô ngừng lại, nhìn tay mình mới nói tiếp: “Nếu có thuốc chống viêm, uống được là tốt nhất.”

Trong phòng vẫn yên tĩnh, cứ như thể không có ai tiếp nhận câu nói của cô, Không Lập Thanh cũng chẳng quan tâm có ai nghe cô nói hay không, nhanh chóng thu dọn ít đồ trên bàn cho vào hộp cứu thương xong vội vã định đi ra cửa.

“Cô ở nhà đối diện?” Bước chân hướng ra phía cửa của Không Lập Thanh dừng ngay tức khắc. Cô đã quá biết, vận khí của mình không tốt đến mức này, nhắm mắt lại một cái coi như chấp nhận trò đùa của số phận, Không Lập Thanh quay người lại.

Người đàn ông đã ngồi lên, lưng dựa vào thành ghế sofa, ánh mắt chiếu thẳng vào Không Lập Thanh, nó quá sắc bén, Không Lập Thanh và anh ta đầu mắt không được lâu. Cô có thói quen đi chuyển ánh mắt mỗi khi chạm phải cái nhìn của người khác, ở bên cạnh sẽ cảm tưởng cô và anh ta đang chăm chăm nhìn nhau, kỳ thực cô đang nhìn vào đôi môi anh ta.

Người đàn ông im lặng nhìn Không Lập Thanh không nói gì, một lúc lâu sau mới ra hiệu cho Lục Húc bằng ánh mắt, Lục Húc lập tức hiểu ý, quay sang nói với Không Lập Thanh: “Cô Không, thật sự xin lỗi, đêm nay có lẽ chúng tôi phải ở nhờ nhà cô một đêm.”

Thế này tính là nửa cưỡng ép, nếu như Không Lập Thanh phản đối nó sẽ chính thức biến thành cưỡng ép thực sự. Không Lập Thanh hiểu rất rõ, cô cũng đã nhìn thấu, hai người đàn ông này tuyệt đối không phải kiểu người tuân thủ pháp luật sống trong thế giới hòa bình. Sát khí trên người họ quá đậm, lúc này Không Lập Thanh nghĩ ngay đến cậu nhóc trong căn phòng đối diện, cô đứng im đó do dự.

Người đàn ông không cho cô thời gian suy nghĩ, anh ta bám vào tay Lục Húc để đứng dậy, đi đến bên cạnh Không Lập Thanh, rồi mới quay lại nói với Dương Khả từ khi bước vào vẫn đứng nguyên sau cánh cửa phòng: “Điều Khả, một lát nữa có thể sẽ có người tìm đến chỗ này, em chỉ cần bảo bọn họ anh đã đi rồi là được, không cần nói nhiều, bọn họ cũng sẽ không dám làm khó em. Lát nữa nhớ thu dọn chỗ này cẩn thận, không được để bọn họ phát hiện có bác sĩ ở đây.” Anh ta dùng giọng lạnh lùng ra lệnh.

Dương Khả đứng đó, có thể nhận thấy tinh thần cô ấy đang rất căng thẳng, nghe xong Chu Diệp Chương dặn dò, cô gái hơi xấu hổ, đôi tay vịn vào nhau nói: “Vâng, anh Chu.”

Chu Diệp Chương dặn dò Dương Khả xong mới quay sang nhìn Không Lập Thanh: “Cô Không, xin lỗi, tôi có thể đảm bảo tình huống này không

có gì đặc biệt, tôi sẽ không khiến cô gặp rắc rối.”

Đối phương không lên mặt uy hiếp, nhưng Không Lập Thanh chỉ có thể bị động chấp nhận, cô lúc này có cảm giác đang gặp vận đen. Hai người đàn ông kia xem ra không giống mấy kẻ tội phạm mất hết nhân tính, họ cũng ăn mặc đẹp đẽ, như vậy tối thiểu cũng còn bọc trong lớp vỏ văn minh, ít nhất không làm Không Vạn Tường sợ. Nghĩ như vậy nên Không Lập Thanh mở cửa nhà, đi vào, lúc quay người Không Lập Thanh bắt gặp ánh mắt Dương Điều Khả, trong đó hiện rõ vẻ áy náy, nhưng cuối cùng cô ấy không nói gì, mở cửa đi vào nhà.

Hai người đàn ông to lớn cùng bước vào, phút chốc không gian phòng khách nhà Không Lập Thanh vốn đã hẹp càng thêm hẹp. Không Lập Thanh nhìn Không Vạn Tường vẫn ngồi yên trên sofa xem tivi, thấy cô dẫn hai người đàn ông lạ vào nhà cũng chỉ im lặng nhìn cô như dò hỏi.

Không Lập Thanh đi đến ngồi xổm bên cạnh Không Vạn Tường, nhẹ nhàng giải thích: “Bạn của cô hàng xóm bị bệnh rất nặng, mẹ là bác sĩ, phải theo dõi tình trạng chủ ấy, con hiểu không?”

“Hiểu ạ.” Cậu bé Không Vạn Tường ngẩng lên nhìn hai người đàn ông lạ mặt đứng ngoài cửa, quay lại Không Lập Thanh hỏi thêm: “Giường của mẹ con mình phải nhường cho các chú ấy ngủ ạ?”

Không Lập Thanh khẽ gật đầu: “Đêm nay mẹ con mình ngủ ở thư phòng nhé!” Cô nhớ lại dáng vẻ cao lớn của hai người, lại nhìn ghế sofa nhỏ hẹp nhà mình, bèn đi đến bên họ: “Vào phòng ngủ nghỉ một lát, vết thương của anh không được để chạm đến.”

Hai người đàn ông sớm đã quan sát cuộc nói chuyện của hai mẹ con cô từ đầu, họ yên lặng đứng ngoài cửa không nói năng gì. Lúc này Không Lập Thanh lên tiếng thu xếp, người đàn ông bị thương mới khẽ gật đầu đáp lại.

Không Lập Thanh đưa hai người vào phòng ngủ, bật đèn lên, tiện tay bật điều hòa, cô đứng ở cửa phòng nhìn bệnh nhân được diu đến ngồi trên giường, khoe miệng mấp máy nhưng không phát ra tiếng. Trong hoàn cảnh này Không Lập Thanh cảm thấy cô không thể nói ra những câu đại loại như “Các anh cứ tự nhiên.” Cô nhìn người đàn ông đã yên vị, chuẩn bị quay người đi ra thì phía sau truyền lại một thanh âm cao vút: “Cảm ơn cô!”

Bước chân Không Lập Thanh khẽ dừng lại, nhưng cô không nói gì, bước nhanh ra ngoài.

Quay lại phòng khách, Không Lập Thanh khẽ hỏi Không Vạn Tường: “Con đi ngủ nhé?”

“Vâng.” Cậu bé ngoan ngoãn bỏ con khi vải xuống đứng dậy, Không Lập Thanh tắt tivi, dắt tay Không Vạn Tường đi vào phòng tắm.

“Con tự cởi quần áo, mẹ đi lấy quần áo sạch cho con thay, được không?” Không Lập Thanh hỏi.

“Vâng.” Không Vạn Tường vừa cởi áo vừa trả lời.

Không Lập Thanh nhìn chằm chằm vào Không Vạn Tường đang tự cởi quần áo, mở cửa nhà tắm đi ra, đối diện với nhà tắm là thư phòng nhỏ, giữa là hành lang không dài, cuối hành lang dẫn tới phòng ngủ, cô khom người đi vào phòng ngủ phía cuối.

Không Lập Thanh không nhìn vào người đàn ông đang ngồi dựa trên giường, cô đi thẳng đến trước tủ, nhanh chóng tìm quần áo sạch cho thằng bé.

P phía sau lưng chạm phải một ánh mắt, đó là ánh mắt sắc lạnh, thần kinh Không Lập Thanh rất mẫn cảm nên dễ dàng nhận ra, cô ghét kiểu nhìn này nhưng không có cách nào chống lại. Từ rất lâu trước đây cô đã biết mình là loại người hèn nhát, trong lòng hiểu hết mọi chuyện nhưng lại cam chịu không phản kháng. Cô vội vàng tìm quần áo rồi chạy ra ngoài.

Trong phòng tắm Không Vạn Tường đã cởi xong đồ đứng đợi mẹ, Không Lập Thanh mở vòi nước, điều chỉnh nhiệt độ, cậu bé tự động đến đứng dưới vòi nước bắt đầu tắm rửa. Không Lập Thanh kéo màn che rồi đến ngồi trên bồn vệ sinh đợi Không Vạn Tường tắm. Đứa trẻ này sau bốn tuổi đã không còn cần Không Lập Thanh lo chuyện vệ sinh cá nhân, nhưng cô vẫn sợ cậu bé trượt ngã trong phòng tắm nên thường kéo màn ngồi đợi.

Nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, Không Lập Thanh vui đầu vào gối, kỳ thực trong lòng cô đang rối như tơ vò. Cô chỉ là bà mẹ đơn thân, hai người ngoài kia không biết thân phận thật của Không Vạn Tường, uy hiếp cô, chiếm nhà cô, hoàn cảnh phức tạp thế này, cô không dám nghĩ thêm nữa. Cô cảm thấy nỗi sợ đè nén ngày càng tăng, miệng bất giác cầu nguyện “Thượng Đế che chở, Thượng Đế thương tình.”

Không Lập Thanh thực ra không phải tín đồ Ki tô giáo. Thời thơ ấu mỗi khi sợ hãi cô thường tưởng tượng có người tới cứu mình, nhưng cuộc đời cô từ trước tới nay chưa từng gặp đáng cứu thế thực sự. Chỉ là mỗi khi thần kinh căng thẳng hay lo lắng quá độ, cô thường bắt chước phim ảnh, lâm bảm cầu nguyện “Thượng Đế che chở.” Đây cũng là cách duy nhất để cô giảm stress.

Không Vạn Tường thò đầu khỏi màn tắm gọi: “Mẹ, con tắm xong rồi!”

Không Lập Thanh ngẩng mạnh đầu, bình thường lại. Cô đứng lên đóng vòi nước, dùng khăn bông tắm bọc Không Vạn Tường lại, tay cầm theo quần áo sạch, bế cậu bé ra ngoài.

Thư phòng nhà Không Lập Thanh khá nhỏ hẹp, kê một chiếc bàn làm việc và một chiếc giường đơn là hết chỗ. Không Lập Thanh đặt Không Vạn Tường đứng trên giường, đưa cho cậu bé chiếc khăn sạch để cậu tự lau tóc, thay quần áo: “Con ngủ trước nhé, lát nữa mẹ quay lại.”

“Vâng.” Cậu bé đưa khăn che người, đôi mắt mở to nhìn Không Lập Thanh, Không Lập Thanh cúi người thòm lên má cậu bé một cái, nó cuối cùng cũng nở nụ cười hài lòng, Không Lập Thanh cũng khẽ cười đáp lại. Cô đi tắt đèn trên bàn làm việc, tắt đèn tường trước khi bước ra khỏi thư phòng.

Trong máy giặt còn có tấm chăn đơn vừa giặt xong, cô ôm chúng ra phòng khách, căn hộ của cô không có ban công, quần áo giặt xong chỉ có thể treo trong máy sấy đặt ở phòng khách chỗ cánh cửa sổ mở sát đất.

Lúc ra đến phòng khách Không Lập Thanh phát hiện đèn ở đây lúc trước còn bật giờ đã bị tắt đi, chỉ có đèn sàn cạnh sofa đang sáng, rèm cửa sổ lúc trước mở, giờ cũng được kéo kín lại. Người đàn ông không bị thương đang đứng đó nhìn qua khe hở rèm cửa. Anh ta nghe thấy tiếng bước chân của Không Lập Thanh, quay lại nhìn cô. Người này rõ ràng đang cảnh giác cao độ, bước chân Không Lập Thanh rất nhẹ, anh ta quay lại rất bình tĩnh, chứng tỏ đã sớm biết cô đang đi tới.

Không Lập Thanh nhìn anh ta không nói gì, ôm đồ đến mở máy sấy, treo vào trong.

Không Lập Thanh biết người đàn ông đó vẫn luôn nhìn mình, nhưng ánh mắt anh ta không khiến cô gai người như người kia, cũng không có cảm giác bị uy hiếp, động tác của Không Lập Thanh vì thế cũng bình tĩnh hơn nhiều.

“Hôm nay là hoàn cảnh bất buộc, tôi rất xin lỗi.” Người đàn ông đó đột nhiên nói với Không Lập Thanh, tay Không Lập Thanh đang phơi quần áo dừng lại một nhịp, cô không trả lời.

“Tôi tên là Lục Húc.” Không Lập Thanh dừng tay nghi hoặc nhìn người đối diện. Cô không hiểu chuyện này, người đàn ông đó giới thiệu tên với cô làm gì, lẽ nào muốn ám chỉ sau này họ sẽ thành bạn bè?

Người đàn ông cũng không nói gì thêm, ánh mắt nhìn cô sáng rực. Không Lập Thanh bị ánh mắt đó làm cho lúng túng, “Ồ” cô bối rối đáp lại một tiếng theo phép lịch sự tối thiểu.

Sau đó hai người không nói thêm, Không Lập Thanh tiếp tục phơi đồ, người đàn ông tiếp tục nhìn ra cửa sổ.

Phơi phóng xong, Không Lập Thanh vội vã quay về thư phòng, nhưng cô cảm giác người đàn ông đó đi ngay sau mình. Đến cửa Không Lập Thanh bèn dừng lại, tiếng bước chân phía sau cũng dừng, cô nghiêng người giơ tay đóng cửa, ánh mắt nghi hoặc nhìn người đàn ông.

“Tôi nay xin đừng đóng cửa.” Người đàn ông nói, từng câu từng chữ đều là ý thỉnh cầu, thế nhưng ngữ khí và ánh mắt lại có vẻ lạnh lùng ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Không Lập Thanh một tay đặt trên nắm cửa, mặt tỏ vẻ chống đối.

“Không cần đóng cửa!” Lục Húc lạnh lùng nhắc lại lần nữa, không thêm đợi Không Lập Thanh đáp lời đã quay ra phòng khách.

Bàn tay Không Lập Thanh siết chặt nắm cửa, trong lòng đầy bất mãn. Đây là địa bàn của cô, cô yêu quý nó, lại là kiểu người sợ hãi và chán ghét thế giới bên ngoài, phần đầu bao nhiêu năm cuối cùng cũng có được tổ ấm của riêng mình, thật không ngờ ngay cả nơi ẩn náu an toàn này cũng bị người ta xâm phạm. Trong lòng Không Lập Thanh đầy tức giận và bất mãn nhưng so sánh lực lượng đôi bên, cô rõ ràng đâu không lại hai người đàn ông ở ngoài kia, đã không thể đuổi bọn họ đi khỏi thì chỉ còn cách nhẫn nhịn thỏa hiệp mà thôi.

Cuối cùng Không Lập Thanh cũng không dám đóng cửa thư phòng, cô mang theo chút oán trách lên giường, Không Vạn Tường nằm ngủ phía trong, thấy cô nằm xuống, theo thói quen lăn vào lòng cô. Không Lập Thanh duỗi tay, đầu Không Vạn Tường vừa vịn gối lên đó, hai người phối hợp chuẩn xác.

Không Vạn Tường cuộn tròn trong lòng Không Lập Thanh, Không Lập Thanh gối cằm lên đầu cậu bé.

“Mẹ, mẹ yêu con không?”

“Yêu.”

“Con là bảo bối của mẹ phải không?”

“Ừ.”

Cậu bé từng hỏi cô những câu như vậy, thần kinh của Không Vạn Tường cũng miễn cảm y hệt như cô. Nhận thấy Không Lập Thanh không vui cậu bé cũng sẽ bất an, cậu bé này với cô luôn cùng có cảm giác không an toàn như vậy.

Không Lập Thanh đưa tay ôm Không Vạn Tường, bàn tay nhẹ nhàng xoa lưng cậu bé, giọng thủ thỉ: “Hôm nay không nói chuyện, được chứ?”

“Vâng.” Cậu bé nằm yên trong vòng tay cô, một chân gác lên bụng Không Lập Thanh.

“Mẹ, con đã ngủ thiếp đi à?”

“Ừ, ngoan, Vạn Tường ngoan nhất.” Không Lập Thanh nín con trai.

Cậu bé thở đều đều nhẹ nhàng, cơ thể nhỏ bé mềm đi trong vòng tay Không Lập Thanh. Không Lập Thanh biết cậu bé đã ngủ, cô đưa tay tắt đèn bàn, trước mắt chìm vào bóng tối.

Trong bóng tối, Không Lập Thanh mở mắt nhìn lên trần nhà, bên ngoài thư phòng không chút động tĩnh, thỉnh thoảng qua cửa sổ truyền đến mấy tiếng xe chạy, tất cả đều yên tĩnh, nhưng ẩn trong đó vẫn là nỗi bất an, cô không ngủ được.

Không Lập Thanh vốn là người có thần kinh vững vàng, nhưng những khi có cảm giác bất an, cô sẽ mất ngủ, sau đó khi mọi chuyện qua đi cô sẽ ngủ rất lâu để bù lại. Đây cũng là cách để cô vượt qua những nỗi đau tinh thần thời thơ ấu mà không phát điên hay tự tử.

Cứ thế mở mắt nằm trên giường, bên ngoài từ đầu đến cuối đều không có động tĩnh gì, thậm chí tiếng xe cộ trên đường buổi sớm cũng không thấy nữa. Không Lập Thanh thở phào, cứ thế quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, quan sát sắc trời dần dần sáng.

Dường như vào lúc tảng sáng, phòng khách có truyền đến chút động tĩnh, Không Lập Thanh căng tai lắng nghe, dường như là Lục Húc gọi điện thoại cho ai đó. Anh ta nói rất nhỏ, dường như chỉ là nghe, đáp lời cũng rất đơn giản, dùng từ đơn âm tiết, Không Lập Thanh không nghe rõ về những gì họ nói với nhau.

Lúc sau, có tiếng bước chân khẽ đi qua cửa, Lục Húc nói không to nhưng đủ để Không Lập Thanh nghe rõ: “Anh Chu, mọi việc đã được xử lý xong, Hà Mậu về Hồng Kông, bọn người đó đều đã bị trừ bỏ.”

“Ừm.” Không Lập Thanh cảm thấy phản ứng của người đàn ông bị thương có chút ư oải. Cùng với lời đáp ngắn gọn ấy, cô dường như còn nghe thấy tiếng thở mình của anh ta.

“Tình hình bên ngoài hiện chưa ổn định, người hôm qua đâm anh vẫn chưa tìm được, A Thần nói, đợi cậu ấy đến thành phố B đích thân đón anh về.”

“A Thần khi nào đến?” Giọng người đàn ông khàn khàn.

“Chín giờ sáng nay cậu ấy sẽ bay về thành phố B.”

Sau một lúc yên lặng, giọng nói của người bị thương vang lên: “Được rồi!”

Sau đó Không Lập Thanh không nghe thấy tiếng nói chuyện nữa. Giống như tiếng bước chân nhẹ nhàng đi qua phòng cô, dừng lại một chút rồi biến mất, xung quanh lại chìm vào yên lặng.

Không Lập Thanh chậm chậm thả lỏng cơ thể, cô dường như cảm thấy cơn nguy hiểm đã qua, thần kinh căng như dây đàn cả đêm cuối cùng cũng có thể được thư giãn. Khi trời sáng, cuối cùng Không Lập Thanh cũng mở mắt thiếp đi.

Sáng ra Không Lập Thanh còn được Không Vạn Tường gọi dậy. Trong cơn mơ màng, cô cảm giác có ai đó kéo mình, mở mắt ra thấy Không Vạn Tường đã ngồi bên cạnh. Cậu bé mặc bộ quần áo ngủ cotton trắng, bàn tay nhỏ cổ tay Không Lập Thanh: “Mẹ, mẹ, con muốn đi tò.”

Không Lập Thanh ngạc nhiên ngồi dậy, Không Vạn Tường khép chặt chân, tay bịt chặt đũng quần, căng thẳng giọng: “Nhanh một chút, con muốn tò.”

Vội vàng từ giường nhảy xuống đất, Không Lập Thanh ôm Không Vạn Tường chạy vào nhà vệ sinh, miệng không ngừng nhắc: “Nhịn một tí, nhất định phải nhịn.” Một ngày của hai mẹ con nhà này luôn bắt đầu một cách ồn ào như vậy.

Không Lập Thanh để Không Vạn Tường đứng bên bồn cầu tự giải quyết. Cậu bé không đi dép, Không Lập Thanh đợi cậu bé xong bèn bế thẳng nó đến bên máy giặt, lấy khăn rửa mặt cho Vạn Tường.

Lau mặt cho Vạn Tường đến hai ba lần xong, Không Lập Thanh mới bế cậu bé về lại thư phòng, trên đường đi tiện tay giúp cậu bé mặc áo, trong lúc bận rộn vẫn cố ngước lên nhìn đồng hồ. Đồng hồ đặt trên đầu giường chỉ bảy rưỡi, thấy vậy Không Lập Thanh càng nhanh tay hơn, miệng còn hỏi Không Vạn Tường: “Vạn Tường, hai chúng ta muộn mất rồi, con có thể không đánh răng được không?”

Cậu bé đang tự mặc quần soóc, nghe thấy thế có vẻ không bằng lòng: “Không đánh răng sẽ hôi miệng.”

Không Lập Thanh chuẩn bị ba lô đi học cho cậu bé, kiên nhẫn dỗ dành: “Chỉ một ngày thôi, tối qua sau khi ăn cơm chẳng phải con đã đánh răng rồi sao? Không thể có chuyện người khác ngửi thấy.”

Cuối cùng Không Vạn Tường cũng nhượng bộ, tự mình xỏ chân vào đôi xăng đan da. Không Lập Thanh ngồi xổm cách đó mấy bước nhìn cậu bé, áo sơ mi trái cây màu xanh lá, áo ghi lê Mashimuro, quần soóc xanh da trời, ba lô thời trang. Không Lập Thanh nhìn lên nhìn xuống, gật đầu tán thưởng: “Hừm, Vạn Tường nhà ta đẹp trai chết đi được.”

Cậu bé cười bên lên, nhắc nhở Không Lập Thanh: “Mẹ, chúng ta muộn mất.”

Dắt Vạn Tường đi ra phòng khách, hai người đàn ông đã ngồi trên sofa, ánh mắt cả hai cùng nhìn về phía hai người mới xuất hiện, dường như những chuyện ồn ào vừa nãy của hai mẹ con họ đều nghe thấy rất rõ.

Không Lập Thanh nhìn thẳng những người này, mặt không chút biểu tình nói: “Thằng bé phải đến trường mẫu giáo.”

Hai người một lớn một nhỏ đứng đó, cậu bé ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, khuôn mặt mũm nĩm khiến người khác yêu mến, người mẹ lại ăn mặc tùy tiện, một cái áo sơ mi kiểu cũ rộng thùng thình, quần sooc thể thao, mái tóc ngắn sau giấc ngủ lòa xòa che một bên mặt, nhìn có chút cầu thả.

Người đàn ông ngẩng ra một lúc nhìn hai mẹ con cô, sau đó khẽ gật đầu. Không Lập Thanh thấy anh ta đồng ý, lòng thầm nhẹ nhõm, cô dắt Không Vạn Tường đi ra cửa.

Xe của trường mẫu giáo Không Vạn Tường sẽ đón học sinh lúc bảy giờ bốn mươi lăm, lộ trình xe chạy theo một vòng tròn, không lặp lại. Không Lập Thanh chỉ còn năm phút để đưa Vạn Tường ra điểm đón xe dưới cổng khu nhà. Vừa kéo Không Vạn Tường đi nhanh, Không Lập Thanh vừa dặn dò: “Đến trường con nhớ ăn sáng nhé.”

“Vâng.”

“Nếu bị bạn bè bắt nạt, con hãy nhớ con có tay, đánh lại trước, mách cô giáo sau.”

Cậu bé không trả lời.

Không Lập Thanh quay đầu lại nhìn đứa trẻ đang im lặng bước đi, nói to hơn: “Con nghe thấy không?”

“Vâng, con biết rồi.” Cậu bé ngẩng lên nhìn cô.

Không Lập Thanh cảm thấy đứa trẻ này bắt đầu có chủ kiến, cũng không nói thêm nữa. Thời nhỏ, cô là đứa trẻ vô dụng nên mới để mẹ kể và đứa con gái đó si nhục bao nhiêu năm, đến trường, cũng vì nhu nhược cô lại bị bạn học bắt nạt. Kỳ thực cũng biết bọn trẻ con luôn nghịch ngợm, nhưng cô đặc biệt miễn cảm, cho nên luôn sợ Không Vạn Tường bị bắt nạt.

Hai mẹ con vội vàng chạy ra cửa, vừa đúng lúc xe bus của trường đậu lại phía trước, Không Vạn Tường tách khỏi Không Lập Thanh chạy về phía cửa xe, cô giáo trên xe mở cửa nắm lấy tay Vạn Tường kéo cậu bé lên. Nó không chào tạm biệt Không Lập Thanh, nhưng khi lên xe nghỉ ngơi một lát liền giờ tay vẫy vẫy thay cho câu tạm biệt, sau đó cửa xe đóng lại, chiếc xe từ từ lăn bánh.

Không Lập Thanh đứng nguyên đó nhìn chiếc xe rẽ sang khúc cua, biến mất khỏi tầm nhìn mới thu lại ánh mắt dõi theo, đi về nhà. Thằng bé đi rồi, cô lại nghĩ tới hai người đàn ông trong nhà, lòng cũng nhẹ nhõm đi ít nhiều. Nếu như có chuyện nguy hiểm gì xảy ra, ít nhất có thể đảm bảo an toàn cho Không Vạn Tường. Cô chậm chậm quay trở lại, cho dù không thích cô cũng không dám ở bên ngoài quá lâu, chỉ đành lặng lẽ bước về nhà.

Bước vào trong, căn phòng so với lúc cô đi không có gì thay đổi. Người đàn ông bị thương vẫn ngồi trên sofa, thấy cô bước vào liền ngẩng lên nhìn, ánh mắt anh ta không còn sắc bén lạnh lùng như tối qua mà dịu dàng hơn nhiều. Người đàn ông còn lại đang nói chuyện điện thoại, anh ta vừa nói vừa đi về phía bàn trà, giọng Quảng Đông, cô nghe một từ cũng không hiểu.

Không Lập Thanh cũng không chào hỏi bọn họ, cô đi thẳng vào phòng tắm. Vừa rồi cô đi dép bên ngoài vào trong nhà, để dép dính đầy bụi bẩn, cô vào phòng tắm để đánh sạch, rửa ráy xong xuôi, Không Lập Thanh vào thư phòng mở ngăn kéo tủ, quay ra phòng khách, trên đường đi còn đến chỗ bình nước rót một cốc nước nóng, bê đến trước mặt người đàn ông bị thương, vừa đi vừa hỏi: “Anh có dị ứng penicillin không?”

Từ khi Không Lập Thanh bước ra phòng khách, đôi mắt người đàn ông ấy dường như dán chặt vào cô, lúc này khóe miệng dường như còn mang theo nét cười. Không Lập Thanh đối với người này không thể coi là có thiện cảm, đưa thuốc cho anh ta uống chỉ là làm theo câu lương y như từ mẫu mà thôi. Còn chưa bước qua cửa, cô đã thấy mặt anh ta tái đi, môi trắng nhợt khô nứt, cho dù chưa cấp nhiệt độ, cô cũng biết anh ta bị sốt rồi.

Người đàn ông nhìn Không Lập Thanh, biểu tình trên mặt anh ta dường như thoải mái hơn nhiều, khẽ lắc đầu.

“Uống bốn viên nhé.” Không Lập Thanh thờ ơ nói, đặt thuốc và nước xuống bàn trà trước mặt anh ta.

“Cảm ơn.” Người đàn ông nhìn thẳng vào khuôn mặt cô, khẽ nói.

Hai người nói với nhau xong thì Lục Húc đứng cạnh cũng cúp máy, anh ta cắt điện thoại, nói với Không Lập Thanh: “Cô Không, có thể phiền cô làm cho chúng tôi bữa sáng được không?”

Biểu tình và ngữ khí của Lục Húc đều rất chân thành, Không Lập Thanh cũng không thấy khó chịu với lời thỉnh cầu của họ, nghĩ một lát cô nói: “Tôi chỉ biết nấu mì.” Thực ra Không Lập Thanh không chỉ biết nấu mì, ngay từ nhỏ, một bữa sáng đã không làm khó được cô, từ góc độ chăm sóc bệnh nhân, cô nên nấu cháo hoặc món gì đó, nhưng cô không thích họ, cho nên cũng không muốn cầu kỳ.

Lục Húc không có ý kiến gì thêm, gật đầu nói: “Vậy làm phiền cô.”

Không Lập Thanh nấu mì theo cách của người miền Nam. Đầu tiên cho mì vào nước đun sôi, sau đó cho thêm rau quả đun cùng, rồi nêm nếm gia vị, một ít mỡ lợn tự rán, xì dầu, muối, mì chính, và một chút hành lá, xong múc ra bát tô to. Bát mì bày ra xanh xanh trắng trắng nhìn rất ngon mắt, Không Lập Thanh cũng rất thích ăn. Cô lớn lên ở miền Bắc, món mì miền Nam này là cô học từ mẹ, điều duy nhất cô không bao giờ quên mỗi khi nhớ về bà là

bà luôn nấu món mỳ này cho cô ăn.

Không Lập Thanh nấu ba bát mỳ to, bê ra bàn ăn rồi nói vọng vào phòng khách: “Mỳ nấu xong rồi, ăn thôi.”

Không Lập Thanh gọi xong người là ngồi xuống ăn luôn, hai người kia đi vào ngồi xuống, cô cũng chẳng ngẩng lên nhìn. Chỉ khi đã ăn hết nửa bát mỳ, cảm giác có đôi mắt đang nghiên cứu mình, một chút xấu hổ dâng lên trong lòng, mặt cô cũng nóng dần lên.

Không Lập Thanh chỉ cần không ốm đều sẽ ăn rất khỏe, cô thích tất cả các loại thức ăn, khi ăn bất cứ thứ gì cũng rất chuyên chú. Hồi nhỏ cô đã trải qua những lần suýt chết đói, cha cô tuy không phải rất nghèo, ngược lại những năm đó chuyện cơm áo chẳng phải vấn đề, nhưng ông ta lại có một sở thích đáng sợ là bỏ đói cô. Thuở nhỏ cứ ít lâu cô lại bị bỏ đói mấy ngày, no dần đói góp, cô trở nên có xu hướng nghiện đồ ăn.

Không Lập Thanh tự biết mình ăn rất nhanh, bộ dáng lúc ăn cũng chẳng thanh lịch gì, bình thường ra ngoài ăn cùng bạn bè còn giữ ý tứ tự kiềm chế, nhưng khi ăn ở nhà luôn tự do thoải mái, kết quả lại bị hai người này nhìn thấy. Trong lòng cô phiền muộn, tặc xấu bị người khác nắm được, thật không thoải mái gì.

Không Lập Thanh không thích bị người khác quan sát trong lúc ăn, cô cũng không muốn nói chuyện với hai người họ, vậy là cô nuốt nước miếng, cúi đầu bê bát ra ngồi ăn ngoài sofa, mở ti vi vừa xem vừa ăn nốt, tránh khỏi tầm nhìn của ánh mắt khiến cô không thoải mái kia.

Bên này bàn ăn, Lục Húc trông thấy nụ cười không rõ của ông chủ cũng có chút choáng váng. Hai người đàn ông cùng quay ra nhìn người phụ nữ ngồi trên sofa cầm cúi ăn đến toát mồ hôi, sau đó cả hai không ai nói gì bắt đầu ăn sáng.

Ăn sáng xong, Không Lập Thanh rửa bát, thu dọn nhà bếp, rồi quay lại phòng khách. Lúc cô bước vào Lục Húc đã không còn ở đó, người đàn ông bị thương ngồi cạnh tay vịn sofa xem thời sự buổi sáng, dáng vẻ rất chăm chú.

Không Lập Thanh đứng ở cửa bếp ngập ngừng một lát rồi khẽ hỏi anh ta: “Tôi lên mạng được không?”

Người đàn ông quay lại nhìn cô khẽ gật đầu: “Được.”

Không Lập Thanh không nói gì thêm, đi vào thư phòng, cô đang thất nghiệp, lại không thể ra ngoài, chỉ có thể lên mạng tìm việc. Nhưng khi cô mở máy tính lên chỉ thấy dấu “x” màu đỏ báo hiệu internet không kết nối.

Không Lập Thanh nhất thời không có phản ứng gì, cô đi đến kiểm tra đường dây nối từ modem đến case máy tính, rút đầu dây ra cắm lại mấy lượt, kết quả vẫn là dấu “x” đỏ. Không Lập Thanh ngồi xồm phía sau case xem xét các đầu dây cắm đến toát mồ hôi, trong lúc đang buồn phiền vì chưa tìm ra manh mối đã thấy trên đầu truyền đến tiếng nói: “Vừa xong tôi quên chưa nói, đêm qua Lục Húc đã thay đổi đường dây điện thoại nhà cô một chút.”

Không Lập Thanh ngẩng phắt lên nhìn, người đàn ông này không biết đã đứng đó từ lúc nào, anh ta chăm chú nhìn vào khuôn mặt cô, chẳng chút khách khí tiến lại gần, ngồi xuống chiếc ghế dựa duy nhất kê bên bàn làm việc.

Không Lập Thanh động não cái là hiểu ngay, đêm qua bọn họ không cho cô đóng cửa thư phòng, ngắt đường dây điện thoại của cô là vì sợ cô liên lạc với bên ngoài. Nghĩ đến đây cô mới giật mình nhận ra từ tối qua đến giờ cô không nhìn thấy di động đâu.

Người đàn ông dường như cũng đọc được suy nghĩ này, bèn nói: “Di động của cô đang ở trên bàn trà, Lục Húc vừa để nó ở đấy.”

Không Lập Thanh rất tức giận, nhưng cô lại không dám la hét cho hả giận, cô vẫn ngồi xồm dưới đất, phía sau là case máy tính, trông có chút cam chịu đáng thương.

Người đàn ông cũng ngồi bất động nhìn người phụ nữ bất động, đáy mắt anh ta có chút trầm mặc, khuôn mặt tĩnh lặng như nước.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Không Lập Thanh biết người đàn ông đó đang nhìn mình, thậm chí có khả năng trong lòng anh ta còn đang thăm nghiên cứu cô, nhưng cô cảm thấy ít nhất lúc này mạng mình không bị đe dọa.

Rất lâu sau người đàn ông đột nhiên lên tiếng: “Có thể cho tôi một liều thuốc?”

Không Lập Thanh ngẩng lên nhìn lại anh ta. Người đàn ông đang ngồi ngược sáng, đường nét trên khuôn mặt như hiền hòa hơn, anh ta ngồi nghiêm chỉnh ở đó, không vất chân, cũng không cong lưng, hai khuỷu tay tì trên thành ghế, hai bàn tay đan vào nhau để phía trước ngực. Khách quan mà nói người đàn ông này rất đẹp trai, qua một đêm mệt mỏi, râu dưới cằm đã mọc lún phún, vậy mà nhìn anh ta vẫn đẹp trai như thế, hơn nữa cả người còn phả ra

một khí chất cao quý thanh lịch, người có loại phong thái này, trong cuộc sống thường ngày Khổng Lập Thanh chưa từng gặp.

Người đàn ông này đẹp trai như vậy, Khổng Lập Thanh lại là bà mẹ đơn thân chưa kết hôn, xuất phát từ dục vọng bình thường của con người, nói một cách công bằng thì người này ít nhiều phải khiến cô cảm thấy bị hấp dẫn, nhưng Khổng Lập Thanh lại không thích anh ta. Cô có một loại trực giác bản năng với người khác, ngay từ lần gặp đầu Khổng Lập Thanh đã có cảm nhận người đàn ông này là kiểu người tàn ác lạnh lùng, cảm nhận ấy không thể nào quên đi được.

Khổng Lập Thanh còn đang bận suy nghĩ, người đàn ông không nhanh không chậm nói thêm một câu: “Tôi biết cô cũng hút thuốc.”

Khổng Lập Thanh nghe xong liền biết lần này cô muốn thoát thác cũng không xong, bèn chậm chạp đứng dậy, mở ngăn kéo phía trước lấy ra bao thuốc cùng bật lửa đặt lên bàn ngay trước mặt anh ta.

Người đàn ông cầm bao thuốc lên xem xét xung quanh, đó là loại thuốc lá hiệu Bạch Sa bình dân, Khổng Lập Thanh mua mười đồng một bao. Bình thường cô không phải người nghiện thuốc lá, một bao này phải hút cả tuần mới hết, một trăm đồng mua một cây thuốc, hút được mấy tháng liền. Khổng Lập Thanh quả biết loại thuốc mình hút không phải đặc biệt gì, người đàn ông này nhìn là biết thuốc tàng lớp có tiền, bao thuốc rẻ tiền này khẳng định anh ta hút không nổi, nhưng cô lại ngại đứng đó nhìn anh ta tỏ thái độ, bèn quay bước định bỏ ra ngoài.

Nhưng chưa đợi cô cất bước, phía sau đã truyền tới giọng nói của người đàn ông: “Hút cùng tôi một điếu đi.”

Khổng Lập Thanh nhắm mắt một cái, nhắm nhin quay lại, trước mắt cô là bàn tay trắng xanh, ngón dài thanh tú của người đàn ông đó. Bao thuốc trong tay anh ta đã mở nắp, một điếu thuốc đã rút ra một nửa, phần đầu lọc lộ ra ngoài. Hiển nhiên là anh ta biết trước cô sẽ quay lại nên đã đưa tay ra trước.

Khổng Lập Thanh rút hẳn điếu thuốc ra khỏi bao, dùng bật lửa trên bàn châm thuốc. Trong thư phòng không còn cái ghế nào nữa, cô đành đi đến bên chiếc giường đơn, ngồi xuống. Người đàn ông đợi Khổng Lập Thanh bỏ bật lửa xuống bàn, cũng tự mình châm một điếu. Anh ta hít một hơi thuốc sau đó nhả ra vòng khói nhạt, rồi cứ ngồi lặng lẽ như thể nhìn Khổng Lập Thanh.

Chỗ Khổng Lập Thanh ngồi đối diện với anh ta, bị nhìn như vậy Khổng Lập Thanh cảm thấy rất mất tự nhiên. Cô bèn đem đôi chân vắt chéo đối bên liên tục, nhưng càng thay đổi tư thế cô càng thấy khó chịu, dứt khoát phải co hai chân lên, một tay ôm đầu gối, một tay cầm thuốc, cả người cuộn tròn lại mới thoải mái được.

Cả hai cùng yên lặng hút thuốc, căn phòng nhỏ đột nhiên yên tĩnh lạ thường, không khí có phần ngột ngạt, thậm chí hơi mơ hồ. Hút hết nửa điếu thuốc, đột nhiên người đàn ông lên tiếng, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ: “Cô tên là gì?”

Khổng Lập Thanh cuộn người ở đó không trả lời, người đàn ông cũng yên lặng không nói, kiên nhẫn chờ đợi. Khổng Lập Thanh chưa hết lúng túng, lúc lâu sau cô mới nói: “Khổng Lập Thanh.”

“Ba chữ này viết thế nào?” Người đàn ông vẫn hỏi bằng giọng lạnh lùng như thế.

Khổng Lập Thanh miễn cưỡng trả lời: “Khổng trong từ Khổng Tử, Lập trong từ Tự Lập, Thanh trong từ Bao Thanh Thiên.”

“Ừm.” Người đàn ông chỉ nói một câu không rõ ý nghĩa rồi thôi.

Khổng Lập Thanh cũng không nói gì thêm, cô đã hút hết điếu thuốc, vừa muốn đứng dậy đi chỗ khác vừa không dám, chỉ đành tiếp tục mọc rễ ở đó. Ánh mắt người đàn ông vẫn dán trên người cô, dường như muốn cắt cô thành từng khúc để tiện nghiên cứu, cô bị cái nhìn đó làm cho khó chịu nhưng cũng chỉ đành ngồi yên chịu đựng.

Hồi chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên giải cứu Khổng Lập Thanh, người đàn ông nghe một lúc, sau đó nói “Cậu lên đây đi!” rồi tắt điện thoại. Cuối cùng anh ta lại quay sang nhìn Khổng Lập Thanh, ánh mắt thâm trầm khó đoán.

Lúc lâu sau, người đàn ông đứng lên, anh ta đi vòng một vòng đến trước mặt Khổng Lập Thanh, từ vị trí đắc địa nhìn xuống gáy cô, lát sau đột nhiên nói: “Tôi tên là Chu Diệp Chương.”

“Hả?” Khổng Lập Thanh ngẩng lên nhìn anh ta hoàn toàn không hiểu chuyện gì.

“Chu trong từ Chu Văn Vương, Diệp ghép từ bộ Hòa và chữ Hoa, Chương trong từ Chương Hiền[1].”

[1] Chương Hiền: Sáng rõ.

Khổng Lập Thanh mở miệng, lại không biết nói gì.

“Nhớ lấy!” Người đàn ông dùng ngữ khí ra lệnh, lại không nhìn khuôn mặt ngây ngô của cô gái, nhẹ nhàng bước khỏi phòng. Từ cửa lớn truyền tới tiếng gõ, Khổng Lập Thanh nghe thấy tiếng anh ta mở cửa, sau đó một giọng nam trầm khề vang lên: “Anh Chu, em đến đón anh.”

“Ừ.” Giọng nam trầm đáp lại, sau đó là tiếng cửa đóng.

Năm phút sau Khổng Lập Thanh đứng dậy khỏi giường, cô đi ra phòng khách, một bóng người cũng không có, chẳng lẽ đi rồi? Khổng Lập Thanh nghi hoặc trong lòng, đi một vòng kiểm tra, quả nhiên không có một ai, lúc này cô mới thật sự ý thức được người đàn ông đó đã đi khỏi, cô chậm chạp bước đến sofa ngồi xuống thờ phào nhẹ nhõm.

Chương 2: Chu Diệp Chương

Ngày hôm nay, người đàn ông đó quyết định xong bèn lập tức đi luôn. Không Lập Thanh quay về phòng ngủ ngủ cho tới chiều, ngay cả giờ đón Không Vạn Tường tan học cũng suýt nữa bị cô quên mất. Cuộc đời cô đã trải qua nhiều phen chìm nổi, dây thần kinh quá nhiều lần căng ra đã gần như tê liệt, hôm qua lại phải nếm trải một đêm sợ hãi, sau một giấc ngủ, cảm giác cũng không khá hơn là bao, nhưng những chuyện đã trôi qua chỉ có cách để mặc nó.

Ngủ cả một ngày, buổi chiều tinh dậy tinh thần rất tốt, Không Lập Thanh vội vàng vàng đến nhà trẻ đón Không Vạn Tường. Cô cùng cậu bé chơi trong hoa viên nhỏ một lát, đến khi thấy trời tối hai mẹ con mới quay về nhà.

Không Vạn Tường quá rụt rè, cho nên Không Lập Thanh chỉ cần có thời gian đều sẽ cùng cậu bé chơi ở vườn trẻ hoặc đưa cậu bé xuống sân chung hóng gió, cũng không nhất thiết là sẽ chơi trò gì, chỉ cần cậu bé hoạt động là tốt rồi.

Không Vạn Tường vào trong phòng liền kêu ầm lên nóng rồi cởi ngay áo ghi-lê. Không Lập Thanh đặt ba-lô của nó lên mặt tủ giày nhắc nhở cậu bé bỏ dép trước khi vào nhà.

Vạn Tường nghe lời, tay cầm áo ghi-lê, cúi người tự cởi xăng đan, Không Lập Thanh nhìn thấy mặt Không Vạn Tường lấm tấm mồ hôi bèn ngồi xuống bên cạnh, cầm lấy áo ghi-lê trong tay cậu bé, cuộn tròn lại chấm chấm mồ hôi trên mặt, trên cổ cho Vạn Tường. Không Vạn Tường hai má đỏ ửng, thần thái sáng lạn, xem ra, sách viết quả nhiên đúng. Trẻ con lúc chơi đùa đều rất vui. Không Lập Thanh nhìn khuôn mặt đáng yêu của thằng bé, miệng cũng nở nụ cười, cô xoa đầu Không Vạn Tường nhẹ nhàng thương lượng: “Con đi làm bài tập trước, mẹ đi nấu cơm được không?”

“Vâng.” Vạn Tường đáp lại đồng dạc, tự xách ba-lô vào thư phòng.

Nấu cơm, cho Không Vạn Tường ăn tối xong, đợi cậu bé ngồi xem tivi, Không Lập Thanh mới vội vàng bắt đầu thu dọn nhà bếp, nhà vệ sinh, lúc bận rộn dọn dẹp vẫn còn nhớ ngày mai phải mang chăn màn chỗ hôm qua người kia ngủ đi giặt sạch sẽ. Không Lập Thanh cứ như vậy bận rộn đi qua đi lại. Hai năm nay, kể từ ngày Không Vạn Tường về ở cùng, thời gian của cô dường như đều dành hết cho cậu bé, từ trước tới giờ đều rất vất vả, thậm chí cô cũng chẳng có phút nào để vui chơi giải trí.

Dọn dẹp nhà cửa xong, Không Lập Thanh đưa Không Vạn Tường đi tắm, dỗ cho cậu bé ngủ, xong xuôi quay lại phòng khách, đồng hồ đã chỉ mười giờ.

Ban ngày đã ngủ đủ, lúc này một lát cũng không chợp mắt nổi, Không Lập Thanh đến phòng ngủ mở máy tính, góc phải màn hình vẫn là dấu “X” đỏ báo hiệu không có tín hiệu mạng.

Không Lập Thanh dờ dẫm ngồi nhìn máy tính, bình thường cô vốn là con nghiện internet, nhưng cài lại máy tính Không Lập Thanh không biết làm, mọi lần cô đều phải mang đến cửa hàng sửa chữa để họ cài cho. Nhưng lúc này đang là giữa đêm, Không Lập Thanh đành cố nghĩ cách, hy vọng ăn may, tự sửa được, cô bèn đến chỗ modem rút ra cắm lại đầu dây nối. Đang là tháng nóng nhất trong năm, thư phòng lại không có điều hòa, Không Lập Thanh muốn tiết kiệm điện, sau khi Không Vạn Tường ngủ, cô chỉ để điều hòa phòng ngủ, điều hòa phòng khách cũng tắt đi, lúc này trán đã lấm tấm mồ hôi.

Đang lúc lòng nóng như có lửa đốt, Không Lập Thanh nghe thấy có tiếng gõ cửa từ ngoài truyền đến, cô dừng tay, đồng tai lên nghe ngóng một lát, quả nhiên lát sau tiếng gõ cửa lại vang lên. Người ngoài cửa có vẻ rất lịch sự, tiếng gõ cửa truyền đến không nhanh không chậm, mỗi lần gõ ba tiếng, rất có tiết tấu.

Đêm trước Không Lập Thanh cũng từng bị kinh động như thế này, ngờ ngẩn đứng đó một lúc mới nhẹ nhàng đến cửa lớn, dẫn đầu nhìn ra bên ngoài qua mắt mèo.

Người ngoài cửa không có ý định nấp đi, hiên ngang đứng thẳng trước cửa, dưới ánh đèn hành lang, Không Lập Thanh nhận ra người đó là người tên Lục Húc hôm qua. Cô quay người hận không thể chửi to: Âm hồn không chịu tan, cố khơi lên chút tinh thần phản kháng, không cam chịu mở cửa.

Người bên ngoài dường như cũng biết suy nghĩ của Không Lập Thanh, không lên tiếng, cứ cách mười giây lại gõ cửa một lần, không hề mất kiên nhẫn, mỗi lần chỉ gõ ba tiếng. Không Lập Thanh vẫn đứng sau cánh cửa, cho dù bức bối nhưng cô biết mình có tránh cũng không thoát. Theo những gì cô quan sát được tối qua, người này tuyệt đối không phải bình thường, trong phòng có người hay không có người khẳng định chẳng thể qua mắt anh ta. Mà những người như họ, nếu họ muốn tìm bạn, bạn có trốn cũng không thoát. Không Lập Thanh đứng đó cân nhắc mãi mới chịu đầu hàng, mở cửa.

Người ở ngoài, dù cho bây giờ là mùa hè nóng nực vẫn đóng nguyên cả bộ comple nghiêm chỉnh. Kiểu người này Không Lập Thanh chưa từng gặp, cô biết những người hôm qua thân phận chắc chắn đặc biệt, nhưng không thể xác định được họ đặc biệt thế nào, làm nghề gì, cô hoàn toàn không thể đoán biết.

Không Lập Thanh mở toang cửa, đứng đối diện với Lục Húc, tâm trạng lúc này rõ ràng không vui, mặt trầm xuống, lạnh nhạt nhìn ra phía trước.

Khuôn mặt Lục Húc lại không còn lạnh lùng như ngày hôm qua, anh ta không chỉ nhìn thân thiện hơn hẳn mà còn mang theo nụ cười lịch sự: “Cô Không, chào cô, tôi có chút chuyện muốn bàn, không biết có thể vào trong nói mấy câu không?”

Cửa cô cũng mở rồi, có thể còn không cho người vào sao? Cô không mời anh ta vào, anh ta sẽ không vào chắc? Không Lập Thanh bất lực đứng dẹp qua một bên để anh ta bước vào nhà.

Lục Húc vào trong, dường như mắt không cần nhìn, chỉ mấy bước đã tiến thẳng đến bên sofa, rất tự nhiên ngồi xuống. Không Lập Thanh ngàn vạn lần không muốn cũng đành lịch sự bật điều hòa phòng khách phục vụ anh ta.

Không Lập Thanh bung cốc nước đến trước mặt Lục Húc rồi ngồi xuống chiếc ghế đơn bên kia, lúc này không biết phải nói gì mới được, cô thực sự không biết cách đối phó với người lạ.

Lục Húc đương nhiên tự tin hơn cô rất nhiều, mở một cốc áo, đáng ngồi thoải mái. Không Lập Thanh đưa nước, anh ta còn nhìn cô khẽ mỉm cười, nói một câu: “Cảm ơn.”

Hai người ngồi đối diện nhau, Lục Húc lên tiếng trước, anh ta nói rất khách khí: “Cô Không, hôm qua thật là phiền cô, tôi nhận lệnh của anh Chu, hôm nay đến xin lỗi cô, đồng thời cũng thay mặt anh Chu cảm ơn cô hôm qua đã giúp đỡ.” Anh ta vừa nói vừa bấm mặt mũi mở chiếc cặp số đen mang theo, sau đó đưa chiếc cặp số đã mở đến trước mặt Không Lập Thanh.

Bên trong cặp số xếp đầy những xấp tiền loại một trăm tệ, màu đỏ tươi khiến Không Lập Thanh cảm thấy thật nhức mắt. Cô ngạc nhiên, tròn mắt nhìn Lục Húc đầy bối rối, Lục Húc chỉ nhìn cô mỉm cười, ánh mắt không chứa vẻ khinh bỉ, cũng không có vẻ ban ơn, tất cả đều đúng mực.

Không Lập Thanh nhìn những xấp tiền trước mắt, trong một lúc cũng bị mê hoặc, cô hoàn toàn chẳng phải loại người nhân phẩm thanh cao, cô cũng thích tiền, thuở nhỏ sống trong nghèo khó không cần nói, lúc học đại học còn có khi ngày không đủ ba bữa ăn, cho nên so với đa số người, tiền đối với cô mà nói thậm chí còn quan trọng hơn. Nhưng số tiền trước mắt cô có thể lấy ư? Những người này là thế nào cô còn chưa rõ, ai dám chắc cầm số tiền kia sau này sẽ không gặp rắc rối?

Không Lập Thanh không quen giao thiệp rộng rãi nhưng nhìn nhận sự tình lại rất thông tỏ. Cô khát tiền nhưng chưa đến mức bất chấp chịu uống thuốc độc để dụ con khát. Cô cũng muốn cuộc sống sung túc không cần lo lắng chuyện tiền nong, nhưng cô càng thích cuộc sống bình lặng, cho nên chẳng có gì mà tham số tiền mình không phải vất vả kiếm về. Không Lập Thanh nhìn cặp số tiền trăm mặc một lúc, cuối cùng đóng nắp cặp số, đẩy trả nó về trước mặt Lục Húc, cô không nói gì nhưng khuôn mặt biểu thị rất rõ ý từ chối.

Lục Húc luôn nhìn Không Lập Thanh, thấy cô trả lại tiền dường như cũng không kinh ngạc, anh ta cười cười nói: “Thật ngại quá, là tôi thô bỉ rồi, lúc tôi đến đây, anh Chu đã nói, cô Không sợ là sẽ không nhận tiền.”

Không Lập Thanh cuộn người, lùi sâu vào sofa, nhìn Lục Húc không nói gì. Thái độ cự tuyệt của cô hàm ý tiễn khách, Lục Húc là người tinh ý như thế, anh ta rất nhanh đứng lên khỏi sofa, cài lại cúc áo chuẩn bị bước đi.

Không Lập Thanh nhìn thấy anh ta đứng dậy nhanh như vậy, cô cũng vội vã tiễn khách.

Lục Húc thấy dáng vẻ vội vã của cô thì cười cười rút từ túi áo trong ra tấm danh thiếp đưa tới trước mặt Không Lập Thanh: “Lúc tôi đi, anh Chu cũng nói nếu cô Không không nhận tiền thì đưa tấm danh thiếp này cho cô, anh ấy nói mình nợ cô một món nợ ân tình, nên bất cứ lúc nào cô Không gặp chuyện khó khăn, chỉ cần cô lên tiếng, anh ấy nhất định sẽ toàn tâm toàn lực giúp đỡ.”

“Ồ!” Không Lập Thanh nghe Lục Húc nói xong cũng chỉ không mặn không nhạt đáp lại một tiếng, tiện tay cầm lấy tấm danh thiếp từ Lục Húc. Nhưng sau đó dường như chợt nghĩ ra điều gì, ánh mắt Không Lập Thanh nhìn Lục Húc bỗng chăm chú hơn.

“Cái đó, ý là nếu tôi gặp chuyện gì có thể nhờ anh giúp đỡ?”

Lục Húc quả thật đã bị biểu cảm dửng dưng của Không Lập Thanh từ đầu đến giờ làm cho thất vọng, lúc này thấy ánh mắt chờ đợi của cô nên thầm đoán chuyện cô muốn nhờ có khả năng là chuyện gì đó rất quan trọng, anh ta trở nên nghiêm nghị nhìn cô nói: “Đúng thế, cô cần giúp gì cứ nói.”

Không Lập Thanh nhìn Lục Húc chan chứa hy vọng, chần chừ nói: “Anh có thể sửa lại đường dây mạng như cũ cho tôi được không?”

Lục Húc đứng ngẩn ra ở đó, nhìn Không Lập Thanh vô cùng kinh ngạc.

Không Lập Thanh nhìn vào mắt Lục Húc, trong lòng vô cùng thất vọng, giọng lạc hẳn đi, hỏi: “Không thể sửa à?”

Lục Húc tiếp tục nhìn Không Lập Thanh bằng ánh mắt không thể hiểu nổi, sau đó không nói câu gì, đi thẳng ra phía sau đẩy sofa dịch sang một bên, nhặt đầu dây nằm trên nền đất cắm lại vào sau màn hình tinh thể lỏng.

Không Lập Thanh nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Lục Húc đứng ở đối diện, cảm thấy hơi xấu hổ, cô bèn quay mặt nhìn sang hướng khác. Lục Húc đương nhiên không ngại ngần gì, anh ta đẩy sofa về vị trí cũ, khẽ chỉnh lại trang phục rồi bước đến trước mặt Không Lập Thanh nói một câu: “Danh thiếp cô giữ cẩn thận, có chuyện gì nhất định phải gọi điện, hiểu không?”

“À, được rồi.” Không Lập Thanh thật sự vẫn còn thấy xấu hổ, lí nhí nhận lời.

Lục Húc chăm chú nhìn Không Lập Thanh, cuối cùng xách cặp số tiền đi khỏi nhà cô. Không Lập Thanh từ phía sau anh ta khách khí nói: “Anh đi cẩn thận.”

Máy tính đối với trạch nữ[1] như Không Lập Thanh mà nói, so với số tiền không thể tiêu và lời hứa hão huyền kia, thì càng thiết thực hơn nhiều, cho nên với Lục Húc vốn không quá ghét lời nói cũng lịch sự hơn một chút.

[1] Trạch nữ: Chỉ người phụ nữ suốt ngày ở trong nhà.

Lục Húc đang bước đi phía trước, nghe thấy câu nói của Không Lập Thanh, dừng lại một chút, anh ta quay người nhìn Không Lập Thanh mỉm cười, dường như định nói câu gì đó, nhưng Không Lập Thanh thấy anh ta đột ngột quay người lại thì giật mình tròn mắt nhìn anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Đôi môi Lục Húc hơi động, cuối cùng lại không nói gì, cũng không đứng nhìn Không Lập Thanh nữa mà dứt khoát xoay người bước đi.

“Làm phiền rồi, cô Không, chào cô.” Lục Húc dừng ở cửa khách sạn nói câu tạm biệt.

Không Lập Thanh vịn tay vào cửa cũng khách khí đáp lại: “Tạm biệt. Anh đi đường cẩn thận.”

Lục Húc nhìn cô cười cười, bước vào trong thang máy.

Không Lập Thanh đóng cửa đi vào nhà, lòng không gọn suy nghĩ, lúc đi ngang qua thùng rác đặt bên sofa, cô tiện tay ném chiếc danh thiếp kia vào.

Đêm nay Không Lập Thanh lên mạng đăng hồ sơ năng lực trên rất nhiều trang người tìm việc, lúc bé Vạn Tường đi tiểu đêm, cuối cùng Không Lập Thanh cũng cảm thấy buồn ngủ. Cô tắt máy tính, vệ sinh cá nhân rồi lên giường ôm Vạn Tường, trước khi nhắm mắt, Không Lập Thanh điểm nhanh lại những chuyện đã xảy ra trong hai ngày nay, lòng thầm cầu nguyện Thượng Đế phù hộ cô sớm tìm được công việc để cuộc sống trở lại bình thường.

Trên thế giới này, phía sau mỗi câu chuyện luôn có nhiều ẩn số, Không Lập Thanh vốn thông minh nên sớm thấu hiểu đạo lý này. Nhưng trong hoàn cảnh sống đơn điệu và hạn hẹp như của Không Lập Thanh mà cô có thể quan sát hay phân tích thấu đáo được một trong những ẩn số ấy cũng là chuyện quá khó khăn rồi. Cho nên phân tích sự việc xảy ra, Không Lập Thanh rút kết luận: Sau chuyện cô từ chối nhận số tiền Lục Húc mang đến, quan hệ giữa cô và Chu Diệp Chương sẽ dừng ở đó. Cô chỉ là một nhân vật bình thường đã hết giá trị lợi dụng cũng chẳng có sợi dây tình cảm nào với bọn họ. Không Lập Thanh thực ra mà nói rất thông minh, nhưng trải nghiệm không nhiều đã khiến cô luôn nhìn mọi chuyện theo hướng đơn giản hóa, từ bụng ta suy ra bụng người như thế. Cô đã bỏ qua sự phức tạp trong bản tính con người, hoặc là với hoàn cảnh của cô cũng không thể tưởng tượng nổi thế giới này có một bộ phận người đứng trên đỉnh cao, họ nắm đại quyền và hành động vô cùng nhanh như vậy.

Không Lập Thanh không biết và cũng không tưởng tượng nổi, người đàn ông tên Chu Diệp Chương rời nhà cô vào tối hôm trước, thì sáng hôm sau, báo cáo điều tra chi tiết về cô đã được đặt trên bàn làm việc của anh ta.

Tập báo cáo này dài đến bảy, tám trang, cho dù không chi tiết đến mức liệt kê một ngày Không Lập Thanh ăn mấy bữa, vào nhà vệ sinh mấy lần nhưng những chuyện lớn chuyện nhỏ của cô từ tên thầy cô giáo thời cấp ba cho tới đại học... đều có ghi chép đầy đủ. Bản báo cáo này vừa chân thực vừa chi tiết, qua từng mốc thời gian đều có thể hình dung rõ ràng về con người và cuộc sống của Không Lập Thanh, đằng sau bản báo cáo thậm chí còn có mấy kiểu ảnh mới nhất của cô.

Nói những bức ảnh ấy là mới nhất cũng không phải nói quá, bởi vì bối cảnh của chúng chính là vườn trẻ ở trường mẫu giáo vào buổi chiều hôm Không Lập Thanh đến đón Không Vạn Tường. Trong số đó có một tấm chụp Không Lập Thanh đang chăm chú quan sát bọn trẻ vui chơi, cô đứng nhìn về hướng mặt trời đang lặn, một tay giơ lên ngang trán che mắt, đuôi mắt nheo nheo, khóe miệng cong cong. Có thể là do góc chụp, ánh mặt trời cuối ngày vây quanh cô tôn lên đường nét hiền hòa của khuôn mặt, nhìn Không Lập Thanh trong bức hình đó có thần hơn rất nhiều. Chu Diệp Chương cảm bức ảnh lên ngắm một lúc rồi nhẹ nhàng đặt nó trở lại bàn, anh điều chỉnh ghế ngồi xoay về phía cửa sổ, khuỷu tay tì lên thành ghế, bàn tay chống cằm nhìn ra bầu trời mờ tối.

Căn phòng Chu Diệp Chương đang ngồi rất rộng, một mặt tường là cửa kính, ngoài cửa sổ là cảnh thành phố về đêm rực rỡ ánh đèn. Đứng bên cửa kính nhìn ra ngoài, Chu Diệp Chương có cảm giác cả thành phố đang nằm dưới chân mình vậy. Căn phòng dùng màu chủ đạo là màu nâu trầm cho nên có cảm giác giống phòng ngủ, nhưng đối diện với chiếc giường lớn trang trí hoa lệ lại là một giá sách và bàn làm việc cỡ lớn. Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn, không gian mờ mờ, bóng đồ đạc đồ dài trên nền nhà, phòng rất rộng nhưng cách bài trí tổng thể lại khiến người ta có cảm giác bí bách, không thoải mái.

Chu Diệp Chương đứng nhìn ra ngoài cửa sổ không lâu lại quay ghế ngồi, anh ngã người trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Nhưng tư thế này không duy trì được lâu, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ, anh lập tức mở mắt.

Gõ cửa dường như chỉ là động tác đánh tiếng của người bên ngoài, ngay khi dứt tiếng gõ, cửa được mở ra, người đi vào là Lục Húc. Chu Diệp Chương nhìn chiếc cặp sổ trong tay anh ta, ánh mắt có chút thay đổi.

Lục Húc bước đến đứng đối diện với ông chủ, cách bàn làm việc, anh ta đặt chiếc cặp sổ xuống, nói: “Anh Chu, như anh dự đoán, cô ấy không nhận.”

Chu Diệp Chương mặt không đổi, anh hơi ưỡ oải đứng dậy khỏi ghế, thờ ơ nói: “Tặng quà người này cũng phải có thủ đoạn mới được.” Chu Diệp

Chương đưa tập tài liệu đến trước mặt Lục Húc: “Cậu đọc đi, sau này chú ý sắp xếp một chút, nhớ làm kín đáo, không được ảnh hưởng tới cuộc sống của cô ấy.”

Lục Húc cầm tập tài liệu, tiện tay giở hai trang, Chu Diệp Chương đi vòng qua bàn làm việc đến vỗ vỗ vai Lục Húc: “Tôi muốn nghỉ, cậu mang về xem, xem xong mang trả cho tôi.”

Lục Húc hơi bất ngờ nhưng cũng gật đầu đồng ý: “Vâng.”

Chu Diệp Chương không nói gì thêm, đi thẳng vào phòng tắm, Lục Húc bước ra khỏi phòng, căn phòng lại lần nữa chìm vào bóng đêm yên tĩnh, chỉ còn nghe tiếng nước chảy từ phòng tắm truyền ra.

Vì Chu Diệp Chương đã có chỉ thị nên chỉ mấy ngày sau là Không Lập Thanh tìm được việc, đương nhiên chuyện này ẩn tình thế nào Không Lập Thanh không hề biết.

Thời gian này cô gửi rất nhiều hồ sơ xin việc trên mạng, cô đã học được chiêu ứng tuyển lợi hại này, một hồ sơ gửi đi, đổi lại là mấy bệnh viện hỏi đáp, nhưng đều là những bệnh viện ngoại thành. Thành phố B này người khôn của khó, cạnh tranh khốc liệt, không quen biết lại muốn tìm việc trong bệnh viện nội thành thì chỉ là nằm mơ giữa ban ngày. Hai ngày nay Không Lập Thanh cũng đã nghĩ đến việc đưa Không Vạn Tường chuyển ra ngoại thành sống, ở đó tuy chất lượng cuộc sống không được như ở thành phố nhưng tiền nhà rẻ hơn thành phố B này nhiều. Cô bán căn nhà đang ở chuyển tới ngoại thành làm việc, nói không chừng cuộc sống sẽ dễ thở hơn. Đây là nghĩ đi nhưng Không Lập Thanh cũng phải nghĩ lại, chuyển ra ngoại thành phải lo bán nhà, mua nhà, tìm việc, chuyển trường... từng ấy nói thì dễ, làm thì khó.

Không Lập Thanh vẫn đang trầm trồ với việc chuyển nhà ra ngoại thành, nhưng chưa kịp nghĩ sâu hơn đã nhận được thông báo mời đến phỏng vấn của một bệnh viện hạng ba ở thành phố B này, thông báo lại không gửi qua email mà là có người gọi đến số máy bàn nhà cô, nói năng cũng rất lịch sự.

Không Lập Thanh lắp ba lắp bắp xác nhận lại thời gian phỏng vấn với người của bệnh viện đó, rồi mơ mơ hồ hồ đặt điện thoại xuống nhìn ra cửa sổ không dám tin. Cô sống đến từng này năm rồi, chưa từng may mắn như thế bao giờ. Cho nên không cần thắc mắc vì sao lúc này cô nhìn ra ngoài như muốn biết mặt trời mọc lên từ phía Tây không. Ngoài cửa sổ là ánh nắng chói chang đến nhức mắt của mặt trời đang lừng lờ trên đỉnh, lúc này không thể biết mặt trời mọc lên từ phía nào, nhưng Không Lập Thanh biết mình không nằm mơ, cô giống như vừa thoát khỏi kiếp nạn, cô tìm được việc làm rồi.

Phỏng vấn chỉ là thủ tục, thời gian vồn vện độ uống một tách trà, thái độ khách khí của người phỏng vấn khiến cô cảm thấy rất lạ. Đi phỏng vấn mà không bị hỏi câu nào khiến Không Lập Thanh vô cùng ngỡ ngàng, chỉ sau mấy câu trao đổi đơn giản họ đã sắp xếp xong công việc cho cô. Tình huống này khiến Không Lập Thanh cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Không Lập Thanh lần này được phân đến khoa sản, phụ trách bệnh nhân ngoại trú. Vị chủ nhiệm khoa lúc tiếp nhận cô còn dùng cách nói rất khách sáo, hỏi cô có hài lòng không, còn gợi ý nếu cô không thích cũng có thể yêu cầu điều chỉnh.

Đối với bệnh viện ở Trung Quốc, bác sĩ y tá khi bị phân đến khu ngoại trú đều coi như không có tương lai, bệnh nhân ngoại trú không cần làm phẫu thuật, như vậy công việc nhẹ nhàng nhưng không có cơ hội thăng tiến. Bác sĩ mà bị chuyển từ phòng cấp cứu tới khu ngoại trú thì đều mang ý nghĩa như là phạm nhân bị đẩy ra biên ải chịu tội. Nhưng Không Lập Thanh lại cảm thấy trong hoàn cảnh hiện tại, đây là công việc trong mơ với mình. Cô là người không có tham vọng, mong muốn lớn nhất là tìm được một công việc ổn định, có thể nuôi dưỡng tốt Không Vạn Tường là được rồi. Đối với chuyện phấn đấu trên con đường sự nghiệp, cô nghĩ chậm một vài năm cũng chẳng vấn đề gì. Cô ở cùng Không Vạn Tường, đi làm từ chín giờ sáng tới năm giờ chiều càng thích hợp chăm sóc cậu bé. Sau này cô không cần dùng đồng hồ báo thức để đánh thức Vạn Tường, cũng không phải trực đêm bỏ mặc Vạn Tường ở nhà ngủ một mình. Bệnh viện này trả Không Lập Thanh mức lương cũng không kém gì mức lương ở bệnh viện cô từng làm, Không Lập Thanh đương nhiên rất mãn nguyện mà đồng ý.

Kỳ thực trong chuyện này Không Lập Thanh không hề hay biết là, Lục Húc tìm được một vị quan chức cao cấp, tiếp cận từng cấp từng cấp để sắp xếp chuyện này. Đến khi người này hoàn thành xong nhiệm vụ mới bố trí công việc cho Không Lập Thanh. Lục Húc biết trong chuyện lần này có nhiều khúc mắc nên trước buổi phỏng vấn, đích thân anh ta còn bố trí một chuyến đi đến bệnh viện, trực tiếp giám sát công việc, nhớ Không Lập Thanh còn phải nuôi Không Vạn Tường nên đã chọn cho cô công việc này. Việc sắp xếp tiến hành chu đáo như vậy cho nên cô hoàn toàn không thể biết được nội tình.

Tìm được việc tốt, Không Lập Thanh thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều, lúc đón Không Vạn Tường tan học, còn cao hứng bế cậu bé từ trên xe xuống, thom lên má cậu một cái rõ mạnh.

Vạn Tường rất tinh ý nhận ra tâm trạng vui vẻ của mẹ, bèn ôm lấy cổ cô, bàn tay đưa lên lau nước miếng dính trên má, phụng phịu trách: “Mẹ, các bạn nhìn đấy.”

Không Lập Thanh cười ha ha nói: “Chơi thêm một lát hãy lên nhà.”

Vạn Tường tuốt xuống khỏi tay Không Lập Thanh: “Đi xe đạp.”

“Được, không thành vấn đề.” Không Lập Thanh đồng ý ngay.

Đồ chơi của Không Vạn Tường không nhiều. Lúc Không Lập Thanh đón cậu bé về, cậu bé còn có dấu hiệu của trẻ tự kỷ, cả ngày đều ngồi im không nói không cười không hoạt động gì. Không Lập Thanh lúc đó vừa mới đi làm, cô cũng bận không có thời gian đưa Vạn Tường đi chọn mua đồ chơi. Sau này Vạn Tường dần dĩ hơn một chút thì họ cùng chơi ở vườn trẻ, Không Vạn Tường lại là đứa bé quá biết điều, không bao giờ mè nheo đòi mua đồ gì.

Trước đây không lâu, tham gia hoạt động truyền thông đại chúng, ngày công có thể dùng đổi đồ, Không Lập Thanh dùng số ngày công tích lũy mấy năm

của mình đổi cho Không Vạn Tường chiếc xe đạp. Đạo này Không Lập Thanh hầu như ngày nào cũng đưa Vạn Tường xuống sân khu nhà để tập xe, học trò mới nên cậu bé rất thích.

Ở cùng khu nhà với Không Lập Thanh toàn là tầng lớp trung lưu, rất nhiều nhà là cả gia đình ở cùng trong một căn hộ, khu chung cư không tránh khỏi phải xả rác, cư dân phương Bắc lại có thói quen mang rác để ở ngoài hành lang. Không Lập Thanh sống trên tầng cao nhất, cả tầng có hai căn hộ, không có hành lang, cho nên rác phải để ở cầu thang thoát hiểm. Nhà nhà đều mang rác ra hành lang để cho nên dù rác không nhiều, cũng không làm vướng lối đi lại nhưng nhìn rất mất mỹ quan, cũng rất mất vệ sinh, nhắc nhở vô số lần nhưng vẫn không thay đổi được tình hình. Không Lập Thanh có thói quen sạch sẽ, Dương Diêu Khả hàng xóm của cô cũng là người sạch sẽ cho nên cầu thang thoát hiểm tầng cô là sạch nhất. Không Lập Thanh để xe đạp của Không Vạn Tường trong góc của cầu thang thoát hiểm, cô thực sự cũng không có cách nào khác, giá như trong nhà rộng hơn một chút, cô cũng không phải làm thế.

Hai mẹ con dắt xe đạp vào thang máy đi xuống sân, Không Lập Thanh dặn dò Vạn Tường chú ý cẩn thận khi tự chơi, sau đó cô ngồi sang một bên xem đám trẻ con vui vẻ chơi đùa.

Không Vạn Tường đạp xe chậm chậm, không chạy theo vòng như những đứa trẻ lớn hơn, cậu bé điều khiển xe đi theo đường thẳng. Ngồi nghiêm chỉnh trên yên xe, bàn chân chỉ nhấn nhẹ xuống pê-đan như sợ làm nó đau. Không Lập Thanh ngồi bên quan sát, thi thoảng cậu bé bị ngã, cô sẽ chạy đến đỡ nó ngồi dậy.

Không Vạn Tường mỗi lần bị ngã xe, trong cơn đau theo bản năng luôn quay đầu nhìn về phía Không Lập Thanh, Không Lập Thanh lại luôn quay đầu nhìn sang hướng khác giả vờ như không nhìn thấy nó. Cô không dạy Vạn Tường theo sách vở hay khoa học, từ nhỏ đến lớn không được ai dạy dỗ cho nên khi cô dạy Vạn Tường, mọi thứ gần như làm theo bản năng. Không Lập Thanh nghĩ, trẻ con nhất định muốn được cưng chiều, nhưng bố mẹ nhất định cũng không nên cưng chiều con ra mặt, như thế đứa trẻ sẽ dễ sinh hư.

Không Vạn Tường loạng choạng ngã xe mấy lần đã bắt đầu đi thành thạo hơn. Lúc quẹo xe không phải lần nào cũng ngã nữa, cậu bé thuận lợi đạp mấy vòng, bắt đầu có can đảm tăng tốc, Không Lập Thanh hài lòng nhìn cậu bé đạp xe lướt qua mặt như một con gió vui vẻ gọi mình: “Mẹ, mẹ nhìn xem.”

Không Lập Thanh ở phía sau cũng lớn tiếng phối hợp, khen ngợi hết lời: “Ôi, Vạn Tường đã biết quẹo xe rồi, tuyệt quá.”

Vạn Tường cười tít mắt, miệng khẽ “Wow” một tiếng, lướt qua Không Lập Thanh.

Không Vạn Tường càng chơi càng hăng, đến mức có phần mãi chơi quên cả đường về, vận động nhiều đến nỗi mặt đã lấm tấm mồ hôi mà vẫn chưa muốn ngừng. Nhưng thói đời vui quá hóa buồn, khi Vạn Tường một lần nữa thực hành kỹ thuật quẹo xe, do đã thấm mệt, không làm chủ được tốc độ, chiếc xe bị đổ nhào sang một bên. Không Lập Thanh biết cú ngã này rất đau, nhưng cô cũng không quá lo lắng, chậm chậm đi đến đó.

Vạn Tường đã tự mình bò dậy, đang ngồi trên đất, chiếc xe chống kênh bên cạnh, hai bánh vẫn quay tròn. Cậu bé cúi đầu nhìn vết máu rịn ra trên đầu gối nhưng không khóc.

Không Lập Thanh ngồi xổm trước mặt Vạn Tường, xem xét vết thương trên đầu gối cho thẳng bé, đúng như cô nghĩ, đầu gối Vạn Tường chỉ là bị trầy da, không quá nghiêm trọng, cô nhẹ giọng hỏi: “Đau không con?”

Không Vạn Tường bùng mặt đứng lên, mắt ngân ngấn nước, muốn khóc nhưng lại cố kìm nước mắt không cho chảy xuống. Không Vạn Tường là đứa trẻ có ngoại hình kế thừa được những nét đẹp của bố và mẹ, cho dù bây giờ đang còn là một đứa bé, khuôn mặt chưa có góc cạnh, nhưng nhìn đã thấy môi hồng răng trắng, ngũ quan thanh tú, cứ theo đó mà đoán sau này hẳn sẽ là một anh chàng đẹp trai. Khuôn mặt cậu bé bây giờ hiện rõ vẻ chịu đựng, muốn khóc mà không dám khóc. Không Lập Thanh nhìn Vạn Tường một lát, đột nhiên bật cười, cô giơ tay bẹo má cậu bé: “Con muốn khóc thì cứ khóc đi, nhịn làm gì?”

Bị Không Lập Thanh trêu như vậy, cũng không cãi lại, nó muốn cười nhưng lại ngượng, vậy là cúi đầu chui tọt vào vòng tay Không Lập Thanh.

Cô ôm Vạn Tường đứng dậy, dịu dàng hỏi: “Chúng ta không chơi nữa, về nhà bôi thuốc được không?”

Vạn Tường gục trong vòng ôm ấm áp, nói nhỏ: “Mẹ, Vạn Tường đau muốn chết luôn.”

“Mẹ biết rồi, lát nữa về nhà bôi thuốc sẽ đỡ.” Không Lập Thanh an ủi mấy câu rồi bế cậu bé vào trong khu nhà.

Bôi thuốc cho Vạn Tường xong, Không Lập Thanh để cậu bé tự ngồi xem ti vi còn mình thì xuống sân khu nhà cất xe đạp.

Lúc này đã là chập choạng tối, xung quanh khu nhà đều đã lên đèn. Không Lập Thanh xuống sân dựng xe lên, lúc chuẩn bị dắt xe vào nhà, mắt cô thoáng thấy bóng người đi về phía mình. Ánh sáng hơi yếu, Không Lập Thanh không có cách nào nhìn rõ, cũng không có ý định nhìn rõ, Vạn Tường còn đang ở nhà đợi cô. Nhưng khi cô đẩy xe đi vào khu nhà, chuẩn bị đưa tay bấm thang máy thì phía sau truyền đến giọng đàn ông: “Lập Thanh.”

Không Lập Thanh nhắm mắt, quả nhiên là Hạ Chí Thần, cô bất đắc dĩ quay người lại.

Hạ Chí Thần quay lưng về phía ánh dương sắp lặn, biểu cảm trên mặt anh ta không nhìn rõ được: “Lập Thanh, dạo này em ổn không? Anh tiện đường đi qua đây nên đến thăm em.”

Không Lập Thanh cảm thấy hơi bất lực, cũng thấy rất phiền, nhưng cô là kiểu người dù có ghét người khác đến đâu cũng không nói ra những lời quá khích, đành chỉ biết cúi đầu đứng đó im lặng không nói gì.

Hai năm nay hầu như Không Lập Thanh ngày nào cũng nhìn thấy người đàn ông này. Bởi lẽ họ vốn làm cùng một khoa. Lần Không Lập Thanh xảy ra chuyện, anh ta cũng là một trong những người bệnh vực cho cô. Nhưng hai năm này Không Lập Thanh cũng luôn có ý tránh mặt. Có điều tránh mặt cũng chỉ là cách vụn vặt nhất. Người này những năm gần đây dường như cũng đã quen thái độ đó của cô nên không phản nản gì, luôn lặng lẽ chấp nhận. Thế nhưng hôm nay anh ta có vẻ đang bị kích thích bởi điều gì đó, bỗng nhiên nồn nóng khác thường: “Lập Thanh, em không có gì để nói với anh sao? Chuyện năm đó anh thực sự không biết, mà vẫn không thể được tha thứ sao? Lẽ nào chúng ta không thể là bạn bè bình thường được?”

Hạ Chí Thần hỏi liên tiếp mấy câu, Không Lập Thanh bối rối không biết nên phản ứng thế nào. Con người cô tương đối nhu nhược, bị người khác dồn ép một chút là sẽ không biết phải làm sao ngay, cô mấp máy miệng định nói nhưng rồi lại không biết phải nói gì mới được. Thật sự thì câu chuyện giữa họ còn xa mới đơn giản như suy nghĩ của Hạ Chí Thần. Cha của Hạ Chí Thần là phó giám đốc bệnh viện Không Lập Thanh làm trước đây. Mà công việc tại đó của Không Lập Thanh cũng là do Hạ Chí Thần sắp xếp, cho nên Không Lập Thanh vào làm chưa bao lâu mẹ anh ta đã tìm đến cô.

Sau hai năm, Không Lập Thanh vẫn còn nhớ như in ánh mắt khinh miệt của người phụ nữ đó, bà ta cảnh cáo Không Lập Thanh đã không giỏi chẳng giàu thì đừng có suy nghĩ tèo cao. Bà ta còn nói, nể mặt con trai, có thể đồng ý thu xếp công việc cho cô, nhưng chỉ cần bà ta nghe được phong thanh tin đồn tình cảm giữa hai người, bà ta sẽ làm cho cô không chỉ mất việc mà còn mất luôn cả cơ hội ở lại thành phố B này.

Thực sự mà nói, nếu là sai lầm thời tuổi trẻ, cô có gì mà không thể tha thứ, nhưng chuyện này nữa thì không được, cô muốn yên thân, cô còn phải nuôi con, cho nên dù thế nào cũng chỉ có thể làm một người yên phận.

Không Lập Thanh ngậm ngùi cúi đầu đứng đó, cô cảm thấy đến lúc này tất cả đã qua rồi, cô cũng đã không còn làm ở bệnh viện đó nữa. Vậy cô có cần giải thích với Hạ Chí Thần một chút không. Không Lập Thanh ngẩng lên mấp máy miệng định nói, nhưng những gì cô nhìn thấy đã khiến cô lập tức dừng lại.

Hạ Chí Thần quay lưng vào nên không nhìn thấy, Không Lập Thanh đứng đối diện với anh ta lại nhìn rất rõ, phía đối diện đang có ba người đi vào, một người là Dương Điều Khả, hàng xóm của cô, người nữa là Chu Diệp Chương, hai người đi ngang nhau. Chu Diệp Chương ăn mặc chỉnh tề, vẻ mặt nghiêm trọng pha chút lạnh lùng, phía sau là một anh chàng trẻ tuổi, thoát nhìn dường như không cùng đường với hai người kia, cậu ta ăn mặc bụi bặm, mái tóc cắt tia cầu kỳ, mặt thanh tú như con gái.

Chu Diệp Chương có lẽ đã nhìn thấy hai bọn cô từ rất xa nhưng khi bọn họ đến gần Không Lập Thanh lại thấy có vẻ anh không nhìn ai cả, ánh mắt hời hợt, lại gì đó mông lung bất định. Chu Diệp Chương dừng lại phía sau Hạ Chí Thần, giọng nói lạnh lùng pha chút kẻ cả: “Anh chặn đường tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Giọng điệu không quá khách khí, khuôn mặt nghiêm trang, toàn thân Chu Diệp Chương toát ra một loại hàn khí áp chế những ai đến gần. Hạ Chí Thần quay lại đối mặt với Chu Diệp Chương. Có lẽ người đàn ông đó mang phong thái quý tộc, có lẽ người đàn ông đó hàn khí quá mạnh nên đã khiến người vốn cũng quý tộc và cao ngạo như Hạ Chí Thần cũng bất giác phải lùi về sau một bước. Không Lập Thanh càng không dám đối mặt với hai người này. Cô dắt xe đạp sang một bên đợi cửa thang máy mở ra.

Dương Điều Khả, hàng xóm của Không Lập Thanh, bước đến nắm thang máy, cô gái có khuôn mặt trang điểm tinh tế ấy nghiêng nghiêng tai lắng nghe tiếng cửa thang máy mở ra, đưa tay giữ thang máy đợi hai người phía sau đi vào.

Dương Điều Khả lúc đi qua còn quay lại cười với Không Lập Thanh, nụ cười rất thân thiện. Không Lập Thanh cũng máy móc nhếch môi cười đáp, nụ cười cứng đờ.

Cuối cùng chỉ còn lại người đàn ông tên Chu Diệp Chương, Không Lập Thanh thấy anh tiến lại bên mình, đôi mắt luôn nhìn thẳng về phía trước, thấy anh vào thang máy, Không Lập Thanh thầm thở phào nhẹ nhõm. Lại bỗng thấy anh dừng lại, nhìn thẳng vào cô còn đang đứng ở cửa, đột nhiên nói một câu khiến cô chẳng biết phải hiểu thế nào: “Cô còn không vào?”

Tôi với anh chung một đường chắc? Đây là suy nghĩ duy nhất của Không Lập Thanh, cô nhìn anh, mặt cứng đờ không biểu cảm.

Biểu hiện của hai người trong thang máy cũng rất lạ, đồng thời nhìn về phía Chu Diệp Chương, sau đó lại nhìn sang Không Lập Thanh. Riêng ánh mắt nhìn Không Lập Thanh của Dương Điều Khả có chút phức tạp. Không Lập Thanh khó hiểu nhìn kỹ khuôn mặt trang điểm xinh đẹp của Dương Điều Khả, thấy lúc này cô ta dường như kinh ngạc, ánh mắt ngập ngừng lướt qua Chu Diệp Chương, rồi quay lại nghiêng cứu Không Lập Thanh một lần nữa.

Mấy người đứng đó với nhau, người trong người ngoài nhìn cũng có chút khác thường. Không khí cũng có vẻ ngột ngạt, ngột ngạt. Không Lập Thanh đưa mắt nhìn ba người bên trong một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Chu Diệp Chương, mặt anh lạnh lùng, ánh mắt từ đầu tới giờ chưa hề rời khỏi cô, ánh mắt ấy không sắc mà Không Lập Thanh cứ có cảm giác nó đang dần dần thiêu đốt mình vậy.

Thực ra trong tình huống này, Không Lập Thanh chỉ cần làm ra vẻ lịch sự nói với Chu Diệp Chương: Cảm ơn anh, tôi còn có việc, lát sẽ đi sau. Nhưng

chẳng hiểu tại sao cô lại không biết phải đáp trả thế nào với kẻ cố tình gây sự đó. Trình độ đối phó với người khác của Không Lập Thanh trước giờ vốn không cao, thêm nữa mặt anh hình sự như vậy khiến cô cũng sợ lờ lại tự chuốc lấy phiền phức, nên vẫn còn đang cân nhắc.

Không Lập Thanh bỗng quay lại thành thật nói với Hạ Chí Thần: “Sur huynh, Vạn Tường mới bị ngã xe đạp, đang đợi em ở nhà, em phải về xem nó thế nào, chúng ta lúc khác nói chuyện sau nhé.”

Hạ Chí Thần mở miệng muốn nói, Không Lập Thanh lại không cho anh cơ hội, cúi đầu dắt xe vào thang máy. Cậu thanh niên đẹp trai đang giữ cửa mắt cũng rất tinh, “ding” một tiếng thế là thang máy đã đóng lại mang theo Không Lập Thanh, bỏ mặc Hạ Chí Thần đứng đó với câu nói còn dang dở.

Không gian nhỏ hẹp của thang máy bị chiếc xe đạp chia làm hai nửa, Dương Điều Khả và cậu thanh niên đứng một bên, Không Lập Thanh và Chu Diệp Chương đứng một bên. Không Lập Thanh biết ba người bọn họ đều đang nhìn mình, đặc biệt không thể bỏ qua ánh mắt của người đàn ông phía sau, nó thật sự luôn khiến cô có cảm giác lạnh gáy. Còn lại Không Lập Thanh tất nhiên không tiện nhìn đi đâu, chỉ biết nhìn lên trần thang máy.

Cuối cùng cũng lên được đến tầng trên cùng, Không Lập Thanh chẳng buồn chào bọn họ, dắt xe đạp đi thẳng đến cật vào cầu thang thoát hiểm, lỏng ngóng khóa xe mãi mới xong, lúc quay lại còn loạng choạng mấy bước. Có thể Không Lập Thanh không phải người may mắn, từ cầu thang thoát hiểm bước ra lại nhìn thấy ba người đứng thành một hàng ở đó. Dương Điều Khả đã mở cửa nhà cô ấy, đang từ trong nhìn ra hai người đàn ông bên ngoài, dường như đợi họ đi vào. Chu Diệp Chương đứng ở ngoài cửa thang máy, mặt đối mặt với Không Lập Thanh từ cầu thang thoát hiểm đi ra, cậu thanh niên đẹp trai đứng cạnh anh.

Không Lập Thanh làm mặt lạnh như thường nhưng thật sự cô cảm thấy đau đầu, cô không ngờ, tư thế của người đàn ông lúc này rõ ràng là đang đợi cô.

Không Lập Thanh đương nhiên không muốn chuốc thêm rắc rối, cô làm như không nhìn thấy hai người đàn ông, cứ thế bước qua, định lần đi thật nhanh. Nhưng người đàn ông đó không cho cô cơ hội trốn chạy, cô vừa đi được hai bước đã nghe tiếng bước chân theo sau rõ mồn một.

Không Lập Thanh dừng trước cửa nhà, cúi đầu tìm chìa khóa, chìa khóa đã cầm trên tay, nhưng cô lại cúi đầu đứng nguyên ở đó, phía sau cô cũng yên tĩnh lạ thường, người phía sau dường như cũng đang chờ đợi động tác tiếp theo của cô. Bị hoàn cảnh ép buộc, miễn cưỡng quay lại, cuối cùng Không Lập Thanh cũng lấy hết dũng khí, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Chu Diệp Chương, hỏi: “Anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Chu Diệp Chương đứng liền ngay sau Không Lập Thanh, cau mày khó chịu với câu hỏi của cô, anh nói: “Tôi tìm cô có việc, đi cùng tôi vào đây.”

Cho dù Chu Diệp Chương nói câu đó bằng giọng bình thản nhưng người có trực giác nhạy bén như Không Lập Thanh vẫn cảm nhận được anh hơi kích động.

Thời khắc Không Lập Thanh nghe rõ câu nói ấy, cô tự nhận thức rất rõ mình đã rơi vào rắc rối, còn có linh cảm từ nay về sau cuộc sống của mình sẽ phải gắn với những người này.

Không Lập Thanh và Chu Diệp Chương đứng đối diện nhau, đường nét khuôn mặt anh rõ nét như bức tượng được chạm khắc cẩn thận, đôi mắt đen sâu thẳm, ánh nhìn kiên định. Cô nhận thức sâu sắc được rằng, dù thế nào cô và anh cũng không cùng đẳng cấp, bất kể là phương diện nào, mình cũng không thể so sánh với anh ta. Không Lập Thanh không nói thêm gì, mở cửa nhà bước vào trước rồi đứng một bên, đợi anh ta bước vào. Thỏa hiệp thôi, nếu bạn không thể kháng cự, vậy thì ít nhất bạn cũng nên chủ động đón nhận nó.

Không Lập Thanh quay ra cửa đúng lúc Dương Điều Khả ở đối diện cũng đang quay ra đợi người bước vào, hai cánh cửa mở toang, hai người phụ nữ, Không Lập Thanh cảm thấy tình cảnh trở nên lộn xộn.

Chu Diệp Chương bước vào trong nhà Không Lập Thanh rồi mới quay ra nói với cậu thanh niên bên ngoài: “A Thần, cậu qua nhà Dương Điều Khả đợi lát nữa xong tôi sẽ gọi.”

Cậu thanh niên tên là A Thần đó cười cười nhún vai bước vào sau cánh cửa nhà đối diện.

Chu Diệp Chương đi vào mà không thay giày, anh ta tự nhiên như ở nhà, vừa đi vừa cởi comple, thoải mái vắt áo lên tay vịn sofa trước khi ngồi xuống.

Không Vạn Tường đang ngồi trong phòng khách xem ti vi, thấy hai người lớn đi vào liền hiếu kỳ ngẩng lên nhìn. Không Lập Thanh bận thay dép đi trong nhà nên bước vào sau Chu Diệp Chương, nhìn thấy hai người một lớn một nhỏ ngồi trên sofa, cô nhất thời không tìm được lý do để giải thích với Không Vạn Tường.

Không ngờ Chu Diệp Chương lại nhìn ra vẻ lúng túng của cô, anh ta chủ động lên tiếng trước: “Thực ra tôi không có việc gì cần tìm cô cả. Chỉ là hơi đau đầu, muốn ngồi nghỉ nhờ một chút.” Anh ta nói lời trước sau bất nhất nhưng không chút xấu hổ, ngồi ngay ngắn lại, không còn vẻ trịch thượng như lúc trước, giọng nói cũng hòa nhã như thể hai người bọn họ thân thiết đã lâu.

Không Lập Thanh thật sự không hiểu: Anh nhúc nhích đầu và đến chỗ tôi nghỉ có gì liên quan? Cô hướng về phía Không Vạn Tường nói: “Chú này hôm nay đến nhà ta chơi.” Không Vạn Tường ngoan ngoãn quay sang: “Cháu chào chú.”

Chu Diệp Chương một tay vắt lên thành sofa, quay sang nhìn Không Vạn Tường cười đáp: “Chào cháu.” Da mặt anh ta hơi tái, nụ cười cũng gượng, Không Lập Thanh bắt đầu tin người anh ta không được khỏe thật.

Chu Diệp Chương lại quay sang Không Lập Thanh khẽ nói: “Cô bận gì thì cứ làm đi, tôi ngồi nghỉ một lát, cô cứ yên tâm, tôi hứa sẽ không gây phiền phức gì.”

Không Lập Thanh nhìn Chu Diệp Chương rồi lại nhìn Không Vạn Tường, cuối cùng cô chọn cách nghe theo anh ta, đi vào bếp nấu cơm.

Đồ cho bữa tối Không Lập Thanh đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ cần cho vào nấu là xong. Nhưng nhìn tư thế thoải mái của Chu Diệp Chương lúc này, có vẻ như anh ta sẽ không đi trước khi cô nấu xong bữa tối. Lúc vo gạo nấu cơm, Không Lập Thanh lại lấy thêm một bát gạo.

Cơm cũng đã nấu tăng lên rồi, vậy thì thức ăn đương nhiên cũng phải làm thêm chút nữa, Không Lập Thanh nghĩ rồi lấy thêm bó rau trong tủ lạnh ra.

Dòng tai nghe động tĩnh bên ngoài, không thấy tiếng nói chuyện, chỉ có tiếng nói phát ra từ ti vi. Nghe ngóng vậy nhưng Không Lập Thanh vẫn chưa yên tâm, cô lấy cái ghế nhỏ ngồi ra cửa bếp nhặt rau, như thế này chỉ cần ngẩng đầu là quan sát được tình hình trong phòng khách.

Không Vạn Tường có vẻ vô cùng tò mò với vị khách lần này, mấy bộ phim hoạt hình đang chiếu hôm nay dường như không thể thu hút hoàn toàn sự chú ý của thằng bé. Nó chỉ xem ti vi được một lát lại ngẩng lên nhìn người bên cạnh.

Chu Diệp Chương ngồi đó rất lâu mà không thay đổi tư thế, khuỷu tay tựa trên thành ghế, bàn tay đỡ lấy trán, ánh mắt lơ đãng nhìn xuống sàn nhà. Chu Diệp Chương rất cao, Không Lập Thanh dùng mắt ước đoán anh ít nhất cũng phải cao trên một mét tám mươi lăm, cơ thể cũng rất cân đối, vai nở, eo thon, mặc áo sơ mi trắng quần tây đen đơn giản nhưng rất phong cách.

Người có vẻ bề ngoài hoàn mỹ như vậy Không Lập Thanh chưa từng gặp trước đây. Người này khí chất cũng rất đặc biệt, cử chỉ của anh nho nhã, đến phụ nữ khó tính nhất cũng phải đánh giá là cực phẩm của cực phẩm. Nhưng có điều Không Lập Thanh luôn cảm nhận quanh người anh toát ra một loại khí chất xã hội đen, có vẻ cũng là người của phe bóng tối hoặc có dính dáng tới bọn họ. Trực giác của Không Lập Thanh trước nay rất nhạy, dù anh cư xử bình thường, cô vẫn cảm nhận được chất hung bạo trong con người anh, nó khiến cô sợ vô cùng.

Thực tế là lúc này phòng khách vô cùng yên tĩnh thế, có điều Không Lập Thanh vẫn vô cùng căng thẳng. Sự hiện diện của người đàn ông này luôn khiến cô có cảm giác bị sa xuống đầm lầy, toàn thân rã rời, hô hấp cũng khó khăn.

Không Vạn Tường sau nhiều lần ngo ngoáy trên ghế cuối cùng cũng không chịu được phải ngồi yên, cố gắng tiếp cận Chu Diệp Chương đang ngồi phía kia. Nó trượt khỏi sofa, chạy vào thư phòng, không lâu sau lại trở ra, tay cầm khối ru bích. Lần này Không Vạn Tường ngồi chính giữa sofa, gần Chu Diệp Chương hơn một chút, anh cuối cùng cũng quay lại nhìn thằng bé.

Không Vạn Tường ngồi quay sang phía Chu Diệp Chương, giờ giờ thứ trong tay, cười hi hi mấy tiếng rồi nhanh tay xoay đảo khối ru bích, sau đó lại cúi đầu cặm cụi vặn các mặt, chưa đến một phút cậu bé đã khôi phục khối ru bích như ban đầu. Biểu diễn kỹ thuật chơi ru bích “đỉnh cao” của mình xong, Không Vạn Tường thách thức nhìn về phía Chu Diệp Chương, ý như muốn nói: “Chú làm được không?”

Không Lập Thanh không ngừng quan sát biểu hiện ẩn ức của Không Vạn Tường. Nhà cô bình thường không có khách đến chơi, Không Vạn Tường quá cô độc rồi. Biểu hiện ẩn ức của thằng bé cũng chỉ vì muốn người khác chú ý đến mình. Nó không chú ý đề phòng người khác, trong hoàn cảnh này cô cũng không dám hành động gì khiến cậu bé sợ hãi.

Trong phòng khách như đang diễn một vở kịch câm. Chu Diệp Chương ngồi yên xem Không Vạn Tường biểu diễn xong liền đưa tay nhận lấy khối ru bích, học theo dáng vẻ của nó, cũng cười hi hi mấy tiếng trong khi vặn đảo khối ru bích. Thao tác của Chu Diệp Chương dường như hơn hẳn Không Vạn Tường, những ngón tay anh chỉ xoay xoay trong chớp mắt, có lẽ chỉ khoảng mấy giây sau, khối ru bích đã trở lại hình sắc ban đầu.

Không Vạn Tường rõ ràng vô cùng ngạc nhiên, cậu bé mở to đôi mắt kinh ngạc hỏi lại Chu Diệp Chương: “Quá lợi hại, chú học như nào mà làm được thế?”

Chu Diệp Chương cười cười trả lời chiêu lệ: “Đợi khi cháu lớn, tự nhiên sẽ làm được thôi.” Nói xong anh lấy điện thoại trong túi áo vest hỏi Vạn Tường: “Cháu chơi trò chơi không?”

Cậu bé lắc đầu: “Cháu chưa chơi bao giờ.”

Chu Diệp Chương cúi đầu thao tác một lát trên điện thoại, sau đó đưa nó cho cậu bé: “Cháu tự chơi đi.”

Không Vạn Tường rất vui, nhận lấy điện thoại, vụng về táy máy.

Chu Diệp Chương để Không Vạn Tường tự chơi, quay lại nhìn trả Không Lập Thanh. Không Lập Thanh đang nhìn về phòng khách, bất ngờ bị anh ta nhìn lại, cô không kịp thu hồi ánh mắt, cũng không có cách tránh cái nhìn của anh ta, chỉ biết im lặng bối rối. Quả thật Không Lập Thanh là kiểu người đơn thuần bẩm sinh, từ nhỏ cuộc sống đã vất vả, lại ít khi được va chạm nên cô rất thẳng tính lương thiện. Từ trước tới giờ cô đều không biết che giấu cảm xúc của mình, lúc này trong lòng tương đối hỗn loạn, cô bất giác cau mày, khóe miệng trĩu xuống, khuôn mặt biểu hiện như đang rất buồn. Chu Diệp Chương thấy cô như vậy cũng nhăn mày, nhưng biểu cảm có phần nghiêm nghị hơn.

Nhìn nhau một lúc, Không Lập Thanh đứng dậy đi rửa rau, tránh ánh mắt của Chu Diệp Chương.

Chu Diệp Chương nhìn Không Lập Thanh biến mất khỏi tầm nhìn, anh vẫn chống tay lên trán chịu đựng cơn đau nhức. Lúc trước Chu Diệp Chương nói với Không Lập Thanh anh bị đau đầu là thật. Hôm nay anh thấy rất mệt mỏi, mấy ngày liên tục làm việc với cường độ cao không nghỉ ngơi khiến não anh thiếu oxy, vốn định chiều nay làm xong việc sẽ ngủ một giấc dài, ai ngờ gần hết giờ làm việc Lục Húc lại báo có Dương Điều Khả gọi điện đến. Nghe đến tên Dương Điều Khả, Chu Diệp Chương nghĩ ngay tới thành phố B, toàn thành phố hiện lên như một cảnh quay chậm, từng con đường, từng tuyến phố, từng tòa nhà... chạy trong đầu anh. Lúc đứng ở trung tâm thành phố B, ánh mắt Chu Diệp Chương không hiểu sao lại vượt qua cả nửa thành phố, đến trước cửa ngôi nhà này, cuối cùng xuyên tường vào phòng để tường tượng ra cô gái không hề xinh đẹp kia.

Chu Diệp Chương cảm thấy mọi dây thần kinh trong đầu đều hướng anh về căn phòng của cô gái ấy, vậy là anh dặn dò Lục Húc: “Cậu đi thu xếp trước đi.”

Lần thứ hai nhìn thấy Không Lập Thanh, Chu Diệp Chương đã biết mình thích cô, cho dù đến tận bây giờ anh vẫn không thể phân tích rõ ràng vì sao lại như vậy. Nhưng đàn ông nhà họ Chu xưa nay đều tin vào trực giác của mình, cũng thành thực với cảm xúc của bản thân, một khi trực giác đã được khẳng định, anh cũng chẳng cần đầu đầu tìm cách phân tích. Hơn nữa tình cảm của con người trước nay luôn là thứ phức tạp, khách quan mà nói người mình thích chưa chắc đã là người hoàn hảo nhất, còn con người thì luôn cần dùng cảm tin vào trực giác của mình, từ nhỏ Chu Diệp Chương đã được giáo dục như vậy.

Không Lập Thanh nấu bữa tối rất nhanh, bày com canh lên bàn, hỏi với ra phòng khách: “Anh có ở lại ăn com tối không?”

Chu Diệp Chương ngẩng lên nhìn cô, nói: “Có, phiền cô một bữa vậy.” Anh rất lịch sự nhận lời, Không Lập Thanh cũng học anh, nói có về khách khí: “Không có gì.”

Đội Không Vạn Tường rửa tay xong, hai người lớn và cậu bé cùng ngồi xuống bàn ăn. Trên bàn bày ba bát súp, một đĩa sườn xào chua ngọt, một đĩa tôm xào cần tây, một đĩa đậu hà lan xào và một bát canh đậu phụ. Không Lập Thanh từ khi mười tuổi đã phải nấu com cho cha, cho nên cũng có thể coi là biết nấu ăn, món ăn trên bàn tuy chỉ là những món bình dân nhưng hương vị đậm đà, màu sắc đẹp mắt nhìn rất muốn ăn.

Không Lập Thanh sẽ đôi bát súp đặt trước mặt cho Không Vạn Tường, cậu bé đòi tự xúc ăn, cô cũng không cản, lại cũng không mời Chu Diệp Chương ngồi cạnh một câu, chỉ cúi đầu lặng lẽ ăn com.

Chu Diệp Chương ăn uống rất từ tốn, ăn chậm nhai kỹ, bàn tay thon dài đẹp đẽ thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt Không Lập Thanh, động tác gấp thức ăn của anh ta không nhanh không chậm, đáng vẻ khoan thai. Không Lập Thanh biết con người có những thói quen dường như ăn sâu vào xương tủy, động tác của người này cô không học nổi, càng cố bắt chước càng không được. Không Lập Thanh nhìn bát com của mình chỉ còn lại một phần ba, cảm thấy có chút tự ti.

Chu Diệp Chương khi ăn không nói chuyện, Không Lập Thanh và Không Vạn Tường cũng chỉ nói vài câu, không khí bàn ăn phần lớn là yên lặng.

“Cô nấu ăn rất ngon.” Chu Diệp Chương đột nhiên nói, trong hoàn cảnh này câu nói đó quả thật hơi gây sốc.

Không Lập Thanh ngẩng lên nhìn phía đối diện, Chu Diệp Chương mặt lại không chút biến đổi, miệng vẫn đều đặn nhai com, cũng không nhìn cô, chẳng biết anh ta khen thật lòng hay nói lời khách khí, Không Lập Thanh chỉ tùy tiện đáp lại một tiếng.

Ăn com xong, Không Lập Thanh cũng nghĩ thông, bất kể Chu Diệp Chương muốn làm gì, sức cô cũng khó chống lại được. Nhưng cho dù sắp tới có chuyện gì xảy ra, thì khi những chuyện đó còn chưa đến, cô vẫn muốn sống. Cô đã nghĩ xuôi như vậy thì cũng không cần quá bận tâm, mọi việc cứ diễn ra như thường lệ là xong, hướng dẫn Vạn Tường làm bài tập xong, thu dọn nhà bếp... Chu Diệp Chương ăn com xong cũng không có ý sẽ đi, quay lại sofa ngồi như lúc đầu, chẳng nói chẳng rằng xem Không Lập Thanh đi tới đi lui dọn dẹp lau chùi.

Không Lập Thanh cũng kệ anh nhìn, thậm chí còn mang cho anh tách trà mới pha.

Sau một hồi bận rộn, cuối cùng cũng cho Không Vạn Tường tắm rửa và đi ngủ, Không Lập Thanh quay lại phòng khách đứng trước mặt Chu Diệp Chương vẫn ngồi ở sofa ấp úng lên tiếng: “Tôi muốn đi nghỉ.”

Chu Diệp Chương ngẩng đầu nhìn chỗ bên cạnh cô đứng một lát, không nói gì, chậm chạp đứng dậy, mặc lại áo vest rồi quay sang nói với Không Lập Thanh: “Đến lúc tôi phải đi rồi, thật sự xin lỗi tối nay đã làm phiền hai người.”

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Chu Diệp Chương đi ra ngoài, Không Lập Thanh theo sau tiễn anh. Lúc ăn com anh ăn rất ít, xem ra là mệt thật, lúc gần tới cửa đột nhiên lưng tâm trời dậy, Không Lập Thanh buột miệng nói với Chu Diệp Chương sắp ra ngoài: “Đầu đầu uống thuốc giảm đau là chuyện không cần nói nữa, còn có thể dùng châm cứu hoặc xoa bóp, Đông y tác dụng chậm hơn nhưng có khi lại hiệu quả hơn Tây y.”

Chu Diệp Chương đã mở cửa bước ra, nghe thấy Không Lập Thanh nói vậy liền quay lại, anh nhìn chăm chăm vào người phụ nữ trước mặt một lúc, đột nhiên đưa ngón trỏ tay phải ấn nhẹ xuống đầu mày cô, kéo dài một đường xuống mũi, dừng một chút rồi thu tay về: “Đừng lúc nào cũng cau mày như thế, như vậy tâm trạng sẽ khó thư thái, dễ sinh bệnh.”

Không Lập Thanh theo bản năng muốn trốn chạy nhưng thần kinh của cô lại phản ứng chậm hơn, còn chưa kịp co người, bàn tay người đó đã rút về.

Chu Diệp Chương thu tay, vô cùng thoải mái nói câu tạm biệt: “Nghỉ sớm chút đi, ngủ ngon.”

Không Lập Thanh nhìn Chu Diệp Chương bước đi, nhìn cánh cửa đóng lại trước mắt, đứng ngẩn ngơ một lúc, sau đó đến cạnh cửa tắt đèn phòng khách, rồi tắt ti vi, tắt điều hòa, thậm chí còn kiểm tra lại cả cửa sổ, cuối cùng là đi vào phòng, ôm Vạn Tường cùng ngủ. Trước khi chìm vào cơn mơ cô còn vô cùng thành kính cầu nguyện Thượng Đế: Xin cho cuộc sống sau này được bình yên, có thể mãi thế này nuôi Vạn Tường trưởng thành.

Thành phố B có một con phố vô cùng nổi tiếng, có người gọi nó là phố Trường An, cũng có người coi nó có địa vị như Thần Châu[1] – niềm tự hào của người dân Trung Quốc. Từ nhà Không Lập Thanh tới chỗ Chu Diệp Chương ở phải đi qua phố Trường An nổi tiếng ấy.

[1] Thần Châu: Tàu vũ trụ do Trung Quốc chế tạo.

Đêm chưa về khuya nhưng bốn phía chỉ còn ánh đèn mờ sáng, con phố dài cỡ trăm mét rộng rãi, hai bên đường thấp điện vàng, ánh sáng từ đèn sau những chiếc xe hơi vội vã lướt qua như vẽ ra một cung đường lấp lánh giữa bóng đêm.

Chiếc xe Cadillac được hai chiếc xe khác tiền hô hậu ủng hòa vào dòng xe trên đường, Chu Diệp Chương ngồi trong xe, tay chống cằm, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, người đàn ông này lúc nào cũng thanh lịch như vậy, nhất cử nhất động đều tự nhiên mà nho nhã.

Ánh sáng trong xe mờ mờ, bóng Chu Diệp Chương lay động trong vùng tranh tối tranh sáng, đối với phụ nữ mà nói, chỉ cần anh im lặng cũng rất quyến rũ. Lái xe A Thần cũng có khuôn mặt đẹp, nhưng là vẻ đẹp khác hẳn vẻ đẹp của Chu Diệp Chương. Nếu dùng rượu để hình dung về họ thì một người là rượu vang đỏ ủ lâu năm dưới hầm, mùi đậm vị nồng, người kia lại là rượu champagne mới đóng chai, màu sắc bắt mắt, vị ngọt dễ uống.

Chiếc xe lướt đi trong im lặng, A Thần cảm lái, mỗi khi nhấn ga hay đạp phanh, thân mình đều hơi lắc một chút, xem ra là kiểu người ưa vận động. Trong khi chờ đèn đỏ ở ngã tư đầu tiên, cậu ta đã mấy lần quay sang nhìn Chu Diệp Chương, cuối cùng không nhịn được nói: “Anh Chu, cô gái đó không đẹp.” A Thần nói giọng Bắc Kinh không thật chuẩn, nghe kỹ vẫn thấy âm điệu Quảng Đông.

Chu Diệp Chương không đổi tư thế, ngón tay trên cằm khẽ di chuyển, có vẻ suy nghĩ, nói: “Là không đẹp lắm.”

A Thần miết ngón tay trên vô-lăng, mắt vẫn nhìn phía trước: “Tướng mạo cũng không tốt.”

Chu Diệp Chương ngẩng lên nhìn, mặt có vẻ đang buồn cười: “Cậu cũng tin vào bói toán.”

Chiếc xe đang trước đã di chuyển, A Thần cũng chậm chậm nhấn ga, thờ ơ nói: “Cô gái đó quá bình thường, không xứng làm bà chủ nhà họ Chu.”

Chu Diệp Chương cười ha ha hai tiếng, ánh mắt anh lại phóng ra ngoài xe, chậm rãi nói: “A Thần, cậu biết mẹ tôi trước đây làm gì không?” Rồi không đợi A Thần trả lời, Chu Diệp Chương tự kể: “Bà chủ hiện nay của nhà họ Chu là mẹ tôi, lúc chưa kết hôn với cha, mẹ tôi là giáo viên tiểu học, lúc còn con gái đến gà cũng không dám giết, vậy mà vì cha tôi, bà đã chém bẻ đầu người khác. Bà chủ nhà họ Chu trước đây, giờ vẫn còn tại thế, bà nội tôi, lúc đầu cũng chỉ là một diễn viên hạng thường ở Thượng Hải. Các bà chủ nhà họ Chu không cần có xuất thân đặc biệt.”

Tay A Thần không ngừng đánh lái, bất chợt giọng phở thông nói: “Những chuyện khác không nói nhưng em xem tính cách người đó, sau này đến nhà họ Chu, chỉ e sẽ bị ức hiếp.”

Chu Diệp Chương buồn cười: “Làm bà chủ nhà họ Chu thì còn ai dám ức hiếp.”

A Thần nhìn thấy nụ cười của Chu Diệp Chương, chán nản nhún vai không nói gì thêm nữa. Trong xe lại trở về yên tĩnh, chiếc Cadillac lao vào bóng đêm.

Số phận con người rất diệu kỳ, thường mở ra những ngã rẽ bất ngờ, chỉ sau một buổi tối nóng nực mùa hè mà cuộc đời Không Lập Thanh đã có bước chuyển ngoặt mới, chỉ là lúc đó cô không hề hay biết.

Đối với Không Lập Thanh mà nói, cuộc sống của cô đã trở lại bình thường sau cái đêm kỳ lạ kia. Bộ phận ngoại trú khoa sản có ba phòng, phòng khám phụ khoa, phòng khám sản và phòng kế hoạch hóa gia đình. Không Lập Thanh làm ở phòng khám sản, công việc hàng ngày tương đối nhẹ nhàng và không nhiều áp lực, đó là thăm khám cho các thai phụ, phát hiện trường hợp có vấn đề thì chuyển sang bộ phận nội trú, chuyện sau đó cô không cần chịu trách nhiệm nữa. Mà cô cũng không có người quản lý trực tiếp, công việc cũng không tiềm ẩn nguy cơ gì nên lãnh đạo bệnh viện cũng chẳng tìm đến chỗ cô thị sát, vì vậy Không Lập Thanh đi làm ở đây hai tuần rồi nhưng ngoài vị phó chủ nhiệm khoa phòng vẫn mình, cô cũng chưa gặp vị lãnh đạo nào khác. Hàng ngày Không Lập Thanh đi làm từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều, không phải trực đêm, cũng không phải tăng ca, thật sự rất dễ thở.

Không Lập Thanh cũng từng nghĩ qua, công việc tốt như vậy lại tự tìm đến cô, cũng quá kỳ lạ, từ trước tới nay cô chưa từng tin trên đời tồn tại cái gọi là may mắn, chỉ là chuyện xảy ra lần này khiến cô bắt đầu tin ở đời mọi chuyện đều có nhân quả. Tuy nhiên cuối cùng Không Lập Thanh vẫn là Không Lập Thanh, gặp những chuyện không có cách nào tìm hiểu, cô cũng không cố gắng, chỉ im lặng chờ đợi chân tướng lộ ra thôi.

Không Lập Thanh chờ đợi hai tuần, cuối cùng hết ngày làm việc hôm nay, chân tướng sự việc cũng được tiết lộ.

Cuối tháng Bảy, cái nóng vẫn còn thiêu đốt, hôm đó lúc Không Lập Thanh vừa bước ra khỏi cổng bệnh viện, mặc dù mặt trời đã ngã về Tây, nhưng từ bệnh viện có điều hòa bước ra ngoài, không khí vẫn khiến người Không Lập Thanh nhanh chóng đổ mồ hôi, rất bức bối.

Cổng bệnh viện hầu như lúc nào cũng náo nhiệt, nhưng về lý mà nói cổng chính của bệnh viện không cho phép dừng đỗ xe, nhưng lúc Không Lập Thanh đứng ở cầu thang xuống, lại thấy một chiếc xe Lincoln từ từ dừng lại. Chiếc xe đó nhất định không phải là kiểu xe bình thường hay chạy trên đường, nhìn

có vẻ giống xe dùng trong đám rước dâu. Không Lập Thanh không biết gì về xe cô, nhưng cô vẫn nhận ra điểm khác biệt, chiếc xe màu đen, nhìn hơi nặng nề, toàn thân xe sáng như gương, phản chiếu ánh sáng đến chói mắt, chiếc xe dừng lại rất bất mắt, người qua đường đều phải chú ý ít nhiều.

Không Lập Thanh có chút miễn cảm, cô dùng bước nhìn qua cửa kính tối đen vào trong xe, mắt mấy giây, dường như thế giới bên trong càng trở nên yên tĩnh, Không Lập Thanh dậm chân định bước đi. Nhưng cô còn chưa kịp nhấc nốt chân sau, cánh cửa chiếc xe đó đã mở ra.

“Cô Không, xin dừng bước.” Là giọng một cô gái trẻ.

Không Lập Thanh quay lại tìm người gọi mình, đó là một người đang đứng cạnh cửa xe vừa mở, giày cao gót, sơ mi trắng, chân váy màu xám, khuôn mặt không quá xinh đẹp, trang điểm nhẹ, mắt đeo kính, mái tóc búi cao phía sau để lộ chiếc cổ trắng thanh mảnh, từ trang phục đến đầu tóc xem chừng là kiểu phụ nữ mạnh mẽ.

Không Lập Thanh đứng cao hơn nên cô gái phải ngước lên mới nhìn được cô, có điều chuyện đó dường như chẳng chút ảnh hưởng tới phong thái của cô ấy, ngược lại việc ngẩng đầu nhìn lên lại làm cho cô ấy càng thêm phần mạnh mẽ: “Tôi nhận ủy thác từ cấp trên, có chuyện muốn nói cùng cô Không, có thể dành cho tôi chút thời gian không?” Khi nói cô gái còn nở một nụ cười, nhưng ánh mắt lại có chút phức tạp. Không Lập Thanh cảm nhận ánh mắt ấy nhìn mình có chút khinh thị.

Không Lập Thanh gục mặt nhìn xuống chân một lúc, cuối cùng lại không nói gì, cứ như vậy cúi đầu bước xuống cầu thang, đi đến bên cạnh cô gái, cô gái kéo cánh cửa xe sang bên, Không Lập Thanh cứ thế ngồi thẳng vào trong xe.

Không gian bên trong rất rộng, hai chiếc sofa dài kê đối diện nhau, khoảng cách giữa hai ghế đủ để hai người đàn ông cao to ngồi mà không chạm đầu gối. Cô gái cũng nhanh chóng ngồi xuống đối diện với Không Lập Thanh, sau đó cửa xe đóng lại, nơi này thành không gian khép kín, phía trước có một tấm kính ngăn với khoang lái phía trên.

Cô gái đối diện ngay sau khi ổn định chỗ ngồi liền ưỡn thẳng lưng, vắt chéo hai chân, điệu bộ duyên dáng hoàn hảo.

Không Lập Thanh nhìn đôi chân đi tất da trơn của cô ta một lát, lẳng lặng thu đôi chân mình lại.

“Tôi tên là Âu Hành Thư, gọi tôi là cô Âu hoặc Hành Thư là được.” Từ lúc lên xe cô gái chỉ chống tay trên sofa nhìn Không Lập Thanh, giờ lại bỗng nhiên cất tiếng.

Không Lập Thanh và Âu Hành Thư ngồi đối diện nhau, hai tay cô cầm chiếc túi đeo chéo, nhìn cô gái đối diện không nói gì, như đang chờ cô gái nói tiếp.

Âu Hành Thư quan sát Không Lập Thanh từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên một lượt, ánh mắt không quá sắc nhưng lại nghiêm nghị, hai người im lặng nhìn nhau, cuối cùng Âu Hành Thư lại là người lên tiếng trước: “Cô Không, sếp của tôi là Chu Diệp Chương, tôi là trợ lý đặc biệt của anh ấy.” Cô gái nói đến đây đột nhiên dừng lại, nhướn người lên phía trước nhìn Không Lập Thanh có chút phức tạp rồi nói tiếp: “Tôi vô cùng xin lỗi, vì chuyện tôi sắp nói ra, đối với cô tôi không biết là tin tốt hay xấu.”

Không Lập Thanh ngồi im mặc cho cô gái nhìn mình, rồi bình thản nhìn cô ấy, thờ ơ đáp lại: “Cô nói đi.”

Âu Hành Thư đột nhiên cảm thấy hơi lúng túng. Nói thật từ trước tới nay, cô đã quen đối phó với những tình huống thế này, nhưng cô gái đối diện bây giờ lại rất khác biệt. Những người phụ nữ trước đây của Chu Diệp Chương đều rất thông minh xinh đẹp, những chuyện như thế này cô chỉ cần nói một là họ hiểu mười, dùng dung kiều Không Lập Thanh là lần đầu tiên gặp phải.

Âu Hành Thư thờ ra một hơi mới nói tiếp: “Chuyện là thế này, thời gian anh Chu ở thành phố B, anh ấy hy vọng cô sẽ nhận lời làm bạn gái của anh ấy.”

Không Lập Thanh nghe Âu Hành Thư nói xong, chờ đợi một lúc, lát sau cô cúi đầu nhìn xuống, lại một lúc nữa, cô đặt tay lên đùi, dùng bàn tay đó túm chặt lấy quần.

Âu Hành Thư nhìn cô một hồi, giọng đột nhiên mềm đi: “Trong thời gian là bạn gái của anh Chu, mỗi tháng cô sẽ nhận được năm vạn tệ sinh hoạt phí, sau khi hai người kết thúc, cô cũng sẽ nhận được một khoản phí chia tay đáng kể.”

Âu Hành Thư nhìn cô gái trước mặt im lặng cúi đầu, lúc nói câu cuối cùng, ngữ khí dường như có ý an ủi.

Không Lập Thanh vẫn không nói gì, bàn tay không ngừng di đi di lại trên quần, mồ hôi từ lòng bàn tay rịn ra làm thành mấy dấu mờ mờ trên quần soóc màu lam sẫm.

“Cô hiểu ý tôi nói không?” Âu Hành Thư vươn người về phía trước, tưởng như sắp nắm lấy tay Không Lập Thanh, nhưng cuối cùng cô ấy lại dừng lại.

Sao có thể không hiểu chứ? Như vậy chẳng phải đi làm gái bao sao? Không Lập Thanh cúi đầu, mắt nhòa nước.

Sau một hồi im lặng, Không Lập Thanh khẽ thăm thỉ: “Tôi có thể không nhận lời không?”

“Không. Tôi đã nhận lệnh, không được để cô có đường lui.” Âu Hành Thư thoải mái ngã lưng vào ghế, nói chắc như chém đinh chặt sắt.

Hai dấu nước trên quần Không Lập Thanh nhanh chóng mờ đi, Âu Hành Thư có chút ảo giác, cô tựa như nghe thấy tiếng nước mắt rơi trên vải. Âu Hành Thư nhắm mắt, có chút cảm giác tội lỗi. Cô thật sự không hiểu, trên tài liệu viết rõ cô gái này đã hai mươi bảy tuổi, làm thế nào mà vẫn có thể thuần

lương đến thế.

Không Lập Thanh chỉ cho phép bản thân nhỏ hai giọt nước mắt, sau đó cô cố mở căng mắt để giữ chúng lại, cuối cùng ngẩng lên nhìn người phụ nữ phía đối diện, hỏi: “Cô Dương sống đối diện nhà tôi có phải bạn gái anh Chu không?”

Âu Hành Thư sững sốt một hồi, gật gật đầu nói: “Đúng, nhưng giờ không còn nữa.”

Không Lập Thanh nghe xong câu trả lời, dường như thờ phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn thẳng vào Âu Hành Thư hỏi: “Anh Chu có đánh người không?”

Âu Hành Thư ngăn cả người, lát sau bình tĩnh lại mới lạnh lùng nói: “Anh Chu không đánh phụ nữ.”

Nghe xong câu trả lời của Âu Hành Thư, Không Lập Thanh cũng không hỏi thêm gì, thẳng thắn nói: “Được. Vậy tôi nhận lời.” Nói xong cô liền nắm lấy nắm cửa định mở xe, đối diện với khuôn mặt đầy ngạc nhiên của Âu Hành Thư nói: “Tôi đồng ý rồi, vậy sau này tôi phải làm gì?”

“Không cần cô làm gì. Chỉ cần cuối tuần này cô chuyển đến chỗ anh Chu ở thành phố B là được.”

Không Lập Thanh thu tay đang nắm cánh cửa, nói với Âu Hành Thư: “Tôi không thể rời xa con trai.”

“Không bắt hai người ly tán, cô đương nhiên có thể mang theo con.” Âu Hành Thư bình tĩnh trả lời.

Không Lập Thanh thờ phào một hơi: “Vậy là nói xong rồi, tôi xin phép đi trước, tôi còn phải đón con.” Không Lập Thanh mở cửa, chuẩn bị xuống xe.

Âu Hành Thư giờ tay ngăn cô lại: “Cô Không, cô không cần vội, tôi có thể đưa cô về nhà.”

Không Lập Thanh đã bước một chân xuống xe, bèn dừng lại nói với Âu Hành Thư: “Xe đạp điện của tôi vẫn còn gửi ở đây, nếu tôi ngồi nhờ xe cô về, ngày mai sẽ phải đi làm bằng xe bus, cô cũng biết thành phố B này vào giờ cao điểm xe bus khó chen lên thế nào rồi đấy.” Không Lập Thanh bình tĩnh thật thà giải thích, không chút oán giận hay giả tạo.

Tay Âu Hành Thư dừng ở đó, cô nhìn Không Lập Thanh, lúc lâu sau thu tay lại, mỉm cười gật đầu. Không Lập Thanh vội vàng xuống xe, ngay cả chào tạm biệt cũng không kịp nói đã nhanh tay đóng cửa lại, chạy vội đến bãi đậu xe của bệnh viện.

Âu Hành Thư ngồi trong xe nhìn bóng Không Lập Thanh nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn, lúc này cô đột nhiên mơ hồ hiểu ra vì sao Chu Diệp Chương lại để mắt đến cô gái ấy. Âu Hành Thư cảm thấy con người này không phải chỉ là “diễn viên phụ” đóng thế một vai đơn giản như mình nghĩ ban đầu, thậm chí cô còn có dự cảm, rằng cô gái này sẽ có ảnh hưởng lớn tới Chu Diệp Chương.

Tính cách của Không Lập Thanh qua năm tháng bị dòng đời mài giũa trở nên rất trầm lặng, cuộc sống của cô cứ đều đều trôi qua như vậy, nội tâm cũng gần như tê liệt, trái tim lại chôn giấu rất nhiều chuyện, chỉ cần không có ngoại lực cản bước, cô phải làm gì nhất định sẽ làm vậy. Ngày hôm nay với cô mà nói, không tránh khỏi cảm thấy kiệt sức, loại cảm giác kiệt sức này có nguyên nhân từ tâm trạng chán chường, nhưng cuộc sống không cho phép cô bỏ cuộc, cô phải nuôi Vạn Tường. Đối với cô mà nói, chỉ cần cuộc sống còn tiếp tục, cô sẽ từng bước tiến lên.

Vội vàng chạy đi đón Vạn Tường về nhà, bận rộn lo cho thằng bé đến quá nửa đêm, cuối cùng khi đỡ Không Vạn Tường ngủ xong, cô mới có thời gian dành cho bản thân mình.

Trong thư phòng diện tích chưa tới mười mét vuông, Không Lập Thanh ngồi trước bàn làm việc, tự châm cho mình một điếu thuốc. Thờ ra hơi khói dài cô mới cảm thấy lòng mình an tĩnh lại, khỏe miệng cô nhếch lên thành một nụ cười tự giễu, trong cuộc sống hiện tại, dường như chỉ còn thứ này mang lại chút thoải mái cho cô. Nhưng thứ này cô cũng không thường dùng, bản thân là bác sĩ, quá biết tác hại của thuốc lá với sức khỏe con người, cô không được phép bị ung thư phổi, chỉ ít đến trước khi Không Vạn Tường thành niên, cô không được rời xa thằng bé, ràng buộc trong cuộc sống của cô lúc này quá nhiều.

Không Lập Thanh cảm thấy cuộc sống của mình trước giờ đều không được thuận lợi, cho dù luôn nỗ lực và cố gắng trong từng bước đi. Nhưng nếu cô muốn đạt đến đích dường như đều luôn phải trả giá nhiều hơn người khác. Giống như hồi còn đi học, muốn xin tiền học phí đều bị cha cô si nhục. Khi ra trường đi làm, muốn có công việc lại phải thỏa hiệp với mẹ Hạ Chí Thần tự nguyện từ bỏ tình yêu của mình. Còn có lần này nữa, muốn có công việc lại phải chịu làm tình nhân của người ta.

Tình nhân, từ này hiện nay mọi người dùng đã quá quen, Không Lập Thanh chưa va chạm nhiều, nó đối với cô đơn giản có nghĩa là dùng thân xác đổi lấy tiền. Đương nhiên cô không muốn đi sâu vào phân tích thêm nội hàm từ này còn bao gồm cả việc nhân cách có thể bị chà đạp, cái này căn bản còn có đạo lý cười người nghèo không cười gái điếm. Ở thời đại trình tiến bị xem thường, cô chỉ cảm thấy bị lãng nhục. Mong muốn của cô cũng lắm chi là một cuộc sống bình lặng, một công việc ổn định để nuôi lớn Không Vạn Tường, cô cũng không hiểu vì sao chuyện này lại khó như vậy? Giữa màn khói thuốc bao phủ, Không Lập Thanh yên lặng ngồi đó, trong mắt hơi ánh nước, sau lưng là thành phố phồn hoa đèn đuốc rực rỡ. Nhưng nơi đó xưa nay chưa bao giờ là sân khấu của cô, cô chỉ là một nhân vật nhỏ trong cao trào nào đấy, hai dòng nước mắt cuối cùng cũng từ má rơi xuống.

Bất kể trong lòng Không Lập Thanh có bao nhiêu suy tư, có bao nhiêu ảm ức, cô cũng không có người để tâm sự, cũng không có ai chia sẻ với cô. Từ trước tới nay luôn là cô một mình cô đơn trong thế giới này.

Thời gian vẫn chậm rãi trôi đi, hai ngày trước cuối tuần không có ai đến làm phiền Không Lập Thanh. Nhưng rồi hai ngày này cũng nhanh chóng kết thúc, chín giờ sáng thứ Bảy, Âu Hành Thư xuất hiện trước cửa nhà Không Lập Thanh, cô ấy đến đón mẹ con họ.

Chương 9

Khổng Lập Thanh không mang theo nhiều đồ, hành lý chỉ có một chiếc va ly nhét sơ sài vài bộ quần áo của mình và con trai. Sau khi ăn sáng xong cô cùng Khổng Vạn Tường ngồi ở phòng khách xem tivi, nghe thấy tiếng chuông cửa, cô tắt tivi, kéo hành lý nói với Khổng Vạn Tường: “Chúng ta đi nào.”

Khổng Vạn Tường rất ngoan, lưng đeo ba lô nhỏ đi theo Khổng Lập Thanh, Khổng Lập Thanh nhận thấy thằng bé có vẻ không vui nhưng cô không nói gì, tay dắt nó, tay kéo hành lý ra mở cửa.

Âu Hành Thư bên ngoài cửa nhìn thấy Khổng Lập Thanh đã sớm chuẩn bị chu đáo, mỉm cười có chút ngạc nhiên, không ngờ Khổng Lập Thanh còn rất bình tĩnh nói với cô: “Đi thôi.”

“Vốn dĩ tưởng cô mang theo nhiều đồ, còn tính lên giúp cô thu dọn.” Âu Hành Thư mỉm cười hào phóng nói.

“Cũng không có gì cần thu dọn.” Khổng Lập Thanh vẫn lãnh đạm như cũ.

Âu Hành Thư cười cười, cũng không nói gì, quay người bấm thang máy. Lúc sắp ra khỏi cửa, Khổng Lập Thanh quay lại nhìn căn phòng một lần nữa. Phòng khách nhỏ vẫn sáng như cũ, ánh mặt trời chiếu vào đến nửa gian phòng, sofa vải vẫn còn hơi lấm xú, là dấu tích cô mới ngồi lên. Cô đã sống bình yên trong căn phòng này hai năm, đây có thể nói là chuỗi ngày tươi đẹp nhất trong hồi ức của cô từ trước tới giờ, là nơi trú ẩn an toàn của cô trên cõi đời này, cô hy vọng nhanh được quay lại đây.

Cánh cửa từ từ khép lại trước mắt, tiếng chìa khóa vang lên lạch cạch, tất cả bị chặn lại bên trong.

Lại là chiếc Lincoln màu đen đỏ chờ Khổng Lập Thanh và Khổng Vạn Tường đi vào tương lai vô định.

Âu Hành Thư là một người hoạt bát, lên xe xong là cười nói chào hỏi với Khổng Vạn Tường: “Chào cháu.”

Khổng Vạn Tường ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh Khổng Lập Thanh. Âu Hành Thư hỏi chuyện nó, nó cũng rất lễ phép chào lại: “Cháu chào cô.” Không ngờ cậu bé không sợ hãi cũng không khó chịu.

Âu Hành Thư xoa xoa đầu Vạn Tường, quay sang nói với Khổng Lập Thanh: “Cô dạy con rất tốt.”

Khổng Lập Thanh không nói gì, chỉ khẽ cười. Kỳ thực cô cũng không biết mình đã dạy Vạn Tường những gì, chỉ là tuổi thơ của cô quá nhọc nhằn đau khổ, cho nên đối với Khổng Vạn Tường từ đó tới nay cô chưa từng đánh đòn, cũng không mắng thẳng bé, đối xử với nó rất bình đẳng, cố gắng cho nó môi trường tốt nhất để phát triển. Cô đã sớm biết Khổng Vạn Tường có chỉ số IQ rất cao, độ nhạy cảm với người và sự việc của thằng bé cũng vượt xa chúng bạn đồng trang lứa. Nhưng đó là thằng bé thừa hưởng gene di truyền từ bố mẹ, cô thật sự không dạy cho nó điều gì.

Khổng Lập Thanh duỗi dài cánh tay ôm Khổng Vạn Tường vào lòng, cô biết lúc này đây thằng bé đang rất khó chịu, đêm qua cô đã nói dối nó, giải thích lý do bọn họ chuyển nhà cho nó là vì mình có bạn trai. Vạn Tường không phản ứng âm ỉ nhưng cả đêm tâm trạng không vui. Cho dù cô lần nữa đảm bảo là hai người sẽ vĩnh viễn không rời xa nhau, nhưng thằng bé ngủ vẫn tỉnh giấc mấy lần, mỗi lần thức dậy lại nửa tỉnh nửa mê ôm cô khóc. Cô biết Vạn Tường đang thấy bất an, tất cả những gì của cô đều dành cho nó nhưng như vậy có lẽ vẫn chưa đủ. Cô cũng là bất đắc dĩ, bởi vì cô không phải mẹ ruột của nó, cô cũng không thể cho nó một mái nhà đúng nghĩa.

Xe chạy khoảng ba mươi phút thì dừng lại, kiến trúc trước mặt Khổng Lập Thanh cũng coi như quen thuộc, tòa nhà tương đối gần trung tâm thành phố, cũng là biểu tượng của thành phố này, hai tòa nhà đứng cạnh nhau giống như hai thanh kiếm đâm thẳng lên trời cao, trước nhà ít người đi lại. Âu Hành Thư đứng cạnh Khổng Lập Thanh chỉ sang tòa nhà bên cạnh, nói: “Tòa nhà đó là khu văn phòng, phòng làm việc của anh Chu ở tầng trên cùng, tòa nhà này là khu dân cư, căn hộ của anh Chu cũng ở tầng cao nhất.” Nói xong Âu Hành Thư lại nhìn hai người một lớn một nhỏ bên cạnh, nói: “Chúng ta vào thôi.”

Đá cẩm thạch sáng bóng khắp mọi nơi, đi lên tiếng bước chân vang khắp đại sảnh, thang máy thiết kế ngay trong phòng ở. Khổng Lập Thanh ít tiếp xúc với bên ngoài, thấy cảnh tượng xa hoa này lòng không khỏi hơi sốc, cũng có chút tự ti.

Thang máy mở ra ngay ở phòng khách, không gian rất rộng, nền lát đá cẩm thạch đen, tiếng giày cao gót của Âu Hành Thư gõ “cộc cộc” trên nền đá. Khổng Lập Thanh dắt tay Khổng Vạn Tường ra khỏi thang máy, vào đến phòng khách, đập vào mắt là bộ sofa da đen cỡ đại, phía trước sofa trải tấm thảm lông dê trắng tinh, bài trí màu sắc tương phản như vậy khiến người nhìn có cảm giác lóa mắt.

Khổng Lập Thanh quan sát xung quanh, cô phát hiện bên trái mình là một cánh cửa lớn, bên phải là quầy bar. Cùng Âu Hành Thư đi vào trong, toàn bộ căn phòng hiện ra trước mắt, không gian phòng khách được chia thành hai nửa, bên phải tính từ cửa vào là một phòng khách bình thường, có một mặt tường là cửa sổ kính sát đất, quầy bar, sofa, bàn trà, còn có một màn hình tivi LCD cỡ lớn. Bên trái so với bên phải cao hơn hai bậc thang, giống như một gian phòng khác, ở đó đặt một cây đại dương cầm, thân đàn đen bóng, cảm giác soi gương được, bức tường trắng treo mấy bức tranh sơn dầu

khung mạ vàng, góc tường kê một bộ sofa vải màu xanh đậm, gối dựa trên sofa cùng tone màu với tranh treo tường tạo cảm giác ấm áp và thoải mái.

Âu Hành Thư lại “cộp cộp” đi về phía thang máy, trước khi bước vào còn quay lại nói với Không Lập Thanh: “Cô Không, lầu dưới này là phòng khách, phòng ăn, nhà bếp, phòng lưu niệm và một phòng vệ sinh; thư phòng, phòng ngủ và phòng tập thể dục đều ở lầu trên, lát nữa cô tự mình đi xem một lượt để quen nhà.”

“Được.” Không Lập Thanh đứng bên không mấy hào hứng đáp lại.

Âu Hành Thư không thể không chờ đợi, cô đi đến cạnh Không Lập Thanh, lấy từ trong túi xách ra một tấm thẻ: “Đây là thẻ từ để sử dụng thang máy, cô giữ cẩn thận.”

Không Lập Thanh nhận thẻ này xong, Âu Hành Thư lại lấy từ túi ra một phong bì đưa đến trước mặt cô: “Trong này có hai thẻ ngân hàng, một thẻ là của cô, mỗi tháng sẽ có tiền tiêu vặt chuyển vào đó, một thẻ là của anh Chu, anh Chu nói cô muốn mua sắm gì có thể dùng thẻ này, tiền tiêu vặt mỗi tháng nhiều nhất là mười vạn.”

Không Lập Thanh nhìn phong bì trước mặt một lát, cuối cùng cũng đưa tay nhận lấy.

“Anh Chu ngày nào cũng ở đây à?” Không Lập Thanh cúi đầu, tay nắm chặt chiếc phong bì, thấp giọng hỏi Âu Hành Thư.

“Anh Chu không ở thành phố B, bình thường thời gian anh ấy ở đây không nhiều.” Âu Hành Thư cũng nhỏ giọng đáp lại.

Không Lập Thanh vừa thở phào nhẹ nhõm bỗng chốc lại căng thẳng ngay khi nghe Âu Hành Thư nói tiếp: “Cho dù anh Chu không thường ở đây, nhưng kể cả khi anh ấy không có mặt, cô vẫn phải ở lại nơi này.” Cuối cùng Âu Hành Thư lên giọng: “Còn nữa, trong thời gian đi lại với anh Chu, cô không được có bất cứ quan hệ mờ ám nào với những người đàn ông khác, cho dù không có ai giám sát cô nhưng loại chuyện này tốt nhất không nên xảy ra, cô hiểu không?”

Cảm giác bị sỉ nhục một lần nữa trào lên trong lòng Không Lập Thanh, để nhẫn nhịn, cô hít thật sâu mới thở dài: “Tôi biết rồi.”

Âu Hành Thư một lần nữa lại xuất hiện rõ ràng trong tầm mắt, lần này cô ấy lấy từ túi ra một tấm danh thiếp đưa cho Không Lập Thanh: “Đây là danh thiếp của tôi, sau này có chuyện gì, cô cứ điện thoại, bất cứ chuyện gì cũng được.”

Không Lập Thanh im lặng nhận tấm danh thiếp, cuối cùng lúc Âu Hành Thư bước gần đến thang máy còn quay lại nói với cô một câu có phần chân thành: “Cô Không, chúc cô may mắn.”

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Chương 3: Trưởng thành từ những nỗi đau

Nhìn hai cánh cửa thang máy khép lại trước mắt, lòng Không Lập Thanh dâng trào một nỗi tê lương. Cảm giác ở lòng bàn tay kéo cô về với thực tại, Không Vạn Tường đang kéo cô, khuôn mặt đáng yêu héch lên gọi khẽ: “Mẹ.”

Trẻ con tâm hồn còn non nớt, cho dù người lớn có tâm sự gì cũng không nên để lộ với chúng. Không Lập Thanh biết cuộc nói chuyện vừa xong của cô và Âu Hành Thư có khả năng Không Vạn Tường còn chưa hiểu được. Nhưng chắc chắn cậu bé đủ nhạy cảm để nhận ra tâm trạng cô đang bất an. Cô ngồi xổm xuống trước mặt thằng bé, nhìn sâu vào mắt nó: “Vạn Tường, con nghe kỹ lời mẹ nói này, mẹ con mình sẽ ở đây một thời gian, chúng ta chỉ đến đây chơi, mẹ đảm bảo nếu con không thích ở đây, mẹ sẽ đưa con đi khỏi ngay, được không?” Đúng vậy, cô cũng phải có giới hạn của mình, giới hạn của cô trên đời này chính là Không Vạn Tường. Trước đây cô vốn chẳng bao giờ bận tâm đến bất cứ ai, nhưng từ giây phút đứa trẻ này ngấp ngừng gọi cô là “mẹ”, cô đã có một sợi dây ràng buộc với thế giới này. Không phải vì quan hệ máu mủ, cũng không phải vì trách nhiệm, mà chỉ bởi trên đời này, duy nhất Không Vạn Tường gắn bó với cô, tin tưởng cô, yêu thương cô.

Không Vạn Tường ngây ngô nhìn Không Lập Thanh, tâm trí non nớt của thằng bé hiện tại còn chưa thể hiểu câu chuyện xảy ra hôm nay.

Không Lập Thanh lại một lần nữa nhẹ nhàng giải thích cho Không Vạn Tường hiểu rõ: “Mẹ con mình đến đây chơi, mẹ sẽ luôn ở bên con, nếu con thấy chơi ở đây không vui, mẹ con mình sẽ về nhà ngay.”

Không Vạn Tường nhăn mày, thì thầm: “Vậy mẹ sẽ kết hôn à? Sẽ sinh em bé chứ?”

Chỉ cần ở bên nhau như cũ, kỳ thực Không Vạn Tường cũng không mấy quan tâm đến chuyện chuyển nhà, cậu bé chính là đang lo sợ có người cướp đi tình yêu của Không Lập Thanh dành cho mình.

Không Lập Thanh không thấy lời nói của Không Vạn Tường có gì lạ, cô thực ra cũng hiểu tâm tư của thằng bé, bèn nghiêng người ôm nó vào lòng, nói: “Chừng nào con chưa đồng ý mẹ sẽ không kết hôn, không sinh em bé.”

Không Lập Thanh ôm gọn thằng bé vào lòng, mắt ngân ngấn nước. Cô biết đứa bé trong vòng tay mình lúc này sẽ dần dần lớn lên, cuối cùng sẽ có một ngày nó bước ra khỏi thế giới của cô, đợi khi nó trưởng thành rồi có lẽ cô sẽ thành người cô độc, nhưng cô không cam tâm để Không Vạn Tường chịu ảm ức. Suốt thời thơ ấu, bản thân cô đã vì dục vọng của người lớn mà chịu bao tủi cực, cô không thể nào nhẫn tâm để Không Vạn Tường giống mình.

Không Vạn Tường ôm chặt lấy cổ Không Lập Thanh thì thầm: “Mẹ, con yêu mẹ.” Không Lập Thanh nhắm chặt hai mắt: Thế là đủ rồi, trên thế giới này đã có một người toàn tâm toàn ý yêu cô, cho dù nó là một đứa trẻ, thì thế là quá đủ.

Cổ ngấn nước mắt, Không Lập Thanh khẽ vươn tay tách người thẳng bé ra xa, cười cười lên giọng: “Nào, chúng ta cùng đi thám hiểm, xem thử phòng ở đây thế nào, có vẻ to hơn hẳn nhà chúng ta.”

Vạn Tường cũng cười, mắt lấp lánh, mặt hân hoan: “Mẹ, ở đây còn có đàn dương cầm, to lắm.”

Không Lập Thanh khẽ xoa đầu thẳng bé: “Đi, mẹ con mình cùng đi thăm quan.” Cô đứng dậy dắt tay Không Vạn Tường nhằm hướng phòng bên cạnh cây đàn dương cầm đi tới, nhưng Không Vạn Tường lại chuôi khoi tay cô, chỉ mấy bước đã chạy vượt lên phía trước mặt, hướng thẳng đến phía cây dương cầm, bản tính hiếu động cuối cùng đã trở lại với thẳng bé.

Căn nhà này rộng đến mức Không Lập Thanh có cảm giác nếu cô đứng ở phòng khách nói chuyện sẽ có thể nghe được cả tiếng vọng. Thừa lúc Không Vạn Tường mê mải với cây dương cầm ở dưới lầu, Không Lập Thanh mang hành lý lên trên.

Căn nhà này không có người ở, Không Lập Thanh thân phận như vậy, lần đầu tiên đến đây không tránh khỏi hết sức ý tứ. Cô đẩy cửa từng căn phòng để quan sát, nhưng cũng không dám dừng lại lâu, xem một chút rồi lại khép cửa đi ra.

Tầng này có hai phòng ngủ, gian lớn hơn là phòng ngủ chính, gian bên cạnh có lẽ trước đây là phòng khách, nhưng hiện tại bài trí nhiều đồ nội thất dành cho trẻ con, rõ ràng là mới tính đến chuyện Vạn Tường chuyển đến nên đã vội vã mua về. Không Lập Thanh nhìn phòng dành cho trẻ con ấy lòng không khỏi nghĩ đến một chuyện: Xem chừng từ nay Không Vạn Tường phải ngủ riêng rồi. Từ khi nhận nuôi Không Vạn Tường, ngày nào cô cũng ngủ cùng cậu bé, cho dù cô cũng biết con trai đã lớn thì không nên ngủ chung với mẹ, nhưng dùng cách này để tách thẳng bé ra thì cô thấy hơi đau đầu khi không biết phải tìm cách nào để giải thích cho nó hiểu.

Đi vào phòng ngủ chính, Không Lập Thanh nhìn về phía chiếc giường sang trọng mà thấy lòng như lửa đốt. Trước đây mà nói, chưa nhìn thấy cô còn có thể tự lừa mình, tránh không nghĩ đến chuyện này. Giờ chứng kiến phòng trẻ con đã bài trí đầu vào đầy như vậy, lại nhìn thấy cả chiếc giường lớn lộng lẫy thế này, chuyện cô không muốn đối mặt, cuối cùng đã bày ra trước mắt rồi. Không Lập Thanh vút cả va ly hành lý trong tay, ngồi bệt xuống đất, nhìn vào chiếc giường đôi lòng đầy tuyệt vọng.

Không Lập Thanh nói cho cùng vẫn còn là một cô gái trẻ thuần lương, cuộc sống của cô cho dù khổ nạn trùng trùng thì cũng vẫn có những khao khát yêu đương như bao người khác. Giờ phải làm tình nhân của người ta, cô không khỏi cảm thấy đau đớn, chưa kể chuyện này có thể thành vết nhơ trong cuộc đời cô. Rồi còn Không Vạn Tường lớn lên sớm muộn cũng sẽ rõ hết những chuyện đã trải qua, lúc đó ai dám chắc thẳng bé sẽ hiểu được tình thế của cô ngày hôm nay.

Không Lập Thanh tay ôm chân, co ro ngồi dưới nền nhà, mặt vui trên đầu gối, lòng ghen ngào chết lặng.

“Mẹ!” Không Vạn Tường nghi hoặc gọi từ phía sau.

Không Lập Thanh hồi tỉnh ngay lập tức: Cô còn có Vạn Tường không phải sao, cuộc sống này cho dù có vất vả đến thế nào, vì tương lai thẳng bé, có gì mà cô không thể chịu được? Cuộc sống trước đây cũng bao nhiêu điều tưởng chừng khiến cô quy ngã, cô vẫn nhẫn nhịn đi qua được đó thôi. Hiện tại cứ coi như lại lần nữa nhẫn nhịn, cùng lắm nhẫn nhịn đến tê liệt là xong, chỉ ít lúc này cô cũng còn có việc làm, Không Lập Thanh chỉ có thể tự an ủi bản thân như thế.

Không Lập Thanh gượng cười quay lại hỏi: “Sao thế con?”

Không Vạn Tường nhìn thấy mẹ cười, yên tâm trở lại, bước mấy bước tới trước mặt Không Lập Thanh, nũng nịu nói: “Mẹ, con đói rồi.”

Không Lập Thanh đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã lên ngang đỉnh, đúng là đã tới giờ bữa trưa. Cô nắm tay Vạn Tường đứng lên: “Đi, mẹ con mình xem dưới bếp có gì ăn được không?”

Phòng ngủ trải thảm lông màu be, từ cửa vào đến đây lúc này đầy những dấu chân nhỏ, Không Lập Thanh cúi nhìn xuống chân mình rồi lại nhìn sang đôi chân nhỏ vẫn còn đi dép của Không Vạn Tường, quay đầu dặn dò: “Con yêu, chúng ta đến đây làm khách, phải lịch sự, không nên làm loạn nhà người ta.”

Vạn Tường ngoan ngoãn gật đầu: “Mẹ, con hiểu rồi.” Không Lập Thanh hài lòng xoa đầu thẳng bé, dắt tay bó xuống lầu.

Phòng bếp bên dưới rất gọn gàng sạch sẽ, nền bếp lát đá cẩm thạch đen bóng, bệ bếp cũng sáng bóng không tí vết, chỗ này quá sạch sẽ nhưng cũng thiếu hơi lửa. Không Lập Thanh mở hai cánh cửa tủ lạnh cỡ đại, thật trái với suy nghĩ của cô, bên trong đầy ắp hoa quả, sữa tươi và đồ ăn chưa chế biến.

Nhìn tủ lạnh đồ ăn thức uống muôn màu, Không Lập Thanh hơi choáng váng, nghĩ một lát cô lấy hộp sữa tươi đưa cho Không Vạn Tường: “Con uống tạm sữa trước, mẹ sẽ nấu cơm ngay.”

“Mẹ, con có được xem tivi không?” Vạn Tường nhận lấy hộp sữa.

“Được.” Không Lập Thanh đồng ý, cậu bé vui vẻ chạy đi.

Nhà bếp trang bị đầy đủ dụng cụ nấu nướng, lò nướng, máy rửa bát, chậu rửa đủ loại hình dáng, kích cỡ, bộ dao đa năng, máy pha cà phê, bộ đồ ăn tinh xảo... có vài thứ Không Lập Thanh còn chưa từng nhìn thấy, cũng coi như là được mở rộng tầm mắt. Nhưng đây không phải nhà cô, Không Lập Thanh rất thận trọng, không dám tùy tiện sử dụng đồ ở đây, chỉ làm mấy món đơn giản gọi Không Vạn Tường vào ăn, sau đó cẩn thận dọn dẹp sạch sẽ một lượt, không để lại dấu tích gì.

Thời gian buổi chiều, Không Lập Thanh dẫn Không Vạn Tường đi dạo lòng vòng, bữa tối hai mẹ con cũng giải quyết luôn trong tiệm gà KFC. Về nhà cùng thằng bé xem tivi một lúc, coi như xong một ngày biến động.

Đến giờ đi ngủ, Không Lập Thanh do dự một chút, cuối cùng quyết định bé Không Vạn Tường đã ngủ thiếp đi vào chiếc giường lớn của phòng ngủ chính cùng ngủ. Cô có chút trốn tránh thực tại, định giả như người đàn ông đó sẽ không về ngủ, mọi chuyện cứ để đến lúc buộc phải đối mặt rồi tính.

Đỗ Vạn Tường ngủ xong, Không Lập Thanh mới đi tắm, vừa xong tắm cho Không Vạn Tường, cô cũng được dịp mở rộng tầm mắt. Phòng tắm này, khoan nói đến chuyện nó rộng rãi xa hoa cỡ nào, chỉ đơn giản nhìn vào đám bình bình lọ lọ Không Lập Thanh cũng đủ hoa mắt chóng mặt. Cô đọc kỹ từng dòng hướng dẫn sử dụng của chúng, tuy không quá rành về mỹ phẩm nhưng Không Lập Thanh cũng đủ nhận ra, quả nửa những chai lọ ở đây là mỹ phẩm dành cho phụ nữ, tất cả đều còn mới nguyên chưa mở nắp. Cho dù nghĩ những thứ đó là chuẩn bị cho mình nhưng Không Lập Thanh cũng không dám động bừa, chỉ đơn giản dùng xà phòng thơm tắm dưới vòi hoa sen mà thôi. Có điều cô không hề biết rằng, miếng xà phòng tí teo cô dùng ấy cũng có giá tới ba trăm tệ.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Tắm xong đi ra, Không Lập Thanh bắt đầu sắp xếp hành lý, trong phòng ngủ không có tủ quần áo, góc phòng che một tấm bình phong, xem chừng là nơi thay đồ. Không Lập Thanh đi vòng qua, phát hiện bên trong là hai hàng quần áo treo ngay ngắn, hàng trái nhìn qua thấy toàn quần áo trẻ con, các loại âu phục, quần áo đi chơi, bên cạnh còn có một tủ giày bày đầy những đôi giày nam cỡ nhỏ các loại. Hàng bên phải cũng thế, chỉ khác là toàn đồ nữ, tủ giày cũng là các loại giày dép của nữ. Không Lập Thanh nghĩ đến những đồ mỹ phẩm chưa bóc nhãn trong phòng tắm, suy nghĩ những quần áo giày dép này là chuẩn bị cho mình lại lần nữa xảy ra, nhưng cô lại không thấy cảm giác được người khác xem trọng, chỉ cảm thấy Âu Hành Thư là một thư ký lợi hại, có thể vì ông chủ mà chuẩn bị chu đáo đến thế này.

Không Lập Thanh cũng không động vào những thứ ở đây, đem quần áo của mình và Không Vạn Tường xếp gọn vào một ngăn tủ.

Sắp xếp xong vẫn còn sớm, Không Lập Thanh thấy Vạn Tường đã ngủ say trên giường lớn bên mang laptop đến thư phòng định lên mạng.

Thư phòng nằm ở góc lầu, diện tích không lớn hơn nhưng bài trí rất hoàn hảo. Không sử dụng những đồ công kênh, mọi thứ đều thanh nhã, ưa nhìn khiến không gian thêm thoáng đãng, gọn gàng.

Tìm được dây mạng, Không Lập Thanh chui xuống dưới gầm bàn để cắm vào laptop, lúc ngẩng lên mắt lại chạm phải điều thuốc lá để trên bàn, trong lúc đợi kết nối mạng, cô cầm điều thuốc lá lên xem xét. Giấy cuốn màu xanh lá cây, đầu lọc là giấy mạ vàng in biểu tượng chim đại bàng. Tiếng Anh của Không Lập Thanh khá tốt, thương hiệu thuốc lá Sobranie cô biết dịch đại khái là Thọ bách niên. Cô đã từng tìm hiểu qua loại thuốc lá này trên mạng, biết nó là loại thuốc lá hoàng gia Anh ưa chuộng. Điều thuốc màu xanh trên tay cô là vị bạc hà, phụ nữ hút sẽ không bị viêm họng.

Không Lập Thanh giữ điều thuốc trước mặt, biết cô hút thuốc chỉ có mình Chu Diệp Chương, nhất thời cô cảm thấy tình cảnh trở nên hơi phức tạp.

Không Lập Thanh ở căn hộ này đã ba tháng, từ tháng Bảy đến tháng Mười nhưng chưa một lần gặp chủ nhân của nó, cũng chưa từng có ai đến tìm cô. Cho dù cô sống ở đây, chẳng làm chuyện gì nhưng hàng tháng đều có tiền chuyển vào tài khoản mà Âu Hành Thư đưa cho hôm mới đến, ba tháng số tiền chuyển vào tài khoản của cô tính ra đã là mười lăm vạn tệ.

Ngay từ khi chuyển đến đây ở, Không Lập Thanh ngày ngày đều lo lắng không yên, lúc nào cũng nghĩ tới giao dịch với người đàn ông đó. Nó luôn khiến cô cảm tưởng có một con dao treo lơ lửng trên đầu mình mà không biết khi nào sẽ bổ xuống. Nhưng Không Lập Thanh cũng có cơ chế tự vệ rất tốt, thần kinh căng thẳng trong thời gian dài liên tếp. Mỗi khi không gặp Chu Diệp Chương, Không Lập Thanh cũng dần dần thả lỏng tâm trạng, cô dùng tài khoản kia tìm cho Không Vạn Tường một trường mẫu giáo tốt hơn, sắp kỳ nghỉ dài còn đưa cậu bé ra ngoài chơi mấy ngày. Cuộc sống cứ nhẹ nhàng trôi đi như vậy.

Thế rồi Chu Diệp Chương bất ngờ xuất hiện mà không hề báo trước. Đó là vào một buổi sáng không quá sớm, đang độ tháng Mười, trời sáng rất nhanh, gió mát thổi vào qua khung cửa sổ mờ từ hôm qua. Không Lập Thanh ôm Không Vạn Tường ngủ sắp tỉnh dậy theo đồng hồ sinh học, trong lúc ý thức còn mơ hồ, cô thò tay khỏi chăn, dò dẫm trên đầu giường định tắt đồng hồ báo thức trước khi nó kêu lên một giây, “tạch” một tiếng, đồng hồ báo thức đã bị tắt đi.

Tắt đồng hồ báo thức xong Không Lập Thanh theo thói quen nhìn chằm chằm lên trần nhà một lát, năm phút sau, cô xoay người định ngồi dậy. Đúng lúc ngẩng lên, một đôi chân nam giới đi đôi dép trong nhà màu trắng lọt vào tầm mắt, Không Lập Thanh lập tức ngăn ngor ra đó.

Tiếng gấp sách truyền đến, ngay sau đó giọng nam trầm ấm cất lên: “Tỉnh rồi à?”

Không Lập Thanh bắt giác hít vào một luồng khí lạnh.

Trong phòng lúc này đã khá sáng, người đàn ông ngồi trên ghế dựa, anh mặc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác áo vest đen, phía dưới là quần tây cùng màu áo vest, chân đi dép trắng bóng. Mặt anh cũng rất trắng, ánh mắt hơi sắc lạnh, cả người nhìn đều thấy toát lên vẻ cao quý khác thường.

Một quyển sách bìa cứng đặt trên đùi Chu Diệp Chương, Không Lập Thanh không biết anh đã quan sát cô ngủ trong bao lâu, cô khẽ nghiêng người, duy trì tư thế chuẩn bị xuống giường, đầu vẫn ngẩng lên nhìn thẳng vào Chu Diệp Chương ngồi đó.

Bất gặp ánh mắt cảnh giác của Không Lập Thanh, Chu Diệp Chương theo thói quen đưa ngón trỏ phải gõ gõ lên cằm, ánh mắt anh như thể đang nghiên cứu cô, lúc lâu sau mới lên tiếng: “Sống ở đây đã quen chưa?”

Không Lập Thanh ngẩng người nhìn anh không trả lời. Kỳ thực không phải Không Lập Thanh không muốn trả lời anh, chỉ là cô vẫn chưa thực sự tỉnh táo, tự nhiên bị một người đàn ông xuất hiện ở đầu giường dọa cho sợ, nhất thời không thể hoàn hồn, đôi khi bình tĩnh lại thì đã quá trễ để trả lời câu hỏi ấy. Cô cũng không tìm được cách nào làm thời gian trở lại, nên đành ngẩng ra ở đó.

Hai người một trên một dưới ngồi nhìn nhau, mãi không có ai lên tiếng. Chu Diệp Chương khí thế áp đảo, khuôn mặt không cười, ánh mắt nghiêm nghị khiến Không Lập Thanh có cảm giác bị uy hiếp. Không Lập Thanh bị anh nhìn đến toát mồ hôi lạnh, cô dần mất bình tĩnh, không biết phải đối đáp thế nào, hai người cứ thế nhìn nhau.

“Đi tiểu...” Cuối cùng là Không Vạn Tường từng bước từng bước chui ra khỏi chăn phá vỡ cục diện bế tắc của hai người lớn. Cậu bé chưa tỉnh hẳn, đôi tay nhỏ dụi mắt, ngồi dựa vào Không Lập Thanh nói mơ hồ.

Hai người lớn cùng lúc quay lại nhìn vào Không Vạn Tường, thằng bé bỏ hai tay dụi mắt xuống, cuối cùng cũng nhận ra hôm nay trên đầu giường đột nhiên xuất hiện thêm một người nữa. Cậu bé hết nhìn Chu Diệp Chương lại nhìn sang Không Lập Thanh, có chút không hiểu ở đây đang xảy ra chuyện gì.

Chu Diệp Chương là người lấy lại tinh thần đầu tiên, anh đặt quyển sách trong tay xuống, đứng lên nói với Không Lập Thanh: “Tôi rất đói, em đi nấu bữa sáng, tôi sẽ lo cho thằng bé.” Không đợi Không Lập Thanh phản ứng, anh đã đi đến chỗ Không Vạn Tường, đưa hai tay ra vỗ vỗ vào nhau: “Nào, qua đây, chú đưa cháu đi vệ sinh.”

Rõ ràng là khí thế áp đảo buộc người khác nghe theo, Không Lập Thanh ngờ ngẩn nhìn Không Vạn Tường đi từng bước ngăn từ chỗ cô đến đôi cánh tay đang giờ ra của Chu Diệp Chương.

Có lẽ Vạn Tường là đứa trẻ có trực giác nhạy bén, ai quý ai ghét mình thằng bé đều có thể phân biệt được rõ ràng. Có thể nhận thấy Không Vạn Tường không ghét Chu Diệp Chương, cậu bé rất thoải mái trong vòng tay anh, thậm chí còn không cần ý tứ ngáp một cái. Không Lập Thanh nhìn hai người bỗng có cảm giác không thích ứng kịp.

“Em còn chưa đứng dậy? Không nhanh một chút tôi sợ hai người sẽ bị muộn.” Chu Diệp Chương trên đường bế Vạn Tường vào nhà vệ sinh còn ném lại một câu.

Không Lập Thanh nhìn bóng lưng người đàn ông biến mất sau cánh cửa nhà tắm mới gãi đầu gãi tai bước xuống giường. Cô vừa xỏ dép vừa lắng nghe động tĩnh trong phòng vệ sinh.

“Cần chú bế cháu đi tiểu không?” Chu Diệp Chương rõ ràng không chăm sóc cậu bé đến nơi đến chốn.

“Không ạ. Cháu muốn đứng trên bồn cầu.” Giọng nói non nớt của Không Vạn Tường đáp lại.

“Được, chú giữ cháu, có cần chú cời quần cho không?”

“Không. Cháu tự cời được.”

Tiếng nước chảy ào ào truyền tới, Không Lập Thanh yên tâm đi ra cửa lớn. Chu Diệp Chương muốn ăn gì, có thể làm cho anh ta món gì? Cô thật sự đang khổ công suy nghĩ.

Đến cửa bếp, Không Lập Thanh bị người đàn ông đang ngồi xỏm trước tủ lạnh làm cho giật mình.

“Hi!” Cậu ta rõ ràng biết cô đang đến gần, chủ động chào trước.

“Hi!” Không Lập Thanh dè dặt chào lại, cô nhớ ra đây là cậu thanh niên lần trước đi cùng Chu Diệp Chương, cô nghe Chu Diệp Chương gọi cậu ta là A Thần.

A Thần vẫn ăn mặc bụi bặm như cũ, áo sơ mi trắng mỏng, quần cạp trễ màu bộ đội, trên quần có rất nhiều túi, hai bên thắt lưng là hai dây xích to dài buông dọc đùi, chân đi giày khủng bố, tinh thần cậu ta có vẻ không tốt lắm, mắt thâm quầng.

A Thần đứng lên, thuận tay đóng tủ lạnh nói với Không Lập Thanh: “Em mới ngồi máy bay hơn hai mươi tiếng, chị cũng biết đồ ăn trên máy bay dở thế nào rồi đấy, em đói sắp chết rồi.” Cậu ta nhún vai nói một tràng dài, cuối cùng mới đi đến mục đích chính: “Có thể làm cho em chút gì ăn được không?”

Không Lập Thanh không biết đồ ăn trên máy bay khó ăn thật không, bởi vì từ trước đến nay cô chưa từng đi máy bay lần nào, nhưng cô vẫn kiên nhẫn nghe A Thần nói hết mới hỏi lại: “Cậu muốn ăn gì?” Không Lập Thanh biết từ nay trở đi cuộc sống yên bình của mình đã chấm dứt, cô sẽ phải bước vào một thế giới vô cùng phức tạp.

A Thần dễ dãi: “Em không kén chọn, cho em hai quả trứng ốp là được.”

Hai bên bếp đều đã được bật lên, một bên lửa nhỏ để chảo dầu đợi ốp trứng, một bên lửa to đặt nồi nước. Không Lập Thanh lát nữa còn phải đi làm, cô không có nhiều thời gian, đành để Không Vạn Tường ăn hoành thánh.

Không Lập Thanh đứng trong bếp, mặc bộ đồ ngủ dài tay kẻ caro trắng hồng, mặt chưa rửa, răng chưa đánh bận rộn làm bữa sáng. A Thần cũng không đi ra, tự mở tủ lạnh lấy đùi gà hun khói dành cho Không Vạn Tường ra vừa ăn, vừa nhìn Không Lập Thanh bên cạnh bận rộn nấu nướng.

Không Lập Thanh rất bình tĩnh, không nói gì, thản nhiên làm việc của mình, kệ cậu ta nhìn. Cô bận rộn cho trứng ốp xong ra đĩa, rồi lại nhanh chóng quay sang cho hoành thánh vào nồi nước sôi trên bếp, đúng lúc cô bận nhất thì nghe thấy Không Vạn Tường nói từ phía sau: “Mẹ, con đi học đây.”

Không Lập Thanh tay còn cầm vung nồi, vội vã quay lại phía sau, ở cửa bếp, Chu Diệp Chương đã âu phục giầy da chỉnh tề, Không Vạn Tường cũng quần áo nghiêm chỉnh, vai đeo ba lô đứng phía trước Chu Diệp Chương.

“À, con đợi mẹ hai phút nhé.” Không Lập Thanh ngốc nghếch nói.

“Em làm đi, tôi sẽ đưa cậu bé.” Lúc Chu Diệp Chương nói những lời này, ánh mắt quét từ trên xuống dưới Không Lập Thanh một lượt. Ánh mắt anh quá rõ ràng, Không Lập Thanh cũng theo đó nhìn xuống bộ đồ ngủ của mình. Nếu đợi cô nấu xong rồi lên lầu thay quần áo, chắc chắn Không Vạn Tường sẽ bị muộn, lần này thực sự không có lý do phản đối.

Chu Diệp Chương nói xong liền nắm vai Không Vạn Tường xoay lại, đẩy đẩy: “Đi nào.”

Không Vạn Tường ngoan ngoãn đi theo Chu Diệp Chương ra ngoài, lúc đến cửa còn không quên quay đầu chào Không Lập Thanh: “Mẹ, tạm biệt.”

Không Lập Thanh cảm thấy tình hình rất kỳ quái, chuyện này không giống hình dung của cô. Người đàn ông ấy bước vào cuộc sống của cô và Vạn Tường, thủ đoạn cao minh, không chút cưỡng ép hay gượng gạo, cô thật không phải đối thủ của người họ Chu đó.

A Thần vẫn không ra khỏi bếp, cậu ta nhìn ba người vừa mới nói chuyện, trên tay cầm chiếc đĩa, tóp tép nhai món trứng ốp Không Lập Thanh vừa đưa, ánh mắt liếc qua liếc lại giữa ba người họ, cứ vậy từ đầu đến cuối cũng không bình luận gì.

Nước trong nồi sôi sùng sục, từng lớp khí nóng bốc lên, Không Lập Thanh vẻ mặt thất thần, khóe mắt loáng nước, tâm trạng vô cùng nặng nề. Những năm gần đây cô luôn sống khép mình, ẩn náu trong thế giới phong kín ấy cô mới có cảm giác an toàn. Hôm nay bị ép đến sống ở lãnh địa của người khác, cô cảm thấy bất an nhưng không có cách nào kháng cự.

Sau khi Chu Diệp Chương đưa Không Vạn Tường rời đi, Không Lập Thanh vẫn đứng trông bếp đợi hoành thánh chín, cô múc cả nước cả cái ra bát to, rắc chút hành hoa lên trên, xanh xanh trắng trắng nhìn thật ngon mắt.

Lúc bê bát hoành thánh quay lại, thiếu chút nữa Không Lập Thanh va vào người đứng sau, cô không biết A Thần đã đứng đó từ lúc nào.

“Hừm, hoành thánh ngon hơn cái này.” A Thần nhìn chiếc bát trong tay Không Lập Thanh rồi lại giơ đĩa trong tay mình.

Không Lập Thanh cảm thấy cậu chàng trước mắt lúc này thật đẹp trai, da mịn màng, mũi cao, lông mi dài, đôi môi hình thoi hồng nhạt, khóe miệng vẫn còn dính lông đỏ trứng. Cậu ta nhìn bát hoành thánh trong tay cô bằng ánh mắt đầy thèm thuồng giống như một cậu bé to xác đang trong quá trình từ thiếu niên thành thanh niên.

A Thần không di chuyển, đứng chắn trước mặt Không Lập Thanh, không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc bát trong tay cô.

Không Lập Thanh nghĩ đến vấn đề thời gian, nhẫn rồi lại nhẫn, cuối cùng cũng chịu thua cậu ta, cụp mắt xuống, đưa chiếc bát ra phía trước: “Cậu ăn trước đi, tôi đi nấu bát khác.”

Gần như không có động tác thừa, chiếc bát đã được chuyển sang tay cậu ta: “Cám ơn chị.” Ánh mắt A Thần không nhìn Không Lập Thanh cái nào, nhanh chóng bê bát đi như bay vào phòng ăn.

Nhường bát hoành thánh cho A Thần rồi, Không Lập Thanh lại phải bắc nồi nấu lại bát khác. Cô ở đây bận rộn mà lòng vẫn thấy lo lắng cho Không Vạn Tường, nhưng cô đoán Chu Diệp Chương sẽ không làm khó thằng bé, chỉ là lo lắng Không Vạn Tường sợ anh, nhưng nhìn dáng vẻ nó, dường như không có chút sợ hãi nào. Không Lập Thanh bận rộn luôn tay luôn chân mà lòng cũng chẳng thanh thản, không ngừng nghĩ ngợi lung tung.

Không Lập Thanh lại không biết rằng, trong khi cô ở trên lầu lo lắng không yên thì dưới lầu hai người đàn ông một lớn một nhỏ cũng vừa có cuộc nói chuyện nghiêm túc.

Hai người này lúc mới đi khỏi nhà đều cùng im lặng, lúc đi thang máy xuống lầu, Vạn Tường chủ động đứng vào một góc, duy trì khoảng cách nhất định với Chu Diệp Chương, nhưng chốc chốc cậu bé lại ngẩng đầu lên nhìn trộm anh.

Những hành động đó của Không Vạn Tường đương nhiên không lọt qua mắt quan sát tinh tường của Chu Diệp Chương, nhưng anh đã quen biểu hiện lạnh lùng, cũng không muốn làm khó thằng bé.

Ra khỏi thang máy, Chu Diệp Chương đưa tay dắt Không Vạn Tường, anh khí thế mạnh mẽ nhưng động tác lại nho nhã, thằng bé cũng không phản đối,

để mặc anh dắt đi.

Hai người đứng dưới nhà chờ xe bus của trường tới đón, trời đã sang thu nên thời tiết ở thành phố B cũng đỡ nóng hơn, chỗ họ đứng vừa hay là đầu gió, từng trận từng trận thổi tới mát lạnh.

Hai người đứng trên bậc thềm chờ xe, Không Vạn Tường rất có kinh nghiệm, chạy đến đứng bên con sư tử đá để tránh bị gió tạt, Chu Diệp Chương lại đứng trước lầu đón gió, thân hình cao lớn thẳng đứng, mặt lạnh lùng, cau mày nhìn ra phía đường cái.

Không Vạn Tường đứng sau vẫn không thôi nhìn trộm Chu Diệp Chương, nhưng khi Chu Diệp Chương quay lại, cậu bé sẽ vội cúi đầu thu ánh mắt về. Chu Diệp Chương nhìn cái cổ rụt lại của Vạn Tường, lát sau mới nói: “Lại đây.”

Không Vạn Tường ngẩng lên nhìn người đàn ông cao to, chậm chậm bước đến. Chu Diệp Chương cởi áo khoác, khoác lên người thằng bé, lại kéo nó đến bên mình, chặn gió nó.

Không Vạn Tường đứng bên Chu Diệp Chương, thằng bé chỉ cao ngang bụng anh, Vạn Tường ngẩng đầu nhìn người đàn ông phía sau, đột nhiên hỏi: “Chú sẽ kết hôn với mẹ đúng không?”

Chu Diệp Chương cúi xuống nhìn khuôn mặt dễ thương của nó: “Lẽ nào cháu không muốn mẹ mình kết hôn?”

Không Vạn Tường sụt sịt mũi, lẩm bẩm: “Không muốn.”

Chu Diệp Chương đưa tay xoa xoa mái tóc ngắn của thằng bé, miệng nở nụ cười dịu dàng hiếm hoi: “Anh bạn nhỏ, chuyện này cháu phải nhìn nhận thế này mới đúng. Sau này mẹ cháu kết hôn, không có nghĩa là mẹ không yêu cháu nữa, cháu phải hiểu, mẹ kết hôn nhiều khả năng là để có thêm một người yêu thương cháu.”

Không Vạn Tường cúi đầu cố chấp cãi: “Cháu chỉ cần mẹ cháu, không cần người khác.”

Chu Diệp Chương đã nhìn thấy chiếc xe đưa đón học sinh của trường từ xa chậm chậm tiến lại, khẽ nói với Vạn Tường: “Cháu phải biết, có những chuyện mẹ không thể dạy cho cháu được, ví dụ như mẹ có thể dạy cháu chơi bóng chày không? Mẹ có biết dạy cháu chơi bóng bầu dục không?”

Không Vạn Tường ngẩng đầu nhìn Chu Diệp Chương đầy nghi ngờ, anh đưa tay khẽ nhéo má thằng bé: “Chú có thể dạy cháu!”

Vạn Tường cực kỳ ghét người khác nhéo má mình, nó nghiêng đầu khó chịu, mắt nheo lại, trịnh trọng tuyên bố: “Cháu không cần học những cái đó, cháu chỉ cần mẹ.” Cuối cùng còn trừng mắt, nghiêm túc khẳng định: “Mẹ đã nói với cháu, chỉ cần cháu không đồng ý, mẹ sẽ không kết hôn.”

Chu Diệp Chương biểu hiện rõ ràng có chút sững sốt, anh cúi người bế Vạn Tường lên, ôm trước ngực cho cậu bé nhìn thẳng vào mắt mình: “Chuyện này chúng ta để sau nói tiếp, xe của trường cháu đến rồi.”

Đưa Vạn Tường lên, Chu Diệp Chương đứng bên đường nhìn chiếc xe dần rời đi. Vạn Tường sau khi lên xe cũng dán mặt vào cửa kính xe nhìn về người đàn ông cao to vẫn đứng đó. Chu Diệp Chương thẳng, áo khoác vắt trên tay, nhìn cậu bé miệng khẽ nhếch lên, Vạn Tường ngồi trên xe khóe miệng cũng khẽ nhếch lên, ánh mắt kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Không Lập Thanh không hề hay biết sóng ngầm đã nổi lên giữa cậu con trai mình và Chu Diệp Chương, cô vội vã nấu bát hoành thánh mới, lúc bê đến phòng ăn vẫn thấy A Thân ngồi đó chậm rãi vừa ăn vừa xem tạp chí, nghe thấy bước chân Không Lập Thanh đi đến cũng không ngẩng lên nhìn. Không Lập Thanh cũng chẳng có thời gian để ý đến cậu ta, cô đặt bát hoành thánh xuống bàn xong là vội vã chạy lên lầu.

Trong phòng ngủ, đường từ cửa vào đến nhà vệ sinh, quần áo vứt rải rác, Không Lập Thanh đứng ở cửa có chút choáng váng, có vẻ như lúc cô bận rộn trong bếp thì Chu Diệp Chương đã trở về.

Thói quen ngăn nắp thôi thúc Không Lập Thanh nhặt nhanh quần áo bị vứt khắp nhà thu gọn lại để lên chiếc ghế bên cạnh giường, sau đó vội vàng đến sau bình phong thay quần áo. Không Lập Thanh từ khi vào phòng luôn nhẹ chân nhẹ tay, tránh kinh động đến người đàn ông đang tắm trong nhà tắm.

Thay quần áo xong cô cầm chiếc túi xách ở đầu giường nhón chân gần như chạy ra khỏi phòng. Cô cũng cảm thấy mình biểu hiện như vậy thật vô dụng, nhưng hiện tại cô quả thực rất sợ người đàn ông đó, không muốn đối mặt với anh ta. Cô nhanh chóng bước ra khỏi phòng ngủ, vội vàng chạy xuống cầu thang, sau đó nhanh chóng lao vào thang máy. Đáng vẻ vội vã như ma đuổi của cô chẳng thể nào coi là tao nhã, từ phía sau cũng có thể nhận ra vẻ hoảng loạn của chủ nhân.

A Thần nghe tiếng động ngẩng lên vừa đúng lúc bắt gặp cuộc tháo chạy của Không Lập Thanh, cậu liền ngẩng đầu nhìn lên phía lầu trên, sau đó bĩu môi rồi cúi đầu ăn nốt bữa sáng của mình.

Nghe tiếng cửa thang máy đóng lại phía sau, Không Lập Thanh thầm thở phào trong lòng, nhưng chưa đầy một phút sau, đột nhiên nhớ ra điều gì, cô ngửa lên nhìn trần thang máy, lòng thầm chửi thề một tiếng, cô quên đánh răng rửa mặt rồi.

Không Lập Thanh cảm thấy mình đã có một khởi đầu ngày mới không thuận lợi, bèn cầu nguyện cho ngàn vạn chuyện xui xẻo có thể gặp hôm nay sẽ tránh xa mình ra. Tuy nhiên dựa vào những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, Không Lập Thanh tự biết lời cầu nguyện của cô ứng nghiệm đến cỡ nào.

Bát hoành thánh này A Thần ăn khá lâu, cậu ta vừa mới ăn hai quả trứng ốp, Không Lập Thanh lại nấu bát to hoành thánh, cậu ta ăn được một nửa bát đã thấy no rồi. Nhưng ăn no rồi A Thần cũng không đứng lên, cậu ta vẫn ngồi đó vừa xem tạp chí vừa dùng thìa khoắng nốt nửa bát hoành thánh còn lại.

Mười phút sau Chu Diệp Chương khoác áo choàng tắm từ trên lầu đi xuống, anh thấy A Thần vẫn còn ngồi bên bàn ăn nhưng cũng không nói gì, lẳng lặng ngồi xuống trước bát hoành thánh Không Lập Thanh để phần cho mình.

Bát hoành thánh này nấu xong để hơi lâu nên hương vị có bị giảm đi đôi chút, nhưng may là cũng chưa nguội ngắt, vẫn còn ấm nên ăn vào cũng không tệ.

“Anh Chu, chị ấy có vẻ rất sợ anh.” A Thần mặt vui trong cuốn tạp chí, người ngả lên ghế, tư thế rất thoải mái đột nhiên nhận xét.

Chu Diệp Chương chậm rãi nhai nuốt hoành thánh trong miệng xong mới thông thả trả lời: “Vậy cậu không sợ tôi?”

A Thần bỏ cuốn tạp chí đang cầm trên tay xuống, nằm bò ra bàn, làm mặt nghiêm túc: “Có lúc cũng sợ.”

“Đúng vậy, trong mấy người, tôi dung túng cậu nhất, nhưng khi chạm đến giới hạn chịu đựng của tôi, cậu cũng phải sợ. Vậy thì sao có thể bảo một người đã từng bị tôi uy hiếp không sợ tôi?” Chu Diệp Chương ngừng ăn sáng, kiên nhẫn giải thích cho A Thần.

A Thần đổi tư thế, một tay chống cằm, một tay không chịu yên gõ nhịp trên mặt bàn, dáng điệu như đang đắm chìm suy nghĩ, một lúc sau cậu ta mới lên tiếng: “Bà chị này kỳ thực cũng rất được.”

Chu Diệp Chương vẫn từ tốn nhai nuốt hết thức ăn trong miệng mới lên tiếng: “Giờ cậu mới biết? Còn nữa, người ta có tên có họ hẳn hoi, cậu cũng đừng có quen thói gọi người ta là bà chị này bà chị nọ nữa đi.”

A Thần cũng chẳng bận tâm đến câu nói sau cùng của Chu Diệp Chương, cậu ta tiếp tục duy trì tư thế cũ, nói: “Chị ấy vừa ốp cho em hai quả trứng gà, lại còn đưa bát hoành thánh nấu phần anh cho em trước.” Nói xong A Thần còn khẳng định một câu chắc nịch: “Ôi, một người phụ nữ tốt. Sau này em cũng phải tìm một người phụ nữ biết nấu ăn để lấy.”

Chu Diệp Chương cảm thấy hơi buồn cười, ném ánh mắt khó đoán biết về phía A Thần, rồi không trả lời cũng không bận tâm cậu ta, tiếp tục cúi đầu ăn hoành thánh.

A Thần ngồi bên đối diện yên lặng một lúc rồi lại cảm thấy không yên, cậu ta đổi tư thế, tay chống cằm đổi thành gõ nhịp, tay gõ nhịp trên bàn lại đưa lên chống cằm, nhấp nhóm trên ghế hỏi Chu Diệp Chương: “Anh, vì sao anh lại dung túng em nhất?”

“Bởi vì cậu nhỏ nhất, cũng không hiểu chuyện nhất, thiếu may mắn nhất và cũng trung thành với tôi nhất.” Chu Diệp Chương buông chiếc thìa trong tay xuống, lấy giấy lau miệng, rõ ràng đã bị A Thần quấy rầy đến ăn mất ngon. Nhưng dường như anh đối với A Thần đúng là luôn dung túng nhất, cho nên vẫn dùng giọng điệu bình thường đáp lại câu hỏi của cậu ta.

“Ừm.” A Thần dường như rất vừa ý với câu trả lời của Chu Diệp Chương, cậu ta vươn người ra phía trước đặt câu hỏi quan trọng nhất: “Vậy, với bà chị đó, giới hạn chịu đựng của anh có thấp hơn với em?” A Thần cố chấp không muốn gọi tên Không Lập Thanh.

Chu Diệp Chương vứt tờ giấy ăn vừa dùng lau miệng xuống bàn, dựa người vào thành ghế, nhìn A Thần, đột nhiên lộ ra một nụ cười quyền rũ: “Nhà họ Chu chúng tôi nền nếp gia phong, tôi đã thấy bố mình, ông nội mình, hai vị bề trên đối với vợ, giới hạn chịu đựng dường như không có giới hạn.” Nói đến đây Chu Diệp Chương làm bộ đau khổ nói tiếp với A Thần: “Không biết tôi có thừa hưởng tính cách đó không?”

Biểu cảm vô cùng chờ đợi trên mặt A Thần lúc trước đột nhiên đảo ngược, mắt một lúc sau cậu ta mới bĩu môi, nói: “Được, hiếm thấy.” Điều bộ A Thần như đứa trẻ đang hờn dỗi.

Chu Diệp Chương buồn cười đứng dậy, đi đến bên cạnh A Thần, đá đá vào cái chân đang để dưới bàn của cậu ta, nói: “Biến xuống nhà đi, tôi rất mệt, muốn nghỉ ngơi.”

A Thần vẫn ngồi im không động đậy, thái độ bất mãn phản đối: “Chỗ này trước kia là phòng của em.”

Chu Diệp Chương chẳng định bận tâm mấy lời khiêu nại của đứa trẻ lớn xác ấy, thẳng bước ra ngoài, trước khi đi khuất còn dừng lại nói một câu: “Lẽ nào cậu muốn tranh phòng với đứa bé năm tuổi? Nếu cậu cũng năm tuổi, tôi có thể xem xét.”

A Thần bị làm cho tức nghẹn, cậu ta tính khí kỳ thực rất trẻ con, hàng ngày lại được Chu Diệp Chương dung túng, chưa từng bị thất sủng, bây giờ tức đến không nói lên lời, lại cũng không cam tâm, đi đi lại lại trong nhà bếp mấy vòng, tức giận rống lên: “Người lớn làm gì cũng phải nhường trẻ con à?”

Tiếng gầm của A Thần âm âm như tiếng sấm, chỉ đáng tiếc là trong phòng này chỉ nghe có âm thanh dội lại của chính tiếng hét ấy mà thôi, chẳng có ai giúp cậu ta hướng ứng.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Lời cầu nguyện của Không Lập Thanh quả nhiên vô tác dụng, ngày hôm nay của cô vô cùng đen tối. Nơi này cách bệnh viện cô làm hai phố, sau khi chuyển đến nhà Chu Diệp Chương, Không Lập Thanh không thể đi xe đạp điện đi làm, hàng ngày đều cực khổ chen lên xe bus đông đúc.

Hôm nay lúc cô ra khỏi nhà căn bản đã là muộn, quả nhiên không dễ dàng gì mới lên lên được chiếc xe bus vừa chạy tới, không ngờ chiếc xe nửa đường gặp sự cố, những chuyện xui xẻo như thế này Không Lập Thanh gặp đã nhiều, cho nên biểu hiện của cô cũng coi như là điềm tĩnh. Dòng người trên xe bus lại đổ xuống đường vẫy taxi, nhưng Không Lập Thanh thực sự không cạnh tranh nổi, chỉ biết âm ức nhìn đám người như hùm như beo tranh nhau leo lên từng chiếc taxi mất hút.

Kết cục đi làm muộn đã ở ngay trước mắt, Không Lập Thanh cam đảm lùi từng bước từng bước xuống cuối đoàn người, chờ khi đám đông giành nhau lên xe đã đi hết cả, cô mới ra vệ đường vẫy một chiếc taxi đến bệnh viện.

Hôm nay Không Lập Thanh đi làm quá muộn, vừa tới hành lang đã thấy đoàn dài người đứng chờ trước cửa phòng khám, hành lang chật cứng người, toàn là phụ nữ mang thai và người nhà của họ, tình hình đã có chút hỗn loạn.

Không Lập Thanh không kịp nghĩ nhiều, đi nhanh đến mở cửa phòng khám sản. Lúc đi ngang qua phòng kế hoạch hóa gia đình vừa vặn gặp bác sĩ Trương đi ra, bác sĩ Trương đã là phụ nữ trung niên, làm ở đây đã ba tháng rồi nhưng đồng nghiệp Không Lập Thanh cũng chỉ quen có cô ấy.

“Ồ, đến rồi.” Bác sĩ Trương khuôn mặt cười như không cười, giọng hơi ngạc nhiên.

Không Lập Thanh cúi thấp đầu đi qua cô ấy, bối rối: “À, giữa đường xe bus bị hỏng.”

“Ừ, người đến được là tốt rồi, mau còn đi ăn trưa.” Giọng nói vẫn mang vẻ hoài nghi như cũ của bác sĩ Trương đuổi theo Không Lập Thanh từ phía sau.

Không Lập Thanh dừng lại trước cửa, không trả lời, nhanh chóng tìm chìa khóa mở cửa phòng khám bước vào trong. Cô biết đây là kiểu người khó gần. Thực ra họ đều có cuộc sống không được như ý muốn, trên mình chịu nhiều vết thương, một khi đã động vào cô sợ không thu dọn nổi, những việc cô dám làm liệu rất ít, bởi vì không dám gây thêm phiền phức cho bản thân.

Bệnh nhân buổi sáng dồn lại quá nhiều, từ lúc ngồi xuống bàn làm việc, Không Lập Thanh chưa có phút nào nghỉ ngơi, đến trưa lại gặp phải một trường hợp bị chứng tăng huyết áp thai nghén[1], cô vừa phải liên hệ với bộ phận nội trú để chuyển bệnh nhân sang đó vừa phải hướng dẫn bệnh nhân làm tờ khai nhập viện, xong việc thì bữa trưa đã qua từ lúc nào. Sang đến buổi chiều bệnh nhân ít hơn một chút, chủ yếu là mấy trường hợp khám thai định kỳ, gần đến giờ về thì lại có một ca thai phụ bị nhau tiền đạo[2], lúc thai phụ tới bệnh viện, hạ thân đã chảy máu, là một ca nguy cấp.

[1] Tăng huyết áp thai nghén thường xuất hiện vào thời gian nửa sau thai kỳ và khỏi hoàn toàn khi hết thời kỳ hậu sản. Biến chứng nguy hiểm nhất của tăng huyết áp thai nghén là tiền sản giật và sản giật.

[2] Nhau tiền đạo là một bất thường về vị trí bám của nhau - không bám hoàn toàn vào thân tử cung mà bám một phần hay toàn bộ vào đoạn dưới tử cung. Và như vậy, nhau “định cư” ở trên đường ra của thai nhi trong thời kỳ sinh nở.

Cả ngày Không Lập Thanh chưa được hạt com nào vào bụng, lúc này đã đói đến mức bụng vào lưng rồi, nhưng cô vẫn cố chịu đựng vừa gọi điện cho bên nội trú cử người sang đón bệnh nhân, vừa giúp bệnh nhân điền hồ sơ nhập viện. Thấy bệnh nhân nằm trên giường bệnh mặt trắng nhợt, Không Lập Thanh còn tranh thủ động viên mấy câu. Hoàn thành xong công việc ra về đã là năm rưỡi.

Không Lập Thanh nhìn giờ trên điện thoại mà thở dài ngao ngán, xe bus đưa đón Không Vạn Tường sẽ trả cậu bé về tầm khoảng từ sáu giờ kém mười lăm đến sáu giờ, bây giờ lại là lúc cao điểm, cô có cố thế nào cũng không thể về kịp.

Lúc Không Vạn Tường năm tuổi đã biết tự giữ chìa khóa, ngày xưa hai mẹ con sống trong căn hộ kia, hàng ngày cô đi làm về muộn, Không Vạn Tường đều biết tự đi từ bến xe bus về nhà, mở cửa vào trong. Nhưng bây giờ bọn họ ở nhà Chu Diệp Chương, thang máy là thang máy nội bộ, mở bằng thẻ từ, không biết nhân viên an ninh trực dưới khu nhà có để ý mà giúp Vạn Tường hay không. Nếu không gặp ai giúp, thằng bé chỉ còn nước ngồi ở đại sảnh chờ cô. Nghĩ tới việc Vạn Tường bơ vơ ngồi đợi một mình, lòng Không Lập Thanh thấy đau như cắt. Thành phố lớn như vậy, chỉ có hai mẹ con cô nương tựa vào nhau, một thân một mình nuôi dưỡng đứa trẻ, cho dù cô tận tâm tận lực cố gắng cũng không tránh khỏi có những tình huống bất lực thế này.

Vội vàng chạy ra khỏi bệnh viện, lại còn bị mưa ướt hết, hóa ra không biết từ lúc nào trời đã bắt đầu lâm thâm, cơn mưa khiến không khí dịu đi một chút, đã là đầu thu, từng cơn gió lạnh thổi tới cũng khiến cô run rẩy. Nhớ tới sáng nay Không Vạn Tường ăn mặc phong phanh như vậy, không biết đứng dưới sảnh có bị lạnh không, tìm Không Lập Thanh như thất lạc.

Đã thành quy luật, cứ trời mưa là kinh doanh taxi hốt bạc, bình thường cổng bệnh viện lúc nào cũng đầy taxi đậu sẵn chờ khách mà nay đến một cái cũng chẳng thấy bóng dáng đâu. Không Lập Thanh đứng ở đó đợi xe, ngẩng đầu nhìn mưa đầy lo lắng, khi đã đợi đến toàn thân ướt đẫm cuối cùng cũng bắt được một chiếc taxi mới chạy tới. Ngồi vào trong xe, người Không Lập Thanh vẫn lạnh run từng hồi. Hôm nay cô mặc quần bò và áo phông dài tay, lúc này quần áo ướt hết dính chặt lấy người vừa nhớp nháp vừa lạnh. Nhưng cô cũng không còn tâm trí để ý chuyện ấy, vội vội vàng vàng nói cho lái xe taxi địa chỉ xong run run móc di động ra, căng thẳng gọi cho tài xế xe bus đưa đón Vạn Tường.

Điện thoại vừa thông, Không Lập Thanh đã lắp ba lắp bắp: “Bác tài, bác tài, thật ngại quá, hôm nay không có ai đón Không Vạn Tường, phiền bác nói

với thằng bé ngồi ở đại sảnh tầng dưới chờ mẹ, khoảng ba mươi phút nữa tôi sẽ về đến nơi.”

Đối phương đương nhiên đang lái xe, tuy không hiểu gì nhưng cũng trả lời qua quýt: “Khổng Vạn Tường? Không phải vừa được bố đón về rồi sao?..”

Khổng Lập Thanh ngẩn người, lát sau mới định thần lại, khẽ nói: “À, vậy xin lỗi đã làm phiền.”

Khổng Lập Thanh chậm rãi tắt điện thoại, cho vào túi xách: Người đón Khổng Vạn Tường chắc là Chu Diệp Chương. Con người đó nhìn lạnh lùng, cao quý như thế, trực giác nhạy bén của cô mách bảo anh ta là kiểu người làm chuyện gì cũng có mục đích rõ ràng, lần này anh ta lại từng bước từng bước xâm nhập vào cuộc sống của hai người như vậy, rút cục anh ta có mưu đồ gì với cô?

Phản chiếu trên cửa taxi là hình ảnh một cô gái mặt mũi tái nhợt, khuôn mặt bình thường, khóe miệng hơi trễ xuống, nhìn chẳng đẹp cũng chẳng đáng yêu. Từ trong xe nhìn ra ngoài, đường phố dưới cơn mưa mờ hồ không rõ, Khổng Lập Thanh hai tay ôm chân, mặt gục xuống đầu gối, co cảm thấy cô đơn và mệt mỏi.

Thành phố B vốn là thành phố lớn, giao thông đông đúc, giờ tan tầm lại gặp mưa, tắc đường càng nghiêm trọng hơn, vì thế lúc Khổng Lập Thanh về đến tòa nhà như thanh kiếm chìa lên trời ấy tính ra đã mất đến hơn một giờ ngồi taxi. Trong phòng đang để điều hòa, vừa bước từ thang máy ra, toàn thân cô đã được luồng khí ấm bao quanh.

Khổng Lập Thanh trước tiên đưa mắt tìm bóng dáng Khổng Vạn Tường, bởi vì lúc đứng ở cửa cô không nhìn thấy cũng không nghe thấy tiếng cậu bé, nhưng trong phòng khách lúc này lại có tiếng động cơ xe rất lớn vọng tới.

“Cái thằng nhóc này, sao mà lại ngốc như thế, tháo hai bánh sau rồi xe còn chạy làm sao được mà chơi.” Giọng tức giận đó là của A Thần, Khổng Lập Thanh chắc hai người đang chơi trò chơi.

“Em không cần anh chơi cùng, là anh rủ em chơi với.” Có lẽ tiếng xe chạy quá lớn nên Khổng Vạn Tường phải lên giọng. Khổng Lập Thanh không mấy khi thấy cậu bé hiếu động như thế, cô thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc mở cửa bước vào nhà, Khổng Lập Thanh đã nhìn thấy Chu Diệp Chương một mình ngồi trên sofa, trước khi cô bước vào anh ta ngồi đó có vẻ rất thư thái, ngón giữa và ngón trỏ tay phải gõ nhẹ quanh cằm, mắt nhìn về hướng phòng khách. Nghe tiếng cô bước vào, Chu Diệp Chương quay lại nhìn về phía cửa.

Khổng Lập Thanh phát hiện Chu Diệp Chương lúc nhìn thấy cô đôi lông mày liền cau lại.

Chu Diệp Chương đứng dậy đón Khổng Lập Thanh đi vào, anh mặc đồ ở nhà, áo phông xám nhạt dài tay, quần thô dáng rộng màu xám đậm, so với lúc mặc âu phục, anh trẻ hơn nhiều.

“Bị mưa à?” Chu Diệp Chương bước đến trước mặt Khổng Lập Thanh, còn cách một chút thì dừng lại, cau mày hỏi.

Người Khổng Lập Thanh hết nóng lại lạnh, răng va vào nhau lập cập, không nhịn được rung mình mấy cái: “Bắt taxi, mãi không có xe.” Khổng Lập Thanh cảm thấy người đàn ông này có ý không vui, giả vờ cúi người thay giày, cô cố tránh ánh mắt của anh.

“Lên phòng thay quần áo rồi xuống ăn cơm.” Chu Diệp Chương ném lại một câu thế rồi bước đi.

Lúc Khổng Lập Thanh đứng thẳng lên đã thấy Chu Diệp Chương đi đến góc khuất cầu thang, người cô bây giờ vừa ướt vừa lạnh nên cũng không muốn thay dép trong nhà, cứ thế chân trần đi vào trong. Lúc đi qua phòng khách, Khổng Vạn Tường đang ngồi khoanh chân trên thảm chơi trò chơi cuối cùng cũng phát hiện mẹ đã về, vội vàng ngẩng lên chào Khổng Lập Thanh: “Mẹ.”

Khổng Vạn Tường chưa bao giờ được chơi những đồ chơi tối tân như thế, lúc này đang rất hưng phấn, chào hỏi mẹ chỉ là chiếu lệ.

Khổng Lập Thanh trong lòng cũng không trách Vạn Tường, ham chơi là bản tính của trẻ con, hồi nhỏ cô cũng mê truyện tranh đến quên ăn quên ngủ, cho nên chỉ dặn lại một câu: “Con chơi tiếp đi, lát mẹ xuống.”

“Vâng.” Vạn Tường không ngẩng lên, chỉ trả lời một câu. A Thần ngồi cạnh Vạn Tường xem ti vi thấy cô cũng không nói gì. Khổng Lập Thanh quay lên lầu.

Đến cửa phòng ngủ chính, Khổng Lập Thanh hơi do dự, có lẽ biết Chu Diệp Chương đang ở bên trong khiến cô căng thẳng nhưng cô vẫn đưa tay đẩy cửa. Đèn ngủ ở đầu giường đang bật, cả căn phòng phủ trong ánh đèn vàng khiến lòng người có cảm giác ấm áp hơn một chút.

Cửa phòng tắm để mở, bên trong vọng ra tiếng nước chảy ào ào, Chu Diệp Chương rõ ràng đang ở bên trong. Khổng Lập Thanh vẫn đứng ở ngoài, ngực áo bị cô túm chặt đến nỗi vắt ra nước, không biết vì lạnh hay vì căng thẳng mà người cô run rẩy từng cơn.

Bóng dáng người đàn ông cao lớn rất nhanh xuất hiện ở cửa phòng tắm, chỉ mấy bước chân anh đã đến đứng trước mặt Khổng Lập Thanh, không nói gì, im lặng nhìn cô. Chu Diệp Chương rất cao to, toàn bộ phía trước Khổng Lập Thanh bị bóng anh che phủ. Anh đứng đó, ngũ quan sắc nét, vẻ mặt nghiêm nghị, ánh mắt sâu thẳm, dưới cái nhìn chăm chú của Chu Diệp Chương, Khổng Lập Thanh thấy hệ thần kinh của mình lại rơi vào trạng thái căng thẳng. Nhưng cô không có đường trốn, bị ép đứng đó đầu mắt với Chu Diệp Chương, tình thế đã như vậy Khổng Lập Thanh cũng đành đầu nhìn anh, mặt dửng dưng, mắt nhìn hư vô, mặc dù vai có hơi run xuống nhưng cô vẫn buộc mình phải đứng cho thẳng người, một kiểu tỏ thái độ bướng bỉnh ngu ngốc.

Chương 12

Trước mắt đột nhiên tối sầm lại, một chiếc khăn tắm đã trùm lên đầu Không Lập Thanh, tiếng Chu Diệp Chương lạnh nhạt vọng tới: “Lau tóc trước đi, lát nữa nước chuẩn bị xong, đi tắm cho dễ chịu.”

Chiếc khăn tắm che mắt tầm nhìn, Không Lập Thanh cuối cùng cũng thấy dễ chịu hơn một chút, cô vùi đầu vào trong khăn, tay nhẹ nhẹ lau tóc. Trong lúc trốn trong chiếc khăn đó, Không Lập Thanh nghe thấy tiếng bước chân Chu Diệp Chương đi đi lại lại mấy vòng, sau đó đi lướt qua cô, rồi tiếng đóng cửa vang lên, cô cuối cùng cũng được thở phào, anh ta đi rồi.

Bồn tắm trong nhà vệ sinh đã được đổ đầy nước ấm, nước hơi nóng một chút nhưng trong lúc Không Lập Thanh cả người đã lạnh cóng lại thấy dễ chịu, trên bồn rửa mặt còn để một bộ đồ ngủ sạch, không phải là một trong mấy bộ đồ hàng hiệu mới ở tủ quần áo, là đồ cũ của cô mang đến. Giữa làn hơi nước nóng Không Lập Thanh nhìn về phía bộ đồ đó, càng cảm thấy hơi nước mờ mờ khiến cô nhìn không rõ.

Phải hai mươi phút sau Không Lập Thanh mới tắm rửa thay giặt xong và xuống nhà. Vừa đến phòng ăn dưới lầu, mọi chuyện nhìn thấy đã vượt quá sức tưởng tượng của cô, bàn ăn lúc này đã bày đầy món, nhìn lại không giống như đồ ăn được gọi từ nhà hàng mang đến. Ba người đàn ông cũng đã ngồi quanh bàn, Không Vạn Tường còn đang ăn, trước mặt thằng bé đặt một bát cơm và một bát canh, giống như mọi bữa cô chuẩn bị cho nó, xem chừng không có cô, thằng bé cũng vẫn được chăm sóc chu đáo.

Chu Diệp Chương nhìn thấy Không Lập Thanh liền đứng dậy kéo một chiếc ghế đặt bên cạnh mình ra ý bảo cô ngồi xuống đó. Lúc anh làm việc này, tuy biểu tình vẫn lạnh lùng nhưng động tác lại rất tự nhiên, hành động ga lăng kiểu này đàn ông Trung Quốc rất ít người thực hiện, nếu ở nơi công cộng mà có ai làm thế với cô, những người khác hẳn sẽ rất ngạc nhiên. Không Lập Thanh hiện tại cũng rất bất ngờ, nhưng những hành động kiểu này cô cũng miễn cưỡng hiểu được, cho dù hơi mất tự nhiên nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống.

Sau khi yên vị, Không Lập Thanh bèn đưa mắt nhìn khắp lượt các món ngon lành nóng hổi trên bàn, trong lòng vô cùng tò mò về nguồn gốc của chúng. Nhưng cô còn chưa kịp phỏng đoán gì thì người phụ nữ bụng bát canh nóng đang đi từ bếp ra đã cho cô câu trả lời.

Bà ấy xem chừng đã ngoài sáu mươi tuổi, ăn mặc rất đặc biệt, phía trên là chiếc áo cotton trắng may theo kiểu cổ, rộng thùng thình, không chiết eo, quần màu đen không là ly, cũng rộng thùng thình. Người ăn mặc như vậy Không Lập Thanh đã nhìn thấy trên ti vi, trong những bộ phim truyền hình Hồng Kông về đề tài ăn oán tình thù trong các gia đình danh gia vọng tộc thời xưa, gia nhân trong nhà thường ăn mặc như vậy. Không Lập Thanh thật không ngờ, hôm nay cô còn tận mắt nhìn thấy phiên bản sống.

Người phụ nữ đó gầy nhưng nhìn lại rất đôn hậu, vừa thấy Không Lập Thanh bà đã cười thân thiện, Không Lập Thanh cũng chưa biết xưng hô thế nào nên cũng chỉ lễ phép cười đáp lại.

“Đây là di Thanh, chuyển qua từ bên nhà tôi, sau này di ấy sẽ ở đây giúp việc nhà.” Chu Diệp Chương quay sang Không Lập Thanh giới thiệu người phụ nữ kia xong, lại quay lại giới thiệu Không Lập Thanh với người đó: “Cô ấy tên là Không Lập Thanh.”

“Di Thanh, cháu chào di.” Lúc Không Lập Thanh chào hỏi người phụ nữ đôn hậu đó, nụ cười không chút giả tạo, mỗi từ đều được phát âm rõ ràng với sự tôn trọng chân thành. Thái độ của cô đối với bà có thể nhận ra mấy phần thân thiết.

Di Thanh đặt bát canh xuống, quay sang Không Lập Thanh cười hiền hòa: “Cô Không không cần khách khí, cứ gọi tôi là di Thanh như bọn họ là được rồi.” Không Lập Thanh cười ngại ngùng, không biết nói gì.

Bữa cơm diễn ra trong yên lặng, trên bàn ăn không ai nói gì. Không Lập Thanh cả ngày chưa có gì vào bụng, lúc này đã đói mềm, bình thường khi ăn vốn đã chẳng chú ý đến hình tượng, bữa này càng ăn rất nhanh, còn xới cơm mấy lần, lúc đầu cũng có hơi ngại, sau thấy xung quanh chẳng ai chú ý tới mình, cô cũng thấy thoải mái hơn.

Không Lập Thanh khi ăn cơm thường rất chuyên tâm, cũng ăn rất ngon miệng, hôm nay đói như thế càng ăn vào hơn, nhưng khi cô xới cơm lần thứ tư, Chu Diệp Chương ngồi bên đột nhiên hỏi một câu khiến Không Lập Thanh giật mình: “Trưa nay em không ăn trưa à?”

Lúc Không Lập Thanh quay lại, trong miệng vẫn còn thức ăn, Chu Diệp Chương lại cau mày nhìn cô khiến cô cảm thấy bị ghen. Cô lúng túng nhai nuốt xong miếng cơm mới có thể lăm bầm thừa nhận: “À, trưa nay gặp phải một bệnh nhân bị tăng huyết áp thai nghén, xong việc thì đã qua bữa trưa, cho nên không ăn nữa.”

Không Lập Thanh nói xong liền đỏ mặt, cô không biết tại sao mình phải giải trình cặn kẽ như thế.

Sắc mặt Chu Diệp Chương hơi khó coi, anh giành lấy bát cơm trong tay Không Lập Thanh, đẩy tới trước mặt cô một bát súp, nói: “Buổi tối nên ăn nhiều đồ dễ tiêu hóa, lát đói lại ăn tiếp.”

Khổng Lập Thanh cảm thấy xấu hổ chết đi được, cô rất muốn hỏi Chu Diệp Chương: Tôi với anh thân thiết đến thế sao? Nhưng lại không có dũng khí, đành cúi đầu ăn súp.

Hai người bên này hành động mờ ám như vậy, A Thần ngồi cạnh lại chẳng mảy may để ý. Cậu ta đang bận rộn gấp gấp nhai nhai những món ưa thích, có vẻ còn háu ăn hơn cả Khổng Lập Thanh. Di Thanh bên cạnh cũng thể hiện là người được giáo dục tốt, tư thế tiêu chuẩn yên lặng ăn cơm, không hề nhìn ngang ngó dọc một chút nào. Chỉ có Khổng Vạn Tường vô cùng ngạc nhiên nhìn mẹ, Khổng Lập Thanh không có cách nào thỏa mãn trí tò mò của thằng bé, đành cười đối phó, ăn đến miếng cuối, cô hoàn toàn mất khẩu vị.

Ăn cơm xong, Khổng Lập Thanh hướng dẫn Khổng Vạn Tường làm bài tập, giúp cậu bé tắm rửa, đến lúc dỗ nó ngủ, cô lại thấy đau đầu.

Buổi tối Khổng Lập Thanh đưa Khổng Vạn Tường về gian phòng mới được sửa thành phòng trẻ em cạnh phòng ngủ chính, giúp thằng bé làm bài tập và tắm rửa ở đây. Khổng Vạn Tường tắm xong, khuôn mặt càng thêm hồng hào đáng yêu, mặc bộ đồ ngủ in hình gấu Winnie ngẩng nhìn Khổng Lập Thanh hỏi: “Mẹ, hôm nay chúng ta ngủ ở đây à?”

Khổng Lập Thanh quá đau đầu nhưng cũng chỉ có thể từ từ dỗ thằng bé. Cô khoanh chân ngồi đối diện với nó, khẽ nói: “Con yêu, từ hôm nay con phải ngủ riêng thôi.”

Mặt Khổng Vạn Tường ngay lập tức bí xị: “Mẹ muốn ngủ với chú ấy, cho nên không cần con?”

Khổng Lập Thanh biết Khổng Vạn Tường rất nhạy cảm, lại lớn trước tuổi, chuyện này tốt nhất không nên lừa thằng bé, đành cặn kẽ giải thích. Cô cố gắng nói từ tốn và dịu dàng nhất có thể: “Vạn Tường, con nghe mẹ này, mẹ đã từng nói vĩnh viễn sẽ không bỏ rơi con, nhưng con trai lớn rồi, tất nhiên phải ngủ riêng, đứa trẻ nào lớn lên cũng đều phải ngủ riêng như vậy.”

Hai hàng nước mắt đã tuôn trên mặt Khổng Vạn Tường, cậu bé cố mím chặt môi để không khóc thành tiếng, đáng vẻ ấy thật khiến người ta đau lòng. Cuối cùng cũng không kìm được, Vạn Tường nghẹn ngào nói trong tiếng khóc thút thít: “Mẹ đúng là không cần con nữa, chú ấy đến là mẹ không cần con nữa.”

Khổng Lập Thanh muốn giơ tay ôm Khổng Vạn Tường vào lòng an ủi, không ngờ thằng bé lại tránh khỏi vòng tay cô, quay lưng lại nằm xuống giường, cuối cùng cũng bật khóc hu hu.

Khổng Lập Thanh không ngờ Vạn Tường lại phản ứng như vậy, khiến thằng bé ám ức cô cũng có một phần trách nhiệm, nếu trước khi Chu Diệp Chương đến cô biết lo lắng trước, sắp xếp để cậu bé ngủ riêng luôn thì hôm nay thằng bé đã không sốc đến vậy. Cô chỉ biết ôm Vạn Tường từ phía sau, không ngừng thì thầm: “Mẹ xin lỗi.”

Khổng Lập Thanh ôm Vạn Tường, không ngừng vuốt ve, an ủi, dần dần thằng bé cũng bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn giận hờn không chịu nói chuyện với cô. Khổng Lập Thanh nằm phía sau, tay vuốt mái tóc mềm của Vạn Tường, giọng vô cùng yêu thương: “Vạn Tường của mẹ, có phải con đang thấy mình ngủ riêng rất buồn? Mẹ cũng rất buồn. Con rồi sẽ phải lớn lên, rồi sẽ không cần mẹ nữa. Rồi có một ngày con và mẹ thực sự phải tách ra.”

Khổng Lập Thanh không dám kỳ vọng Khổng Vạn Tường hiểu được những lời mình nói, cô thực sự đang rất buồn nên không giấu suy nghĩ trong lòng.

Vạn Tường nghe quả nhiên câu hiểu câu không, nhưng thằng bé biết mẹ đang buồn, quay người lại kéo áo Khổng Lập Thanh, giọng nói còn chút hờn dỗi: “Mẹ, con sẽ không bao giờ rời xa mẹ.”

Khổng Lập Thanh khẽ cười, không đáp lại, cô khẽ vỗ vỗ lưng thằng bé, thì thầm khích lệ: “Vạn Tường của mẹ phải trở thành nam tử hán rồi, con xem có nam tử hán nào còn ngủ với mẹ? Từ nay về sau mẹ sẽ đợi con ngủ rồi mới về phòng, phòng con mẹ cũng không đóng cửa, đêm đến con chỉ cần gọi một tiếng là mẹ sang ngay, được không?”

Vạn Tường không nói gì, lau nước mắt vào áo Khổng Lập Thanh rồi nhắm mắt nằm yên. Khổng Lập Thanh biết như thế đồng nghĩa với thằng bé đã chấp nhận.

Nước mắt chưa khô hẳn, nó đã ngủ thiếp đi, Khổng Lập Thanh biết Vạn Tường trong lòng chắc chắn rất buồn nhưng cô cũng chỉ có thể làm đến thế. Cô quá hiểu, bất cứ sự trưởng thành nào cũng phải trả giá bằng những nỗi đau.

Từ phòng Khổng Vạn Tường đi ra, Khổng Lập Thanh thấy căn nhà đã trở lại vẻ yên ắng thường thấy, phòng khách dưới lầu tối mờ, đèn đuốc đã tắt hết, chỉ còn bật một ngọn đèn tường. Cô mở cửa phòng ngủ chính, bên trong không có người, đèn ngủ ở đầu giường vẫn đang sáng. Khổng Lập Thanh mặc nguyên quần áo, đi đến bên chiếc giường lớn nằm xuống. Cô chiếm đến nửa chiếc giường rộng, người ngay ngắn, hai tay đặt trước bụng, mắt vô hồn nhìn lên trần nhà, kiểu tư thế tiêu chuẩn của “vật tể thần”.

Phòng này rất rộng, hiệu quả cách âm của tường cũng rất tốt, bốn phía đều không nghe động tĩnh gì, góc phòng thấp thoáng thấy bóng đồ gia dụng, không gian tranh tối tranh sáng khiến người ta hồi hộp vô cùng.

Khổng Lập Thanh nằm trên giường, thần kinh căng thẳng, cô nghĩ nên biết điều tự mình lên giường trước, tránh phải đợi đến lúc để người ta nhắc, sẽ càng khó xử hơn. Dù lòng đã hiểu rõ nhưng vẫn thấy e ngại, đối với cô mà nói, những chuyện không như ý trong cuộc sống gặp đã nhiều rồi, cũng sớm phải sống qua những năm tháng bị bạo hành thân thể, tra tấn tinh thần. Nửa đời người đến nay đều phải vật lộn để tồn tại, chưa từng gặp chuyện vui vẻ, nhưng trong lòng cô cũng từng có mộng tưởng về tình yêu và hạnh phúc, cho đến hôm nay lại bị ép nằm trên giường của một người đàn ông xa lạ, đòn đả kích mạnh mẽ này phải tính thế nào? Vì sao cuộc đời cô lại luôn gặp phải những chuyện trớ trêu như vậy? Cho dù trái tim đã bị chà đạp đến chai sạn nhưng cô vẫn ôm hy vọng về một tình yêu đẹp, luôn nghĩ có một ngày mình sẽ tìm được người đàn ông ấm áp, có thể cứu rỗi mình, khiến mình mạnh dạn

mang hết những nỗi đau khổ uất ức của bản thân mình bộc bạch với người ấy. Nhưng tại sao chuỗi ngày đau khổ của cô lại không có hồi kết, vì sao đi qua bao gian truân như thế cô vẫn chưa thấy được chút ánh sáng cuối đường hầm, thể xác yếu đuối của cô luôn bị người ta mang ra giày xéo? Trước mắt mờ mịt, giọt nước mắt nóng hổi cuối cùng cũng trào ra khỏi hốc mắt như đê vỡ.

Cơ thể mệt mỏi, tinh thần hoảng loạn, sức lực gần như bị rút cạn, Không Lập Thanh khóc một dần dần thiếp đi.

Con mưa bắt đầu từ chiều tối đến nửa đêm vẫn chưa tạnh, nước mưa hắt lên ngoài cửa kính tạo thành bức màn nước, trời đã sáng nhưng trong thư phòng vẫn sáng đèn. Chu Diệp Chương rất bận, anh điều hành cả một đế chế, bình thường khối lượng công việc cần giải quyết vô cùng nhiều. Giữa không gian yên tĩnh ban đêm bỗng vọng tới mấy tiếng khóc trẻ con.

Thời điểm nghe thấy tiếng khóc truyền đến, Chu Diệp Chương ngừng tay, chăm chú lắng nghe. Vạn Tường khóc không to, cũng không liên mạch, là kiểu nức nở ngắt quãng như có gì ảm ức.

Chu Diệp Chương lắng nghe một lúc, đứng dậy mở cửa đi ra, hành lang vẫn để đèn, cả phòng ngủ chính và phòng trẻ em đều mở cửa. Tiếng khóc vọng ra từ phòng trẻ, Chu Diệp Chương đi về phía đó. Lúc đi ngang qua phòng ngủ chính, anh liếc mắt nhìn vào, Không Lập Thanh cả người vùi sâu trong chăn, không động tĩnh gì.

Chu Diệp Chương chỉ tùy ý liếc nhìn qua một cái rồi bước vào căn phòng bên cạnh, Vạn Tường đã ngồi dậy, hai tay dụi đôi mắt khóc sưng cả lên.

“Cháu làm sao thế?” Chu Diệp Chương cúi xuống hỏi thẳng bé.

Không Vạn Tường nghe hỏi liền buông tay đang dụi mắt, nhìn thấy Chu Diệp Chương liền phụng phịu hỏi: “Mẹ, mẹ cháu đâu? Mọi lần cháu khóc mẹ đều chạy đến.” Không Vạn Tường rõ ràng trong lòng bất mãn đến mức nổi giận, câu cuối đã gần như hét lên, hết xong lại nấc từng hồi, hai mắt khóc nhiều đã sưng đỏ, nước mắt viền mí nhưng cậu bé vẫn kiên cường nhìn lên, đáng vẻ như không cần ai thương hại.

Chu Diệp Chương nghiêm khắc nhìn cậu bé một lúc, Vạn Tường cũng ngheh khuôn mặt trẻ con nhìn lại anh, đáng vẻ không chút sợ hãi, xem chừng ánh mắt cậu bé vẫn còn ý giận: “Mẹ cháu hôm nay chắc là quá mệt, ngủ say nên không nghe thấy cháu khóc. Muốn chú đưa đi tìm mẹ không?”

Vạn Tường nghe Chu Diệp Chương hỏi có muốn đưa đi tìm mẹ không liền bốt tỏ thái độ đối đầu: “Muốn.” Vạn Tường không chút do dự đáp.

“Vậy lại đây.” Chu Diệp Chương giờ tay ra.

Vạn Tường bước tới gần để Chu Diệp Chương bế lên, chẳng chút kiêng dè đem nước mắt nước mũi quệt đầy quần áo anh, Chu Diệp Chương cúi nhìn khuôn mặt đáng yêu của thẳng bé, khẽ cười: “Sao đang ngủ lại khóc?”

Vạn Tường không trả lời anh.

Chu Diệp Chương ra khỏi phòng, tiếp tục hỏi: “Gặp ác mộng à?”

“Vâng.” Vạn Tường trong vòng tay Chu Diệp Chương cuối cùng cũng không tình nguyện đáp một tiếng.

“Mơ thấy chuyện gì?” Để xoa dịu thẳng bé, Chu Diệp Chương tiếp tục hỏi.

“Không nhớ nữa.” Không Vạn Tường thì thầm, Chu Diệp Chương cũng không hỏi gì thêm.

Đến cửa phòng ngủ chính, Chu Diệp Chương cố ý bước nhẹ chân, nói nhỏ với Vạn Tường: “Cháu xem, mẹ cháu ngủ mệt như vậy, thật sự không nghe thấy cháu khóc. Bây giờ chú sẽ đặt cháu bên cạnh mẹ, nhưng cháu phải nhớ không làm ồn để cho mẹ ngủ, đồng ý không?”

“Cháu sẽ nhẹ nhàng, không làm mẹ thức giấc.” Vạn Tường rất hiểu chuyện, cũng thì thầm đáp lại.

Trên giường, Không Lập Thanh vẫn duy trì tư thế ngủ ban đầu, cô ngủ rất sâu, không bị đánh thức bởi những âm thanh bên cạnh.

Chu Diệp Chương bế Vạn Tường đến bên giường, vén chăn đặt cậu bé xuống, nó tự động chui vào chăn, cẩn thận nhích lại gần bên Không Lập Thanh, yên tâm nằm xuống ngủ.

Không Lập Thanh da trắng xanh, bình thân nằm cuộn trong tấm chăn gấm màu booc-đô, trên gối có vết ướt rất rõ, mắt Chu Diệp Chương dừng ở đó một lát, sau đó anh cúi xuống đắp chăn cho Vạn Tường.

“Cám ơn chú.” Không Vạn Tường mắt sáng long lanh nhìn lên Chu Diệp Chương, dường như không còn ý thù địch.

Chu Diệp Chương khẽ nhéo má thẳng bé, nói nhỏ: “Ngủ đi.”

Không Vạn Tường hào phóng cười với anh, Chu Diệp Chương giờ tay vuốt dọc theo mặt cậu bé, từ trán tới cằm nhắc nó nhắm mắt lại, miệng thì thầm khen ngợi: “Bé ngoan.”

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Động tác của Chu Diệp Chương nhẹ nhàng mà dứt khoát, rất có tác dụng xoa dịu, lòng bàn tay lớn khô ráo trượt qua mặt dường như khiến thẳng bé yên

tâm nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau lúc tỉnh dậy, Không Lập Thanh bỗng thấy cơ thể rã rời, cảm giác dường như đêm qua không được ngủ, tay chân nặng trĩu, cơ bắp mỏi nhừ. Ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài khiến cô biết hôm nay mình đã ngủ quên, nhưng cơ thể chưa kịp phản ứng thì não bộ đã kích hoạt trước: Hôm nay là thứ Bảy. Đầu lần nữa rơi xuống gối, tâm trí lại mơ mơ hồ hồ rơi vào cõi mộng lung.

Không Lập Thanh không nhớ nổi đã đọc được ở đâu một câu như thế này: Muốn biết một người có hạnh phúc hay không, hãy nhìn biểu cảm đầu tiên trên mặt cô ấy lúc thức dậy mỗi ngày. Cô biết bản thân không phải người hạnh phúc, có lẽ chỉ trong lúc ngủ cô mới có thể vứt bỏ hết mọi áp lực của cuộc sống hàng ngày, cho nên ngay khi còn nhỏ xíu cô đã rất ghét phải tỉnh dậy. Sau này lớn lên, khi đã có thể sống tự do tự tại, buổi sáng mỗi ngày tự soi gương, chỉ thấy gương mặt mình ngây đại trong đó, cô thực sự không phải người hạnh phúc.

Bên cạnh có tiếng thì thảo, có người thầm nói chuyện sau lưng cô. Trước đây mỗi khi thứ Bảy, Không Lập Thanh sẽ lười biếng ngủ nướng ít giờ, Không Vạn Tường rất ngoan, thức dậy trước là nằm bên cạnh tự chơi, muốn đi vệ sinh cũng tự đi, không hề làm phiền đến “phần thưởng” của cô. Cô nhớ hồi đầu Vạn Tường nằm bên cạnh, nếu cô không tỉnh, nó cũng sẽ yên lặng nằm đợi, sau này nó dần hiểu động hơn, nhưng vẫn nằm yên được lúc lâu, không làm phiền cô ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Hôm nay lúc Không Vạn Tường tự chơi lại không nghe thấy tiếng tay chân loạt xoạt, thằng bé đang nói chuyện với ai đó, giọng cổ nhỏ hết mức nhưng nghe vẫn vô cùng trong trẻo đáng yêu. Tình huống ngày hôm qua từ từ hiện lên trong đầu Không Lập Thanh như cuốn phim quay chậm, cô cứng người quay lại.

Chu Diệp Chương mặc quần áo ngủ bằng lụa màu xám nhạt ngồi phía đầu giường, nửa người dưới trong chăn, nửa người trên dựa vào thành giường, laptop để trên đùi. Vạn Tường ngồi trong lòng anh, tay Chu Diệp Chương vòng quanh người thằng bé, hướng dẫn nó chơi trò chơi điện tử: “Chỗ này có khúc cua, chậm một chút. Nhớ chú ý xem bản đồ, đến chỗ nào đường thẳng mới được tăng tốc.”

Tai nghe cắm vào laptop, mỗi người đeo một bên, Chu Diệp Chương cúi đầu, giọng hạ thấp, nghe có cảm giác rất nhẹ nhàng. Không Vạn Tường ngồi trong lòng anh, mắt lấp lánh, cơ thể lúc xoay trái khi nghiêng phải, nhìn rất giống một đứa trẻ được nuông chiều.

Lúc Không Lập Thanh nhìn về phía hai người đó, Chu Diệp Chương cũng nhanh chóng phát hiện, còn tranh thủ nhìn lại cô một cái, nhưng cũng không hỏi gì, quay lại hỗ trợ Vạn Tường chơi đua xe.

Cảnh tượng đang bày ra trước mắt khiến Không Lập Thanh hoang mang, không phải cô chưa từng tưởng tượng đến cảnh như thế này, chỉ có điều vai chính lại là Chu Diệp Chương, người đàn ông khiến cô có chút khó tiếp nhận, đồng thời cũng hơi sợ hãi.

“Được rồi, không chơi nữa, mẹ cháu tỉnh rồi.” Có lẽ họ vừa chơi xong một ván, Chu Diệp Chương vỗ vào mông Vạn Tường, tắt trò chơi trên máy.

Vạn Tường thò đầu nhìn, cuối cùng cũng phát hiện mẹ đã tỉnh, thằng bé ngay lập tức bước ra khỏi lòng Chu Diệp Chương, chủ động lăn vào lòng Không Lập Thanh.

“Mẹ.” Giọng trẻ con nũng nịu gọi cô.

“Con dậy lâu chưa?” Không Lập Thanh duỗi tay cho Vạn Tường gối lên, âu yếm hỏi.

“Chơi xong mấy ván đua xe rồi ạ.” Không Vạn Tường dùng tay chân làm lại động tác điều khiển xe, lơ đãng trả lời.

“Đói chưa?” Xoa đầu Vạn Tường, Không Lập Thanh hỏi nhỏ.

“Không đói.” Vạn Tường nói thật

“Được rồi, con trai thì không nên làm nũng mẹ. Mau dậy thôi, chúng ta ăn sáng xong sẽ ra ngoài một chuyến. Chuyển mùa rồi, hai người cần mua quần áo mới.” Chu Diệp Chương ngồi bên cạnh vừa sắp xếp kế hoạch vừa thu dọn máy móc, lúc này đã đứng bên cạnh giường, vỗ tay thúc hai mẹ con ai đó còn lười biếng nằm trên giường chưa chịu dậy.

Chu Diệp Chương đứng đó, vẫy tay với Không Vạn Tường: “Qua đây, chúng ta đi đánh răng rửa mặt.”

Không Lập Thanh nằm đó nhìn Không Vạn Tường lồm cồm bò dậy, rất tự nhiên bước vào vòng tay của Chu Diệp Chương, đột nhiên cảm thấy mình thật vô dụng, khả năng thích ứng hoàn cảnh của cô còn không bằng một đứa trẻ.

Chu Diệp Chương bế Khổng Vạn Tường đi ra, còn dừng ở cửa nói một câu: “Nhanh chút, hôm nay chúng ta có rất nhiều việc phải làm”

Nửa giường bên cạnh đệm chăn đều có dấu vết người nằm, hình như đêm qua Khổng Vạn Tường cũng ngủ ở đây, mà quần áo trên người cô vẫn nghiêm chỉnh, cơ thể cũng không có cảm giác gì. Khổng Lập Thanh hơi bối rối, không hiểu tình huống đêm qua là thế nào. Cô tuy là người có khả năng quan sát tốt nhưng lối tư duy lại hết sức đơn giản, những chuyện rối rắm cô chưa hiểu được thì không ngần ngại gạt sang một bên, đợi đến khi nào sự tình tự bộc lộ chân tướng thì tính tiếp.

Loạng choạng ngồi dậy, đi vào phòng vệ sinh thay quần áo và vệ sinh cá nhân, từ bên phòng trẻ mơ hồ truyền tới cuộc nói chuyện của hai người đàn ông một lớn một nhỏ, âm thanh rất khẽ, tiếng được tiếng mất, không nghe được nội dung cụ thể. Dưới lầu cũng truyền tới mấy thanh âm như có như không, ngôi nhà thoát khỏi trạng thái yên tĩnh, cuộc sống yên bình của cô trước đây cũng kết thúc rồi, Khổng Lập Thanh vừa đánh răng vừa suy nghĩ miên man.

Khổng Lập Thanh vừa rửa mặt vừa nghiêng tai lắng nghe động tĩnh của Chu Diệp Chương. Theo âm thanh vọng đến từ phòng ngủ, cô đoán anh ta đang thay quần áo. Khổng Lập Thanh rửa mặt xong, lúc treo khăn mặt còn do dự một lúc trước bồn rửa tay, cuối cùng lấy một chiếc bàn chải khác, bôi kem đánh răng lên trên, múc đầy cốc nước, sau đó đặt bàn chải ngay ngắn trên mặt cốc. Cô cũng không biết vì sao mình làm như vậy, chỉ biết lúc làm những việc này lòng tràn ngập niềm vui, đối với Khổng Lập Thanh mà nói, đó là một loại trải nghiệm vô cùng mới mẻ.

Từ nhà tắm đi ra lại va vào người đàn ông mà cô muốn tránh mặt, Khổng Lập Thanh vội vàng vàng chạy đến cầu thang xuống phòng ăn. Lúc này Khổng Vạn Tường đã ngồi bên bàn ăn sáng, dì Thanh ngồi cạnh Vạn Tường vừa ăn cháo vừa nhìn cậu bé phết bơ vào bánh mì cho lên miệng. A Thần ngồi ở đầu kia bàn ăn, mặt mũi tỉnh bơ ăn bữa sáng của mình, cậu ta cũng ăn sáng kiểu Tây nhưng suất ăn không giống với Vạn Tường, nước ép trái cây, trứng ốp lếp, bánh mì nướng và thịt xông khói.

Dì Thanh nhìn thấy Khổng Lập Thanh đi vào, bèn nhìn cô cười thật hiền: “Cò Không ăn gì? Đồ ăn tôi để trong bếp, cô tự chọn nhé.”

Khổng Lập Thanh thực sự thích người phụ nữ hiền dịu này, cô cố gắng cười thật tươi đáp lại: “Vâng ạ. Cháu tự đi lấy.”

Bếp gas vẫn đang để lửa lìm dim, một bên đặt nồi cháo nhỏ, bên cạnh là nồi hai tầng hấp bánh bao, bên cạnh tủ bếp đặt một cái khay bạc lớn, bên trong có trứng luộc lòng đào, bánh sừng bò nướng, thịt xông khói, sữa tươi, rất ngon mắt. Khổng Lập Thanh biết đó là bữa sáng chuẩn bị cho Chu Diệp Chương. Bản thân cô không thích đồ ăn Tây, cũng không dám tự tiện động vào, chỉ múc một bát cháo, lấy một chiếc bánh bao cho ra đĩa, bung cả hai tay ra bàn ăn.

Khổng Vạn Tường bẩm sinh đã có tư chất, khả năng thích ứng với hoàn cảnh mới rất tốt, miệng vừa nhai đồ ăn vừa quay sang dì Thanh gọi “bà nội, bà nội”, thằng bé chơi đùa với dì Thanh rất tự nhiên, mặt luôn tươi cười. Khổng Lập Thanh thấy thằng bé cũng ăn nhiều rồi nên không để tâm nhắc nhở nữa. Hôm nay cô thấy người khó chịu ăn gì cũng không ngon.

Chu Diệp Chương cuối cùng cũng đi xuống ăn sáng, lúc này anh đã mặc âu phục nghiêm chỉnh, cả một bộ comple đen, bên trong là áo sơ mi trắng không cài vạt. Bộ quần áo vừa vận thế này làm anh nhìn khác hẳn khi mặc đồ ở nhà rộng rãi, thân hình càng thêm cao lớn. Đồ ăn trong khay bạc đó quả nhiên là chuẩn bị cho anh, sau khi dì Thanh bê từ bếp ra, anh ngồi xuống bên bàn, chẳng chào hỏi ai, chuyên tâm ăn, cũng ăn rất nhanh.

Chu Diệp Chương là người ngồi vào bàn ăn cuối cùng nhưng lại ăn xong trước nhất, Khổng Lập Thanh xong xuôi cũng tự giác đứng lên giúp dì Thanh thu dọn bàn ăn, ba người đàn ông chuyển tới phòng khách, thấy Vạn Tường đi cùng hai người đó, Khổng Lập Thanh cũng không mất công quan tâm bé.

Căn hộ này phòng ở không nhiều, Khổng Lập Thanh đang rất tò mò không biết dì Thanh và A Thần ngủ ở đâu. Lúc dọn nhà bếp cuối cùng không nhận được, tùy tiện hỏi một câu: “Dì Thanh, buổi tối đi ngủ ở đâu vậy?”

“Hai tòa nhà này đều là tài sản của cậu Chu, cô không biết à? Tôi và A Húc, còn có cả A Thần nữa đều ở tầng dưới. Đạo này A Húc thường ra ngoài lo công việc, không đến đây ăn cơm, cô chưa gặp thôi.” Dì Thanh cười hiền hậu, thoải mái trả lời vô cùng cặn kẽ câu hỏi của Khổng Lập Thanh. Hai tòa nhà? Khổng Lập Thanh kinh ngạc, ừ à vài tiếng đáp lại cho có lệ.

Từ bếp đi ra, Khổng Lập Thanh phát hiện ba người đàn ông thấy cô đều đứng cả dậy đi ra cửa, dừng lại ở đó, có vẻ như đang chờ. Cô mơ hồ nhớ ra, lúc sáng tinh dậy Chu Diệp Chương hình như có nói chuyện mùa rồi, mẹ con cô phải đi mua quần áo mới thì phải. Lúc này chẳng có ai trưng cầu ý kiến của cô, cô cũng chẳng biết làm thế nào để phản đối, đành nhắm mắt đưa chân, đi theo “đám đông”.

Lần đi mua sắm này khiến Khổng Lập Thanh sốc chưa từng thấy. Bọn họ dùng xe không hề khoa trương, một chiếc BMW đen bóng, trên đường lưu hành không ít xe loại này, nhưng lại có đến hai chiếc xe hộ tống, cả đoàn đi thẳng đến trung tâm thương mại lớn nhất thành phố B. Nơi này tụ hội đủ loại thương hiệu nổi tiếng thế giới, đến đây mua sắm đều là những người thuộc giới có tiền, Khổng Lập Thanh ở thành phố B đã hơn mười năm, nhưng chưa một lần đặt chân đến đây.

Một đoàn lớn nhỏ năm người từ cửa lớn đi vào, trông rất khí thế. Lúc đầu Khổng Lập Thanh cũng không rõ sao lái xe lại xuống xe cùng bọn họ, cuối cùng đi dạo một vòng xong mới hiểu, chuyên môn của anh ta còn là xách đồ.

Chu Diệp Chương từ lúc xuống xe đã dắt tay Khổng Vạn Tường, dùng ánh mắt ra hiệu cho thằng bé bước lên đi trước bọn họ. Tài xế và A Thần đi sau một chút. Khổng Lập Thanh phát hiện A Thần từ lúc bước ra khỏi nhà dường như biến thành một người khác, tư thế đĩnh đạc, vẻ mặt cảnh giác, luôn duy trì khoảng cách hai bước với Chu Diệp Chương.

Khổng Lập Thanh cảm thấy đây là một con người khác mà cô chưa từng tiếp xúc, cậu ta như vậy quả thật rất thu hút ánh mắt tò mò của cô, lúc cô quay lại nhìn cậu ta lần nữa, lưng lại bất ngờ bị vỗ một cái.

“Đi thẳng lưng lên.” Chu Diệp Chương đang dắt Vạn Tường đi phía sau chẳng hiểu sao đã chuyển tầm mắt sang cô. Không Lập Thanh tự biết bản thân mình có thói quen đi khom lưng, vội vàng thẳng người dậy. Chu Diệp Chương khẽ nhếch miệng cười, có vẻ đã hài lòng.

Bọn họ nổi bật như vậy quả thực đã thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt xung quanh, lúc vào thang máy, Không Lập Thanh phát hiện mình là kém khi thể nhất, ngay cả Không Vạn Tường cũng rất bình thản trước mọi ánh nhìn.

Vào trong thang máy Chu Diệp Chương quay sang cười với Không Vạn Tường tỏ ý khen ngợi. Vạn Tường có lẽ cũng không hiểu lắm ý nghĩa nụ cười ấy, nhưng cậu bé vẫn cười rất tươi đáp lại anh. Không Lập Thanh cảm thấy hơi mất mát, từ khi nào Không Vạn Tường đã biết tin tưởng người khác như vậy?

Lúc từ thang máy đi ra, eo Không Lập Thanh lại bị người ta vỗ một cái nữa, Không Lập Thanh lần này không đợi người nói, phản xạ có điều kiện, tự động dựng thẳng thắt lưng. Dường như rất để ý đến thói quen này, Chu Diệp Chương đi sát lại, thì thầm bên tai cô: “Em phải nhớ, khi bước đi mà khom lưng rất dễ khiến người khác cảm thấy mình hèn kém, như vậy rất dễ bị bọn họ lợi dụng bắt nạt, sau này khi đi đứng phải nhớ thẳng lưng mà bước.”

Chu Diệp Chương nói rất nhỏ, người bên cạnh cũng không nghe thấy, nhưng ngữ khí lại mang hàm ý ra lệnh. Không Lập Thanh vốn luôn nom nớp sợ anh ta, vội vã gật đầu đáp ứng. Miệng không phản đối nhưng trong lòng Không Lập Thanh không nhận được nghĩa: Tôi luôn bị người khác bắt nạt lẽ nào là vì tư thế đi đường? Cô tuy là tự hỏi như vậy nhưng trong lòng cũng lơ mơ hiểu ra, sợ là hai chuyện đó thật sự có liên quan.

Ngày hôm nay người được quan tâm nhất là Không Vạn Tường. Trong trung tâm thương mại này có một tầng chuyên bày bán quần áo và đồ chơi trẻ em. Vạn Tường với quần áo có vẻ cũng không mấy hứng khởi, nhưng nhìn thấy đồ chơi là mắt sáng lên thích thú. Vạn Tường có một đặc điểm là mặc dù đã thích thứ gì cũng không hề khóc lóc ăn vạ đòi bằng được như những đứa trẻ khác, thẳng bé chỉ đơn giản là nhìn chăm chăm vào món đồ mình thích, nhưng cách Vạn Tường nhìn món đồ ấy đều khiến không ai có thể nhẫn tâm từ chối nó, cuối cùng là thích gì đều được mua cho.

Lại nói Không Lập Thanh cũng có thể coi là đã gia nhập giới có tiền, bình thường cô hay đưa Vạn Tường đi siêu thị, mà Vạn Tường cũng rất ngoan, thường không giờ trò vùi vỉnh đòi cô mua nhiều đồ, cho nên gần như những yêu cầu của Vạn Tường cô đều có thể đáp ứng hết. Nhưng hôm nay, tới chỗ này, rõ ràng không phải là nơi cô có thể làm chủ.

Chu Diệp Chương hiển nhiên nhìn thấu ánh mắt đầy ham muốn của Không Vạn Tường, nhưng anh quyết đoán hơn Không Lập Thanh nhiều, bàn tay anh đặt lên đỉnh đầu Không Vạn Tường, kéo cậu bé lại gần: “Đồ chơi để sau hãy tính, việc đầu tiên cháu cần làm hôm nay là thử quần áo.”

Không Vạn Tường tuy nhỏ tuổi nhưng cũng rất biết nhận định, cậu bé không nói gì, quay đầu đi theo người lớn.

Việc mua quần áo cho Vạn Tường từ đầu đến cuối đều không có chỗ cho Không Lập Thanh can dự. Cô phát hiện Chu Diệp Chương người này cũng không hân hạnh lạnh lùng như mình lắm tưởng, có điều mỗi khi đối mặt với người lạ, anh luôn trung ra bộ mặt lạnh lùng như lần đầu tiên cô gặp. Đến mỗi quầy quần áo trẻ em, nhận được nụ cười nhiệt tình của những cô bán hàng xinh đẹp, mặt anh ta vẫn lạnh băng, động thái nhiệt tình chăm sóc của nhân viên bán hàng căn bản không lọt vào mắt anh ta. Chu Diệp Chương tự tay dắt Không Vạn Tường đi một vòng, thấy bộ nào thích hợp sẽ tự lấy đưa Vạn Tường mặc thử, mặc thử mà anh ta vừa mắt là sẽ tự động quẹt thẻ, đi mua hàng mà người ngắm sạch sẽ không đồ chút mồ hôi.

Không Vạn Tường là đứa trẻ thấu hiểu đạo lý, sau khi biết tiền mua quần áo cho mình đều là dùng thẻ của Chu Diệp Chương, cậu bé liền chạy đến ngồi bên Không Lập Thanh hỏi: “Mẹ, con có được lấy không?”

Không Lập Thanh chỉ có thể nói là “được”. So với những đạo lý cô dạy cho Không Vạn Tường trước đây, chuyện này vốn dĩ là không nên, nhưng lúc này cô rõ ràng không có quyền quyết định. Tình huống hơi phức tạp thế này không thể giải thích rõ ràng cho Không Vạn Tường, muốn hiểu được những gì đang xảy ra ở đây, ít nhất nó cũng phải lớn hơn mười tuổi, cho nên Không Lập Thanh chỉ có thể bỏ qua vài nguyên tắc tự trọng gì gì đó, gật đầu với thẳng bé.

Chu Diệp Chương, người này khả năng chưa từng nuôi trẻ con, cũng không có kinh nghiệm đi mua sắm. Anh đưa Không Vạn Tường đi mua quần áo mà như đi càn quét, đến quầy hàng nào cũng xách về mấy túi to, làm cho tài xế cũng phải mấy lần lên xuống lầu mang đồ cất vào xe. Thật sự Không Lập Thanh thấy, quần áo anh ta mua cho Không Vạn Tường đều là trang phục mùa thu. Thành phố B này tiết thu rất ngắn, cứ cho là mỗi ngày mặc một bộ thì có khi mùa thu qua rồi mà Không Vạn Tường vẫn chưa mặc hết lượt quần áo mới. Trẻ con nhanh lớn, quần áo năm trước năm sau chẳng còn mặc vừa nữa, mua sắm thế này căn bản rất lãng phí. Nhưng anh làm tất cả mà chẳng cần hỏi ý kiến cô, đã đến nước này, cô có nói gì cũng vô ích, dù sao anh cũng có tiền, vậy thì cứ mặc anh thỏa sức vung tay đi.

Mua quần áo cho Vạn Tường xong đã là hơn một giờ trưa. Vạn Tường mua xong quần áo liền chạy đến khu bán đồ chơi, nhìn thấy một bộ mô hình nhà ga xe lửa liền không cất bước nổi, đó là một tổ hợp đồ chơi thiết kế ráp nối đồng bộ khép kín rất phức tạp, bày ở đó cũng chiếm diện tích đáng kể, gồm có tàu hỏa, hệ thống đường ray, nhà ga, đường hầm, còn có thác nước, núi non, sông suối... Tất cả mô hình đều được thiết kế tinh xảo, cảnh vật giả mà như thật, không thể trách Vạn Tường bị nó mê hoặc, ngay cả Không Lập Thanh nhìn còn thấy thích.

Đồ tốt đương nhiên giá phải cao, hơn sáu nghìn tương đương gần nửa tháng lương bác sĩ của Không Lập Thanh, thế mà Chu Diệp Chương lại bình thản buông một câu nhẹ tựa lông hồng: “Gói cho chúng tôi một bộ!” cứ thế quyết định nhẹ như không. Không Vạn Tường quay sang nhìn mẹ ngậm xin phép, Không Lập Thanh bắt lực chỉ biết gật gật đầu đồng ý, Không Vạn Tường nhận được cái gật đầu của mẹ, mặt liền cười tươi như hoa.

Không Vạn Tường đứng xem tàu hỏa kéo còi “tu tu” chui vào đường hầm, qua sông, qua thác... chỗ này sờ sờ thử, chỗ kia nhìn chăm chăm, mặt đầy hứng thú, giục thế nào cũng không muốn bỏ đi. Hôm nay lúc họ ra khỏi nhà cũng không còn sớm, bữa sáng ăn cũng muộn, người lớn lúc này đều chưa thấy đói, Chu Diệp Chương bảo tài xế đi mua cho Không Vạn Tường một cái Hamburger, còn thì người lớn đứng ngoài nhìn cậu bé vẫn hăng say xem mô hình tàu hỏa.

Khổng Lập Thanh ngồi trong một góc khu bán đồ chơi, khuỷu tay đặt trên gối, bàn tay đỡ dưới cằm, yên lặng nhìn Vạn Tường đứng đằng xa phần khích khi xem tàu hỏa chạy. Mắt thoáng thấy người đi tới gần, vừa ngẩng lên đã nhận ra Chu Diệp Chương ngồi bên cạnh mình. Sau khi anh ngồi xuống, thái độ lịch sự, tư thế thoải mái, mắt cũng nhìn về phía Vạn Tường, mặt không biểu hiện gì nhưng mắt lại như có ý cười. Khổng Lập Thanh quay đi, duy trì tư thế cũ, cũng không nói gì.

Khổng Lập Thanh cảm thấy hai ngày nay cô cũng không còn quá sợ người đàn ông này nữa, nhưng lại vẫn cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Từ xa xa nhìn lại, người đàn ông anh tuấn xuất sắc như vậy ngay ngắn ngồi đó, bên cạnh anh là một cô gái mặt mũi không có gì nổi bật, nhiều nhất cũng chỉ miễn cưỡng coi là người bình thường, mà khí chất cũng không có gì vượt trội, hai người ngồi cạnh nhau nhưng lại cách xa một khoảng, xem chừng cũng không quá thân thiết, vậy mà ánh mắt của họ lại cùng nhìn về một hướng, thật khiến người ngoài cảm thấy giữa hai người có gì đó hòa hợp đến kỳ lạ.

Khổng Vạn Tường chạy theo xem tàu hỏa không bao lâu thì toát mồ hôi, Khổng Lập Thanh cuối cùng cũng đứng dậy ngăn cậu bé lại, nhắc nó ăn Hamburger, kịp thời ngăn cơn quá khích của nó.

Ăn Hamburger xong, Khổng Vạn Tường còn thích một bộ xếp hình phức tạp bằng thép, Chu Diệp Chương lại hào phóng đáp ứng nó, sau đó đoàn người thông dong đi thang máy lên lầu trên.

Trung tâm thương mại này bố trí quầy hàng theo nguyên tắc càng lên cao thương hiệu càng nổi tiếng, giá cả cũng càng lên cao càng đắt, lầu trên này có rất nhiều thương hiệu Khổng Lập Thanh chưa từng nghe đến.

Tầng trên cùng của trung tâm thương mại có ít quầy hàng nhất nhưng quầy nào cũng rất to, đội ngũ nhân viên bán hàng thậm chí còn có người nước ngoài mặt xanh tóc vàng, mỗi gian hàng đều có nhà thiết kế trực tiếp tiếp nhận đơn hàng đặt theo yêu cầu của khách.

Đến chỗ này, Chu Diệp Chương hành động với Khổng Lập Thanh y như đã làm với Khổng Vạn Tường, anh làm chủ tất cả, cường chế Khổng Lập Thanh thử quần áo, từ đầu đến cuối chẳng thêm hỏi ý kiến cô, tự mình thấy cái nào vừa mắt là quẹt thẻ thanh toán.

Khổng Lập Thanh đang ở trong tình thế không thể thích ứng với hoàn cảnh này, càng đừng nói là dám chống lại người đàn ông trước mặt, cứ tựa như con rối, tùy ý anh ta sắp đặt. Chu Diệp Chương dường như cũng chẳng bận tâm chuyện cô có đồng ý hay không, từ đầu đến cuối mặc sức tự quyết.

Dạo quanh tầng này một vòng, tài xế cũng phải mấy lần mang đồ chuyển ra xe, quần áo trên người Khổng Lập Thanh cũng đã thay sang bộ mới, một chiếc váy liền màu đen may đơn giản, ngắn đến đầu gối, phần thân trên ôm sát, bên dưới lại xòe rộng, bên ngoài khoác một cái áo lửng ngang lưng cùng màu đen, dưới chân đi đôi xăng đan cao gót cũng màu đen nốt.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Chu Diệp Chương dường như bắt rất đúng cái thần của Khổng Lập Thanh. Cô ăn mặc như vậy có thể làm nổi bật làn da trắng mịn, đáng người mảnh mai. Bình thường mặt mũi cô cũng không có gì nổi bật, mỗi lại hơi rù xuồng nhưng mặt cũng không phải là xấu, ngược lại nó còn khiến người ta nghĩ đến một loại duyên thầm.

Chu Diệp Chương nhìn phong cách mới của Khổng Lập Thanh, thần sắc bình tĩnh, ngắm một lượt từ trên xuống dưới, ánh mắt lộ vẻ hài lòng, tự cảm thán một câu “ừm”, dường như muốn tán dương con mắt thẩm mỹ của mình. Sau đó quay lại nói với đám người đi sau: “Được rồi. Chúng ta về thôi.”

Nghe Chu Diệp Chương tuyên bố kết thúc công cuộc mua sắm, Khổng Lập Thanh thầm thở phào nhẹ nhõm, thật sự cô đã rất mệt rồi. Cô vừa tranh thủ xem đồng hồ, lúc này đã hơn bốn giờ chiều, chân không quen đi giày cao gót, đứng thôi cũng đau, cô rất sợ lát nữa lại phải tiếp tục đi bộ.

Đoàn người hùng hậu tiến xuống dưới lầu, lái xe đi vượt lên trước mở cửa đợi sẵn. Chu Diệp Chương sau khi lên xe liền quay sang tài xế nói một địa chỉ, cuối cùng mới ngoảnh lại nói với Khổng Lập Thanh: “Bây giờ mới về, sợ di Thanh không kịp nấu cơm, chúng ta ra ngoài ăn đồ Tây vậy.”

A Thần ngồi ghế lái phụ, Khổng Vạn Tường, Chu Diệp Chương và Khổng Lập Thanh ngồi băng ghế giữa. Vạn Tường hôm nay không ngủ trưa, lại chạy nhảy cả buổi, lúc này đã quá mệt mỏi. Trong xe không có ai lên tiếng phản đối, Khổng Lập Thanh ôm chặt Vạn Tường nhìn về phía trước “ừm” một tiếng coi như đồng ý.

Chiếc xe ra khỏi trung tâm thành phố đông đúc, chưa bao lâu đã rẽ vào một con đường vắng. Đường không rộng, xe cộ đi lại trên đường cũng không nhiều, hai bên là hai hàng cây ngô đồng Pháp cao lớn, thấp thoáng giữa cành lá là những tòa biệt thự mang phong cách kiến trúc châu Âu. Bây giờ đang là đầu thu, lá rụng đầy đường, chiếc xe chạy qua để lại con lốc lá phía sau. Con đường này Khổng Lập Thanh có nghe đến, nhưng chưa từng đi qua, cô biết xung quanh đây toàn là đại sứ quán của các nước.

Xe dừng lại trước một tòa nhà cao tầng kiểu dáng hiện đại, phía trước là hàng cây ngô đồng Pháp cổ thụ, phía sau là bãi đậu xe rộng rãi. Không phải thời gian dùng bữa, xe đỗ ở đây không nhiều, không gian khá yên ắng.

Lầu một là nhà hàng, mặt tiền làm toàn bằng kính, qua cửa kính có thể nhìn thấy bên trong bài trí xa hoa theo phong cách Tây, nhìn sạch sẽ, sang trọng nhưng vẫn ấm cúng.

Lần này tài xế không cùng xuống xe, A Thần mặt nghiêm trang như cũ xuống mở cửa xe bên phía Chu Diệp Chương. Chu Diệp Chương sau khi xuống xe, đứng bên đợi Không Lập Thanh bế Không Vạn Tường xuống mới cùng nhau đi vào nhà hàng.

Rất nhiều năm sau Không Lập Thanh mới biết, địa điểm Chu Diệp Chương đi cùng họ lúc này cũng có nghiên cứu trước, chỉ là lúc này cô chưa đủ khả năng nhìn thấu suy nghĩ của Chu Diệp Chương, có rất nhiều chuyện xảy ra mãi sau cô mới hiểu.

Mọi người cùng xuống xe, Chu Diệp Chương lại dắt tay Không Vạn Tường, Không Lập Thanh đi bên cạnh, cũng tự nhiên nắm lấy cánh tay còn lại của thằng bé, ba người đi ngang hàng với nhau. A Thần đi sau cùng, vẫn duy trì khoảng cách hai bước như cũ.

Cửa kính nhà hàng phản chiếu bóng ba người, người đàn ông và người phụ nữ khí chất lạnh lùng, cậu bé đi giữa họ, có vẻ tinh thần mệt mỏi nên mặt mũi cũng ảm đạm. Khí chất của ba người bọn họ khiến Không Lập Thanh giật mình, kiểu tương đồng này, khiến cô cảm thấy người đàn ông đi bên cạnh mình không phải thuộc đẳng cấp khác, giống như bọn họ căn bản sống trong cùng một thế giới.

A Thần bước lên phía trước hai bước giúp họ mở cửa nhà hàng, Chu Diệp Chương kéo Không Vạn Tường bước lên trước mặt, anh ra hiệu cho nó đi trước, trong cửa đã có sẵn nhân viên nhà hàng đón họ. Chu Diệp Chương buông Không Vạn Tường xong bèn đặt tay lên eo Không Lập Thanh, nhân tiện vỗ nhẹ một cái, Không Lập Thanh hiểu ý lập tức thẳng lưng ưỡn ngực.

Bồi bàn trẻ tuổi thông thạo tiếng Anh đưa họ tới một bàn bên cửa sổ. Không Vạn Tường đi phía trước, rất người lớn, rất điềm tĩnh, từ đầu tới cuối đều không một lần quay lại nhìn mẹ.

Lúc đến chỗ ngồi, Chu Diệp Chương từ phía sau nói nhỏ với Không Lập Thanh: “Cởi áo khoác ra.”

Không Lập Thanh lập tức làm theo, Chu Diệp Chương nhận áo khoác từ cô đưa cho người phục vụ đứng bên cạnh, sau đó kéo một chiếc ghế ra hiệu cho cô ngồi xuống. A Thần bên cạnh cũng rất tự nhiên sắp xếp cho Không Vạn Tường ngồi cạnh cô.

Không Lập Thanh cảm thấy không gian nơi đây rất hoa lệ. Mặc dù còn đang là ban ngày nhưng chùm đèn pha lê treo trên trần nhà đã được bật lên, tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ. Khăn trải bàn màu booc-đô phản chiếu lên những ly thủy tinh chân cao, khắp nơi đều cho cảm giác xa hoa. Nhà hàng này diện tích rất lớn nhưng lại không có phòng riêng như nhà hàng Trung Quốc. Lúc này thực khách chưa đông, mấy bàn phía trước khách ăn đều là người nước ngoài, bọn họ nam nữ áo mũ chỉnh tề, ăn nói rất nhỏ nhẹ, cứ như đang thì thầm với nhau.

Không Lập Thanh có cảm giác tất cả những gì xảy ra ngày hôm nay đều thiếu chân thực, bởi nó khác xa cuộc sống thường nhật của mình. Những thứ trước mắt đều khiến cô có cảm giác hư ảo, đồng thời tình cảnh thế này lại khiến cô cảm thấy căng thẳng trong lòng. Xuất thân và hoàn cảnh sống vốn bình thường, đột nhiên xuất hiện trong trường hợp này cô sẽ thấy ngượng ngùng và thiếu tự tin.

Chu Diệp Chương sau khi ngồi xuống thành thạo gọi một loạt món, cuốn menu vừa dày vừa đẹp đặt trước mặt Không Lập Thanh đến cơ hội mở ra cũng không kịp đã bị đem đi.

Sau khi ăn xong món súp khai vị, Chu Diệp Chương cuối cùng cũng mở miệng nói mấy câu, không biết có được xem như lời giải thích hay không: “Thành phố B chỉ có nhà hàng đồ Pháp này còn được xem là tương đối. Mọi người thử ăn xem sao.” Sau khi anh nói xong, cũng không có ai nói thêm gì, bên bàn ăn chỉ còn tiếng dao đĩa, ly tách va chạm nhau.

Nói thật bữa ăn này Không Lập Thanh không cảm thấy ngon, súp kem măng tây thì mặn và cho quá nhiều bơ, mùi vị khó ăn, cá hồi nướng nhìn thì đẹp mắt nhưng ăn thì nhạt nhẽo, cô cảm thấy miệng lưỡi mình hôm nay không thật, ăn gì cũng không thấy ngon, thậm chí còn cảm thấy hơi ghê ghê.

Không Lập Thanh thường ngày rất quý trọng thức ăn nhưng hôm nay cũng đành bỏ dở.

Không Vạn Tường ngược lại, cậu bé có vẻ rất hợp với đồ ăn kiểu này, spaghetti, khoai tây chiên, còn có một đĩa những con cá nhỏ chiên vàng, Không Lập Thanh không biết gọi nó là món gì, càng không biết đây là cá gì. Sau khi ăn hết món chính, Vạn Tường còn thoải mái thưởng thức một ly kem ngọt ngào.

Không Lập Thanh chưa từng đưa Vạn Tường đi ăn một bữa đồ Tây cho đúng nghĩa, cậu bé lúc dùng dao đĩa còn lóng ngóng, nhưng Chu Diệp Chương lại không cho Không Lập Thanh giúp cậu bé. Vạn Tường vì thế ăn uống rất vui vẻ, trẻ con dùng dao đĩa chưa quen cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nên chuyện này người ngoài cũng không mấy chú ý.

Ăn đồ ăn Pháp trải qua rất nhiều bước, trình tự phức tạp, Không Vạn Tường còn nhỏ ăn uống không kiêng dè phép tắc cho nên ăn xong sớm nhất. Thằng bé ăn no xong liền thấy buồn ngủ, hai mí mắt cứ đui lại với nhau không mở ra được. Không Lập Thanh thấy vậy không nỡ bèn ôm thằng bé vào lòng để nó yên tâm ngủ, bản thân cô ngồi uống nước đợi hai người đàn ông ăn xong bữa.

Vạn Tường được Không Lập Thanh bế như vậy chẳng mấy chốc đã ngủ say. Chu Diệp Chương ngồi đối diện cũng đã ăn xong, anh dùng khăn ăn lau miệng xong bèn quay sang long trọng nói với Không Lập Thanh: “Lập Thanh, tôi có chuyện muốn nói với em, em xem đề A Thần đưa Vạn Tường về nghỉ trước có được không?”

Chu Diệp Chương dùng câu hỏi nhưng Không Lập Thanh vẫn có cảm giác anh đang ra lệnh cho mình, còn chưa nghĩ xong có nên giao Vạn Tường cho A Thần hay không thì A Thần ngồi bên cạnh đã phản ứng trước, trong mắt cậu ta hiện rõ ý phản đối: “Anh Chu.”

Chu Diệp Chương giọng điệu bình thản: “Cậu không cần lo lắng, đây là khu đại sứ quán, có thể xảy ra chuyện gì được. Cậu đưa Vạn Tường về cho đi Thanh trước rồi quay lại đây đón chúng tôi.”

A Thần nghe xong do dự một lát rồi cũng không phản đối nữa, bước đến bên Không Lập Thanh nhận lấy Không Vạn Tường. Không Lập Thanh thấy có đi Thanh chăm sóc Vạn Tường cũng yên tâm hơn khi giao thẳng bé cho A Thần, cô rất tin tưởng người phụ nữ đôn hậu đó.

Đội A Thần bế Không Vạn Tường đi khuất, Chu Diệp Chương mới vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến thu dọn bàn ăn. Chờ cho người phục vụ đi khỏi, Chu Diệp Chương mới ngả người ra ghế nghỉ ngơi, nhưng kể cả khi anh nhắm mắt thư giãn, phong thái vẫn toát ra một loại cảm giác cường ép. Không Lập Thanh ngồi nghiêm chỉnh nhìn anh, anh cũng chăm chăm nhìn lại cô một lúc rồi mới mở miệng, nói nhẹ nhàng chậm rãi, rõ ràng không muốn cô cảm thấy áp lực: “Lập Thanh, những gì hôm nay em tham dự là một phần nhỏ trong cuộc sống của tôi, cho dù em có thể không thích nhưng phiền em cố gắng thích ứng được không?”

Không Lập Thanh bên đối diện vẫn ngồi im, cơ thể cứng đờ, ngây ngô nhìn biểu tình trên mặt của Chu Diệp Chương.

Chu Diệp Chương đợi một hồi vẫn không thấy người đối diện trả lời, theo thói quen lại đưa hai ngón tay gõ nhịp trên cằm, nói tiếp: “Tôi hy vọng em có thể hiểu, việc tôi bộc lộ bản thân mình trước em hoàn toàn xuất phát từ thiện chí, không có bất kỳ hàm ý xem thường nào, tôi muốn em đón nhận, được không?”

Không Lập Thanh phía bên kia bàn vẫn ngồi nghiêm chỉnh như cũ, đôi mắt hướng lên nhìn thẳng vào Chu Diệp Chương, vẫn không nói gì.

Chu Diệp Chương là người có thói quen quan sát tỉ mỉ. Ngay hôm qua, sau khi trở về ngôi nhà ở thành phố B được sắp xếp để Không Lập Thanh sống, anh mới phát hiện những thứ chuẩn bị cho cô để sẵn trong phòng, cô hoàn toàn không đụng đến, có vài thứ đồ thực sự không có cách nào không đụng đến thì sau khi dùng xong cô luôn trả về vị trí ban đầu cẩn thận, đồ vật trong nhà dù có xếp đặt lại cũng rất ngăn nắp, thể hiện sự tỉ mỉ cẩn thận, khiến anh cảm thấy cô là một người phụ nữ cô độc nhưng rất kiên cường.

Chu Diệp Chương biết kiểu người như Không Lập Thanh, nhút nhát mà tự trọng, muốn tặng quà cho cô, nếu không cùng cô nói rõ ràng, thì có để ở đó cả đời có khi cô cũng không động đến. Cho nên anh muốn mượn thời cơ này nói rõ cho cô hiểu, không ngờ đợi lâu như thế cô vẫn không có phản ứng gì, anh cũng trầm ngâm một lúc rồi mới nói tiếp: “Em xem, thực ra mọi chuyện em có thể nghĩ theo hướng này, sống một cuộc sống tốt hơn chẳng có gì là không tốt. Tôi biết có thể em không thích chuyện đó, có thể em cảm thấy mặc quần áo hàng hiệu không thoải mái bằng mặc quần áo hàng chợ, có thể em cảm thấy ngồi đây quy quy chuẩn chuẩn ăn món Pháp còn xa mới thích bằng ngồi ăn lẩu vỉa hè. Có điều em cũng nên nghĩ cho Vạn Tường. Chúng ta là người lớn, thế giới quan và nhân sinh quan đã được định hình, nhưng trẻ con thì không như vậy. Nếu ngay từ nhỏ Vạn Tường đã được sống trong một môi trường tốt, được tiếp xúc gần gũi với những người thuộc tầng lớp trên, sau này lớn lên cậu bé sẽ có được tầm nhìn hơn hẳn những người khác, điều này tác động đến tương lai cả đời cậu bé. Em có hiểu không?”

Chu Diệp Chương cơ bản nghĩ những gì anh vừa phân tích cho cô đều rất đơn giản, dễ hiểu, Không Lập Thanh tốt xấu gì cũng nên đáp lại một tiếng. Anh vẫn đang rất chờ đợi phản ứng của cô, chỉ không ngờ phản ứng ấy vượt quá xa sức tưởng tượng của anh.

Phản ứng của Không Lập Thanh gửi tới Chu Diệp Chương lại là một tràng hắt hơi vô cùng vang dội. Tiếng hắt hơi của cô hơi khoa trương, không chỉ làm Chu Diệp Chương chấn động mà còn thu hút vô số ánh mắt của người ngoài.

©STENT

Chương 4: Rồi em sẽ yêu anh

Tràng hắt hơi chấm dứt, Không Lập Thanh theo phản xạ đưa tay lên che miệng, mắt nhìn Chu Diệp Chương có vẻ rất bối rối, chuyện này cũng là lần đầu tiên cô gặp phải, khiến bao nhiêu người chú ý như vậy, lại còn có Chu Diệp Chương ngồi đối diện nhìn chăm chăm nữa, tình cảnh này khiến cô quá mất mặt.

Chu Diệp Chương cũng bị bất ngờ nên có hơi khựng lại một chút, nhưng ngay sau đó mặt anh lại hồi phục về lạnh lùng như cũ, cũng làm như không chú ý đến ánh mắt bối rối của Không Lập Thanh nhìn sang phía mình, bình thản lấy khăn giấy đưa đến trước mặt cô.

Không Lập Thanh nhận lấy, đưa lên bịt mũi, cả người nhấp nhồm không yên trên ghế. Chu Diệp Chương rất nhanh nhận ra vẻ bồn chồn của Không Lập Thanh, tay đưa ly nước chanh cho cô, khẽ nói: “Uống chút nước, nghỉ ngơi, lát nữa chúng ta về.”

Không Lập Thanh lau mũi, bưng cốc nước chanh lên cúi đầu uống một ngụm nhỏ, thi thoảng lại liếc về phía người đàn ông đối diện, quan sát biểu cảm trên khuôn mặt anh. Bộ dạng lén lút vụng về có chút e ngại đó nếu xuất hiện ở một đứa trẻ sẽ khiến người ta thấy đáng yêu, đằng này nó lại thuộc về một cô gái trưởng thành, không khỏi khiến người ta cảm thấy có chút bất mãn, có chút xét nét, cũng có chút thiếu kiềm chế. Chu Diệp Chương mặt lạnh như nước, quay đi nhìn hướng khác, không biết đang nghĩ gì.

Quan sát thấy vẻ khó chịu đến khôn khổ của Không Lập Thanh, Chu Diệp Chương cuối cùng cũng vẫy tay gọi phục vụ thanh toán, nhắc cô mặc áo khoác để ra về.

Bên ngoài đang là thời điểm hoàng hôn, mặt trời chưa tắt, đèn đường chưa bật, không gian hơi tối, người đi phía trước, có thể nhìn được hình dáng nhưng không thấy rõ được mặt mũi.

Ra khỏi nhà hàng, Chu Diệp Chương đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Khổng Lập Thanh ở phía sau mình hai bước. Khổng Lập Thanh thấy anh đột nhiên dừng lại, cũng không dám bước lên trước, đứng ngầy ra nhìn chẳng biết phải hành động thế nào.

Sau một lúc im lặng, Chu Diệp Chương chậm rãi nói: “Lại đây.”

Âm thanh rất trầm, cho dù là ra lệnh nhưng câu nói cũng không quá nghiêm nghị. Khổng Lập Thanh dè dặt bước lên phía trước.

“Chỗ này thanh tĩnh như vậy, chúng ta đi dạo một chút.” Chu Diệp Chương nói xong liền chậm chậm bước thẳng về phía trước, Khổng Lập Thanh lập tức vô thức bước theo sau.

Con đường này nói là thanh tĩnh nhưng cũng có vài người khách bộ hành qua lại, có lẽ vì đây là khu đại sứ quán nên đa số đi dạo là người nước ngoài, lúc bước trên đường họ đều mang dáng vẻ tự tin, ngẩng cao đầu, thi thoảng lại nói với nhau mấy câu bằng tiếng bản ngữ của mình.

Khổng Lập Thanh và Chu Diệp Chương đã đi cùng nhau đoạn đường dài mấy chục mét mà không ai nói câu nào, anh bước không dài, mắt luôn nhìn thẳng, ánh nhìn thâm trầm như đang bận suy tư điều gì. Khổng Lập Thanh cũng không dám mạo muội làm phiền, cẩn thận đi đằng sau như cái bóng. Bao nhiêu năm qua cô đều tự ti và sợ hãi trước mặt đàn ông, lúc này không tự giác đi thụt lùi phía sau nửa bước chân.

Buổi tối mùa thu, khí trời mát mẻ hơn nhiều, từng cơn gió lạnh thổi tới, Khổng Lập Thanh bắt giác rụt cổ lại. Vừa rồi trong nhà hàng, cảm giác buồn nôn vẫn còn mắc kẹt ở cổ họng, ra đây lại phải một mình ở cạnh Chu Diệp Chương, điều này khiến cô thấy trong người càng thêm khó chịu.

Không gian mờ mờ phía trước truyền tới tiếng trò chuyện khá rõ, là mấy người ngoại quốc, ăn mặc kỳ dị, ngẩng cao đầu đi tới, vừa đi vừa cười nói rôm rả như ở chỗ không người, điệu bộ rất thoải mái, không quan tâm tới xung quanh. Trong nhóm đó có một cô gái rất thu hút, mái tóc xoăn vàng buông lơi trên vai, mặt mũi sắc nét, thân hình mảnh mai, hăng say trò chuyện với đám bạn đi kế bên, thi thoảng còn cười đùa mấy tiếng, toàn thân cô gái toát lên vẻ tự tin pha chút hào phóng như chiếc khăn quàng trên cô đang bay bay theo gió, thoải mái mà vui vẻ. Khổng Lập Thanh rõ ràng bị cô gái cuốn hút, những người như cô gái ấy luôn khiến cô ghen tỵ, bởi lẽ từ trước tới nay, cô chưa từng tự do và liêu lỉnh như thế.

Cô gái xinh đẹp đi giữa đám người đó liếc mắt sang bên, sau đó vẫn giữ điệu bộ ngẩng cao đầu đi tới chỗ Chu Diệp Chương và Khổng Lập Thanh. Cô gái ngoại quốc nhìn Chu Diệp Chương, mắt long lanh, khoe miệng nhếch lên, rõ ràng là ý tán tỉnh. Đáng tiếc đây lại là lần đầu tiên có kẻ không màng đến ánh mắt, nụ cười của cô, anh ta chỉ thoáng nhìn rồi quay đi như không có chuyện gì. Cô gái lần nữa quay nhìn bóng lưng của người đàn ông đang đi xa dần, cuối cùng quay lại nói chuyện cùng đám bạn, nhưng rõ ràng tâm trạng cũng bị ảnh hưởng.

Cô gái ngoại quốc ấy khiến Khổng Lập Thanh chú ý ít nhiều, đứng trước cô ta, cô tự cảm thấy hơi xấu hổ, chậm chậm theo sau Chu Diệp Chương một đoạn, cô quay đầu nhìn cô gái đó cùng đám bạn đi xa dần, rồi khi quay lại đã thấy Chu Diệp Chương đứng trước mặt đợi mình.

Khổng Lập Thanh vội vàng bước lên hai bước, trong ánh hoàng hôn mờ tỏ, cô thất thần không thấy rõ đường nét khuôn mặt của Chu Diệp Chương, chỉ nhìn thấy đôi đồng tử đen thẫm của anh ta, ánh mắt cụ thể thế nào cô cũng chịu, không thể nhìn rõ.

Chu Diệp Chương thấy Khổng Lập Thanh bước lên trước cũng không quay lại, tiếp tục cất bước. Anh đưa tay tìm bàn tay trái của Khổng Lập Thanh từ đầu tới giờ vẫn để trong túi áo khoác, nắm chặt trong bàn tay phải của mình, sống đôi đi về phía trước. Trong lúc chậm chậm tản bộ, giọng nói trầm ấm của anh quét qua tai Khổng Lập Thanh: “Không cần hoảng hốt, sau này em còn nhiều dịp ở bên cạnh tôi. Đừng sợ, tôi sẽ cho em ngẩng cao đầu trước đám người ngoạ nghệ đó.”

Lời cam kết của đàn ông mang theo sức nặng vô cùng, Khổng Lập Thanh không hiểu sao thấy không thoải mái, chớp mắt thấy đầu óc rối tung.

Khổng Lập Thanh thấy không nhận nổi câu nói ấy của Chu Diệp Chương, dường như anh cũng không cần cô nhận nó, tiếp tục nói: “Tôi đột nhiên bước vào cuộc đời em, có lẽ em chưa thích ứng kịp, nhưng tôi không có nhiều thời gian để chậm rãi làm từng bước một, vì vậy em thông cảm cho tôi một chút.”

Cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay Chu Diệp Chương truyền sang, Khổng Lập Thanh rõ ràng hoảng hốt. Trái tim quanh quẩn đã lâu nay bỗng có cảm giác ấm áp khiến cô hoảng sợ. Thật sự để đám nắm giữ hạnh phúc, con người càng cần nhiều hơn can đảm hơn khi chịu đựng nỗi đau.

Chu Diệp Chương nắm tay Khổng Lập Thanh cũng hơi khấn trương, giọng pha chút thất vọng: “Lập Thanh, em lúc nhỏ đã trải qua chuyện gì à, tại sao lại nhút nhát như ngày hôm nay?”

Khổng Lập Thanh cảm thấy bản thân không còn chịu đựng được nữa, cô có thể chịu đựng sự lạnh nhạt, khinh thường hay xúc phạm của người khác, cũng có thể chịu đựng được rất nhiều đau khổ, bởi vì cô đã sớm quen rồi, chỉ cần thần kinh tê liệt thì đối với cô mà nói chẳng có chuyện gì là không thể chịu đựng được. Nhưng người đàn ông này dùng giọng trầm ấm như vậy nói lại khiến cô hoảng sợ, cảm thấy có gì đó ở cổ, trong đáy mắt cũng trào lên đầy nước. Chính bản thân cô cũng không biết vì sao mình muốn khóc và cái gì khiến cô khóc, trong ngực lúc này có thứ gì đó muốn vỡ tung. Khổng Lập Thanh có cảm giác mình sắp không nhận nổi, cuối cùng chỉ có thể dùng hết sức không chế bản thân chậm rãi nói: “Tôi... khó chịu.”

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Chu Diệp Chương vội quay lại nhìn cô. “Tôi khó chịu!” Không Lập Thanh khó khăn lặp lại câu cũ.

“Em làm sao?” Chu Diệp Chương nhăn mày.

“Có vẻ bị cảm, rất muốn nôn.” Một hỏi, một đáp cuối cùng Không Lập Thanh cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút, trả lời câu này cũng trơn tru hơn.

Chu Diệp Chương đặt tay lên trán Không Lập Thanh, lát sau bỏ xuống, nói: “Em sốt rồi. Chúng ta không đợi A Thần nữa, tự về trước thôi.”

Chu Diệp Chương tiến sát lề đường, vẫy taxi, trước mắt Không Lập Thanh chỉ còn lại bóng người đàn ông này, cô có cảm giác thế giới đang quay tròn khiến cả người cô choáng váng lại có gì đó không chân thực.

Ngồi lên xe rồi mà cảm giác đó vẫn còn nguyên, Không Lập Thanh ngã trên ghế nhắm chặt mắt, không muốn nói, cũng không muốn nghĩ gì nữa. Chu Diệp Chương bên cạnh thấy vậy cũng yên lặng, cô cuối cùng nhẹ nhàng thở phào.

Về đến nhà là Không Lập Thanh ngã vật xuống giường. Từ nhỏ tới giờ cô sống trong nghèo khó, điều may mắn nhất là cơ thể khỏe mạnh, chưa từng ốm đau lê lét. Trước giờ lúc bị ốm cô đều không có ai chăm sóc, toàn tự sinh tự diệt, có lẽ vì luôn tự vượt lên bệnh tật nên sức đề kháng cũng tốt hơn người khác, thành ra từ trước tới nay cũng ít ốm đau. Có điều thực tế cho thấy những người bình thường khỏe mạnh, một khi đã ốm thì rất khó lường. Lúc này cô ngồi dựa trên giường, đầu óc quay mòng mòng, cảm giác có người đi đến bên cạnh nhưng tinh thần không đủ tỉnh táo để phản ứng.

Trong lúc mơ màng, Không Lập Thanh cảm thấy có người nhét cái gì đó dưới nách mình, sau đó toàn thân bị sốc lên, dựa vào vòng tay ai đó.

Cả đời này Không Lập Thanh chưa từng thân mật với đàn ông trưởng thành, cô có chút ngượng ngùng, cố gắng mở to mắt, thấy một khuôn mặt đàn ông lạnh lùng kề bên.

“Uống thuốc đi.” Mấy viên thuốc con nhộng được đưa đến, Không Lập Thanh ngoan ngoãn há miệng nuốt vào, rất nhanh ly nước lọc được kê sát môi, cô uống mấy ngụm để nuốt trôi số thuốc.

Cơ thể lại được đỡ nằm xuống, người đàn ông đứng bên giường nhẹ nhàng nói với cô: “Muốn ăn gì không?” Không Lập Thanh khe khẽ lắc đầu, bây giờ cô chỉ thấy buồn nôn, sao mà nhồi nhét được đồ ăn gì nữa, người đàn ông cúi xuống đặt tay lên trán cô một lát: “Không ăn cũng được, em nghỉ một lát đi, dì Thanh đang sắc thuốc, lát nữa xong em uống vào cho toát mồ hôi là khỏi.”

Vì những nguyên do khó nói, Không Lập Thanh lúc này thật sự không muốn nhìn thấy Chu Diệp Chương, cô cuộn tròn trong chăn, quay lưng ngoảnh mặt, không đáp lại. Chu Diệp Chương cũng không nói thêm gì, không gian phòng ngủ lại chìm trong yên tĩnh, cô chỉ còn nghe tiếng mình thở càng lúc càng gấp, như vậy một lát sau, chăn lại lần nữa bị mở, nhiệt kế cặp dưới nách cũng được lấy ra, rồi chăn lại được đắp lại như cũ, tiếng bước chân vang lên xa dần, Chu Diệp Chương đã ra ngoài, cô thở phào nhẹ nhõm.

Đang lúc mơ màng thiếp đi, Không Lập Thanh lại cảm thấy cơ thể bị nâng lên, trong khi còn chưa kịp mở mắt đã thấy mùi thuốc bắc đặc nồng xông lên mũi.

“Uống thuốc.” Lại còn là tư thế uống thuốc kiểu mới, người đàn ông ngồi phía sau, đỡ lấy lưng cô, trước mặt là bát to thuốc bắc đen sẫm nóng hổi.

Không Lập Thanh cũng không làm bộ làm tịch, đỡ lấy, chẳng nói chẳng rằng uống hết. Uống xong bát thuốc Không Lập Thanh liền biết tới đây mình sẽ phải “lạnh đủ”, cô đang có cảm giác lưỡi đa rộp lên, đầu đầu trong miệng cũng thấy vị đắng, đắng đến mức tê liệt, cũng may ngay từ nhỏ cô đã quen ăn đồ có vị đắng, cho dù có khó chịu cũng không đến mức không chịu được.

Uống xong bát thuốc bắc, bên cạnh lại xuất hiện ly nước lọc, trong giọng nói Chu Diệp Chương mang chút ý cười: “Em thật lợi hại đấy, lúc nhỏ mỗi lần tôi phải uống thuốc dì Thanh sắc, nếu trốn được sẽ trốn ngay.”

Không Lập Thanh uống hết cốc nước, trong miệng vị đắng vẫn chưa tan hết, cô không nói gì, đỡ người xuống giường ngủ tiếp.

Uống hết bát thuốc bắc, Không Lập Thanh bắt đầu thấy khó chịu thực sự, trong lúc mơ màng thiếp đi, cảm thấy từng cơn từng cơn nóng dâng lên, toàn thân toát mồ hôi, cảm giác nóng nực khó chịu vô cùng. Cô theo bản năng đưa tay muốn hất chiếc chăn đang đắp khỏi người. Nhưng chăn này lại bị ai đó dèm rất cẩn thận, loay hoay mãi mà không thể nào gạt nó ra được, mồ hôi càng lúc càng nhiều, chỉ một lát quần áo đã ướt đẫm, cảm giác dính dáp rất khó chịu nhưng cô lại không thể làm gì được, chỉ biết chịu đựng.

Bên tai giọng đàn ông trầm trầm khe vang lên: “Tôi biết em đang nóng, chịu khó một chút, em phải toát mồ hôi mới nhanh khỏi được.” Không Lập Thanh biết đó là Chu Diệp Chương, người đàn ông này luôn ở cạnh cô từ đầu đến giờ. Thân thể bị cuốn trong chăn, cả người sốt bưng bưng khiến Không Lập Thanh nằm xụi lơ không nhúc nhích.

Đầu óc u mê không biết bao lâu, chăn đắp trên người cuối cùng cũng được mở ra, một bàn tay to mở mắt trên eo cô, Không Lập Thanh biết có người đang cởi quần áo giúp mình. Khóa cửa chiếc váy liền thân bị kéo xuống rồi lột qua đầu, sau đó là đến móc khóa áo ngực phía sau lưng bị mở ra, cơ thể cô sấp không chút che đậy trước mắt người đó.

Có lẽ do đang ốm mệt nên tinh thần Không Lập Thanh cũng bị ảnh hưởng, phản ứng chậm chạp khiến cô không ý thức được chuyện đang xảy ra, hoặc căn bản là cô cũng không còn dây thần kinh xấu hổ, cho nên váy áo đã bị cởi đi mà cô vẫn không có hành động gì. Vậy nhưng trước khi mảnh vải nhỏ

xú trước ngực bị cởi ra, Không Lập Thanh đột nhiên mở mắt, giữ chặt bàn tay Chu Diệp Chương đang đặt trên ngực mình, bình tĩnh nhưng có chút giận dữ hỏi: “Anh có vợ chưa?”

Động tác của Chu Diệp Chương ngừng lại một chút, sau đó anh dứt khoát gạt bàn tay Không Lập Thanh ra, mặt không biểu cảm hoàn thành nốt công việc, hai bầu ngực trắng ngần, đỉnh ngực hồng hào trong không khí khẽ rung rung theo động tác của anh. Con người của Chu Diệp Chương nháy mắt co lại, nhưng biểu tình khuôn mặt anh vẫn kín bưng, cũng không nói gì, chỉ đưa tay lấy khăn nóng bên cạnh, cẩn thận lau người cho cô.

Không Lập Thanh lấy hết dũng cảm hỏi một câu như vậy, chẳng nhận lại được chút phản ứng nào từ đối phương, cô mất hết dũng khí ngã lại xuống gối, mặc kệ cho Chu Diệp Chương thoải mái làm loạn trên người mình. Cô đã bỏ cuộc và thỏa hiệp. Vì thật ra hỏi hay không hỏi có gì khác biệt? Chu Diệp Chương có vợ hay chưa có vợ thì với cô cũng có khác gì nhau? Cô hỏi câu ấy chẳng qua là muốn tìm cho mình chút yên lòng, lương tâm không cho phép cô làm kẻ thứ ba phá hoại gia đình người khác.

Tay Chu Diệp Chương khá lớn, nhưng khi lau người cho cô động tác vẫn rất khéo léo, thuận thực. Không Lập Thanh tự biết bản thân mình gầy, cởi bỏ quần áo thân hình lại càng bình thường, nhưng Chu Diệp Chương từng bước áp sát, chỉ trong hai ngày đã đến bước “thân mật” thế này. Mọi chuyện xảy đến quá đột ngột, đối mặt với hành động dứt khoát của anh, cô chỉ thấy bản thân mất hết tinh thần. Đột nhiên cô hiểu được, cố gắng chống đối người đàn ông trước mặt thực ra chỉ là chuyện tự mình so cao thấp với chính mình, ngoài việc làm bản thân thêm khó chịu thì cái gì cũng vô dụng. Giờ cô đã nghĩ thông, cảm giác ngượng ngùng, xấu hổ này rồi cũng sớm qua đi, anh muốn thế nào thì cứ để anh làm, dù sao những gì cô có cũng chỉ có thế, anh còn có thể làm gì cô, cùng lắm chuyện này coi như là một bước một lần sa chân trong cuộc đời, đến ngày nào đó khi đã chán, tự anh sẽ buông tha cho cô.

Không Lập Thanh thả lỏng cơ thể, hoàn toàn không còn phản đối, đến mức ngay cả khi Chu Diệp Chương cởi quần lót của cô, cô cũng chỉ xoay người sang một bên, chẳng nói năng gì.

Người đã được thay bộ quần áo ngủ mới, Không Lập Thanh từ đầu đến cuối đều không nhắm mắt, cứ chăm chăm nhìn lên trần nhà, nói đến cùng tuy là đã nghĩ thông nhưng khi trải qua vẫn có chút không cam lòng. Bàn tay ấm nóng đặt trên mặt cô, vuốt nhẹ từ trên xuống dưới.

“Tôi còn chưa lấy vợ, em đừng suy nghĩ lung tung, nhắm mắt nghỉ chút đi.”

Giọng Chu Diệp Chương trầm ấm, bàn tay trên mặt cô cũng ấm áp, Không Lập Thanh từ từ nhắm mắt lại, khóe mắt ứa hai giọt lệ, chảy xuống, bản thân cô cũng không hiểu sao bỗng nhiên lại thấy tủi thân đến vậy. Thấy mình khóc cô cũng vô cùng sửng sốt, thật lạ là cô lại có cảm giác tủi thân ấy, nước mắt chảy ra liền được ngón tay Chu Diệp Chương lau đi, giọng anh càng trầm, mang theo chút ý cưỡng ép: “Ngủ đi. Muốn nghĩ gì thì để sau từ từ nghĩ.” Không Lập Thanh đôi bên nằm xoay lưng lại phía Chu Diệp Chương, úp mặt xuống gối.

Cảm giác Chu Diệp Chương luôn ngồi bên cạnh, thi thoảng lại nghe thấy tiếng bút viết trên giấy “roạt roạt”, Không Lập Thanh chìm trong cảm giác hỗn loạn dần dần cũng thiếp đi.

Trong giấc ngủ, Không Lập Thanh mơ hồ nghe thấy tiếng Không Vạn Tường gọi mình, tiếng rất khẽ, dường như muốn gọi lại dường như sợ đánh thức cô, khẽ mở mắt ra, quả nhiên nhìn thấy gương mặt đáng yêu của Vạn Tường đang kề bên. Thấy Không Lập Thanh mở mắt, thằng bé vui mừng định leo lên giường bên cạnh cô, định đưa tay lay cô dậy, nhưng cánh tay Vạn Tường chưa kịp chạm vào đã bị một bàn tay khác giữ lại.

“Chú vừa dặn cháu thế nào?” Chu Diệp Chương mắt vẫn không rời màn hình máy tính đặt trên đầu gối, nhưng bàn tay giữ Vạn Tường rất chuẩn không chệch chút nào.

Không Vạn Tường quay sang nhìn lại Chu Diệp Chương, rõ ràng không thoải mái nhưng cuối cùng cậu bé cũng nghe lời anh, thu cánh tay lại, bĩu môi ngồi lên giường sau đó dứt khoát nằm xuống gối đầu lên đùi Không Lập Thanh.

Không Lập Thanh biết sức đề kháng của trẻ con còn kém, cậu bé lại gần cô thế này dễ bị lây bệnh, Chu Diệp Chương có lẽ vì thế mới ngăn cản Vạn Tường, cho nên cô im lặng không nói gì.

Vạn Tường gối đầu lên đùi Không Lập Thanh, rụt rè hỏi han: “Mẹ, mẹ đau ở đâu? Con xoa cho mẹ.”

Sợ lây bệnh cho Không Vạn Tường, Không Lập Thanh đưa tay đỡ đầu cậu bé quay mặt nó qua chỗ khác: “Mẹ không đau, ngoan, đừng nói chuyện với mẹ.”

Không Vạn Tường mắt nhìn lên trần nhà, thật thà trả lời: “Con biết rồi, trước đây mẹ cũng đã dặn, nói chuyện với người ốm sẽ bị lây bệnh.”

Không Lập Thanh khẽ cười, trước đây lúc cô bị cảm, có dặn Vạn Tường như vậy, hóa ra cậu bé nhớ rất kỹ.

“Ngủ dậy làm những gì rồi?” Không Lập Thanh dịu dàng hỏi thằng bé.

“Con dậy cái là chạy đi tìm mẹ, nhưng bà nội nói mẹ bị ốm rồi, dặn con không được làm ồn, con chơi tàu hỏa, đến giờ cũng thấy buồn ngủ, con hứa với bà nội sẽ không đánh thức mẹ, thế là bà đưa con lên đây.” Không Vạn Tường kể chuyện rất từ tốn, biểu đạt rất rõ ràng.

Xoa đầu Vạn Tường, mái tóc trơn mềm của thằng bé cọ vào lòng bàn tay cô buồn buồn, gợi nhớ đến chuyện đứa trẻ này đã chiếm cứ một chỗ quan trọng trong sâu thẳm trái tim mềm yếu của cô, Không Lập Thanh lại dịu dàng dỗ dành nó: “Hôm nay mẹ ốm, không chăm sóc con được, con tự ngủ có được không?”

Vốn nghĩ phí công dỗ dành, ai ngờ phản ứng của Vạn Tường lại nằm ngoài dự đoán của cô. Nó đang nằm, đột nhiên nhồm dậy nói, tâm trạng có vẻ tương đối kích động: “Không cần mẹ chăm sóc con, bà nội nói sẽ kể chuyện cho con nghe, con không đói lắm, không đói lắm.” Nói xong cậu bé nhảy

phát dậy, giống như ông cụ non đứng ở cuối giường nói thêm với Không Lập Thanh: “Mẹ, con không quấy mẹ, con đi ngủ đây, con ngoan mà.”

Không Lập Thanh không nghe rõ được câu nói của thằng bé, kể cả hàm ý của câu nói đó cô cũng thấy lơ mơ, nhưng nhìn nó đáng yêu như vậy cũng vui vẻ gật đầu đồng ý: “Ừm, Vạn Tường nhà ta là ngoan nhất.”

Không Vạn Tường được mẹ khen rất vừa lòng, vui vẻ đi ra, lúc đến cửa còn chu đáo khép lại cẩn thận.

Không Lập Thanh nhìn mãi vào cánh cửa đã được Không Vạn Tường đóng lại, suy ngẫm về những thay đổi của thằng bé. Chu Diệp Chương ngồi bên bèn đứng lên chỉnh lại chăn cho cô, tiện thể giải đáp thắc mắc: “Lúc tối A Thần nói Vạn Tường đái dầm, chắc nó bị kích động.”

Chu Diệp Chương chỉnh chăn xong lại không đi ngay, chống tay bên hông cô, từ trên cao nhìn xuống, nói: “Cuộc đời chúng ta đâu phải cứ mãi mãi như vậy, nó sẽ có những thăng trầm, trong đó có rất nhiều thay đổi mà em không lường trước được, vậy thì đừng sợ thay đổi, em xem, Vạn Tường chẳng phải đang thay đổi rồi sao?”

Ánh mắt Chu Diệp Chương sáng lên, dưới cái nhìn của đôi mắt ấy, Không Lập Thanh không hiểu sao lại thấy sợ hãi vô cớ, cô nhắm mắt lẩn tránh, Chu Diệp Chương xoa trán cô khẽ nói: “Lập Thanh, em hiểu không?” Đầu Không Lập Thanh căng vùi sâu xuống gối, tiếp tục lẩn tránh.

©STE.NT

Không Lập Thanh biết cả đêm Chu Diệp Chương nằm bên cạnh mình nhưng giữa hai người luôn cách nhau một khoảng. Anh cũng không hề chạm vào người cô, trong giấc ngủ mê mị đến mù mị đầu óc, Không Lập Thanh còn nghĩ: Những chuyện này thật là khó hiểu, một người đàn ông mới gặp qua vài lần đã ngủ chung giường, thoải mái động vào người mình, rõ ràng không mấy quen biết đã có những tiếp xúc thân mật như vậy, nhưng khi ngủ cùng một giường lại không chạm đến cô, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Vì sao không giống tương tượng của cô về nam nữ chung giường? Tính huống hôm nay với cô mà nói rất khó hiểu.

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại, bên cạnh đã không thấy người, nửa giường đó cũng không thấy hơi ấm, chứng tỏ Chu Diệp Chương tối qua còn ngủ ở đây đã rời giường từ lâu, qua khe rèm cửa sổ có thể nhìn thấy mặt trời bên ngoài đã lên cao rực rỡ. Không Lập Thanh nghĩ mình ngủ dậy muộn, lòng lo lắng cho Vạn Tường nên vội vàng bò dậy.

Nhanh chóng xuống dưới lầu, cô phát hiện Vạn Tường đang ngồi ở phòng khách xem tivi, A Thần cũng đang ngồi cạnh trông chừng thằng bé, hai người chăm chú đến nỗi Không Lập Thanh bước vào cũng không biết. Giờ đã là giữa trưa, Vạn Tường có lẽ ngủ dậy từ lâu, nhưng sao thằng bé không chạy lên tìm cô, Không Lập Thanh cũng thấy rất lạ, đi đến nơi mới vỡ lẽ, hóa ra hai người này đang xem DVD, trong tivi, bộ phim Transformers đúng đến hồi gay cấn. Cô yên tâm hẳn, cũng không muốn làm phiền hai kẻ mê phim, lặng lẽ quay vào nhà bếp.

Ngày hôm nay Không Lập Thanh cảm thấy rất khó chịu, sau khi tỉnh dậy cô cảm thấy đã hết sốt, nhưng ăn cơm trưa xong lại thấy đau bụng, cả buổi trưa phải chạy đi nhà vệ sinh mấy lượt, sau cùng cô đã hiểu, cô đau bụng có lẽ vì hôm qua đã uống bát thuốc bắc đó. Trung y chủ trương tiêu nóng trừ độc, cô đoán chừng mình bị tiêu chảy là đang trừ nóng, đợi tiêu chảy hết thì bệnh cảm của cô cũng khỏi hẳn.

Mấy lần chạy ra chạy vào nhà vệ sinh khiến Không Lập Thanh mệt bã, cuối cùng mệt mỏi nằm trên giường chưa mấy chốc đã mơ màng ngủ thiếp đi.

Ngủ liền một giấc, lúc tỉnh lại trời đã tối, ngồi dậy trên giường thấy toàn thân nhẹ nhõm, xem chừng đã hết cảm, trong phòng không có ai, trừ lúc ăn cơm trưa, cả ngày hôm nay Không Lập Thanh không nhìn thấy Chu Diệp Chương. Cô cũng cảm thấy kỳ lạ, buổi chiều cô không xuống lầu dưới mà cũng không có ai lên tìm, xuống đến nơi mới biết hóa ra A Thần đưa Không Vạn Tường ra ngoài.

Buổi chiều A Thần và Không Vạn Tường đến trung tâm thương mại mua rất nhiều đồ chơi, lúc Không Lập Thanh xuống lầu liền nhìn thấy hai người đàn ông một lớn một nhỏ ngồi xổm dưới đất, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình tivi, tay liên tục bấm bộ điều khiển, chơi mê mải. A Thần dường như cũng không nhường nhịn Không Vạn Tường, có lúc còn không kiêng nể thằng bé ngốc này ngốc nọ. Lạ cái là Không Vạn Tường cũng không giận dỗi, thi thoảng đáp lại một hai câu, còn đại đa số trường hợp là im lặng, mắt không rời màn hình, đôi môi mím chặt buống bình, nhìn vô cùng chuyên chú.

Không Lập Thanh cũng không quấy rầy hai người, theo cô thấy A Thần tuy nhìn bề ngoài rõ ràng là chàng trai hai mươi mấy tuổi nhưng tính tình lại chẳng khác nào đứa trẻ, giữa cậu ta và Vạn Tường tồn tại một loại tình bạn rất khác lạ. Việc này với Vạn Tường mà nói là rất có lợi, cậu bé một mình bên cô lâu rồi, cũng có chút thiếu nam tính, A Thần thì ngược lại, quá nam tính, ở cùng với Vạn Tường, cậu bé sẽ học được nhiều điều hay.

Mọi người ăn xong bữa tối, vì hôm sau là thứ Hai, Không Vạn Tường phải đi học nên Không Lập Thanh nhắc thằng bé dừng chơi trò chơi, cùng cô lên phòng ôn lại bài, lúc sau lại nhắc thằng bé tắm rửa, đi ngủ sớm.

Không Vạn Tường chơi cả ngày đã thấm mệt, không cần Không Lập Thanh dỗ lâu đã chìm vào giấc ngủ. Ra khỏi phòng Vạn Tường, dưới lầu im phắc, A Thần và di Thanh đã đi khỏi.

Hành lang trên lầu yên tĩnh, phía góc có ánh đèn từ thư phòng hắt ra, cùng những âm thanh “lách tách” từ phía trước vọng đến. Không Lập Thanh cuối cùng cũng hiểu, cả ngày nay Chu Diệp Chương có lẽ đều ở trong thư phòng làm việc chứ không phải đã đi ra ngoài như cô nghĩ. Cô ngủ cả một ngày, lúc này tinh thần cũng đã khá hơn nhiều, bây giờ thật sự không biết phải làm gì, mấy tính đề trong thư phòng, cô lại không muốn vào lấy. Đứng đó cân nhắc một hồi, cuối cùng Không Lập Thanh chọn đi về phòng ngủ xem tivi.

Tranh thủ lúc Chu Diệp Chương còn ở thư phòng, Không Lập Thanh tắm rửa một lượt xong xuôi, ra khỏi phòng tắm, nằm tổ trên giường mở tivi xem. Trước đây ở nhà tivi là một mình Không Vạn Tường giành xem, lúc này ngồi dựa vào thành giường cầm điều khiển chọn kênh lại chẳng thấy có chương trình mình thích, cô chỉ muốn đi ngủ nhưng cả ngày đã ngủ quá nhiều rồi, bây giờ tuy cơ thể vẫn còn hơi mệt nhưng tinh thần lại rất tỉnh táo, cuối cùng chẳng có cách nào đành chọn đại một bộ phim truyền hình xem tạm để giết thời gian, chỉ ít trong phòng có chút tiếng động, cô cũng cảm thấy an toàn

hon.

Không Lập Thanh không ngừng xoay người trên giường, hy vọng có thể nhanh chóng tìm lại con buồn ngủ, nhưng vô hiệu, dường như cô càng cố đồ giấc thì đầu óc lại càng tỉnh táo, một chút cảm giác buồn ngủ cũng không thấy. Cô cứ vật vờ như vậy tới đêm khuya, Chu Diệp Chương từ thư phòng quay về.

Chu Diệp Chương vừa bước vào đến cửa phòng ngủ đã cảm nhận được người phụ nữ trên giường giống như đang sợ hãi. Thấy anh đi vào cô vội vàng ngồi thẳng dậy, ánh nhìn đầy cảnh giác, anh tùy ý liếc mắt về phía giường một cái, không nói năng gì, lấy bộ quần áo ngủ, đi vào nhà tắm

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Nhìn thấy Chu Diệp Chương đi vào nhà tắm, Không Lập Thanh thở hắt một hơi, ngả sâu vào gối dựa sau lưng. Bao nhiêu năm nay chưa từng cảm thấy kinh hồn bạt vía như thế, cô thực sự vô cùng nhớ cái “ô chuột” của mình, chỉ trốn trong đó cô mới thấy tự do tự tại. Nếu Chu Diệp Chương muốn chuyện đó, vậy thì mau ra tay đi để cô sớm được về nhà. Không Lập Thanh uể oải nằm xuống giường, căng thẳng và chán nản, về phần những hành động bất thường của Chu Diệp Chương với mình trong hai ngày hôm nay cô đành giả vờ như không nghĩ tới. Trục giác mách bảo cô đó là một thế giới nguy hiểm khó lường, tài trí và kinh nghiệm cô có không đủ ứng phó. Nguyên vọng của cô trước sau đều rất thực tế, cũng lắm chỉ có chuyện sinh tồn, sống một cuộc sống bình thường, chẳng cần giàu có cao sang, chỉ cần có nơi trú mưa tránh gió, đủ cơm ăn áo mặc hàng ngày là được rồi. Những chuyện nguy hiểm kích thích gì đó không hợp với cô, cô còn có con nhỏ, cô còn có trách nhiệm phải gánh, cô còn sợ nguy hiểm.

“Lập Thanh, qua đây giúp tôi một lát.” Giọng đàn ông đột nhiên lên tiếng trong phòng. Không Lập Thanh giật mình bật dậy, chạy đến mở cửa phòng tắm. Chu Diệp Chương người mặc áo choàng tắm đang đứng ở đó, có lẽ đã đợi cô từ trước.

Không Lập Thanh bước vào trong, Chu Diệp Chương tùy tiện ngồi trên thành bồn tắm, thấy Không Lập Thanh bước vào liền đưa con dao cạo trong tay cho cô: “Giúp tôi một chút, tự mình không cạo được, ngày mai có cuộc họp quan trọng, cần chú ý hình tượng.”

Không Lập Thanh chưa từng làm việc này, nhưng cô đại khái cũng biết phải làm như thế nào. Nặng một ít kem cạo râu ra tay, nhẹ nhàng bôi kín phần cằm của Chu Diệp Chương, nhận con dao trong tay anh, cẩn thận cạo một đường.

Chu Diệp Chương chọn tư thế mới khéo lắm sao, Không Lập Thanh vừa vận bị ép đứng kẹp giữa hai chân anh, đám râu ngắn mọc tua tủa ở cằm cùng với bọt kem bị dao cạo sạch từng đường, hơi thở vô tình hòa cùng hơi thở của anh khiến Không Lập Thanh bất giác mất tự chủ, thở hổn hển. Dao cạo theo tay cô đang lượn vòng xuống vòng dưới, Chu Diệp Chương lại đột nhiên nâng cằm lên, ánh mắt Không Lập Thanh đang di chuyển không chủ ý bỗng nhiên đối diện với ánh nhìn của Chu Diệp Chương, đôi con ngươi đen lay lắt chăm chăm hướng vào mình, ánh mắt như thiêu như đốt, Không Lập Thanh vì thế khẽ run tay, một vết máu đỏ xuất hiện ngay trước mắt.

Không Lập Thanh choáng váng làm rơi cả dao cạo xuống đất, Chu Diệp Chương không nói gì, với tay lấy khăn tắm bịt lên vết thương.

“Em sợ tới đến vậy sao?” Không Lập Thanh vốn đang ngồi xổm trên đất nhặt dao cạo, nghe thấy Chu Diệp Chương hỏi thẳng như thế liền cảm thấy bao nhiêu dây thần kinh trong não bỗng chốc đứt hết, đờ đẫn đến nỗi chỉ muốn ngồi mãi đó không muốn đứng lên.

Chu Diệp Chương nhìn Không Lập Thanh ngồi mãi dưới nền nhà, cong lưng ôm gối, đầu cúi gằm, quay lưng lại phía anh, đáng vẻ yếu đuối đáng thương, anh liền bước lên hai bước, đứng trước mặt cô.

Phía trước xuất hiện đôi chân đàn ông, Không Lập Thanh càng co người lùi lại sau, thấp giọng hỏi: “Anh có thể tha cho tôi về nhà không?”

“Không được.” Chu Diệp Chương từ chối thẳng thừng.

Phòng tắm đèn đuốc sáng trưng nhưng không khí lại dần trở nên ngột ngạt. Lúc sau Chu Diệp Chương cúi xuống định đỡ Không Lập Thanh dậy, tay đưa ra còn chưa chạm tới, Không Lập Thanh đã bất ngờ tự đứng bật lên. Cô thẳng người, mắt cũng nhìn thẳng vào mắt anh, trong con ngươi đã không còn sợ hãi: “Tôi muốn về nhà!” Cô cao giọng lập lại yêu cầu lần nữa. Chuyện đến bước này, Không Lập Thanh cũng cảm nhận được người đàn ông kia sợ là đã thích cô, cô cũng hiểu một khi nam nữ thích nhau, người được thích luôn có chút ưu thế, cho nên cô đương nhiên không sợ anh nữa. Cô thực sự cảm thấy mệt mỏi, loại quan hệ nam nữ này, phải là đôi bên thích nhau mới thoải mái, đáng này cô quá biết bản thân không thích người đàn ông này.

Không Lập Thanh tự tin nhìn thẳng vào đôi mắt sáng của Chu Diệp Chương, Chu Diệp Chương cũng không ngại ngần nhìn lại, sau đó đột nhiên đưa tay ra chặn trước mắt cô: “Tôi không cho phép em rời đi.”

Thế giới trước mắt đột nhiên tối đen, Không Lập Thanh vẫn đứng như trời trồng, rất lâu sau bàn tay che mắt cô mới bỏ xuống, nhưng chỉ một giây sau, cả người cô bị kéo mạnh vào vòng tay anh. Cơ thể Chu Diệp Chương vững chãi, đầu mũi cô chạm vào vòm ngực anh, hơi thở đàn ông quen thuộc ngay lập tức tràn đầy khoang mũi, chỗ cơ thể sát nhau càng lúc càng nóng bừng: “Rồi một ngày em sẽ yêu tôi.” giọng nam trầm thì thầm bên tai, cùng lúc đó cô thấy người bỗng nhẹ bẫng, sau con chóng mặt, Không Lập Thanh mới hốt hoảng nhận ra mình đã bị Chu Diệp Chương bế lên.

Có một số mặt, Không Lập Thanh chậm hơn người khác, có những chuyện phải rất lâu sau cô mới hiểu rõ, hóa ra hành động vừa rồi của mình đã chạm tới tự tôn của người đàn ông, nhưng lúc này cô cũng không nghĩ được nhiều đến thế, mọi chuyện phát sinh quá nhanh. Lúc Chu Diệp Chương bế cô đặt lên giường, mắt cô sợ hãi mở to, cuối cùng cũng ý thức được chuyện mình thấp thòm sắp xảy ra.

Trong phòng ngủ, đèn đầu giường vẫn mờ, ánh sáng chính ở mức nhỏ, chỉ hắt ra vạt sáng mờ ảo lung linh, bóng lưng Chu Diệp Chương đổ xuống bên giường, mặt anh chìm trong bóng tối, lạnh lùng và nghiêm túc, đôi con ngươi đen thẳm, Không Lập Thanh không ngừng run rẩy.

Chu Diệp Chương động tác không quá dịu dàng nhưng lại rất kiên định. Quần áo trên người Không Lập Thanh dần bị cởi đi từng lớp cho đến lúc cơ thể trắng xanh hiện ra trong không khí. Không Lập Thanh toàn thân cứng đờ, ngay cả nghiêng người tránh đi cô cũng không dám, chỉ có thể ngửa mặt nhìn đi nơi khác, để mặc cơ thể không chút che đậy phơi ra trước mắt anh.

Mà Chu Diệp Chương động tác cũng không gấp gáp, ánh mắt trầm mặc từ đầu tới cuối đều dán trên mặt Không Lập Thanh, ánh nhìn sắc nhọn như kim. Bị vây hãm trong tầm mắt ấy khiến Không Lập Thanh ngay cả cử động ngón tay cũng không dám.

Chu Diệp Chương tự tay cởi áo choàng tắm, cơ thể đàn ông cường tráng bao trùm phía trên cô, khoảnh khắc cơ thể to lớn ấy phủ trên người, dường như tất cả bụi trần lắng đọng, nước mắt Không Lập Thanh cuối cùng không kìm giữ nổi, ào ạt trào lên.

Nước mắt Không Lập Thanh cứ thế chảy, từng giọt nóng hổi lăn khỏi khóe mi, Không Lập Thanh nhớ lại bao năm qua mình chưa từng đau lòng đến thế này. Cảm giác như cuộc sống gọt dũa cô bằng một con dao cùn mẻ chứ không sắc nhọn như hôm nay, tuy là có đau, nhưng là từ từ dũa gọt cho nên dù là toàn thân đầm máu thì nỗi đau vẫn có thể cảm nhận dần từng bước, khiến cô không nói lên lời và cũng chẳng biết phải nói thế nào, cuối cùng chỉ là thần kinh tê liệt. Nhưng hôm nay bất ngờ bị đâm đau thế này khiến cô trở tay không kịp, cảm giác như những tui nhục trong quá khứ đột nhiên bị khơi lên, đánh thẳng vào thần kinh mình. Cô thực sự không muốn rơi lệ, nhưng cơ thể lại không chịu sai khiến, những cảm xúc khó gọi tên trào lên khóe mắt lăn ra ngoài.

Không Lập Thanh khóc không thành tiếng, thậm chí ngay cả nước nở trong cổ họng cũng không có, sự thật chỉ cô biết, cô căng thẳng quá rồi, ngay cả tiếng khóc cũng bị đè nén nghẹn lại, cô thật sự không khóc ra nổi, có lẽ cái gọi là “đau chết lặng” chính là như thế này đây.

Chu Diệp Chương cơ thể to cao lực lưỡng, sức lực hơn người, Không Lập Thanh thân hình nhỏ bé bị bao phủ hoàn toàn trong vòng tay anh. Chu Diệp Chương cưỡng ép cô không chỉ dùng chân tay quần quýt mà mười ngón tay họ cũng phải đan khít vào nhau. Dưới ánh đèn mờ ảo, hai cơ thể trần trụi không gì che đậy, giao hòa mật thiết chẳng chút ngại ngùng, trận này Chu Diệp Chương mạnh mẽ đánh chiếm không chút kiêng nể.

Nước mắt ứa ra chưa kịp rơi xuống đã được đầu lưỡi cuốn lấy, Chu Diệp Chương lặp đi lặp lại hành động này không biết mệt, không biết bao lâu sau, cuối cùng cũng mệt mỏi, cuối cùng cũng không còn nước mắt chảy ra nữa.

Không Lập Thanh không khóc nữa, Chu Diệp Chương cuối cùng cũng đã có thể buông tha cho đôi mắt sưng đỏ, chuyển tới bên khóe miệng chậm rãi hôn lên môi cô. Anh dường như chẳng thấy khó chịu vì cô mím chặt môi, ung dung nhàn nhã mon trớn quanh đó cho tới khi cô phải đầu hàng hé miệng. Trong miệng cô đầu lưỡi anh lại càng được thể làm càn, nó tinh tế khám phá từng chiếc răng, từng nếp gấp, cứ thế môi lưỡi bị anh ép buộc dây dưa đến khi cô chịu thua mà thỏa hiệp.

Rồi đến cổ, ngực, hai cánh tay, hai bên eo và ngay cả đùi cô đều bị anh giống như dã thú cắn mút mạnh mẽ, lưu lại trên người cô vô số dấu tích. Ngay cả khu vực bí mật Chu Diệp Chương cũng không bỏ qua, mặc nhiên cúi xuống dùng môi lưỡi treu đùa, đau đớn nhưng khoái lạc, mạnh mẽ mà kích thích, cuối cùng Không Lập Thanh cũng không kìm được mà bật ra tiếng rên nhỏ.

Tiếng rên ấy của cô dường như đã thỏa mãn Chu Diệp Chương, anh nhòm người lên lần nữa, toàn thân trùm lên cơ thể Không Lập Thanh, dừng lại chăm chú nhìn cô một lúc rồi đột nhiên tiến vào.

Giống như là hoàn thành nghi thức chinh phục, Chu Diệp Chương động tác nhanh mạnh, đến mức gặp chướng ngại vật cũng không dừng lại, tiến vào sâu tới tận cùng, ánh mắt vẫn chăm chăm dán lên người Không Lập Thanh nằm phía dưới. Phía dưới dội lên cảm giác đau đớn như bị xé rách khiến Không Lập Thanh chỉ biết cứng đờ chịu trận. Mà Chu Diệp Chương án ngữ phía trên, sừng sững như ngọn núi cầm tù cô, Không Lập Thanh chỉ có thể khẽ quay cần cổ.

Ngửa mặt nhìn lên Chu Diệp Chương, khí chất mạnh mẽ áp đảo của anh bao trùm cô, khiến cô cứng người, cô đã hiểu, chút tinh thần phản kháng của cô trước người này chỉ là vô nghĩa, cuối cùng vẫn phải khuất phục, chấp nhận từ bỏ.

Nghi lễ cuối cùng cũng hoàn thành, cơ thể đàn ông không ngừng nhấp nhô, mắt vẫn chưa một phút thôi nhìn người bên dưới. Không Lập Thanh nương theo động tác của Chu Diệp Chương mà bị động phối hợp, tinh thần hoảng hốt, ánh mắt bị thương.

“Sau này vĩnh viễn không được nói ra đi.” Giọng Chu Diệp Chương khàn khàn, mang theo hơi thở dục.

“Ừm...” Không Lập Thanh tinh thần vẫn chưa hồi phục, đáp lại theo bản năng.

“Nếu em dám mang Vạn Tường bỏ trốn, anh sẽ cho bắt em về, chặt gãy chân em, ở bên cạnh nuôi em cả đời.” Giọng nói Chu Diệp Chương vẫn khàn, ánh mắt lạnh lùng, Không Lập Thanh biết anh nói thật, cô bắt lực nhắm mắt lại, run rẩy không nói lên lời.

Chu Diệp Chương tinh lực dồi dào quá sức tưởng tượng, kết thúc rồi vẫn không chịu rời khỏi cô, trước sau mạnh mẽ giam cầm cơ thể cô bên dưới, đợi thể lực phục hồi lại lần nữa xông lên công thành chiếm đất. Không Lập Thanh bị động tiếp nhận, cơ thể qua mấy bận gầy vò, da dẻ dính dấp, mệt mỏi vô cùng, cả người trước sau đều để lại vô vàn dấu tích, lần đầu chưa có kinh nghiệm, khó nói rõ cảm nhận, chỉ biết cuối cùng vẫn là cảm giác đau đớn thiêu đốt.

Mưa gió vẫn vũ cuối cùng đến tầng sáng mới ngừng. Chu Diệp Chương sau khi thỏa mãn đã ngã sang bên cạnh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, chân đạp đã sớm bị hất khỏi giường, hai người không mảnh vải che thân, chân tay ngang dọc nằm đó.

Không Lập Thanh gối đầu lên cánh tay Chu Diệp Chương, cơ thể không chút sức lực như không phải của mình, hạ thân đau nhức, lần đầu tiên với cô mà nói, chẳng thích thú gì. Phòng ngủ yên tĩnh, tràn ngập mùi hoan lạc, họ thậm chí còn không đóng cửa phòng, đèn ngoài hành lang vẫn sáng, rèm cửa khép hờ, bên ngoài ánh trắng sáng lạnh, lạnh như cồi lòng cô lúc này.

Bám vào giường lặng lẽ ngồi dậy, chiếc giường lớn giờ đã thành bãi chiến trường, nhàu nhĩ và loang lổ, hai đầu máu cờ đồng xu dây trên ga không hẳn nổi bật nhưng lại như chích thẳng vào mắt cô.

Lúc xuống giường, theo cử động dịch thể chảy dọc theo đùi khiến cô cảm thấy dơ bẩn lại có chút tà dâm, không thể nói rõ cảm giác.

Đèn phòng tắm vẫn sáng như cũ, dưới ánh đèn mọi thứ đều hiện lên rõ nét, đứng trước tấm gương lớn bằng cả bức tường, Không Lập Thanh tự ngắm mình, trên người khắp nơi là những dấu xanh tím, trước ngực sau lưng, trên đùi, dưới nách, cả những góc ngách bí mật cũng không tha, mà mặt cô cũng đỏ hồng, mắt môi sưng đỏ, nhìn rõ dấu vết hoan lạc. Chán nản ngồi bệt xuống nền nhà tắm, người đàn ông đó mạnh bạo như dã thú, dùng hình thức cảnh cáo đẫm máu, khiến cô phải hàng phục từ tinh thần tới thể xác.

Tắm rửa xong, vì quên mang áo ngủ, Không Lập Thanh lấy đại chiếc khăn tắm quấn quanh người rồi bước ra, thật không ngờ người đàn ông lúc trước còn ngủ say giờ đang ngồi dựa vào thành giường, chiếc chăn rơi trên đất giờ đã đắp trên người anh, ánh mắt nhìn cô không hề mang chút biểu hiện mệt mỏi hay buồn ngủ nào. Không Lập Thanh đứng nguyên đó nhìn về phía Chu Diệp Chương không di chuyển, hai người cách nhau nửa căn phòng, yên lặng nhìn nhau. Ánh mắt người đàn ông nhìn cô rất hiền hòa, không còn vẻ lạnh lùng áp chế như trước đây, ánh mắt Không Lập Thanh cũng không sợ hãi né tránh như trước, một loại cảm giác ấm áp lan truyền giữa hai người.

Như vậy một lát, Chu Diệp Chương hé phần chăn bên cạnh nói với cô: “Đến đây, ngủ một chút.”

Không Lập Thanh bước lại, nằm xuống gối đầu lên cánh tay Chu Diệp Chương, ngoan ngoãn đến ngạc nhiên. Cô quay lưng về phía anh, mắt nhìn ra ngoài trời, mặt không biểu cảm, cảm thấy bản thân cũng có chút thay đổi, cô biết mình đã hàng phục.

Trong chăn, cơ thể đàn ông lại dán sát vào người Không Lập Thanh, hai tay vòng trước ngực cô, cho dù chưa phô trương sức mạnh nhưng cô biết chớp mắt thôi là nó sẽ đổi thay khác hẳn. Một bàn tay mềm mại trước ngực cô, cuối cùng cũng gỡ xong nút thắt khăn tắm, kéo nó vứt xuống đất, bầu ngực non mềm vừa được giải phóng khỏi khăn lại ngay lập tức bị bàn tay ai đó nắm giữ. Chu Diệp Chương vùi đầu trên vai cô, nói từ phía sau, giọng nói hơi mơ màng lại có chút như mệnh lệnh: “Ngủ thôi.” Không Lập Thanh yên lặng nhắm mắt lại.

Đêm đó vậy mà cô lại ngủ một giấc an lành, không mộng mị, liền một mạch đến lúc tỉnh dậy thì trời đã sáng. Nằm nhìn lên trần nhà bất giác nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua. Năm phút qua đi Không Lập Thanh mới theo thói quen ngồi dậy, chiếc chăn đắp trên người theo cử động của cô trượt xuống, dấu tích da thịt vẫn như cũ, nhìn rất rõ, nhưng cơ thể cũng không còn cảm giác đau. Bên cạnh trống rỗng không có ai, từ phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, từ hành lang cũng truyền đến tiếng nói chuyện của Vạn Tường và di Thanh.

Không Lập Thanh ra khỏi giường, hôm nay là thứ Hai, cô phải đi làm, Không Vạn Tường cũng phải đi học.

Đi đến phòng thay đồ, toàn bộ quần áo giày mũ của mùa hè vốn treo ở đó đã được thu dọn hết, quá nửa không gian được treo đầy quần áo mới mua từ trung tâm thương mại ngày hôm kia. Lúc đầu Không Lập Thanh chỉ treo mấy bộ quần áo cô mang đến, chúng chiếm rất ít diện tích chỗ này. Cô nghĩ người nhìn đám quần áo mới được sắp xếp gọn gàng ngay ngắn một lúc, sau cùng đưa tay chọn một chiếc áo sơ mi cao cổ mới mua, cô biết đêm qua trong mình đã có thứ gì đó bị phá vỡ.

Áo sơ mi cao cổ có nhiều tầng ren xếp chồng, áo len cổ chữ V màu xám nhạt, một chiếc quần bò bó cùng màu áo len, giày cao gót nhưng vintage, tất cả đều mang phong cách đơn giản, nhưng vì toàn là hàng hiệu nên cũng mang đến cho người mặc một kiểu khí chất khác. Trong gương là một cô gái khác hẳn trước đây, gương mặt mờ nhạt khiến người khác cảm thấy chưa xót. Đường nét hiện tại thoát nhợt vẫn là mờ nhạt nhưng lại mang chút lạnh lùng. Rất tốt, dấu vết trên cổ đều được che kín, Không Lập Thanh khẽ thốt thành câu. Cô chăm chú nhìn mình trong gương, cảm thấy hôm nay từ cơ thể đến nội tâm mình đều dần bị bào mòn.

Đúng lúc đang bồn chồn, trong gương phía sau lưng cô xuất hiện thêm một bóng hình người đàn ông nữa. Chu Diệp Chương người quấn khăn tắm chậm chậm bước vào đúng lúc cô vừa thay quần áo xong, anh chẳng nói chẳng rằng trước mặt cô thoải mái bỏ khăn tắm để mặc quần áo.

Trong phòng thay đồ lúc này hai người vẫn cùng yên lặng, không ai nói câu gì, chuyên tâm làm việc riêng. Chu Diệp Chương đứng sau lưng Không Lập Thanh cúi đầu cài cúc áo sơ mi, đột nhiên quay một vòng, đem cả vạt nhét vào tay cô.

Không Lập Thanh khẽ cúi đầu ngoan ngoãn nhận lấy chiếc cả vạt Chu Diệp Chương đưa, với tay dựng thẳng cổ áo của anh rồi kiễng chân luôn cả vạt vòng theo cổ áo. Tiếp xúc gần gũi với anh như vậy nhưng lần này hơi thở không còn hoảng loạn, nhịp tim cũng không gấp gáp như hôm qua, mới qua một đêm, không hiểu sao cô có nhiều biến đổi đến thế.

Không Lập Thanh chưa từng thất cả vạt cho ai, dành mô phỏng thao tác đeo khăn đỏ thườ nhỏ còn nhớ được, mới thất được một nửa bàn tay đã đột nhiên bị vỗ nhẹ một cái.

“Nhìn kỹ chút, chỉ dạy em một lần thôi đấy.” Chu Diệp Chương nắm lấy cả vạt, cố ý thao tác thật chậm, bàn tay to khéo léo lên xuống thất mở, Không Lập Thanh ngẩng đầu, nghiêm túc theo dõi động tác của anh.

Chu Diệp Chương thất cả vạt xong, Không Lập Thanh đưa tay chỉnh lại giúp anh một lần nữa. Anh khẽ ngẩng đầu phối hợp với cô, biểu cảm rất thư thái, tinh thần dường như cũng không tồi.

Không Lập Thanh chỉnh lại cả vạt xong, Chu Diệp Chương lại đưa một tay ra trước, Không Lập Thanh hiểu ý, cài cúc tay áo cho anh. Hai người đứng gần như sát nhau, Chu Diệp Chương từ đầu đến cuối đều cúi nhìn Không Lập Thanh, ánh mắt long lanh. Không Lập Thanh hàng mi cong rù dài, nét mặt hiền hòa.

“Anh đã sắp xếp một xe chuyên môn đưa đón em, Vạn Tường từ nay giao cho đi Thanh chăm sóc thêm. Em cũng nên lỏng tay để cuộc sống của con có thêm nhiều người hơn, nếu chỉ biết có mẹ, cũng không phải là chuyện tốt với nó.” Chu Diệp Chương dùng ngữ khí thương lượng tùy ý nói với Không Lập Thanh mấy câu.

Không Lập Thanh cúi đầu suy nghĩ một lát rồi khẽ trả lời: “Có xe đưa đón sợ đồng nghiệp dị nghị.” Cô không phản đối chuyện cho Vạn Tường gần gũi những người khác, nhiều người quan tâm sẽ tốt hơn cho thằng bé, nhưng bình thường cô đã quen làm người kín tiếng, rất sợ bị người khác chú ý, cô biết chuyện hàng ngày có xe sang đưa đón đi làm sớm muộn cũng sẽ tạo nên những tin đồn không hay.

Một bàn tay to phủ xuống đầu cô, Chu Diệp Chương tự nhiên vò mái tóc ngắn thẳng nếp của cô một hồi, làm nó rối tung: “Có quan hệ gì? Sao em phải để ý như thế?”

Không Lập Thanh lại cúi đầu trầm mặc, Chu Diệp Chương đột nhiên dùng hai tay xoay mặt cô lại, nhìn thẳng vào mắt cô: “Em hãy nhớ, từ nay về sau phải sống cho thoải mái, nếu có người dám bắt nạt em, em muốn đáp trả thế nào cũng được, giết người phóng hỏa anh đều giúp em, quan trọng là em muốn gì thì phải nói ra, hiểu không?”

Không Lập Thanh đối diện với ánh mắt lấp lánh của Chu Diệp Chương, rất mê hoặc. Chu Diệp Chương mặt mày tươi tỉnh, khẽ vỗ vai cô trên: “Từ nay đi đứng phải thẳng lưng, sau này còn thấy em khom người, anh sẽ bắt em đeo đai lưng.”

Không Lập Thanh cúi đầu, lí nhí: “Quen rồi, không để ý là lại quên mất.”

Chu Diệp Chương trả lời thoải mái: “Không có ý ép buộc em, nếu em muốn thay đổi thì tự điều chỉnh dần dần, thoải mái là được, có vài thứ, đợi có thời gian, anh sẽ tìm người về dạy cho em” Chu Diệp Chương nói xong, cũng không nghĩ lãng phí thời gian, tùy tiện nói thêm một câu: “Đi xuống nhà ăn sáng thôi, không còn sớm nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Kể từ ngày gặp nhau, đây là lần đầu tiên hai người sánh vai cùng đi xuống dưới nhà. Cho dù họ không quá thân mật, không nắm tay, giữa hai người vẫn để một khoảng trống nhưng hai người lớn ngồi trong phòng khách dưới lầu dường như đều nhận ra quan hệ giữa bọn họ đã có thay đổi. Không Lập Thanh nhạy cảm phát hiện ánh mắt A Thần nhìn mình có vẻ nheo lại, còn đi Thanh cũng nhìn cô cười, nụ cười triu mến hơn bình thường mấy lần.

Không Lập Thanh và Chu Diệp Chương xuống tới lầu đúng lúc đi Thanh dắt tay Không Vạn Tường đi ra ngoài. Không Vạn Tường nhìn thấy mẹ nhưng vẫn yên lặng đứng bên đi Thanh, vẫy vẫy bàn tay nhỏ hướng về phía cô: “Mẹ, con đi học đây, bye bye.”

Không Lập Thanh cũng quay về phía cậu bé, cười thật tươi: “Bye bye.” Xem chừng Vạn Tường thích ứng với cuộc sống và con người ở đây rất nhanh, cô cũng thấy yên tâm hơn nhiều.

Ăn sáng xong ba người lớn cùng rời khỏi nhà, dưới lầu quả nhiên đã có sẵn một chiếc xe đời Không Lập Thanh, chính là chiếc BMW màu đen bọn họ cùng ngồi đi mua sắm hôm đó. Chu Diệp Chương từ lúc ra khỏi nhà mặt mũi lại có phần lạnh lùng như cũ, mở cửa xe giúp Không Lập Thanh, đợi cô ngồi vào xong mới cúi xuống nói với cô một câu: “Đi đường chú ý cẩn thận.” Sau đó đóng cửa xe lại và đi về phía chiếc Cadillac.

Ngồi ở ghế sau nhìn quang cảnh đường phố vụt qua trước mắt, nhiều năm sau Không Lập Thanh vẫn nhớ rõ tâm trạng mình lúc ấy. Đó là loại cảm giác trong hoảng hốt có chút thiếu chân thực, tất cả xảy đến quá nhanh, quá mạnh, cảm quan bị đánh vào quá sâu, nội tâm lại vẫn trống hoác như cũ.

Còn cách bệnh viện hai dãy phố nữa, Không Lập Thanh liền nói tài xế dừng xe lại, anh ta có vẻ rất khó xử, chỉ biết lắp bắp: “Cô Không...”

“Không sao đâu, anh đi luôn đi, tôi muốn đi bộ, hôm nay trời rất đẹp.” Không Lập Thanh bất chấp phản ứng của tài xế, vừa lạnh lùng vừa cố chấp, thẳng tay mở cửa xe bước xuống. Người tài xế bất lực chỉ còn biết nhìn theo bóng cô đi xa dần, không dám cùng cô tranh cãi nữa.

Buổi sáng mùa thu, không khí trong lành, mặt trời mới ló dạng trải khắp nhân gian ánh nắng vàng ấm áp, Không Lập Thanh khoan thai thả bước, bên đường đâu cũng là cảnh phố phường phồn hoa, người đi đường phần lớn vội vã cúi đầu bước đi cho kịp giờ làm, mấy quầy bán đồ ăn sáng nhộn nhịp mở đầu cho một ngày kinh doanh mới, trong khung cảnh náo nhiệt có thể cảm nhận rõ hơi thở cuộc sống.

Bước đi trong gió mát, nội tâm Không Lập Thanh cảm thấy khoảnh khắc này mình thực sự tự do. Hai ngày vừa rồi cô đã trải qua quá nhiều chuyện, tâm trạng phức tạp, lúc này có thời gian cô mới có thể tĩnh tâm suy nghĩ một chút.

Nửa cuộc đời đã sống Không Lập Thanh chưa từng được ai thật lòng quan tâm chăm sóc. Kinh qua cuộc sống bị giày vò dẫn đến cô luôn phản ứng chậm hơn biến cố nửa bước, nhưng cho dù có chậm hiểu như vậy cô vẫn có thể nhận biết người đàn ông tên Chu Diệp Chương kia ít nhất cũng thích mình. Nhưng bối cảnh sống người đó phức tạp đến như vậy, chẳng hiểu sau này cuộc sống của cô sẽ bị anh đẩy trôi dạt đến đâu, cô không tưởng tượng nổi, chính vì vậy cô cảm thấy hoảng sợ. Bản thân cũng từng ôm ấp những mộng tưởng về tình yêu, nơi sâu thẳm con tim cô vẫn hằng ấp ủ một khát vọng ngọt ngào, đó phải là một người đàn ông hiền lành tốt bụng, không cần có quá nhiều tiền, chỉ cần có thể bỏ qua khuyết điểm của cô, không chê cô, yêu thương cô, quý mến Vạn Tường, khiến tinh thần cô thực sự thoải mái. Vậy mà bỗng nhiên cuộc đời cô lại xuất hiện một người đàn ông tên là Chu Diệp Chương, anh ta phá vỡ “cái kén” cô cuộn mình vào, sau đó cứ bám dính lấy cô, cho dù có làm cô đau đớn vậy đấy, cảm quan bị tác động mạnh mẽ như thế đấy, nhưng trong tâm trạng đau buồn lại hàm ẩn niềm vui. Bao nhiêu năm qua, từ khi có ý thức đến nay, mới có người nguyện cùng cô chia sẻ ngọt bùi, cho dù là một người như vậy đi chăng nữa, ánh lệ dần dần dâng lên trong khóe mắt Không Lập Thanh.

Đường phố đầu thu, giữa đám đông hối hả, một người phụ nữ quần áo hàng hiệu đứng ngầy ở đó, mắt rung rung nhưng miệng lại mỉm cười.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Cuộc sống của Không Lập Thanh từ đây chuyển sang bước ngoặt mới, tài xế ngày nào cũng đưa đón cô đi làm, qua một thời gian dài, cuối cùng cũng bị các đồng nghiệp để ý biết được.

Từ khi Không Lập Thanh đến làm ở bệnh viện này cũng không có đồng nghiệp nào biết hoàn cảnh của cô. Dù công tác đã lâu nhưng cô không hề kết giao với ai. Đột rồi có tin đồn, làm người ai không có bản tính tò mò, nên không lâu sau, trong bệnh viện, người biết cô không ít. Hàng ngày gặp mặt các y bác sĩ trong bệnh viện, đặc biệt là những y bác sĩ cùng làm ở khoa sản, cô đều cảm thấy họ đang đưa mắt nhìn trộm mình đầy tò mò. Những lúc như vậy cô thường làm mặt lạnh, tỏ ra không quan tâm, làm ngơ mà đi qua, chỉ có cảm xúc bên trong đã bắt đầu biến đổi. Trước đây mỗi khi bị người khác chú ý, cho dù bên ngoài luôn cố làm vẻ không quan tâm thì trong lòng vẫn thấy căng thẳng. Mà bây giờ lại bình tĩnh hơn nhiều, kiểu như cảm xúc tê liệt, chỉ ít cũng không còn hoảng sợ.

Không Lập Thanh không biết là, trong lúc mình đối phó với những người nhìn trộm, dáng đi không tự giác luôn ngẩng đầu nâng cằm, thẳng lưng ưỡn ngực, khiến người nhìn vào có cảm nhận cô thanh cao mà lạnh lùng. Cùng là vẻ mặt lạnh lùng nhưng không còn vẻ lạnh lùng bất lực ngày trước, bây giờ vẻ lạnh lùng đó mang theo sự sắc sảo khó tin. Bằng hành động thực tế Chu Diệp Chương đã giúp cô dần dần thay đổi từ trong ra ngoài.

Không Lập Thanh trời sinh tính cách cô độc, thành ra xưa nay cả ngày mặt mũi lạnh lùng, tới khi có người bắt đầu chú ý, cho dù rất muốn gần gũi cô, nhưng mỗi lần có ý định kết giao đều bị bộ mặt lạnh nhạt của cô làm cho chùn bước. Vì vậy nên có lúc cô rất gây chú ý nhưng cuối cùng vẫn chẳng cùng ai thân thiết, rốt cục ngày tháng vẫn bình thản trôi đi như cũ.

Chu Diệp Chương lần này đến thành phố B cũng đã hơn nửa tháng, sau lần kịch liệt chinh phục và cũng bị chinh phục đến tận cùng đó, họ trở lại trạng thái bình thường. Hai người cùng có công việc riêng, hàng ngày gặp nhau ở nhà cũng ít giao lưu, trên giường Chu Diệp Chương cũng không còn điên cuồng như lần đó nữa mà luôn là từng bước hướng dẫn, từ từ lôi kéo cô nhập cuộc, chậm rãi hành động để đợi cơ thể cô cùng tận hưởng khoái lạc. Đối với Không Lập Thanh mà nói, chỉ cần cô không quá khát khe thì quãng thời gian này cũng không quá buồn, dường như còn dễ chịu hơn trước đây.

Ngày tháng chậm chậm trôi đi, lúc này đã là cuối thu, thời tiết mỗi ngày một lạnh hơn, ban đêm thì thoáng nhiệt độ đột nhiên giảm liền mấy độ. Nhưng bất kể ngoài trời biến đổi thế nào thì trong phòng nhiệt độ luôn để ở mức ổn định, ấm áp dễ chịu, nhất là vào ban đêm. Không Lập Thanh mặc bộ đồ bằng lụa thoải mái dựa trên ghế quý phi đọc một cuốn sách y học dày cộp. Lốp lụa trơn mềm dán vào người, nhiệt độ phòng vừa phải, không nóng đến đổ mồ hôi cũng không lạnh run người, mọi thứ đều vô cùng thoải mái dễ chịu.

Không Lập Thanh tùy tiện giờ sách, đọc được vài trang sẽ ngẩng lên nhìn ra ngoài cửa sổ, sau khi chăm chú nhìn vào bầu trời tối đen một lúc, lại quay về vùi đầu vào trang sách, tâm trạng có vẻ bình thản lại dường như hơi hỗn loạn. Cô cảm thấy, lúc này mình đọc sách cho dù vẫn có thu hoạch nhưng rõ ràng không chuyên tâm được như trước đây, lòng cô đứng là vẫn còn bất an.

Tuần trước Chu Diệp Chương dẫn Không Vạn Tường đi đăng ký học Taekwondo, còn bắt A Thần hàng ngày đưa đón thằng bé. Như vậy gần như thời gian cả ngày Vạn Tường đều không ở cạnh Không Lập Thanh. Thật ra để khiến A Thần cam tâm tình nguyện chăm sóc cho Không Vạn Tường cũng phải trải qua một cơ duyên. Hôm đó sau khi Chu Diệp Chương đưa Không Vạn Tường đi ghi danh lớp Taekwondo về có nói với A Thần một câu: “Chuyện học võ phòng thân của Vạn Tường sau này giao cho cậu, cậu nhớ để mắt đến thằng bé, giúp nó học mấy đòn lợi hại.” Nói xong liền đẩy Vạn Tường vào lòng cậu ta, quay người đi luôn.

A Thần ngoài mặt không dám công khai phản đối sắp xếp của Chu Diệp Chương, nhưng trong lòng ám ức cả đêm. Đến hôm sau, nhà không còn ai mới vội vàng mò đến thư phòng của Chu Diệp Chương, từ cửa đi vào liền vòng vòng quanh chỗ anh mấy lần, cho đến khi anh không chịu được bị làm phiền mà ngẩng lên nhìn, cậu ta mới rên rỉ thông thiết: “Em không muốn chăm sóc trẻ con, em bận lắm, nếu anh không yên tâm thì tìm một tài xế tin cậy đưa đón Vạn Tường là được rồi, làm gì mà phải giao cho em?”

Chu Diệp Chương cau mày nhìn A Thần bao năm qua vẫn như đứa trẻ không chịu lớn, cũng chẳng bận tâm những lý lẽ dài dòng của cậu ta, nói thẳng luôn: “Năm đó lúc tôi nhận cậu về, có câu nào chê cậu phiền phức không? Lúc cậu còn chưa hiểu chuyện, những lần tôi phải đi sau thu dọn chiến trường cho cậu còn ít sao? Tôi ở bên cậu hàng ngày, dạy bảo cậu bao nhiêu năm như vậy, sao chuyện này còn phải nói lại, Vạn Tường chính là em trai cậu, cậu đã hiểu chưa?” Chu Diệp Chương dạy bảo A Thần một tràng dài, lúc nói đến câu cuối cùng đã có vẻ bức dọc.

A Thần bị hai chữ “em trai” đó làm cho chấn động, chết đứng tại chỗ quên cả phản ứng.

“Cậu phải nhớ, năm đó tôi dạy cậu những gì, cậu dạy lại cho Vạn Tường như thế, sau này thằng bé sẽ là người thân của cậu, tự mình suy nghĩ lại đi.” Chu Diệp Chương khẩu khí đã tương đối lạnh lùng, có vẻ sắp tức giận.

A Thần không sợ khí thế áp đảo của Chu Diệp Chương, nhưng lại thực sự bị hai chữ “người thân” một lần nữa làm cho chết đứng. Cậu ta đứng đó suy nghĩ miên man một hồi, cuối cùng không nói gì, lặng lẽ đi ra.

Thấy A Thần đi ra, lòng Chu Diệp Chương thầm thở phào nhẹ nhõm, A Thần tên đầy đủ là Chu Mậu Thần, thực ra là cháu gọi Chu Diệp Chương bằng chú. Cậu bé này thân thế khá phức tạp, ông nội A Thần là bác ruột Chu Diệp Chương. Nhà họ Chu là dòng họ lớn, mấy chục năm trước đại lục có nội chiến, trước ngày chiến tranh, cả gia tộc chuyển đến Hồng Kông, sau đó ba thế hệ vất vả lăn lộn trên thương trường, trải qua không ít sóng gió. Mười mấy năm trước, nội bộ họ Chu có biến động, Chu Diệp Chương trong một đêm mất đi song thân, mà nhà A Thần không hiểu sao xảy ra hỏa hoạn, cha mẹ A Thần đều bị vùi trong biển lửa, còn cậu ta không hiểu sao mất tích.

Lúc đó Chu Diệp Chương chỉ hai mươi, còn A Thần mới sáu tuổi. Nhà họ Chu sau biến cố đó gần như bị xóa sổ, Chu Diệp Chương trải qua mấy năm nếm mật nằm gai cực khổ khôi phục cơ nghiệp tổ tông. Đợi khi họ Chu tạm ổn định đại cục, Chu Diệp Chương dốc toàn lực, cử người thân tín đi tìm A Thần lưu lạc. Tìm mấy năm liền đều không có kết quả, sau đó một lần ngẫu nhiên Chu Diệp Chương lại bắt gặp A Thần đi cùng một tên mafia người Ý. Lúc đó A Thần mười sáu tuổi, mất tích tròn mười năm.

Chu Diệp Chương ra giá cực cao để chuộc A Thần về, sau đó lại phát hiện A Thần không nhớ chút gì về quãng thời gian trước sáu tuổi, người thân bên cạnh cũng không nhận ra ai. Hơn nữa A Thần còn được huấn luyện đặc biệt để trở thành sát thủ, cơ thể giống như cỗ máy chiến đấu, không hiểu nhân tính thế thái, chỉ thích làm bạn với vũ khí, coi súng ống như đồ chơi. Lúc mới đưa A Thần về nhà họ Chu, chỉ cần có người hơi mạo phạm cậu ta, cậu ta liền có thể làm ra những chuyện giết người rửa hận; để cậu ta ra phố, chớp mắt là có thể gây tai nạn liên hoàn. Khi đó Chu Diệp Chương bị cậu ta làm cho đau đầu không ít, cuối cùng bất đắc dĩ phải để A Thần ở cạnh cả ngày. Những năm đó A Thần vừa như vệ sĩ lại vừa như con trai của Chu Diệp Chương, rèn giữa bao nhiêu năm, cậu ta mới dần dần nên người.

Đến giờ Chu Diệp Chương nhận thấy mấy năm trở lại đây, A Thần cho dù đã có tiến bộ nhưng tính tình vẫn ích kỷ như cũ, chỉ biết bản thân mình, đứng từ góc độ tâm lý học mà nói, nhân cách A Thần vẫn chưa hoàn thiện. Giao cho A Thần trông nom Vạn Tường là muốn giúp cậu ta người lớn hơn, bồi dưỡng tinh thần trách nhiệm, rõ ràng là chuyện tốt.

Những suy tính cho A Thần của Chu Diệp Chương đương nhiên Không Lập Thanh không hề biết. Cô chỉ phát hiện thấy trong một thời gian ngắn mà Vạn Tường đã có những thay đổi lớn, quan hệ giữa A Thần và Vạn Tường xem chừng có gì đó rất đặc biệt. Theo lý mà nói, A Thần lớn hơn Vạn Tường như thế, chỉ ít Vạn Tường cũng phải gọi cậu ta là anh, mà Không Vạn Tường đến đây không lâu cũng đã chủ động gọi Chu Diệp Chương là chú, lại rất lễ phép gọi di Thanh là bà nội, nhưng duy nhất với A Thần, Vạn Tường lại học theo Chu Diệp Chương, gọi “A Thần, A Thần” trông không như vậy. A Thần lại cũng không bận tâm, từ đầu đến giờ cứ mặc Vạn Tường gọi, chẳng nhắc nhở câu nào. Ở chung một chỗ tuy có lúc xích mích nhưng phần lớn thời gian A Thần và Vạn Tường đều “chung sống hòa bình”, điều này khiến Không Lập Thanh cảm thấy giữa hai người đó tồn tại một kiểu tình bạn kỳ lạ.

Kể từ khi Không Vạn Tường đi học Taekwondo, hàng ngày đều là A Thần giám sát từ đầu đến cuối, thậm chí sau khi tan học về nhà A Thần còn đánh ngã Vạn Tường mấy lần. Không Lập Thanh biết đó là A Thần kèm thêm cho Vạn Tường, mà Vạn Tường cũng rất phối hợp, cho dù là ngã bị thương cũng không tức giận hay gào khóc.

Những ngày gần đây, Không Vạn Tường cười nhiều hơn, hàng ngày cũng năng vận động, ăn uống cũng thêm hăng say, thế giới của cậu bé bây giờ không chỉ xoay quanh mình mẹ nữa. Thời gian Vạn Tường bên cạnh A Thần ngày càng dài, ở trường mẫu giáo cũng chơi thêm với nhiều bạn mới, thế giới của cậu bé dần dần mở rộng ra, cơ thể cũng phát triển tích cực. Không Lập Thanh biết, những thay đổi này của cậu bé, cô trước đây có cố gắng thế nào cũng không thể làm được, đó đều là Chu Diệp Chương quan tâm tới Vạn Tường mà lo lắng giúp cô. Cô cũng không biết sau hôm nay cuộc sống của hai mẹ con sẽ đi theo chiều hướng nào, nhưng cho đến bây giờ mọi việc đều tốt đẹp.

Không Lập Thanh ngồi trước cửa sổ đọc sách, cứ đọc xong hai trang lại ngẩng lên suy nghĩ một lát, thời gian cô ở đây trôi qua cũng thật nhanh. Đêm khuya, lúc Chu Diệp Chương quay về phòng ngủ, Không Lập Thanh ngẩng lên nhìn anh rồi lại cúi xuống đọc sách. Lúc anh đi vào cũng chỉ tranh thủ liếc cô một cái rồi cầm quần áo ngủ đi vào nhà tắm tắm gội. Hai người ngay cả chào hỏi cũng bỏ qua, bọn họ đều không phải kiểu người hướng ngoại, bình thường cũng ít nói chuyện.

Không Lập Thanh vào đúng giai đoạn hình thành tính cách lại gặp những trắc trở trong cuộc sống, nhiều năm bị đè nén, bất kể ban đầu tính cách có thể nào thì đến nay cũng bị thay đổi, hoàn cảnh đã định hình cô trở thành một người nội tâm cực kỳ yếu đuối. Mà những cô gái tâm hồn yếu đuối đều có tố chất trở thành mẹ hiền, vợ đảm. Ngày hôm đó tâm hồn và thể xác cô đều bị Chu Diệp Chương cưỡng chế, khiến cô chưa thể nói rằng yêu anh, nhưng cũng đã dành một khoảng trống đặc biệt trong trái tim để anh ngự trị. Không Lập Thanh cô là kiểu người không hoạt ngôn, có đôi khi chỉ một hành vi nhỏ nhỏ cũng đủ biểu đạt thái độ, từ đêm hôm đó cũng không biết tại sao, cô luôn đợi Chu Diệp Chương về phòng rồi mới đi ngủ.

Không Lập Thanh cũng mơ hồ biết công việc của Chu Diệp Chương rất bận, nhưng anh đi ngủ rất đúng giờ, thường thì trước mười hai giờ đêm sẽ ngừng làm việc để nghỉ ngơi, Không Lập Thanh bình thường cũng đến tầm đó mới đi ngủ. Thời gian biểu của hai người thành ra vừa hay suýt soát, có gì đó dường như cố tình lại dường như là vô ý, nhìn chung mặc dù có chênh lệch một chút nhưng gần đây luôn là cô đợi anh rồi đi ngủ cùng.

Chu Diệp Chương từ phòng tắm đi đến bên giường, Không Lập Thanh cũng bỏ quyển sách trong tay xuống tiến đến, hai người không ai nói gì, mỗi người một bên leo lên giường, kéo chăn ra đồng thời nằm xuống, động tác phối hợp ăn ý như thể đã là vợ chồng nhiều năm, khó nói rõ cảm nhận.

Chu Diệp Chương chủ động nhận nhiệm vụ tắt đèn, trong bóng tối Không Lập Thanh thả lỏng cơ thể im lặng chờ đợi, quả nhiên chỉ một lát sau, vài tiếng loạt xoạt vang lên, cơ thể ấm áp tiến lại gần, cô khẽ nhấc đầu, một cánh tay Chu Diệp Chương luôn qua để cô gối lên, cũng tự điều chỉnh tư thế để cô có thể nằm thoải mái nhất. Mấy ngày gần đây, động tác này hai người đã phối hợp đến ăn ý.

“Em uống thuốc tránh thai à?” Trong bóng tối giọng đàn ông đột nhiên cất lên, nghe ra ngữ điệu bình thường, không biểu lộ cảm xúc gì.

Không Lập Thanh hơi cứng người, sau đó lập tức thả lỏng, cô biết vì thuốc tránh thai hàng ngày mình để trong tủ đồ nhà tắm đã bị Chu Diệp Chương nhìn thấy, căn bản cô cũng không định giấu diếm, cho nên nhẹ nhàng “ừm” một tiếng thừa nhận.

Không gian lại rơi vào im lặng, đã khá lâu vẫn chưa thấy Chu Diệp Chương nói gì thêm, Không Lập Thanh nhạy cảm hiểu được bản khoăn của anh. Đêm dài yên tĩnh chỉ nghe tiếng đàn ông thở đều đều, lát sau bàn tay anh đặt lên vai cô, hai ngón tay xoa nhẹ nhẹ, Không Lập Thanh biết Chu Diệp Chương đang tự hỏi điều gì, cô yên lặng chờ đợi phản ứng của anh.

Hồi lâu sau ai ngờ kết quả nhận được là một câu nói chẳng liên quan gì: “Mai là thứ Bảy, nếu thời tiết đẹp chúng ta ra ngoài chơi nhé?”

“Vâng.” Không Lập Thanh thuận miệng đáp lại một câu. Chờ cô nói xong, anh xoay người, chân khẽ gác lên cô, tay ôm cô vào lòng, giọng nghèn nghẹn: “Ngủ thôi.” Không gian lại chìm vào im lặng, Không Lập Thanh bình thần nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, thời tiết rất đẹp, Chu Diệp Chương, Không Lập Thanh lại thêm A Thần và Vạn Tường ăn sáng xong bèn nhanh chóng xuất phát. Xe chạy thẳng một mạch hướng ra phía ngoại ô, hơn một tiếng sau, chạy quá nửa thành phố, cuối cùng cũng dừng lại trước một đồng cỏ xanh bạt ngàn, không khí trong lành.

Xe dừng hẳn Không Lập Thanh mới biết đây hóa ra sân golf, bãi đỗ xe rộng rãi nhưng lại chỉ có mấy chiếc, xuống xe cũng chẳng thấy bóng dáng người nào, Chu Diệp Chương bước xuống cũng chẳng đợi ai, đi thẳng vào trong.

Không Lập Thanh chưa từng nhìn thấy sân golf, cô mới chỉ nhìn thấy chỗ tập chơi golf, đó là khi cô còn học trung học ở thành phố T, bên kia đường cái đối diện trường học có một sân tập. Trong ấn tượng của cô lúc đó, nơi đây bốn mùa đều bát ngát màu xanh, xung quanh là tường bao, bên trên vây lưới, ban đêm cũng thấp rất nhiều bóng đèn cao áp, ánh sáng hắt xuống cây lá rõ như ban ngày. Nơi ấy ngày đêm đều có những chiếc xe sang trọng ra vào, không nhìn rõ bóng người trong xe nhưng cô biết đó đều là những người thuộc đẳng cấp mà mình không thể nào với tới.

Đối với Không Lập Thanh mà nói, chơi golf luôn là một trong số những hoạt động mà cô ngưỡng vọng, cho nên khi tận mắt nhìn thấy một màu xanh trải dài mênh mông, cho dù không đến nổi sốc nhưng cũng sững sốt nhất thời không biết phải phản ứng thế nào.

Hôm nay trời nắng, Chu Diệp Chương đã có gậy chơi golf, lúc dừng ở quầy mua gậy cho Không Lập Thanh cũng nhân thể mua luôn cho cô một cặp kính râm. Cặp kính anh chọn là hàng hiệu, kiểu to bản che hết cả nửa khuôn mặt rất thịnh hành. Anh đeo thử cho Không Lập Thanh, sau đó còn nghiêng đầu xoay mặt cô từ phía để nhìn ngắm chán chê rồi trêu đùa: “Anh nhắc em, lần sau có thời gian rồi cũng nên đi dạo phố tự mình mua sắm ít phụ kiện hiệu không? Sao cứ phải để anh “đánh” em mới “động” như vậy? Mua sắm chẳng phải là sở thích của phụ nữ bọn em hay sao?” Có thể thấy lúc này tâm trạng anh rất tốt, Không Lập Thanh lại có vẻ ngại ngùng, nghiêng đầu tránh sang một bên coi như không nghe thấy. Chu Diệp Chương vui vẻ trêu đùa, không khí cũng thoải mái hơn nhiều, mọi người cũng thấy nhẹ nhõm.

Không Lập Thanh chắc chắn không định đánh golf, lúc đi tới sân, Chu Diệp Chương biết thế cũng không phí công kèm cặp, anh nhanh chóng tìm một chuyên gia xinh đẹp đến chỉ dạy cho cô mấy kỹ thuật đơn giản. Thu xếp xong bên bỏ mặc cô, bản thân dắt theo hai người một lớn một nhỏ đi sang bên cạnh.

Bọn họ không đi xe điện, đoàn người chia thành hai nhóm, bên này là Không Lập Thanh đang được huấn luyện viên cầm tay dạy từng động tác, bên kia là A Thần vào vai caddy[1] đang công túi gậy golf, Chu Diệp Chương tự tay dạy cho Không Vạn Tường. Thực ra Không Vạn Tường cũng mới cao hơn cây gậy golf một tí, thằng bé có thể học được gì, chẳng qua là du ngoạn hít thở không khí trong lành mà thôi. Chu Diệp Chương rõ ràng cũng là người tâm lý, anh chỉ cho Vạn Tường mấy thứ cơ bản, sau đó để thằng bé tự chơi. Vạn Tường được đi chơi thì rất vui sướng, không ngừng ríu rít bên cạnh họ.

[1] Caddy: Nhân viên kéo bao gậy trong sân golf.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Không Lập Thanh đánh bóng còn chưa được coi là đã nhập môn, vật vả cả nửa ngày mới hơi chạm đến “môn đạo”[2], đánh một gậy cũng chệch chaoạc hồi lâu mới trúng, nữ huấn luyện viên xinh đẹp vì đạo đức nghề nghiệp nên thái độ rất dễ thương, khuôn mặt luôn tươi cười. Không có Chu Diệp Chương bên cạnh theo dõi, Không Lập Thanh cảm thấy nắng vàng cỏ xanh nơi đây rất đẹp. Ra tay đánh một gậy trúng bóng, chắc chắn bóng chẳng thể trúng lỗ, nhưng chỉ cần có thể đánh bóng bay lên như vậy, cho dù chẳng biết sẽ bay đi đâu, Không Lập Thanh vẫn có cảm giác hài lòng.

[2] Môn đạo: Ý chỉ ngưỡng cửa nhập môn.

Nhóm Chu Diệp Chương, A Thần và Vạn Tường đứng cách cô vừa phải, không gần không xa, một bên từ từ tiến bước, một bên thoải mái chơi đùa, quá hai tiếng đồng hồ vẫn chưa đi xa là mấy.

Không Lập Thanh tập luyện mấy tiếng liền, cuối cùng cũng hơi quen tay, bắt đầu cảm thấy hứng thú với môn thể thao quý tộc này, cùng huấn luyện viên miệt mài luyện tập, rốt cuộc học được tư thế cầm gậy đánh bóng, ít nhất mỗi lần xoay người đánh, tỉ lệ trúng bóng cũng tăng lên đáng kể.

Chu Diệp Chương bận đề mắt tới Không Vạn Tường phía trước, cũng không thường xuyên quan sát Không Lập Thanh, chỉ thi thoảng nhìn lại phía cô một cái. Khi nào thấy cô bị tụt ở phía sau thì sẽ chậm rãi đợi cô. Bọn họ một trước một sau cùng với Vạn Tường không ngừng cười nói làm náo nhiệt cả nơi này.

Sân golf rộng ngút tầm mắt, nhưng đường đi lại rất yên tĩnh, không thấy ai khác ngoài bọn họ, đến gần trưa bỗng có một chiếc xe điện màu bạc từ xa chạy về phía này.

Không Lập Thanh lúc đầu chẳng để ý, cho đến khi nghe thấy tràng cười “ha ha” của một người đàn ông trung niên, cô mới dừng tay quay đầu nhìn lại.

Chiếc xe đi thẳng đến trước mặt Chu Diệp Chương mới dừng, một người đàn ông trung niên trên dưới bốn mươi tuổi từ trên xe bước xuống, người còn chưa tới nơi đã thấy mở miệng cười, đến gần sát Chu Diệp Chương liền giơ tay ra, bước thêm một bước thân mật bắt tay, lên giọng nói: “Ồi chà, hôm nay vô tình gặp được anh Chu ở đây thật là cơ duyên.”

Người tình ý nhìn một cái sẽ biết đây chính là kiểu cổ tình chào hỏi mới tìm đến, tất nhiên Chu Diệp Chương thừa sức nhìn ra chân tướng, tuy nhiên là người lịch duyệt, anh chẳng vạch trần, vui vẻ cùng người đàn ông trung niên đó bắt tay hỏi: “Chức vụ Lữ, ông khách sáo rồi.”

Không Lập Thanh nhìn thấy họ như vậy biết là Chu Diệp Chương gặp phải người quen. Mà nghe cách nói của Chu Diệp Chương thì người này hẳn phải là quan chức chính phủ, tìm đến chào hỏi như thế hai người họ hẳn phải có quen biết nhất định. Cùng xuống xe với chức vụ Lữ còn một người nữa, người đó đội mũ lưỡi trai, vì ngược sáng nên cô không nhìn rõ mặt anh ta, chỉ biết đó là một người đàn ông còn trẻ, thân hình cao gầy, trang phục xa xỉ.

Không Lập Thanh phỏng đoán đằng sau cuộc gặp gỡ “tình cờ” này hẳn phải là một câu chuyện phức tạp. Nhưng cô nghĩ dù là chuyện gì thì cũng chẳng liên quan đến mình, cho nên cũng chỉ nhìn một cái như vậy rồi lại cúi xuống tiếp tục chiến đấu với quả bóng dưới chân.

Đang kia chủ nhiệm Lữ đã bắt đầu hướng Chu Diệp Chương chú ý tới người thanh niên đi cùng, ông ta vẫn giữ nụ cười xã giao trên mặt, nghiêng mình để Chu Diệp Chương thấy người phía sau rồi lại cười híp mắt nói: “Anh Chu, xin giới thiệu một chút, đây là Lâm Bội, cậu ba nhà họ Lâm. Hiếm có dịp mọi người hội ngộ ở đây, tôi đứng ra làm cầu nối giới thiệu hai người làm quen một chút.”

Nói xong, chủ nhiệm Lữ lại quay về phía Lâm Bội giới thiệu tiếp: “Cậu ba, vị này là Chu Diệp Chương, anh Chu. Anh Chu mấy năm nay đầu tư vào thành phố B này rất nhiều. Hai người có thể chưa từng gặp mặt nhưng hẳn phải từng nghe đến quý danh của nhau.”

Người thanh niên tên Lâm Bội chủ động đưa tay ra trước, mặt nở nụ cười hoàn hảo: “Ngưỡng mộ đại danh anh Chu đã lâu, hôm nay may mắn được gặp mặt, rất hân hạnh.”

Chu Diệp Chương cùng Lâm Bội bắt tay, trong đầu anh suy nghĩ đang chạy lòng vòng, người này nếu chỉ đơn giản giới thiệu tên Lâm Bội, có lẽ anh cũng chẳng biết là ai, nhưng giới thiệu là cậu ba nhà họ Lâm thì lại khác, anh gần như lập tức có thể nhớ ra thông tin liên quan tới anh ta. Bởi vì Lâm Bội thì không quá nổi tiếng nhưng nhà họ Lâm lại gia thế khá lẫy lừng. Nhà họ Lâm có thể xếp là giới “quý tộc đỏ”^[3] của Trung Quốc, trước sau giải phóng trong nhà đã có vài vị tướng, thời đại mới người ta cũng không còn quá coi trọng khái niệm gia tộc nhưng gia đình Lâm Bội thực sự là một gia tộc rất có thế lực. Ông và bố của Lâm Bội đều là lãnh đạo cấp cao trên Trung Ương, hai anh trai Lâm Bội cũng là tướng tá cấp cao trong quân đội. Nhà họ Lâm chỉ có duy nhất Lâm Bội này làm kinh doanh, chỉ nghĩ qua cũng biết anh ta là nhân vật đặc biệt cỡ nào.

[3] Quý tộc từ thời cộng sản.

Lại nói thêm, nếu truy ngược về thời Mãn Thanh khi tổ phụ của họ cùng thế hệ, thì tổ tiên nhà họ Chu và nhà họ Lâm còn có quan hệ rất không bình thường. Tất nhiên đó không phải là mối quan hệ hữu hảo gì, mà bọn họ sớm đã có mối thù truyền kiếp. Thời gian đã lâu như thế, Chu Diệp Chương cũng chẳng biết rõ căn nguyên thực sự của câu chuyện ngày nào. Chẳng qua là năm năm trước, lúc Chu Diệp Chương quyết định quay về đại lục đầu tư kinh doanh, bà nội anh có gọi đến nói sơ qua. Chuyện có nhiều ẩn tình nhưng vì ông nội anh sớm đã qua đời, nhà họ Chu lại chuyển đến Hồng Kông từ ba đời nay, cho nên những gì bà nội anh biết cũng không nhiều, chủ yếu là nhắc nhở anh làm ăn phải có đề phòng cẩn thận. Mấy năm nay anh kinh doanh ở đại lục cũng chưa từng va chạm với nhà họ Lâm, công việc làm ăn cũng xuôi chèo mát mái, cho nên anh cũng không hiểu hôm nay tự nhiên Lâm Bội tìm tới anh rốt cuộc là có ý gì.

Chu Diệp Chương chỉ lục lại suy nghĩ trong chớp mắt, mặt không biến sắc, cũng tươi cười xã giao như Lâm Bội, nói năng cũng khách khí y chang: “Tôi cũng rất ngưỡng mộ anh, nghe đại danh đã lâu mà chưa có cơ hội diện kiến, hôm nay tình cờ gặp nhau ở đây, thật là vinh hạnh.”

Lâm Bội giữ tay Chu Diệp Chương rất lâu không buông, thái độ vô cùng thân mật: “Không dám, anh Chu đây còn lớn hơn tôi mấy tuổi, tôi mới thật là vinh hạnh.”

“Đó đó, mọi người tự nhiên một chút, không nên quá câu nệ.”

“Như vậy là tốt nhất, xem ra anh Chu là người dễ gần.”

Cả hai nhìn nhau cùng cười “ha ha”, người không biết có khi còn nhầm họ là bạn bè thân thiết.

Không Lập Thanh để ra một nửa tâm tư lắng nghe vở kịch đạo đức giả, sau đó chậm rãi vác gậy đi qua bọn họ. Đi liền mấy chục bước, cảm thấy đã cách bọn họ một đoạn, cô quay lại nhìn Chu Diệp Chương, dừng ở đó cố ý chờ anh đi đến.

Chu Diệp Chương cùng Lâm Bội nói chuyện nhưng mắt vẫn hướng về phía Không Lập Thanh, anh thấy Không Lập Thanh quay lại nhìn mình, liền kín đáo khẽ hất cằm, ngụ ý bảo cô đi trước.

Hai người đứng đối diện Chu Diệp Chương đương nhiên đầu phải là kiểu người không tinh tường, động tác của Chu Diệp Chương không lộ liễu nhưng ánh mắt lại khá rõ ràng. Hai người đó cùng quay nhìn về hướng Không Lập Thanh, vẫn là chủ nhiệm Lưu lên tiếng hỏi đầu tiên: “Vị đó là...” Chủ nhiệm Lưu hỏi câu như vậy thực ra cũng là bình thường, bởi lẽ rõ ràng Không Lập Thanh không giống với kiểu bình hoa di động mà đám đàn ông thành đạt thường mang theo bên mình. Khoan chưa nói chuyện trông Không Lập Thanh thế nào, chỉ nguyên thái độ của Chu Diệp Chương với cô cũng đủ khiến người ta tò mò. Bình thường đến đây đàn ông đều có thể mang theo phụ nữ để giải khuây, nhưng những cô gái đó đều phải thuộc dạng xinh đẹp hoạt bát và biết điều. Nếu là bạn gái của Chu Diệp Chương thì theo lý mà nói luôn phải theo sát anh ta, bọn họ trò chuyện lâu như vậy, cô ta theo phép lịch sự cũng phải đến chào hỏi một câu, thế mà hai người này lại mỗi người một ngả, cô gái đó cũng thờ ơ lạnh nhạt, chẳng bận tâm đến họ. Chủ nhiệm Lưu biết Chu Diệp Chương còn chưa kết hôn, Không Vạn Tường đi cùng Chu Diệp Chương vốn đã bị ông ta nhầm là họ hàng thân thích nên cũng không hỏi nữa, chỉ có thân phận của Không Lập Thanh là khiến ông ta tò mò.

Chu Diệp Chương rõ ràng muốn tránh cho Không Lập Thanh không phải đối mặt với hai người này, anh biết tính Không Lập Thanh, trước mắt có một số chuyện cô còn chưa ứng phó được, để cô thoải mái, Chu Diệp Chương cũng tùy tiện đối phó: “À, đó là nhà tôi, thường ngày được nuông chiều thành ra kiêu ngạo, không hiểu lễ nghĩa, xin các vị bỏ quá cho.”

Không Lập Thanh đang bước phía trước, phía sau truyền đến từ “nhà tôi” làm cô kinh ngạc đến nỗi tim đập chân run hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Hai chữ “nhà tôi” như viên đá ném xuống hồ sâu, cho dù động tĩnh không lớn nhưng rớt cuộc lại có thể khơi lên từng đợt sóng, Không Lập Thanh cảm thấy bản thân tâm tư rối loạn. Chút hứng thú chơi golf vừa xuất hiện đã biến mất không dấu vết, mỗi lần vung gậy đều lung tung lộn xộn, tâm huyết của huấn luyện viên và nỗ lực bản thân vừa rồi đều xem như triệt để phí hoài trong mỗi lần đánh trượt.

Cuối cùng Không Lập Thanh thật sự thấy mất hứng, liền nhờ huấn luyện viên gọi giúp một chiếc xe điện đưa cô về khu nghỉ ngơi.

Không xa khu nghỉ ngơi là quây lể tân ở đại sảnh, mặt đối diện là cửa kính cực lớn, bên ngoài là thảm cỏ xanh mướt, dưới ánh nắng cảnh quan càng tươi mát. Khu vực nghỉ ngơi chỉ có mình Không Lập Thanh là khách, cô gọi một ly nước quả, không muốn dùng những thứ có chất kích thích, ánh mắt nhìn ra ngoài vẫn điềm tĩnh nhưng trong lòng lại thấy có chút xót xa.

Tổ tiên truyền lại cho thế hệ cô bao nhiêu tinh hoa văn hóa trong việc lựa chọn từ ngữ, “nhà tôi” người xưa dùng để gọi vợ cả, vừa có vẻ thân mật lại vừa có vẻ tế nhị, hai chữ này cho người ta cảm giác ấm áp, được bảo vệ và được tôn trọng. Đem hai chữ này thẳm thì nhắc lại, Không Lập Thanh cảm thấy lòng khe khẽ đau.

Ngồi nghỉ ngơi đến cả nửa tiếng, cuối cùng cũng thấy đoàn người hiện ra trong tầm mắt, đi đầu là hai người đàn ông cao ngang nhau, nhàn tản bước, vừa đi vừa nói chuyện, tư thế hết sức thoải mái. Khi khuôn mặt quen thuộc lọt vào tầm mắt, Không Lập Thanh lập tức bị thu hút. Dường như đây là lần đầu tiên cô nhìn kỹ Chu Diệp Chương, hóa ra anh cao như vậy, vững chãi và trưởng thành, mặt mũi cương nghị, khí chất lạnh lùng, cô thốt nhiên nhận ra thực sự nhìn anh rất nổi bật.

Đoàn người chậm rãi tiến lại, Chu Diệp Chương và Lâm Bội sóng bước, vẫn vừa đi vừa nói. Chủ nhiệm Lưu đi bên cạnh Lâm Bội, nhưng dường như không tham gia câu chuyện với hai người kia. A Thần đi phía sau Chu Diệp Chương hai bước, lưng cũng Không Vạn Tường, Không Lập Thanh đoán Vạn Tường chạy nhảy cả buổi đã thấm mệt cho nên bày trò lười, quan hệ của cậu bé và A Thần dường như càng ngày càng tốt, mà A Thần dường như cũng càng ngày càng nuông chiều Vạn Tường.

Nhìn thấy bọn họ bước vào đại sảnh, Không Lập Thanh cũng đứng lên đi đến nhập hội, sau khi cô đến, chủ nhiệm Lưu và Lâm Bội đều lịch sự cười gật đầu chào cô. Không Lập Thanh cũng không chủ động lên tiếng chào hỏi họ, chỉ lịch sự cười đáp lại. Kính râm che kín nửa khuôn mặt, chút căng thẳng và tự ti trong mắt cô cũng theo đó được giấu kín.

Không Lập Thanh thái độ lạnh nhạt, hai người kia cũng không dám quá vô vấp, họ vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn mấy câu khen tặng làm quen, gặp thái độ xa cách của cô đành giữ lại trong lòng.

Không Lập Thanh cười lấy lệ với Lâm Bội và chủ nhiệm Lưu xong liền đi đến phía sau Chu Diệp Chương. Cô cố tình nép sau anh, tránh khỏi tầm mắt của hai người kia. Đối diện với những người không quen biết này, Không Lập Thanh cảm thấy lúng túng và căng thẳng. Chu Diệp Chương đứng vững như núi ở đó, dường như hiểu cô không thoải mái, cũng có ý tránh gió che mưa cho cô.

Không Lập Thanh đi đến phía sau Chu Diệp Chương bèn đưa tay muốn bế Vạn Tường trên lưng A Thần xuống, kết quả lại phát hiện thằng bé đã ngủ mất rồi, nó ngủ rất thoải mái, nước miếng chảy ướt cả một khoảng lưng A Thần.

Nhìn thấy Không Lập Thanh đưa tay ra, A Thần đang cõng Vạn Tường vội né đi, nói nhỏ: “Đừng đánh thức Vạn Tường, để cho nó ngủ.”

A Thần kiên quyết như vậy, Không Lập Thanh cũng không tranh cãi, đưa tay lau miệng cho Vạn Tường, khẽ nói: “Vạn Tường bơi đầy nước dãi lên áo cậu rồi.”

“Không sao, về nhà thay là được.” A Thần hạ thấp giọng, rõ ràng không quan tâm.

Mấy người phía sau nói nhỏ, mấy người đi trước vẫn tiếp tục chuyện trò, Không Lập Thanh lắng tai nghe ngóng, dường như họ vẫn tiếp tục chủ đề vừa rồi, nói đến thị trường chứng khoán Mỹ, thái độ trò chuyện thân mật, nhưng nội dung câu chuyện lại vô thường vô phạt.

Không Lập Thanh sau khi nhập đoàn với bọn họ được một lúc, hai người lạ cũng chẳng còn để ý đến cô, tiếp tục đi về phía cửa lớn. Không Lập Thanh

và A Thần cũng coi như tự nhiên theo bước phía sau.

Lúc chia tay, Lâm Bội lấy lý do hẹn gặp không bằng tình cờ, nhất định mời họ cùng ăn một bữa. Chu Diệp Chương làm vẻ lúng túng quay lại nhìn vào Vạn Tường vẫn hồn nhiên ngủ trên lưng A Thần, thuận lợi từ chối: “Hôm nay quả thật không may, chúng tôi còn phải đưa thằng bé về nhà ngủ trưa, trẻ con đang tuổi ăn tuổi lớn không nên thiếu ngủ. Hôm khác tôi xin đứng ra mời anh Lâm làm khách, ý anh thế nào?”

Từ chối hợp tình hợp lý như vậy, Lâm Bội cũng chẳng còn biết nói gì, lúc này lái xe của hai bên đều đã tới, Lâm Bội và chủ nhiệm Lưu khách sáo tiễn biệt.

Lâm Bội và Chu Diệp Chương chào nhau xong, thừa dịp Chu Diệp Chương và chủ nhiệm Lưu chia tay liền quay sang Không Lập Thanh, nhẹ giọng tay phải về phía cô: “Cô Không, vừa nhìn cô tôi đã biết cô là một phụ nữ hiền thực, thật ghen tỵ với anh Chu, hy vọng chúng ta có dịp gặp nhau nhiều hơn.”

Không Lập Thanh đứng bên cánh cửa xe đã mở, Lâm Bội đứng gần cô, anh ta rất cao, Không Lập Thanh gần như phải ngẩng đầu mới nhìn được vào mắt anh ta, cho tới lúc này cô mới thực sự chú ý tới con người này. Không Lập Thanh phát hiện hóa ra anh ta cũng vô cùng đẹp trai, không phải đẹp trai kiểu thư sinh như A Thần, ngũ quan của anh ta cũng cương nghị và rất mạnh mẽ, da mặt đẹp như thể được chăm sóc kỹ càng, khỏe miệng thường trực nét cười nhàn nhạt, ánh mắt linh hoạt, so với Chu Diệp Chương không kém chút nào.

Không Lập Thanh đặt tay mình vào tay anh ta, lòng bàn tay anh ta mịn màng, hơi ẩm ướt, cô cố tỏ ra lịch sự, tự tin, mặt tươi cười nói: “Anh quá khen rồi.”

Lâm Bội đợi cô nói xong mới thả tay cô ra, khôi phục khoảng cách ban đầu, cũng không nói gì thêm, chỉ cười và nhìn cô. Nụ cười của anh ta hướng về phía cô có vẻ rất lịch sự nhưng ánh mắt lại có vẻ treu ghẹo, tán tỉnh.

Kiểu ngạo và gian trá, đó là ấn tượng về Lâm Bội còn lưu lại trong Không Lập Thanh sau lần gặp đầu tiên.

Cả đám người đứng đó khách khí chào hỏi mãi mới xong, cuối cùng nhóm Không Lập Thanh cũng ngồi lên xe, khởi động và tăng tốc, hai người phía sau chỉ còn là hai bóng đen trong gương chiếu hậu, nụ cười trên mặt Chu Diệp Chương biến mất, dựa người vào ghế, mắt nhìn ra ngoài cửa xe, tay gõ nhịp trên cằm, đó là động tác thường thấy mỗi khi anh suy nghĩ.

Chu Diệp Chương vốn có khí chất lạnh lùng, mỗi khi không cười mặt càng nghiêm nghị. Không Lập Thanh bế Vạn Tường ngủ say ngồi im bên cạnh anh, không dám làm phiền, A Thần và tài xế ngồi ghế trước càng không dám lên tiếng, không khí trong xe nhất thời trầm lắng.

Lúc cách nhà nửa đoạn đường, Chu Diệp Chương bỗng nhiên sực tỉnh, anh quay sang nhìn Không Lập Thanh, thấy cô có vẻ ưỡn oải chán chường bèn giọng tay đón lấy Không Vạn Tường từ tay cô.

Chu Diệp Chương cho Vạn Tường nằm ngang trên đùi mình, cúi xuống nhìn khuôn mặt cậu bé rồi đột nhiên nói: “Anh chàng này có vẻ đang béo lên.”

Bên này chưa đợi Không Lập Thanh đáp lại, bên đó Không Vạn Tường đang lúc ngủ say lại bị ôm chặt, có lẽ muốn duỗi thẳng cánh tay ra cho thoải mái, cậu bé vung tay lên, Chu Diệp Chương đang cúi xuống lại không kịp đề phòng, bàn tay Không Vạn Tường đập mạnh vào mặt Chu Diệp Chương. Có lẽ do góc độ vừa phải, âm thanh vang lên khá rõ, Chu Diệp Chương khựng lại nửa giây, sau đó bật cười “ha ha” rất sáng khoái. Anh đưa tay nhéo má Không Vạn Tường, mắng yêu: “Cái thằng nhóc này.” Chu Diệp Chương cười khiến không khí trong xe đỡ căng thẳng hẳn, mọi người cùng cảm thấy nhẹ nhõm.

Suốt đoạn đường không ai nói gì, sau khi về nhà mọi người tự ý tản đi, ngày phải tiếp tục thế nào thì cứ để nó trôi đi như vậy.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Hôm sau là Chủ Nhật, thời tiết vẫn đẹp như hôm trước, Không Vạn Tường ngủ trưa dậy liền bị A Thần đưa đi luyện Taekwondo, di Thanh lau dọn xong cũng đã xuống lầu, Chu Diệp Chương ở trong thư phòng làm việc như thường lệ. Căn nhà yên tĩnh, phòng ngủ tầng hai đã kéo rèm lên, ánh mặt trời chiếu quá nửa phòng, Không Lập Thanh ôm quyển y học chuyên ngành ngồi trên ghế quý phi trước rèm cửa miệt mài nghiên cứu. Lòng cô không được tỉnh tại bằng mấy ngày trước đây, nhưng vẫn chăm chỉ đọc sách, cô cũng có dự định của riêng mình. Cho dù chưa biết sau này cuộc sống sẽ ra sao nhưng cô cũng hy vọng chăm chỉ nghiên cứu y thuật để nâng cao năng lực của bản thân, không để mình trở thành vật hy sinh cho người khác mỗi khi có biến nữa. Gần đây cô có nhiều thời gian rảnh hơn nên cũng muốn tranh thủ chuẩn bị, đợi đến tháng Năm sang năm tham gia kỳ sát hạch của bộ y tế, có thể trở thành bác sĩ chủ trị cũng rất tốt.

Khi con người chuyên tâm làm việc gì đó thời gian trôi qua rất nhanh, mặt trời vẫn di chuyển theo quỹ đạo vốn có, chậm chậm lướt qua người Không Lập Thanh, ánh sáng dần dần yếu đi, rất nhanh ánh hoàng hôn bao quanh người cô như một vầng hào quang, từ xa nhìn lại, một người phụ nữ đáng vẻ mong manh yên lặng ngồi trong ánh hoàng hôn khiến người ta có cảm giác đẹp đến lạ thường.

Không Lập Thanh chuyên tâm đọc sách, bàn chân lạnh đột nhiên truyền đến cảm giác ấm nóng, cô giật mình kinh ngạc, ngẩng đầu lên mới biết Chu Diệp Chương không biết từ lúc nào đã ngồi đối diện mình, đang cúi đầu trêu đùa đôi chân trần của cô.

Trong phòng ấm áp, Không Lập Thanh mặc đồ ngủ mỏng, chân lại không đi tất, Chu Diệp Chương không nói gì, cúi đầu nhìn đôi chân cô, ánh mắt có vẻ rất chăm chú, nhất thời không khí bình thường đã bị hành động của Chu Diệp Chương làm cho muôn phần mờ ám.

Chương 19

Ngón cái của Chu Diệp Chương đặt vào dưới lòng bàn chân Không Lập Thanh, trượt thẳng một đường từ gót đến đầu ngón chân, rồi lại giật lùi lại, ngón tay trượt qua trượt lại khiến Không Lập Thanh thấy nhột không chịu nổi, cô dùng sức thoát khỏi tay anh, thu chân lại.

Chu Diệp Chương nhìn bàn chân tránh khỏi tay mình, có vẻ không vui, ngã người nằm xuống bên cạnh Không Lập Thanh. Ghế quý phi dù rộng cũng không thể bằng chiếc giường king size, Chu Diệp Chương nằm xuống không gian nhỏ hẹp này bèn dính sát vào cô.

Không Lập Thanh ngồi dịch sang bên cạnh, Chu Diệp Chương ở phía sau thực ra cũng chỉ đủ chỗ nửa nằm nửa ngồi, một tay một chân còn thò cả ra ngoài. Anh quay sang nhìn Không Lập Thanh, nói bằng giọng: “Đau đầu quá.”

Thấy anh mệt thật, Không Lập Thanh tự giác đưa tay xoa bóp huyệt vị trên đầu cho anh, những động chạm thân mật khiến lòng người cũng dấy lên cảm giác ấm áp ngọt ngào, giữ bỏ được hết muộn phiền ra khỏi tâm trí.

Chu Diệp Chương khoan khoái nằm dài hưởng thụ sự chăm sóc của Không Lập Thanh, lời cũng thoải mái theo đó nói ra: “Lâm Bội hôm qua gặp, em cho là người thế nào?”

Không Lập Thanh dừng tay một chút, có cảm giác bối rối khi bỗng nhiên Chu Diệp Chương hỏi mình một câu như vậy. Cô là kiểu người mộc mạc, không biết nói dối, cho nên sau khi suy nghĩ một hồi, cô thành thật trả lời: “Cảm thấy không phải người tốt.”

Nghe cô trả lời như vậy, Chu Diệp Chương mở mắt nhìn cô, hỏi tiếp câu nữa: “Không tốt như thế nào?”

Không Lập Thanh thoáng ngập ngừng, lựa chọn từ ngữ cẩn thận rồi mới khẽ nói: “Cảm thấy ánh mắt anh ta gian trá, có vẻ là người nham hiểm.”

Chu Diệp Chương bật cười, tóm lấy bàn tay Không Lập Thanh trên đùi: “Ừm, em rất giỏi nhìn người.” Không Lập Thanh bị tóm tay cũng không phản đối, ngoan ngoãn mặc anh trên đùi.

Chu Diệp Chương vẫn bận với mấy ngón tay cô, nói tiếp: “Tối nay anh ta mời mình ăn cơm, mời đích danh anh và em, em nói xem chúng ta có nên đi?”

Không Lập Thanh cúi đầu tránh ánh mắt anh, khuôn mặt không rõ biểu cảm. Chu Diệp Chương quay lại ôm lấy cô rồi mới nói tiếp: “Gia đình Lâm Bội rất có thể lực, cả nhà anh ta trên dưới đều làm chính trị, chỉ có mình anh ta là doanh nhân, hôm qua anh ta lại chủ động tìm tới anh, nhìn qua cũng biết là có chuyện muốn thương lượng, có điều bị loại người như anh ta tìm gặp, hẳn chẳng phải chuyện hay, em nói xem, hôm nay anh ta mời chúng ta ăn cơm, có nên nhận lời?”

Không Lập Thanh chưa từng tìm hiểu cuộc sống bên ngoài của Chu Diệp Chương, cô cảm thấy đó là thế giới cô không nên biết, cũng không muốn bước vào. Chu Diệp Chương bỗng nhiên hỏi cô câu này, cô thực sự không rõ duyên cớ, nhưng vẫn suy nghĩ nghiêm túc rồi thẳng thắn nói quan điểm của mình: “Anh đã nói rõ gia thế anh ta hùng hậu như vậy, anh ta tìm đến anh, anh muốn tránh cũng khó thoát, chưa kể là cứ cố tránh anh ta có thể khiến chuyện bé xé ra to.”

Chu Diệp Chương yên lặng lắng nghe cô nói hết rồi đột nhiên đưa tay捏 mũi cô, mắng yêu: “Ừm, rất khá, phân tích thấu đáo, nhìn nhận rõ ràng, nhưng em vẫn chưa nói chúng ta rốt cục có nên đi hay không?”

Không Lập Thanh đỏ bừng mặt ngượng ngùng thì thầm: “Em cũng không biết.”

Chu Diệp Chương vỗ nhẹ vai cô, chậm rãi nói: “Bị loại người như thế làm phiền, trốn tránh cũng chẳng phải cách hay, em cũng biết, chỉ là em không muốn cùng anh đi gặp loại người phiền toái này, phải không?”

Không Lập Thanh cúi đầu không trả lời, cô không muốn giao thiệp với những người phức tạp kiểu đó lý do chỉ vì mình là kiểu người nhút nhát, tại sao Chu Diệp Chương lại hiểu nhầm thành như vậy?

Chu Diệp Chương phía sau vuốt nhẹ sống lưng cô, cả người Không Lập Thanh bỗng nhiên cứng đờ, một lát sau anh khẽ tựa vào vai cô, giọng nói thoải mái: “Từ trước tới nay anh chưa từng có một người bạn thật sự, anh không thể để em đi, giữ em ở bên anh, cho anh dựa vào là đủ rồi.”

Chu Diệp Chương nói rất nhẹ nhàng, góc nào đó trong trái tim Không Lập Thanh có cảm giác bị tan chảy, bất kể Chu Diệp Chương có ý gì với cô, nhưng cảm xúc trong câu nói này đều cho thấy sự chân thành, cô cho dù ghét ghê trong nhiều chuyện nhưng riêng việc nhìn nhận người khác có thật lòng hay không lại không hề ghét.

Chu Diệp Chương nhìn thì mạnh mẽ như vậy nhưng kỳ thực anh lại là người cô đơn, mà người mạnh mẽ như anh lại để cho cô thấy mình cô đơn, thật là kỳ lạ.

Cho dù là không cùng đẳng cấp nhưng cuộc sống lại chủ định để con người ta có thể có sự tương đồng trong một số tâm trạng và trải nghiệm. Không

Lập Thanh nửa đời trải bao nhiêu vất vả, cô đều phải một mình đương đầu, lòng cô bao nhiêu năm rồi vẫn hoang mang, cho nên cô không xa lạ với cảm giác cô đơn cùng cực, cô có thể thấu hiểu Chu Diệp Chương, chỉ ít là thấu hiểu cảm giác cô đơn của anh.

Chu Diệp Chương sau khi nói xong câu đó xong, im lặng nhắm mắt ôm chặt Không Lập Thanh, ánh hoàng hôn chiếu dài bóng hai người trên mặt đất, sau hồi lâu yên lặng, Không Lập Thanh khẽ nói: “Em đi cùng anh.”

Giây tiếp theo Không Lập Thanh bị ai đó xiết chặt, hai người cùng hiểu, Không Lập Thanh không chỉ vừa đơn giản nhận lời dự một bữa tiệc, mà Chu Diệp Chương cần cô đồng cam cộng khổ và cô đã đồng ý.

Qua vai Chu Diệp Chương, mắt Không Lập Thanh rơi xuống bóng hai người, gương mặt bình thản, đồng tử đen thẳm, ánh hoàng hôn đỏ rực mang cảm giác âm áp, trái tim cô như bị chạm tới điều gì, cảm thấy nặng nề.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Chương 5: Người khác không thể thay em đứng dậy

Mùa thu ở thành phố B này những khi trời không mưa, không khí rất khô hanh, hôm nay lại là một ngày thu mát mẻ hiếm thấy. Ánh chiều đã tắt, nơi phía Tây mặt trời đã thành một quả cầu lửa đỏ rực cuộn trong mây, sáng rực và chói mắt.

Nắng tắt nhưng đường chân trời vẫn tràn rắng đỏ, Không Lập Thanh mặc một bộ đầm đen đơn giản mà không kém phần tinh tế, chân đi giày cao gót cũng màu đen thoải mái sải bước trên thảm đỏ dẫn vào khách sạn. Đây là một nhà hàng hải sản nằm giữa trung tâm thành phố, toà nhà năm tầng diện tích không quá lớn nhưng giữa phố xá chật chội đông đúc thế này, xung quanh là cả rừng cao ốc, nó lại một mình một kiểu, chẳng cần phải tương tượng nhiều cũng hình dung được chủ nhân hẳn phải giàu có cỡ nào.

Người còn chưa bước đến, cánh cửa trước mặt đã được mở ra từ bên trong, dưới ánh đèn sáng rực là hai hàng mỹ nhân mặc sườn xám màu hồng, tất cả đang cúi người trong tư thế nghiêng bốn mươi lăm độ cực tiêu chuẩn: “Hoan nghênh quý khách!”, tiếng chào tiêu chuẩn vang lên bên tai, hình thức khoa trương theo đúng tinh thần phát huy tinh hoa văn hoá của người Trung Quốc hiện đại.

Không Lập Thanh mặt bình thản đi thẳng vào trong, Chu Diệp Chương đi bên cạnh dáng người cao lớn, mặt càng lạnh lùng, hai người sóng đôi cất bước, nhìn từ bên cạnh đều thấy cả hai rất xứng đôi.

Hành lang tầng cao nhất khách sạn vừa rộng vừa dài, đèn đuốc sáng trưng, tiếng chân bước trên thảm khe khẽ, đi qua hàng loạt cánh cửa bên hông, nữ phục vụ viên dẫn họ đến cánh cửa gỗ phía cuối hành lang, căn phòng có vị trí đặc biệt thế này, có lẽ là phòng cao cấp nhất.

Cánh cửa gỗ đen nặng nề dần dần hé mở, chậm chậm bước vào trong, Không Lập Thanh cảm thấy tâm trạng càng lúc càng căng thẳng. Cô biết hôm nay, khi mình bước chân qua cánh cửa đó đồng nghĩa với việc đã bước chân vào một thế giới phức tạp hơn, từng bước từng bước đang đi sẽ khiến cô đến gần những chuyện phức tạp hơn nhiều.

Chu Diệp Chương đi bên cạnh cô nhưng không quá sát, cô bước chậm, anh cũng theo đó bước chậm, hai cánh tay thì thoải mái vô tình chạm nhẹ vào nhau. Điều lạ là chỉ cần khẽ chạm như thế đã khiến Không Lập Thanh đủ thấy cảm giác an toàn. Không Lập Thanh hiểu, cô đã bắt đầu dựa dẫm vào người đàn ông này, có anh hậu thuẫn, cô hoàn toàn có thể chiến thắng bản tính nhút nhát của mình.

Không Lập Thanh chưa kịp suy nghĩ xong, hai cánh cửa trước mặt đã được mở ra từ bên trong. Phía sau cánh cửa, căn phòng sáng rực, chùm đèn pha lê khổng lồ treo lơ lửng trên trần, đây là căn phòng thiết kế theo hình bán nguyệt, đối diện với cửa chính là một cửa sổ sát đất bằng kính trong suốt hình cung, ngoài cửa sổ là cảnh thành phố muôn màu lúc lên đèn, ngôi ăn trong này có khác nào đang ở trên một quả cầu thủy tinh treo lơ lửng giữa không trung, quả thật là một căn phòng thượng hạng.

Không Lập Thanh và Chu Diệp Chương vì phải chờ A Thần từ lớp Taekwondo về nên xuất phát hơi muộn, đến nơi đã thấy ba người đợi trong phòng, ngoài Lâm Bội, chủ nhân bữa tiệc, còn có một đôi nam nữ trẻ tuổi.

A Thần chỉ đưa họ vào trong khách sạn rồi đợi bên ngoài hành lang phòng bao chứ không cùng vào dùng bữa. Không Lập Thanh chưa kịp tò mò xem cậu ta đứng ở đâu đã bị Chu Diệp Chương đẩy tới trước. Ba người bên trong thấy họ đi vào nhất tề đứng dậy đón khách, người bước lên đầu tiên là một người đàn ông khuôn mặt dữ tợn, anh ta rất cao, cũng rất cường tráng, động tác mạnh mẽ, khiến người khác cảm thấy rất đàn ông, anh ta bước tới trước mặt Chu Diệp Chương, chưa vội nói, mà đưa tay vỗ vai anh ra về thân thiết: “Lần này đến thành phố B cũng không báo cho tôi, phải qua người khác dẫn mới mới gặp được anh.”

Chu Diệp Chương dường như không chú ý tới anh ta, anh trước tiên quay sang nhắc Không Lập Thanh cởi áo khoác ngoài để anh đưa cho nhân viên phục vụ rồi mới quay lại thông thả đáp lời người đàn ông kia: “Đến đây mới nghỉ ngơi được có mấy ngày, lại quá bận lo chút chuyện riêng, vốn nghĩ đợi mấy ngày nữa thư thả sẽ tới gặp, không ngờ hôm nay anh Lâm lại cũng mời anh.”

Người đàn ông kia nghe Chu Diệp Chương giải thích xong, trong tích tắc ánh mắt đã chuyển sang nhìn Không Lập Thanh, ánh mắt anh ta vừa dò xét trắng trợn vừa có ý giễu cợt đùa bỡn khiến người khác khó chịu. Nhìn chán Không Lập Thanh anh ta liền quay sang cười tùm tùm trên Chu Diệp Chương: “Bạn việc riêng gì vậy? Nói tôi nghe thử xem sao.”

Chu Diệp Chương cũng cười, đặt tay lên vai Không Lập Thanh, đẩy cô lên trước, nói: “Xin giới thiệu với mọi người, Không Lập Thanh, em dâu anh, làm ở bệnh viện số ba trong thành phố, sau này có việc gì phiền anh chiếu cố một chút giúp tôi.” Nói xong lại đưa bên tay còn rồi chỉ sang người đàn ông: “Đây là Hạ Bác Đào, ông bạn đầu của anh. Anh ta miệng lưỡi độc địa, em không cần bận tâm.”

Khổng Lập Thanh cười rất tự nhiên, trong ấn tượng của cô, Chu Diệp Chương luôn là một người lạnh lùng nghiêm túc, vậy mà với người đàn ông này anh có thể trêu đùa như vậy, có thể thấy quan hệ hai người rất đặc biệt, cho nên cô cũng chủ động chào hỏi Hạ Bác Đào: “Anh Hạ, chào anh.”

Hạ Bác Đào chẳng bận tâm chuyện bị Chu Diệp Chương giới thiệu là đồ độc mồm độc miệng, anh ta cười tươi chìa tay ra bắt tay Khổng Lập Thanh, lúc bắt tay còn lắc lắc hai cái, cảm khái nói: “Thật không dễ, thật không dễ.”

Khổng Lập Thanh bị lấy ý cười của anh ta, cũng tươi cười cho dù không hiểu anh ta nói “không dễ dàng” là có ý gì, nhưng cảm giác đó là người tốt, lòng cô nhẹ nhõm hơn nhiều.

Bọn họ cười nói tự nhiên bên cạnh hai người yên lặng, Lâm Bội đứng bên cạnh cũng cười xã giao, Chu Diệp Chương vừa giới thiệu Khổng Lập Thanh rất trang trọng, khác hẳn lúc bị chủ nhiệm Lưu truy hỏi hôm qua chỉ đùa đùa nhận là “nhà tôi.” Do đó anh ta ngầm tranh thủ đánh giá vị trí của Hạ Bác Đào và Khổng Lập Thanh trong lòng Chu Diệp Chương.

Chu Diệp Chương nhân lúc Hạ Bác Đào nói chuyện với Khổng Lập Thanh bèn quay sang nói chuyện với Lâm Bội: “Lâm Bội, anh khách sáo quá, tôi đang muốn mời anh dùng bữa, ai ngờ lại bị anh nhanh hơn mời trước thế này.”

“Giống nhau cả, giống nhau cả, có thể mời được mọi người tới đây, bản thân tôi cũng thấy rất vinh hạnh.”

“Vây đấy, vây đấy.” Hai người cũng cười ha hả bắt tay nhau, cho dù là vui vẻ nhưng thái độ của Chu Diệp Chương với Lâm Bội và Hạ Bác Đào có phân biệt thân sơ rõ ràng, Khổng Lập Thanh đứng bên quan sát thấy, cẩn thận ghi nhớ.

Trong phòng còn có một cô gái, từ lúc họ đến cô ấy chưa lên tiếng, này giờ vẫn đứng bên cạnh Hạ Bác Đào, Khổng Lập Thanh đoán cô gái này đi cùng với anh ta.

Chu Diệp Chương chào hỏi hai người đàn ông xong liền quay sang cô gái đó: “Vương Diễm, lâu rồi không gặp, gần đây thế nào?”

Cô gái tên Vương Diễm, cao cao gầy gầy, ăn mặc theo phong cách phụ nữ thành đạt, nhìn bề ngoài cũng không còn quá trẻ. Lúc cô ấy đứng im không nói trông có vẻ rất sắc sảo, nhưng khi lên tiếng lại khiến người ta có cảm giác là một con người khác, trước khi nói cô ấy thậm chí còn làm bộ chun mũi, điệu bộ ngây thơ như một cô nàng đơn giản, Vương Diễm đáp lại câu hỏi của Chu Diệp Chương: “Cũng tạm thôi.”

Chu Diệp Chương lại trêu Vương Diễm: “Cô và Hạ Bác Đào khi nào thì tổ chức, tôi cũng muốn uống rượu mừng.”

Câu hỏi của Chu Diệp Chương rõ ràng chạm đến chuyện cảm kỷ của Vương Diễm, cô gái càng nhăn mày chun mũi, quay đi chỗ khác không trả lời anh.

Hạ Bác Đào bên cạnh quan sát thấy thế bèn vội vàng đi qua Khổng Lập Thanh đẩy vai Chu Diệp Chương ngồi vào chỗ, còn nói nhỏ với anh: “Đừng nói nữa, bắt trị rồi, anh xem chuyện này bản bao nhiêu năm nay cũng chẳng thể có bước tiến mới.”

Chu Diệp Chương vừa cười vừa trêu: “Khoan dung, khoan dung, anh tự nhận tội sẽ được hưởng khoan hồng.”

Hai người đàn ông bá vai bá cổ trò chuyện, giọng Hạ Bác Đào nhỏ hơn hẳn: “Anh biết không, tuần trước đưa cô ấy về nhà, làm chết con chim hoạ mi quý của ông nội, tí nữa thì khiến ông tức chết.”

Chu Diệp Chương cười ha ha mấy tiếng rồi không bình luận gì thêm.

Mọi người cũng theo chân hai người đàn ông ngồi vào bàn, ba người đàn ông lịch sự nhường nhau vị trí làm chủ mãi rồi mới chịu ngồi xuống. Khổng Lập Thanh ngồi bên cạnh Chu Diệp Chương, đối diện với Vương Diễm, hai người cười nhẹ chào nhau.

Đợi mọi người ngồi vào chỗ xong xuôi, đồ ăn bắt đầu được mang lên. Văn hoá mời khách của người Trung Quốc luôn không thể thiếu rượu, một khi rượu được mang lên, bản ăn tất nhiên biến thành vương quốc của đàn ông. Chu Diệp Chương và Lâm Bội trong lòng đều có toan tính, còn may Hạ Bác Đào ở giữa là người sôi nổi, anh ta khơi chuyện rất duyên khiến bản ăn nào nhiệt không dứt.

Hai người phụ nữ lại đều không phải loại giỏi ứng đối để có thể tham gia câu chuyện của đám đàn ông, trong lúc mấy người kia bàn chuyện trên trời dưới biển thì hai người phụ nữ yên lặng ngồi ăn. Nhà hàng hải sản đương nhiên hải sản phải là món chính. Trên bàn ăn lúc này nào vây cá mập, bào ngư, hải sâm... toàn những món ăn nhân gian khó tìm, đáng tiếc là ngồi trước đặc sản nhưng Khổng Lập Thanh chẳng thấy mặn mà, duy nhất có đĩa cua biển để ở giữa bàn khiến cô có chút hứng thú nhưng biết rõ ăn của tư thế khó coi nên cũng chẳng động đũa.

Ba người đàn ông ăn uống uống, miệng vẫn không ngừng nói chuyện, Chu Diệp Chương tranh thủ lúc câu chuyện ba người hơi ngừng, với tay lấy con cua trên bàn, vừa tiếp tục luận đàm vừa bóc cua.

Chu Diệp Chương được giáo dục theo lối quý tộc, những việc như ăn của đương nhiên tư thế tao nhã tự nhiên, Khổng Lập Thanh ăn uống nhỏ nhẹ, thì thoảng cũng ngẩng lên nhìn vào mắt anh, quan sát lý càng động tác của anh, đợi đến khi Chu Diệp Chương cho thịt cua vào cái bát nhỏ đẩy đến trước mặt, cô mới hiểu hoá ra anh đang hướng dẫn cho mình.

Hành động của hai người bên này đều rất ý nhị nhưng tất cả đều không lọt qua mắt Lâm Bội. Khi nhãn cầu chuyển động, thần sắc tăng lên mấy phần, khoe miệng cũng khẽ nhếch thành nụ cười không rõ ý vị.

Khai tiệc quá nửa tiếng, hai người phụ nữ sớm đã ăn no, hai cô cũng không uống rượu, câu chuyện ba người đàn ông nói các cô cũng chẳng hiểu mà tham gia, ăn no uống đủ rồi thì cũng chỉ biết ngồi nguyên đấy đợi, hai người ngồi đối diện, cùng nhìn vào mắt nhau vài lần, mỉm cười với nhau mấy bản.

Sau mấy lần trao đổi ánh mắt nụ cười vu vơ như vậy, Vương Diễm bỗng nhiên sáp lại chỗ Không Lập Thanh.

“Chán ngắt phải không?” Vương Diễm tự nhiên như thể họ rất thân, kéo ghế ngồi xuống cạnh Không Lập Thanh, hỏi thẳng chẳng e ngại gì.

“Ừm.” Không Lập Thanh khẽ cười gật đầu đồng ý, cô gái này rõ là người thẳng thắn, Không Lập Thanh cảm thấy thích cô ấy.

“Cô nói xem, ngày nào cũng ăn ăn uống uống, uống say rồi là chẳng biết trời trăng gì nữa, tự mình hành xác như vậy để làm gì chứ?” Vương Diễm cứ vậy lâm lâm, Không Lập Thanh không biết phải thể hiện thái độ thế nào, chỉ cười cười ứng phó lại.

Vương Diễm thấy Không Lập Thanh từ đầu đến cuối chỉ khẽ cười, trực giác mách bảo cô Không Lập Thanh là người có thể trò chuyện. Vương Diễm cũng tự cho là bản thân mình dẫn chuyện vòng vo tam quốc tới hai câu là quá đủ rồi, cuối cùng cũng quyết định tung ra câu hỏi chốt về chuyện mà cô thực sự quan tâm: “Hai người định kết hôn khi nào vậy?”

“Hả?” Không Lập Thanh vô cùng kinh ngạc, cô không hiểu tại sao Vương Diễm lại bỗng nhiên thẳng thừng hỏi mình một câu như thế. Thật ra Không Lập Thanh chưa biết, Vương Diễm này tuổi cũng đã lớn, nhìn bề ngoài cũng rõ là phụ nữ trưởng thành, nhưng bạn trai Vương Diễm từ đầu đến cuối lại không hề nhắc tới chuyện kết hôn, gần đây Vương Diễm chịu nhiều kích thích, cho nên cô ấy đối với hai chữ “kết hôn” thành ra tương đối miễn cảm, Chu Diệp Chương cũng là một người Vương Diễm đặc biệt quan tâm, vừa trước mặt cô anh giới thiệu Không Lập Thanh như vậy, cho rằng người thân sắp có chuyện mừng, trong lòng cũng hơi hụt hẫng, cho nên mới hỏi Không Lập Thanh câu ấy.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Không Lập Thanh bỗng nhiên bị Vương Diễm hỏi quả thật cũng không biết phải trả lời thế nào, phản ứng tự nhiên là “hả” một tiếng, sau đó càng thấy ánh mắt Vương Diễm thêm phần hiếu kỳ, động não nhiều lần cuối cùng thốt ra một câu: “Tôi không biết.” Không Lập Thanh chỉ có thể trả lời “tôi không biết”, chuyện kết hôn cô chưa từng nghĩ qua, chứ đừng nói là kết hôn với Chu Diệp Chương. Chuyện ấy cũng không phải chuyện Không Lập Thanh có thể nói, có thể bàn đến. Hiện tại nói trắng ra cô cũng chỉ là nhân tình được Chu Diệp Chương bao nuôi, cho dù là cô có không nguyện ý thì hoàn cảnh vẫn thế, thân phận vẫn vậy mà thôi.

“Hả?” Lần này đến lượt Vương Diễm kinh ngạc. “Hai người không phải loại quan hệ đó sao?”

Vương Diễm không nói toẹt ra nhưng Không Lập Thanh biết “loại quan hệ đó” mà Vương Diễm nói rốt cuộc là loại quan hệ gì. Không Lập Thanh khẽ lắc đầu, khuôn mặt trước sau vẫn nở nụ cười: “Không phải.”

Không Lập Thanh không ngờ câu nói này của cô khiến mặt Vương Diễm đổi sắc nhanh hơn cả người ta lật sách, ngay lập tức khuôn mặt Vương Diễm biến thành giận dữ, bỗng nhiên đập bàn mà quát: “Bọn đàn ông đều bại hoại con bà nó rồi.”

Không Lập Thanh chấn kinh mà ba người đàn ông bên cạnh cũng bị tiếng quát của Vương Diễm làm cho kinh động. Không khí lặng đi một lúc, một kiểu yên lặng khó nói thành lời, sau phút yên lặng đó, Hạ Bắc Đào ngồi giữa hai người đàn ông cũng gào lên: “Vương Diễm, con nhóc cô lại làm cái trò gì thế?”

Chuyện chuyển biến trong chớp mắt, người vừa xong mặt còn hầm hầm giận dữ là Vương Diễm lúc này lại hoàn toàn mất khí thế, cô rụt rè thu tay về, cúi gằm ngồi yên, không dám ho he gì.

Không khí căng thẳng chốc lát, sau đó bị Chu Diệp Chương khơi chuyện lấp đi, bên đó đám đàn ông lại tiếp tục tán hươu tán vượn, bên này Vương Diễm vô cùng ủ rũ.

Không Lập Thanh nhìn Vương Diễm thất trận quay về ngồi xụi lơ bên cạnh, cô cuối cùng cũng nhìn ra, Vương Diễm này thật ra vẫn còn là một cô nàng ngốc nghếch. Trên đời có một kiểu người, tâm tư đơn giản, cho dù có lớn đến bao nhiêu cũng không thêm hiểu một số quy tắc, dám nói dám làm, sống ở đời thường xuyên vấp vấp đến sứt đầu mẻ trán mà vẫn không chừa, có khả năng đây là một căn bệnh. Do vậy kiểu người như Vương Diễm kỳ thực là kiểu con gái quá ngây thơ, cho dù thường xuyên gây rắc rối cho những người bên cạnh, nhưng nếu hiểu đúng có ấy, sẽ cảm thấy cô ấy rất đáng yêu.

Không Lập Thanh có ý giải vây cho Vương Diễm, bèn nhỏ giọng rù rê: “Tôi muốn vào nhà vệ sinh, cô đi cùng không?”

Vương Diễm đương nhiên cũng đang cố tìm cách trốn khỏi đây một lúc, nhanh chóng đứng dậy đi cùng Không Lập Thanh.

Ra khỏi phòng, Không Lập Thanh nhìn thấy A Thần yên lặng đứng ngoài hành lang. Không Lập Thanh căn bản muốn đến hỏi han cậu ta mấy câu, nhưng cậu ta rõ ràng làm mặt lạnh khiến cô phải từ bỏ ý định. Trên đường đi vào nhà vệ sinh, Không Lập Thanh yên lặng suy nghĩ, cuối cùng cô cũng hiểu ra một đạo lý, tầng lớp càng cao quan niệm về đẳng cấp xã hội càng rõ ràng.

Vương Diễm ra khỏi phòng là nhẹ nhõm hẳn đi, vào phòng vệ sinh, sau khi chỉnh lại lớp trang điểm, cơ bản đã phục hồi trạng thái bình thường. Nhà vệ sinh khá lớn, nền lát đá cẩm thạch đen bóng sáng loáng, bồn rửa còn chuẩn bị nước vệ sinh tay và lắp máy sấy, Không Lập Thanh không phải mẫu người nhiều lời, đứng chờ Vương Diễm chỉnh trang lại, sau khi thấy Vương Diễm đã hoàn toàn như ban đầu liền đưa cô ấy quay về phòng.

Ra khỏi phòng vệ sinh, từ tiểu sảnh bay tới mấy làn khói thuốc, một người đàn ông đứng dựa vào bức tường đối diện cửa nhà vệ sinh.

Khoảnh khắc nhìn thấy Lâm Bội đó, Không Lập Thanh vô cùng kinh ngạc, anh ta đứng trong góc tối tiểu sảnh, gương mặt ngược sáng có chút u ám, thờ ơ đứng tựa ở đó, trên môi điều thuốc cháy sáng nhấp nháy, lúc hai cô cùng đi ra, ánh mắt Lâm Bội không ngại ngần dán vào người Không Lập Thanh, ánh mắt ẩn chứa vẻ khiêu khích khác thường.

Thần thái uể oải, ánh mắt dụ dỗ, mang chút treu đùa ác ý, Không Lập Thanh bất giác cảm thấy hoảng hốt, cô vội vàng gạt đầu chào anh ta rồi quay người đi qua, cho dù cô cố gắng trấn tĩnh hết mức có thể nhưng bước chân vẫn để lộ chút hoảng loạn.

Đi qua tiểu sảnh đột nhiên nhìn thấy A Thần, tìm Không Lập Thanh mới dám đập bình thường trở lại. Cô chợt hiểu, là A Thần đi theo Lâm Bội đến đây, giữa những người đàn ông này luôn có sự đấu trí ngầm ngầm, may mà Chu Diệp Chương thể hiện là người luôn lo lắng chu toàn, quả thật từ những nguy cơ nhỏ nhất anh cũng luôn dự liệu đến.

Cho đến khi hình bóng ba người bọn Không Lập Thanh khuất hẳn tầm mắt, Lâm Bội mới đứng thẳng người lên, thu lại nụ cười trên môi. Anh ta căn bản không có ý đến đây chờ người phụ nữ đó, chỉ là muốn tìm một nơi thoáng đãng để hít thở, vô thức lại đi tới đây, vẻ hoảng hốt trong mắt cô anh ta nhìn rất rõ, đúng như dự đoán, người phụ nữ này cũng không bình tĩnh và lạnh lùng như những gì cô thể hiện ra bên ngoài, cô rõ ràng cũng nhút nhát, tự ti thậm chí là yếu đuối, nhưng cô lại không che giấu, biểu lộ đều chân thực, cũng rất lạnh lẽ, trên người ẩn chứa một loại khí chất nhân nhện đặc biệt.

Khuôn mặt Lâm Bội dần dần tĩnh lại, ánh mắt hiện lên những biểu cảm phức tạp, cũng chỉ ở những nơi không có người xung quanh, anh ta mới bộc lộ cảm xúc thật của mình.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Mùa thu ở thành phố B luôn khiến người ta cảm thấy thời tiết khô hanh, cơn mưa cuối tháng Mười một khiến nhiệt độ hạ đáng kể, mang đến luồng không khí thật mát mẻ. Mưa nhỏ nhưng rải rác cả ngày, gần tối mà cả thành phố vẫn chìm trong màn mưa. Mưa làm mờ tầm nhìn, đèn đường cũng mất đi vẻ huy hoàng thường thấy, bốn phía đều cho cảm giác xám xịt mờ mịt.

Từng giọt mưa rơi trên nóc xe phát ra tiếng “tí tách” rõ mồn một, âm thanh đơn điệu ấy nghe lâu cũng khiến lòng người sinh buồn phiền. Lâm Bội cuối cùng cũng mở cửa xe bước xuống, không khí ẩm ướt, gió mang theo hơi lạnh lùa qua quần áo, chạm vào da thịt.

“Đây có lẽ là cơn mưa cuối cùng của năm nay.” Lâm Bội đứng trước cổng nhà họ Lâm nghĩ như vậy.

Cơ ngơi của nhà họ Lâm danh gia vọng tộc được xây dựng ở một vị trí đặc biệt của thành phố B. Nơi đây, người bình thường không thể lại gần, từ cổng tới sân bố trí bao nhiêu rào cản, bao nhiêu trạm gác, là chỗ ở của lãnh đạo cấp cao, cũng là một nơi bị xem như vùng vi mật.

Bên ngoài nhà họ Lâm có một cái sân, từ ngoài nhìn vào cũng không quá bắt mắt, tường vây cũ, cây đại thụ xoè bóng, chỉ những người học rộng hiểu nhiều mới biết chỗ này quyền cao thế mạnh. Lâm Bội yên lặng, đứng rất lâu trước cánh cổng sắt uốn hoa lớn. Mười tuổi anh ta bước vào nhà họ Lâm, mười chín tuổi chuyển khỏi nhà đó, ở đây gần mười năm, nơi này đối với anh ta mà nói chỉ là một vũng lầy, chìm sâu trong đó chỉ có cảm giác dơ bẩn, nhớp nháp và ngột thở.

Nhìn chăm chú phía trước một lúc lâu, Lâm Bội lại ngóc nhìn bầu trời tối đen, đèn đường vàng nhạt chiếu lên khuôn mặt anh ta, từ trên cao nhìn xuống Lâm Bội có một khuôn mặt rất đẹp, da trắng xanh nên thoạt nhìn hơi yếu đuối, đôi con ngươi đen láy phản chiếu ánh đèn lấp loáng.

Thời tiết rất lạnh, Lâm Bội thở dài, làn hơi mỏng manh còn đang quanh quẩn chưa kịp tụ lại đã bị gió thổi tan. Mỗi lần quay lại nơi này Lâm Bội đều cảm thấy rất áp lực, như thể có tảng đá to đè nặng trong lòng, luôn cảm thấy ngột thở, qua bao nhiêu năm rồi, cho dù anh ta đã cố gắng trở nên mạnh mẽ thì cảm giác ngột ngạt ấy vẫn không mất đi, thậm chí còn ngày càng rõ hơn.

Lâm Bội cúi đầu bình tĩnh hít thở mấy lần, sau khi đàn áp cảm giác hỗn loạn kia xuống, anh ta đưa tay phải lên, cánh cổng sắt kéo kẹt mở ra.

Phía sau cổng đáng lẽ phải là một vườn cây xanh um thì qua cơn mưa cuối thu chỉ còn lại cảm giác hoang tàn xơ xác, khóm hồng trong góc vườn hoa bị vùi dập tả tơi, cành lá vẫn không ngừng run rẩy trong gió lạnh.

Một hành lang hẹp dài uốn lượn là con đường duy nhất dẫn tới tiểu lầu. Nữ chủ nhân nhà họ Lâm tự nhận mình là người thanh lịch, khoảnh sân không lớn lắm này được bà trồng đầy các loại cỏ cây hoa lá, đoạn hành lang quanh co cũng không bị bỏ qua. Chẳng biết đã trồng loại cây gì, chỉ còn có một loại hoa trắng mọc xen kẽ, loại hoa này mùi hương rất nồng, mỗi lần Lâm Bội đi qua người phải đều cảm thấy bụng nhộn nhạo muốn nôn, đầu óc quay cuồng.

Mùa này dây leo đã héo hết, đèn trong nhà hắt ra bị hành lang gấp khúc phân thành những khoảng sáng loang lổ. Lâm Bội bước đi, áo khoác ngoài màu nâu nhạt, thân hình cao gầy thẳng tắp, bước rất chậm, đường đi lúc sáng lúc tối, bóng lưng theo bước đi lúc ẩn lúc hiện, Lâm Bội rất gầy, da mặt lại xanh xao hơn bình thường, nhìn nghiêng cảm giác hơi yếu ớt, nhưng dáng người anh ta luôn vươn thẳng, bước chân điềm tĩnh mà vững chãi, mỗi lần hiện ra trong ánh sáng mặt anh ta lại càng thêm phần lạnh lùng, cho tới lúc dừng trước cửa lớn, khuôn mặt ấy đã biến thành một lớp mặt nạ đóng băng.

Cửa nhà sớm đã có bảo mẫu chạy đến mở. Lâm Bội sau khi đi vào bên cởi áo khoác ngoài đã ầm ầm đưa cho bảo mẫu đứng bên cạnh, không có thêm động tác nào, thông thả đi vào trong.

Cửa nhà dẫn thẳng vào phòng khách, nơi đó vang lên tiếng tivi, Lâm Bội bước vào trong giọng nói mơ hồ của phát thanh viên, không gian rất rộng, không chọn lối bài trí xa hoa cầu kỳ, nội thất thiết kế đơn giản nhưng lại mang cảm giác phổ trương, loại phổ trương này trong mắt Lâm Bội thật nồng nặc, nó có nghĩa là cái gì cũng to, tivi cực to, sofa cực to, bàn trà cực to, còn cả gạch men lát nền cỡ đại sáng bóng.

Phòng khách có hai người ngồi đó, người phụ nữ ngồi trên ghế sofa dài xem tivi như thể chuyên gia thẩm định, người đàn ông ngồi ở sofa đơn, tay giữ tờ báo đọc cũng rất tập trung, hai người đều đã nhiều tuổi nhưng nhờ chịu khó chăm sóc cơ thể nên nhìn như mới ngoài bốn mươi.

Lâm Bội đứng ngay phía sau lưng hai người, chẳng ai hỏi han anh ta, thậm chí từ lúc biết anh ta đi vào, hai người này còn không hề ngẩng đầu lên nhìn anh ta một cái. Từ góc đứng của Lâm Bội chỉ thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của người đàn ông, bàn tay cầm tờ báo của ông ta còn kẹp điều thuốc hút dở, khuôn mặt chìm trong màn khói thuốc, nhìn không rõ.

Trong ấn tượng của Lâm Bội, bao nhiêu năm qua nhưng anh ta chưa từng nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông ấy. Ông ta như bức tượng Phật, quanh năm ẩn sau hương khói, từ trước tới giờ vẫn luôn yên lặng bất động, ngồi nhìn nhân gian khổ khổ lầm than, có điều đó lại là cha đẻ anh ta.

Người đàn ông tên Lâm Kiến Vinh đó là cha Lâm Bội, lúc trẻ cũng là một anh chàng tuấn tú. Trong tấm ảnh đã ố vàng vẫn còn lưu lại vẻ khôi ngô với dáng đứng cao gầy thẳng tắp của ông. Có người nói Lâm Bội giống cha, nhưng anh ta lại rất ghét những người nói như thế.

Lâm Kiến Vinh bây giờ có tuổi nên cũng phát tướng, ngồi đã nhìn rõ bụng bìa. Tóc trên đầu vẫn còn đen nhưng là do dùng thuốc nhuộm, đoán chừng không có thuốc nhuộm thì đầu tóc đã bạc trắng cả, bàn tay lại càng được chăm sóc kỹ lưỡng hơn, da trắng mịn, ngón tay múp mềm, đẹp như tay phụ nữ. Mỗi lần Lâm Bội nhìn thấy đôi tay ấy lại chỉ thấy buồn nôn, người này dù bên ngoài phong độ ngồi ngồi nhưng bên trong đã thối rữa đến tận cùng.

Lâm Bội đứng đó mấy phút, vẫn không ai lên tiếng, trong phòng chỉ có tiếng tivi vang vọng. Ba người đều quá hiểu, ai cũng mạnh mẽ, lạnh lùng và giỏi chịu đựng, người ở giữa vòng im lặng là Lâm Bội cuối cùng cũng hướng về phía người đàn ông, chào một tiếng: “Bố.”

Động tác lật báo của người đàn ông ngừng lại một giây, quay người dùng giọng mũi “ừ” một tiếng đáp lại.

Đợi tiếng “ừ” của bố xong, Lâm Bội quay về phía người phụ nữ, chào một tiếng: “Mẹ.”

Người phụ nữ này cũng rất chịu chăm sóc cơ thể, gần sáu mươi tuổi rồi mà gương mặt dường như không có nếp nhăn, vẫn trắng mịn, tròn trịa. Theo tướng số mà nói đó là kiểu mặt nở nang của người có phúc. Có lẽ là phụ nữ thường khéo léo chăm chút bản thân hơn, cho nên tuổi tác và thân hình thoát nhìn gần như không quá tương phản, nhưng dưới bộ đồ ngủ vẫn là lớp mỡ thừa khiến anh ta phát kinh.

Người phụ nữ còn chẳng được như người đàn ông vừa rồi, dù gì cũng còn “ừ” được một tiếng, trước câu chào của Lâm Bội bà ta còn chẳng có chút phản ứng, mắt chỉ hướng vào màn hình tivi, mặt không biểu cảm, không ra ghét cũng chẳng giống vui, hoàn toàn coi thường.

Lâm Bội đợi ở đó đủ lâu, đến khi biết chắc người phụ nữ không đáp lại, anh cũng không nói thêm gì, quay người đi lên lầu.

Lâm Bội đi đến chân cầu thang thì gặp một người từ trong bếp đi ra, người đó tầm tuổi Lâm Bội, thân hình cũng cao gầy, mặt mũi có nhiều nét hao hao Lâm Bội. Hắn mặc quần bộ đội với áo len cao cổ màu nâu, miệng đang gặm một quả táo, điệu bộ tùy tiện, cảm giác rất khiêu khích. Hắn ngẩng ra nhìn Lâm Bội một lát sau đó đột nhiên cười toe toét: “Ồ, về rồi à?”

Lâm Bội cũng khẽ gật đầu chào lại, khuôn mặt vẫn lạnh lùng nghiêm nghị: “À, ông nội gọi tôi về, nói có chuyện cần gặp.” Nói xong anh ta cũng chẳng dừng lại mà đi thẳng lên gác.

Phía sau truyền tới tiếng cười nhạo, bao nhiêu hàm ý khinh miệt và kỳ thị Lâm Bội đều thu nhận hết. Anh ta vẫn thẳng lưng bước tiếp, không quay đầu lại, cũng chẳng làm ra phản ứng gì đáp trả. Đây là anh hai của anh ta, hai người là anh em cùng cha khác mẹ, cho dù nửa dòng máu chảy trong người là như nhau thì họ vẫn trông nhau không vừa mắt.

Lâm Bội có hai anh trai con mẹ khác, anh cả tên là Lâm Ngô Tư, anh hai tên là Lâm Tương Nam, duy nhất tên Lâm Bội chỉ có hai chữ. Thật ra ban đầu anh ta không phải tên Lâm Bội, trước lúc mười tuổi là Mạc Chí Viễn, lúc đó theo họ mẹ. Mẹ anh ta nói, tên này có ý nghĩa là người có ý chí vươn lên, đúng là một cái tên rất hay, rất ý nghĩa. Sau mười tuổi anh ta cũng từng vô số lần nhớ lại những lời này, nhưng năm nay sắp ba mươi tuổi rồi mà ngay cả quyền đổi trở lại tên ấy anh ta cũng không có.

Cái tên Lâm Bội này là do lúc mười tuổi anh ta bước vào nhà họ Lâm được chính bà chủ nhà họ Lâm đặt cho Lâm Bội, Lâm Bội, bội với ai? Là ai bày trò, cái tên này có hàm ý anh khiến bà ta nhục nhã bao nhiêu, oán hận bao nhiêu.

Bậc cầu thang làm bằng gỗ tự nhiên, trải qua bao nhiêu năm cũng đã cũ kỹ, giờ đây bước lên nghe thấy chúng phát ra những tiếng cọt két. Đây là một căn nhà cổ, dù đã được tu sửa cẩn thận vẫn không tránh được có những chỗ hỏng hóc.

Hành lang tầng hai sáng lờ mờ, chỉ có mấy bóng đèn loại nhỏ gắn trên tường chiếu cả một hành lang dài sâu hun hút, hai bên hành lang là mấy căn phòng đóng kín cửa, khiến người ta có cảm giác nơi này quá âm u tăm tối. Nhà họ Lâm còn sử dụng loại đèn cảm ứng thông minh, Lâm Bội bước đến đâu đèn sáng tới đó, đi qua rồi đèn lại tắt, bóng anh ta leo lắt dưới ánh đèn gây cảm giác ma mị. Bao nhiêu năm qua rồi mà Lâm Bội vẫn luôn cảm thấy tầng hai này là nơi u ám tối tăm nhất căn nhà.

Cuối hành lang là thư phòng của Lâm lão gia, ông nội anh ta. Lâm Bội sai bước trên tấm thảm mềm đi thẳng tới đó. Có thể nói trong Nhà họ Lâm này, người đối tốt với anh ta một chút chỉ có Lâm lão gia. Năm đó nếu không có ông, anh ta đã không thể sống tiếp trong căn nhà này khi mẹ mình đột ngột qua đời trong một vụ tai nạn xe cộ nhiều nghi vấn, mà nữ chủ nhân nhà họ Lâm lại là người tâm địa khó lường.

Lâm Bội còn đang suy nghĩ thì bàn tay đã đặt trên tay nắm, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa thư phòng trước mặt. Trong phòng đèn cũng không quá sáng, Lâm lão gia ngồi trong chiếc ghế gỗ cổ đại, cúi đầu đọc cuốn sách cầm trên tay, trước mặt là bàn trà gỗ kiểu cổ, bên cạnh là đèn đọc sách đang bật, sau lưng là giá sách mấy chục tầng ngang dọc chiếm hết một mặt tường, trên đó bày kín các loại sách từ bàn về Nho, Đạo, Pháp, Lão... đến tiểu thuyết, sách khoa học, quân sự, kỹ thuật, danh nhân... cái gì cũng có. Đứng từ đây Lâm Bội chỉ nhìn thấy bóng lưng Lâm lão gia, trước mặt con người này, Lâm Bội luôn cảm thấy vừa kính vừa sợ.

Lâm lão gia tóc đã bạc trắng, mặt đã có mấy đốm đồi mồi, thân hình gầy gò, mặc một bộ đồ ở nhà rộng thùng thình, an nhiên tự tại ngồi ở đó. Là lão gia của nhà họ Lâm, hiện nay đã nghỉ hưu an dưỡng tại nhà, nhưng vị trí của nhà họ Lâm trên chính trường không vì việc ông về hưu mà bị ảnh hưởng, bởi phe cánh chính trị của ông vẫn hùng hậu như cũ. Lâm Bội nhẹ bước lên phía trước, lễ phép chào: “Ông nội, cháu mới về.”

Ông già rõ ràng đã sớm biết Lâm Bội đứng ở cửa, lại đợi cho anh ta chào xong mới bỏ cuốn sách trên tay xuống, ngẩng lên nhìn, không nói năng gì, khuôn mặt lạnh nhạt, ánh mắt mang theo khí thế áp đảo nhìn về phía Lâm Bội.

Lâm Bội bị “chiếu tướng”, chỉ có gắng đứng thẳng lưng, cho dù có tỏ ra bình tĩnh đối diện với cái nhìn của Lâm lão gia thì lưng Lâm Bội cũng dần ướt đẫm. Trong lòng anh ta thừa rõ, Lâm lão gia đang ra đòn phủ đầu thử sức mình. Trong nhà họ Lâm này chẳng có người nào đứng trước mặt Lâm lão gia mà có thể che giấu được cảm xúc, đang nghĩ gì thì sẽ thể hiện ra như thế, trong khi mọi người từ trước tới nay chưa ai từng nhìn thấu được Lâm lão gia.

Cuối cùng sau khi cảm thấy hài lòng, Lâm lão gia mới chỉ chỉ vào chiếc ghế cạnh bên, thung thủng nói: “Ngồi xuống đi.” Lâm Bội chậm rãi bước đến, cẩn thận ngồi xuống.

Trên trà kỷ trước mặt bày sẵn bộ ấm chén, ấm trà nhỏ, từ vòi ấm còn toả khói nóng, xem chừng Lâm lão gia đã dày công chuẩn bị cho buổi tiếp đón anh ta tối nay. Lâm lão gia nhắc ấm trà rót một cốc đầy đến trước mặt anh ta nói: “Uống thử xem sao.”

Lâm Bội nghe lời nhắc chén trà lên nhấp một ngụm nhỏ, vị đắng lan khắp miệng. Lâm lão gia cũng tự mình rót một chén, sau khi chậm rãi nâng lên nhấp một nhấp, ông mới khẽ nói: “Gần đây bận chuyện gì?”

Lâm Bội thẳng lưng, vờn người về trước một chút thận trọng trả lời: “Cũng không bận gì ạ, cháu vẫn thế, chỉ là chút việc buôn bán thôi.”

Động tác nâng chén trà lên uống của Lâm lão gia dừng lại một chút, mắt nhìn sang Lâm Bội, ánh mắt sâu xa khó dò nhưng không nói câu nào.

Uống hết chén trà, Lâm lão gia khẽ vẩy tay, ra lệnh “Thu dọn chỗ này, mang bàn cờ vây ra đây, cùng ta chơi một ván.”

“Vâng” Lâm Bội đứng lên nhanh chóng dọn ấm chén đi, đến bên giá sách lấy bàn cờ vây, cẩn thận đem đến.

Lâm lão gia nhận quân đen, Lâm Bội nhận quân trắng, quân đen đi trước, quân của Lâm Bội đi sau, hai người yên lặng không nói bắt đầu triển khai ván cờ.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Bên ngoài mưa vẫn rơi tí tách giống như không có ý ngừng lại, tiếng mưa đập vào cửa sổ lộp bộp, âm thanh ấy đi qua tai Lâm Bội lại như một tiếng nổ vang trong lòng. Anh ta bắt đầu rối loạn, Lâm lão gia quá lợi hại, cho dù anh ta có cố tỏ vẻ bình tĩnh cũng không thể qua được mắt ông già. Ván cờ này chưa chơi đã thấy trước kết cục thảm bại của Lâm Bội.

Quân trắng bị quân đen vây kín, không thể tìm thấy một lối thoát nào, Lâm Bội cuối cùng cũng buông tay chịu thua.

Hết một ván, Lâm Bội lặng lẽ thu dọn bàn cờ, Lâm lão gia ngồi ở ghế đối diện lặng lẽ nhìn Lâm Bội cúi đầu, một lúc lâu sau bỗng lên tiếng nói: “Cháu lớn rồi mà tâm tư lại nông nổi như vậy, không còn giữ được khí phách ngang tàng như lúc nhỏ nữa.”

Lâm Bội ngẩng lên cười trừ: “Trước mặt ông, cháu lúc nào cũng là đứa trẻ ngu dốt.”

“Vừa rồi ta đã cho cháu ba cơ hội, ba lần đi ta đi đều để lại cơ hội lật ngược tình thế, nhưng cháu không nhìn ra.” Lâm lão gia vẫn không đổi tư thế ngồi, giọng nói vừa nhỏ vừa chậm.

Lâm Bội ngừng tay thu dọn bàn cờ, trong câu nói đó hàm ý cảnh cáo rất rõ, xưa nay trước mặt người ông này anh ta chưa bao giờ dám khinh xuất, lưng không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Lâm Bội không lên tiếng, Lâm lão gia ngồi ở đối diện lại khẽ thêm một câu giải vây: “Cũng không còn sớm nữa, cháu thu dọn xong thì quay về nghỉ đi.”

Lâm Bội cúi đầu ngẫm đồng ý, tay càng nhanh hơn.

Thu dọn mọi thứ về vị trí ban đầu xong, Lâm Bội đứng dậy cung kính nói với Lâm lão gia: “Ông nội, vậy cháu xin phép về trước.”

Khuôn mặt Lâm lão gia chìm trong bóng tối, vẫy tay đồng ý: “Ừ, đi đi.”

Lâm Bội quay người ra cửa, anh mắt Lâm lão gia dán chặt trên lưng anh ta, cảm giác có chứa sát khí, mỗi bước đi áp lực lại tăng lên một phần, quả nhiên khi chân anh bước tới chỗ cánh cửa, giọng khàn đục của Lâm lão gia từ phía sau lại chậm rãi truyền tới: “Lâm Bội, cháu họ Lâm, là người của nhà họ Lâm, cháu biết không?”

Lâm Bội đặt tay trên nắm cửa, nghiêng đầu, khẽ đáp: “Cháu biết ạ.”

Giọng Lâm lão gia không còn ý khinh miệt nữa, nó mang theo hàm ý rắn đẽ rõ ràng: “Biết rồi thì tốt. Của cháu thì sẽ là của cháu, không phải của cháu thì đừng có mà giờ tay đoạt lấy.”

Lâm Bội đứng sững ở đó, một lúc sau mới có thể khàn khàn trả lời một tiếng: “Vâng.”

Lâm lão gia lại một lần nữa hất tay: “Đi đi.” Lâm Bội cúi đầu, chậm chậm bước, dần dần bỏ lại cánh cửa phía sau lưng. Lâm lão gia ngồi trong phòng, sau cánh cửa, lặng nhìn bóng lưng đứa cháu khuất dần khỏi tầm mắt. Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, ánh mắt ông già loé lên chút tàn nhẫn. Đó không phải là khuôn mặt của một người già, nó không có cái ấm áp bình thản của những người đã kinh qua một đời sương gió, ánh mắt sắc lạnh có phần độc ác khiến khuôn mặt ông ta có mấy phần hung dữ khó gần.

Lúc Lâm Bội xuống đến lầu một, quang cảnh dường như không có gì đổi khác so với lúc trước anh ta bước vào, có chăng là thêm Lâm Tương Nam cũng ở đó. Phòng khách lúc này vẫn không có ai đề ý đến anh ta, anh ta cũng chẳng thêm chào hỏi ai nữa. Nhà họ Lâm bây giờ, ngoại trừ Lâm lão gia trên gác, không còn ai khiến anh ta cảm thấy phải khúm núm, lấy lòng cả.

Vội vã bước ra khỏi cửa, nhận lại chiếc áo khoác từ tay bảo mẫu mặc lên người, cẩn thận cài hết hàng cúc, cũng chẳng buồn quay đầu nhìn lại, Lâm Bội xông thẳng ra ngoài, trườn mình vào màn mưa mờ mịt.

Ra khỏi nhà họ Lâm, Lâm Bội theo thói quen ngửa mặt lên nhìn bầu trời. Bầu trời đêm tối đen như mực, cả mảng mực đen đó úp xuống thành phố, cũng như bóng đen nhà họ Lâm dội xuống cuộc đời anh ta, không chừa lấy một tia hy vọng. Phía sau lưng kia là cả một bãi lầy ngập ngụa, bao nhiêu năm phải lẫn lộn trong đó, con người anh ta từ trong ra ngoài đều thấm bản, không cách nào gột rửa nổi. Anh ta hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng lại không cam tâm chịu bị bóng tối bao trùm như vậy. Mấy năm gần đây anh ta lẫn lộn vất vả và lập nên cơ đồ, thậm chí mưu tính làm một chuyện, đời anh ta coi như đã hết hy vọng, cho dù đến cuối cùng phải mất đi cái mạng này, thì cũng coi như là một cách giải thoát. Kể từ khi trong đầu nảy ra ý tưởng đó, chỉ cần anh ta đến nhà họ Lâm một lần, quyết tâm sẽ tăng lên một phần.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Lúc này đã bước sang tháng Mười hai, thời tiết ngày một thêm lạnh, mọi người đã phải mặc áo khoác dày. Hôm nay là một ngày bình thường, buổi trưa Không Lập Thanh nhận được điện thoại của Chu Diệp Chương gọi đến khi cô vừa ăn xong bữa trưa. Lúc này giờ nghỉ còn chưa hết, đúng là lúc rảnh rỗi nhất trong ngày làm việc của cô, thời gian vừa khéo, có lẽ là anh đã tính toán căn chuẩn thời gian gọi đến.

Không Lập Thanh gặp Chu Diệp Chương đã được hơn năm tháng, nhưng bọn họ chưa từng lấy số điện thoại của nhau. Không Lập Thanh từ đó đến giờ cũng không hỏi chuyện này, Chu Diệp Chương cũng chưa bao giờ chủ động gọi điện thoại, cho nên khi di động hiển thị số lạ gọi đến, Không Lập Thanh cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều thuận tay bắt máy.

“Là anh.” Giọng đàn ông trầm ấm từ điện thoại vang lên, mấy từ ngắn gọn, súc tích.

Không Lập Thanh lập tức nhận ra người gọi là Chu Diệp Chương, cô vô thức “à” một tiếng.

“Ăn cơm xong chưa?” Lẫn trong tiếng nói vang lên âm thanh lật giấy loạt soạt.

Đầu Không Lập Thanh bỗng nhiên phác ra một bức ảnh, trong khung cảnh rộng rãi sáng sủa của văn phòng làm việc, sau lưng người đàn ông là cửa sổ kính sát nền, bên ngoài mặt trời ban trưa chói chang rực rỡ, Chu Diệp Chương một tay giữ điện thoại, một tay lật tài liệu, thần nhiên cất lời, những ngón tay thon dài linh hoạt, móng tay sáng bóng sạch sẽ. Cô ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, là một ngày nắng đẹp, ngừng một lát, Không Lập Thanh mới đáp: “Vừa ăn xong.”

“Tối nay chúng ta ra ngoài ăn tối. Lát nữa tan làm anh đến đón em.”

“Vâng.” Không cần suy nghĩ, Không Lập Thanh đồng ý.

Đội Không Lập Thanh trả lời, Chu Diệp Chương nhanh chóng cúp điện thoại, không dài dòng, anh đã quen đứng ở vị trí lãnh đạo, cho dù không lăng mạn nhưng đối với kiểu người đơn giản như Không Lập Thanh mà nói cũng đỡ phải mất công suy nghĩ. Rõ ràng, dưới sự quyết đoán của anh, chỉ trong thời gian ngắn đã khiến cô hình thành thói quen nghe lời.

Không Lập Thanh nhìn ra ngoài cửa sổ khẽ cười, sau đó thôi mơ màng, nhanh tay lưu lại số điện thoại, cúi đầu sắp xếp công việc buổi chiều.

Buổi chiều bệnh nhân thường không đông, đầu giờ cũng khá bận, nhưng sau khoảng ba giờ chiều, công việc dường như giảm đi phân nửa, tiếp thêm vào

sản phụ đến khám thai đã hết giờ làm. Đồng hồ treo tường chỉ bốn giờ năm mươi, Không Lập Thanh lại ngẩng đầu nhìn một lần nữa, buổi chiều nay rõ ràng cô nhìn đồng hồ nhiều hơn mọi ngày, trong lòng mơ hồ chờ đợi không rõ, dù gì Chu Diệp Chương từ trước đến nay chưa từng “công khai hẹn hò” thế này.

Dùng tay thu dọn đồ dùng chuẩn bị tan làm, động tác có chút vội vàng, đáy tim dường như nhen lên ngọn lửa mừng vui nho nhỏ, loại tâm trạng chờ mong này bắt đầu xuất hiện trong cô từ khi nào vậy? Dường như đó là câu chuyện từ rất lâu rồi, lâu đến nỗi giờ có cố gắng nhớ lại cũng chỉ cảm thấy bất lực. Không Lập Thanh lòng đầy suy tư, tay cầm túi xách bước ra khỏi phòng làm việc tiến thẳng tới cổng bệnh viện.

Khu ngoại trú vào giờ tan ca ít khi có người, hôm nay thậm chí còn không có ai, đèn hành lang hơi tối, Không Lập Thanh cất bước đều đều không có ý dừng lại chút nào. Cô cảm thấy bước chân vô thức bị thứ cảm xúc mơ hồ trong tim thúc giục mà trở nên vội vã. “Lập Thanh.” Một giọng nói trầm ấm đầy sức sống vang lên, tim cô lạnh đi một hồi, trong lòng thấy khê hoảng hốt.

Không Lập Thanh quay người nhìn lại phía sau, Hạ Chí Thần ngồi ở băng ghế đợi khám, cô vội đi đến mức lướt qua mà không thấy anh ngồi đây.

Hạ Chí Thần ngẩng nhìn cô, không đứng lên nhưng ánh mắt nheo nheo khẽ cười: “Hi, Lập Thanh.” Nụ cười của anh hơi mệt mỏi, tinh thần dường như không được tốt lắm.

Sau ít phút sững sờ, Không Lập Thanh khẽ hỏi: “Sur huynh, anh đến từ bao giờ thế?”

Hạ Chí Thần đứng lên, giọng mơ hồ: “Một lúc rồi.”

Không Lập Thanh xưa nay không phải nẫu người hoạt ngôn, cô không hề hỏi Hạ Chí Thần vì sao tìm mình, nơi này là bệnh viện, Hạ Chí Thần là bác sĩ, chuyện các bệnh viện giao lưu hay hợp tác cũng có thể là lý do khiến anh ở đây, cô sợ không may bản thân mình nghĩ nhiều, hỏi ra câu đó sẽ làm người ta lúng túng, bản thân cô cũng bối rối đứng đây không biết phải đối phó thế nào với tình cảnh này.

Cuối cùng vẫn là Hạ Chí Thần lên tiếng trước, tiếp tục câu chuyện: “Em gần đây thế nào?”

“Rất tốt ạ.” Không Lập Thanh không nói dối, cô thật sự cảm thấy gần đây cuộc sống của mình tốt hơn nhiều, chỉ ít là cũng tốt gấp vạn lần tưởng tượng của cô.

“Anh có đến nhà tìm nhưng hình như em không còn ở đó nữa.” Hạ Chí Thần hỏi, ngữ điệu lại rất bình thường, mọi lo lắng sau khi tìm thấy Không Lập Thanh dường như mất mát tích giờ đã tiêu tan.

“À, em chuyển nhà rồi.” Không Lập Thanh trả lời đơn giản, chẳng có ý giải thích gì nhiều, bọn họ thực ra sớm đã là người xa lạ.

Cả hai đứng đó im lặng một lúc, Hạ Chí Thần trầm mặc vì thấy thái độ của Không Lập Thanh rõ ràng không muốn nói tiếp chuyện này, khiến bao nhiêu lo lắng của anh thời gian qua đều thành vô vị, còn Không Lập Thanh im lặng hoàn toàn lại vì cô chẳng biết phải nói gì.

Trong bầu không khí yên lặng, Không Lập Thanh dần dần thả lỏng bản thân. Cô đột nhiên phát hiện ra một điều, tâm trạng bối rối khó xử mỗi khi gặp Hạ Chí Thần trước đây, bây giờ dường như đã biến đi đâu hết cả. Thời gian trước mỗi lần đối diện con người này cô đều cảm thấy áp lực, tâm trạng nặng nề, còn hiện giờ cô chỉ thấy nóng ruột bởi có thể Chu Diệp Chương đã đến, cô còn phải chạy ra đón anh. Trước đây Không Lập Thanh cũng biết Hạ Chí Thần có ý với mình, nhưng cô buộc phải tỏ thái độ cự tuyệt, chỉ có điều thái độ cự tuyệt đó chỉ là kiểu từ chối không rõ ràng, đó hoàn toàn là do cô thiếu dũng khí đối mặt với anh chứ không phải kiểu lạt mềm buộc chặt.

Không hiểu sao tâm trạng Không Lập Thanh đột nhiên trở nên bình thản như thế, những lúng túng khi xưa hầu như đã không còn, sự thay đổi đó khiến cô chớp mắt hiểu ra, mình cần nói chuyện với Hạ Chí Thần, đã đến lúc hai người cùng phải thoát ra khỏi câu chuyện khó xử năm ấy.

Sau một hồi phân vân, Không Lập Thanh lên tiếng: “Sur huynh, chỗ này hơi tối, chúng ta qua bên kia nói chuyện được không?” Giọng cô không lí nhí như trước nữa mà thanh âm cao hơn một chút, ngữ khí cũng bình thản hơn nhiều.

Hạ Chí Thần nhận ra sự thay đổi của cô, khẽ gật đầu đồng ý: “Ừ.”

Hai người sống đôi đi ra cổng bệnh viện, mỗi người mang một tâm trạng riêng, cả đoạn đường đi không ai nói chuyện với ai. Một trận gió mang theo hơi ẩm cuối ngày ủa đến, lúc này mới chớm hoàng hôn nên trời còn sáng rõ, bệnh viện có một khoảng sân rất rộng, Không Lập Thanh vẫn chưa thấy xe của Chu Diệp Chương đỗ ngoài, lúc này đang là giờ cao điểm, có lẽ anh đến muộn một chút vì tắc đường.

Không Lập Thanh đứng trên bậc cầu thang hít một hơi thật sâu, cảm xúc tích tụ trong lòng nhiều năm cũng theo hơi thở mà nhẹ đi không ít, cô quay sang nhìn Hạ Chí Thần bên cạnh, ánh mắt anh ta nhìn lại cô thâm trầm ẩn giấu nhiều cảm xúc. Không Lập Thanh quay đầu tránh đi, ánh mắt nhìn xa xăm phía chân trời, giọng có chút bùi ngùi: “Sur huynh, thất ra thời đại học có nhiều chuyện đến giờ em vẫn nhớ mãi.”

Đúng vậy, thời gian đó cô khổ cực nỗ lực hết sức cuối cùng cũng giành được học bổng, lần đầu tiên có được cảm giác thành công, con đường nhỏ rợp bóng cây trong trường đại học, những nam sinh người đấm mồ hôi trên sân tập, thật sự là những hồi ức đẹp. Chỉ là lúc đó cô thường xuyên bị ám ảnh bởi cuộc sống đầy khó khăn, áp lực và tự ti, cô trốn trong thế giới của riêng mình, những điều đẹp đẽ kia không hề để tâm đến. Nhớ lại thời đại học, trong mắt người khác cô là người chậm chạp khó gần, không biết giao tiếp, quả thật khiến nhiều người ghét cho nên bị bạn học chế nhạo hay coi thường cũng không phải không có lý do, Không Lập Thanh bắt đầu hồi tưởng lại về bản thân mình.

Người đàn ông bên cạnh không nói gì, Không Lập Thanh tiếp tục: “Sur huynh, anh là người tốt. Khi còn trẻ hai chúng ta vướng phải sai lầm này, nhưng ngẫm lại cho dù có áy náy chẳng qua cũng chỉ là một lần vô tình, vậy mà nhiều năm như vậy anh vẫn canh cánh trong lòng, còn giúp đỡ em, anh làm như

thể kỳ thực em cũng thấy không thoải mái.”

Giọng Không Lập Thanh hơi lạc đi, Hạ Chí Thần đứng bên cạnh khẽ thở dài, giọng nói buồn phiền vô hạn: “Lập Thanh, rốt cuộc em đã chịu nói chuyện với anh.”

Không hiểu sao nghe câu nói của Hạ Chí Thần, lòng Không Lập Thanh trong khoảnh khắc dâng lên niềm chua xót khôn tả, nước mắt cũng muốn trào mi. Cô phải cố tình chớp mắt mấy lần, ghìm dòng lệ xuống, nước mắt bị nén lại vẫn làm cảnh vật trước mắt mờ hồ. Hồi đó bản thân tự ti, ngốc nghếch và yếu đuối thế nào cô không mấy khi dám nhớ lại, chỉ khi đêm xuống vui mình trong chăn, nước mắt ướt nhoè, câu chuyện ngày đó mới miên man tìm về. Cô gái run rẩy khóc áy không được ai cứu vớt, chỉ có thể đem đắng cay nuốt xuống đáy lòng, chỉ là thỉnh thoảng những đắng cay đó vẫn dội về cùng cô rơi lệ.

Tần nhìn của Không Lập Thanh xuất hiện chiếc xe Cadillac màu đen quen thuộc, cô khẽ nháp miệng, sau khi cò hòng bớt khô đắng, Không Lập Thanh nói với Hạ Chí Thần, ngữ khí rất kiên định: “Sur huynh, sau này anh đừng tới tìm em nữa, thực ra anh cũng biết chúng ta không thể đứng không?”

Khuôn mặt Hạ Chí Thần hiện lên vẻ chua xót, giọng anh khàn khàn: “Anh có thể đấu tranh, Lập Thanh, những năm gần đây anh không thể thích ai, không phải anh đang chuộc tội với em, anh thật sự hối hận.”

Không Lập Thanh năm đó bị bao nhiêu người bốn cọt nhưng ánh mắt luôn nhìn về phía anh. Mà anh hồi ấy không hề thật lòng với cô chỉ hùa theo đám bạn trêu đùa nhận cô là bạn gái. Mỗi ngày cô bắt chấp nắng mưa đều mang bữa sáng đến cho anh, giúp anh giặt quần áo, ghi chép bài vở. Không chỉ giúp anh làm nhiều chuyện như vậy, cô còn nhẫn nhịn vứt bỏ tự tôn để chịu đựng người khác dè bĩu. Lúc đó anh chỉ cảm thấy cô rẻ tiền, sau này khi hiểu chuyện mới dần ý thức được có mấy ai dám bắt chấp sĩ diện như vậy đi yêu một người? Nhiều năm sau, anh mới nhận ra bản thân mình ấu trĩ đã làm tổn thương Không Lập Thanh, đồng thời cũng đã tự tay phá huỷ một điều vô cùng quý giá trong cuộc đời mình.

Tầm mắt Không Lập Thanh chuyển đến chỗ chiếc Cadillac đỗ, phía sau cánh cửa màu đen không thấy động tĩnh gì, lòng cô thâm lo âu, quay sang nhìn Hạ Chí Thần bên cạnh, khẽ lắc đầu cười nhẹ: “Sur huynh, em không làm được, tình cảm năm ấy của em không còn. Để cho em thoải mái sống cuộc sống của mình được không?”

Ánh mắt Hạ Chí Thần di chuyển theo Không Lập Thanh đến chiếc xe màu đen đỗ ngay chân cầu thang, đôi mắt ngay lập tức trở nên buồn bã. Thật ra nhiều năm cố gắng nhưng không thể làm lại, anh cũng thấy mệt mỏi, giây phút này lòng anh cũng dâng lên cảm giác được giải thoát: “Lập Thanh, em thay đổi rất nhiều. Là anh ta khiến em thay đổi?” Câu hỏi của anh đi thẳng tới đích.

Không Lập Thanh cúi đầu nhìn đôi chân mình, không trả lời. Bản thân cô cũng tự biết bản thân mình thay đổi vì ai. Những ngày này Chu Diệp Chương đưa cô đi tham gia một vài hoạt động, anh luôn cùng cô sóng vai, tôn trọng cô, giới thiệu cô với mọi người, bất luận vì lý do gì cũng không để người khác xem thường cô. Cô dần dần quen thẳng lưng ưỡn ngực bước đi, nỗi sợ hãi trước đây dần dần biến thành một loại khí chất lạnh lùng, cô coi mở hơn, thể giới quan sát của cô bắt đầu bình thường trở lại. Mặc dù cô đã thực sự thay đổi nhưng những điều này cô muốn để trong lòng không thích mang ra nói cho người khác biết.

Sau một lúc yên lặng, Không Lập Thanh ngẩng lên nhìn người đàn ông đã từng là quá khứ một thời của mình, nói lời tạm biệt: “Sur huynh, em phải đi rồi... anh nhớ bảo trọng.”

Hạ Chí Thần mỉm cười có chút miễn cưỡng, anh khẽ gật đầu nhưng không nói gì. Không Lập Thanh cũng khẽ gật đầu đáp lại, khoảnh khắc cuối cùng đó cô muốn giơ tay chạm vào anh, nhưng bàn tay đưa ra được nửa đường bèn thu lại, không phải không lưu luyến, những điều rồi rấm trong cảm tính ngày đó, cô vĩnh viễn không thể nào nói rõ, bởi không ai thực sự hiểu, kể cả người trước mắt được coi là đương sự này. Sau vài giây, cô không hề do dự, xoay người bước xuống dưới cầu thang, đi được hai bước, phía sau lại truyền đến giọng nói của Hạ Chí Thần: “Lập Thanh.”

Không Lập Thanh quay lại, Hạ Chí Thần vẫn đứng trên cầu thang, ánh mắt phức tạp khó đọc ra tâm trạng: “Em cũng phải sống cho tốt, anh biết em từ trước tới nay đều không dễ dàng gì.” Giọng Hạ Chí Thần có vẻ run run, đứng ở xa nghe không thật rõ.

Không Lập Thanh cảm thấy không khí có phần bi thương, cô cố gắng cười thật tươi, nói rõ: “Sur huynh, cảm ơn anh.”

Đúng thế, phải cảm ơn anh, là anh đã giúp cô có thể đối mặt với quá khứ, dần dần đặt dấu chấm hết trong lòng, cuối cùng không phải dằn vặt đau thương nữa, cô không cần Hạ Chí Thần hiểu thấu suy nghĩ của mình, thật ra những gì nói với anh hôm nay không quá quan trọng, anh là một phần của quãng đời nhiều nước mắt cô từng trải qua, nhưng đến lúc này cô đã tự giữ bỏ được những ám ảnh trong quá khứ.

Không Lập Thanh đứng dưới Hạ Chí Thần hai bậc thang, mặt tươi tắn, nụ cười của cô rạng rỡ cởi mở, gió thổi tung mấy lọn tóc rũ trước trán, khiến khí chất trầm lặng của cô có thêm chút sinh động, da cô trắng xanh nhìn yếu ớt, nhưng lại là một kiểu khí chất khác biệt, hình ảnh này đóng đinh trong lòng Hạ Chí Thần. Giây phút này anh sớm đã dự liệu trước, cuộc sống từ nay về sau của anh, bất kể muốn hay không, thì hình ảnh này sẽ luôn xuất hiện trong tâm trí, lặp đi lặp lại vô số lần.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Khổng Lập Thanh nói xong không nhìn Hạ Chí Thần, dứt khoát bước xuống dưới, đến bậc thang cuối cùng, cửa xe mở ra, Khổng Lập Thanh không chút do dự cúi người ngồi vào bên trong.

Sau khi bước lên xe, Khổng Lập Thanh tiện tay đóng cửa lại, không gian bị đóng kín, một mùi hương quen thuộc nhẹ nhàng tràn vào khoang mũi, theo động tác hơi thở lan tận vào tim. Đó là mùi hương trên người Chu Diệp Chương. Mỗi con người đều có một mùi vị đặc trưng. Khổng Lập Thanh mới gần gũi một người đàn ông là Chu Diệp Chương, mùi của anh đối với cô mà nói rất quen thuộc, cũng rất dễ nhận biết. Cơ thể nhận ra sự quen thuộc, trái tim cô cũng bình ổn trở lại, những chuyện khiến lòng dạ rối bời cũng được rũ bỏ hết theo cánh cửa xe bị đóng lại kia.

Trên xe, Khổng Lập Thanh, Chu Diệp Chương và Khổng Vạn Tường cùng ngồi ở băng ghế giữa. Vạn Tường thấy mẹ lên xe liền nhoài sang, miệng nũng nịu gọi “mẹ”, giọng cậu bé khá to khiến mọi người đều chú ý.

Khổng Lập Thanh ôm chặt Khổng Vạn Tường hỏi: “Vạn Tường tan học rồi à?”

“Vâng. A Thần đến đón con.” Vạn Tường lễ phép trả lời.

Tranh thủ lúc không bận bịu với Khổng Vạn Tường, Khổng Lập Thanh ngược mắt nhìn người bên cạnh. Chu Diệp Chương đang phóng tầm mắt ra ngoài cửa xe, mặt không biểu cảm, ngón tay đều đặn nhịp trên cằm, có vẻ anh đang bận suy nghĩ chuyện gì, cô cũng không dám lên tiếng làm phiền.

Khổng Lập Thanh là kiểu người đơn giản, cô cũng nhớ đến lời Âu Hành Thư nói với mình hồi đầu, rằng cô không được phép có quan hệ mập mờ với những người đàn ông khác. Tuy nhiên hôm nay cô cảm thấy mình cũng rất minh bạch, nếu có chuyện gì mờ ám thật sự thì đã chẳng đại gì mà đứng nói chuyện cùng người đàn ông khác ngay ở cổng bệnh viện như vậy, vì thế cô cũng không cảm thấy có gì phải áy náy.

Nhưng Chu Diệp Chương từ lúc cô lên xe lại chẳng nói năng gì, sự im lặng của anh khiến không khí trong xe có phần ngột ngạt và căng thẳng. Ngay cả Khổng Vạn Tường nói mấy câu xong cũng ngoan ngoãn nằm im trong lòng cô. Cả đoạn đường cho tới lúc xe dừng lại chỉ có tiếng động cơ chuyển động là âm thanh duy nhất vang lên. Chu Diệp Chương từ đầu đến cuối không nói với Khổng Lập Thanh câu nào.

Cả chặng đường im lặng Khổng Lập Thanh cũng chẳng có phản ứng gì. Chu Diệp Chương có vẻ không vui, nhưng anh không hỏi cô trước, Khổng Lập Thanh nghĩ chẳng lẽ mình lại không hỏi mà xưng, vậy là chỉ đành im lặng theo.

Cũng may lúc đến nhà hàng, họ cùng ngồi ăn cũng được coi là hoà thuận. Chu Diệp Chương biết Khổng Lập Thanh thích ăn cua, cố ý chọn nhà hàng hải sản. Thời điểm này trong nước không có loại cua đặc biệt tươi ngon nhưng món này vẫn được chuyển từ nước ngoài theo đường hàng không về. Nhật Bản là xứ sở của cua, cả con cua to đứng đó au chiếm hết cái đĩa đang giương cang múa vuốt giữa mâm, nhìn rất ngon miệng. Lúc vào giữa bữa mặt Chu Diệp Chương cuối cùng cũng bớt lạnh lùng nghiêm khắc, cho dù không quá nhiều nhưng cũng là lớn bé có để ý chăm sóc cho nhau, anh còn cầm tay Vạn Tường hướng dẫn cậu bé ăn cua sao cho đúng cách. Vạn Tường rất vui, miệng ăn cua, mắt học hỏi, Khổng Lập Thanh ngồi bên cạnh cũng nhân tiện học lỏm một chút, cuối cùng bữa ăn cũng kết thúc trong yên tĩnh.

Ăn tối xong mọi người ai về nhà nấy, Khổng Lập Thanh cùng Khổng Vạn Tường chơi một lúc rồi nhắc cậu bé đi tắm rửa rồi ngủ, đợi Vạn Tường say giấc Khổng Lập Thanh mới về phòng của mình.

Đèn ngủ trên đầu giường bật sáng, lúc bước vào Khổng Lập Thanh khẽ giật mình khi thấy Chu Diệp Chương đang ôm laptop ngồi dựa vào thành giường cúi đầu bận rộn. Tóc anh vẫn chưa khô hẳn, có vẻ vừa tắm xong, nghe tiếng cô bước vào cũng không ngẩng đầu lên.

Khổng Lập Thanh thấy thế cũng không nói gì, cô đoán chừng tối nay Chu Diệp Chương muốn nói chuyện với mình, vì bình thường chẳng khi nào anh vào giường sớm thế này.

Từ nhà tắm bước ra, Khổng Lập Thanh tiến thẳng đến giường mở chăn chui vào, sau đó ngửa mặt nhìn lên trần nhà đợi Chu Diệp Chương mở lời. Bên cạnh vẫn không ngừng vang lên tiếng gõ bàn phím lách cách lách cách, cứ như thế một lúc lâu sau Chu Diệp Chương làm như buột miệng hỏi một câu. Có điều nội dung lại không giống với những gì Khổng Lập Thanh dự đoán, khiến cô nhất thời ngáy ra một lúc mới phản ứng kịp.

“công việc ở thành phố B này xong hết rồi, anh phải đi về Hồng Kông, gia đình anh ở đó, em có muốn đi cùng không?” Giọng Chu Diệp Chương rất tự nhiên.

Bối cảnh thực sự của Chu Diệp Chương quả thật Khổng Lập Thanh biết không nhiều. Đại khái cô chỉ nghe anh là người Hồng Kông, gia đình anh thì cô đoán phải là hàng danh gia vọng tộc như cô thường thấy trên tivi và báo chí, thế giới bên đó của Chu Diệp Chương đối với cô mà nói vô cùng xa vời, xa đến tưởng như không có thực, không thể hình dung ra được. Cô là kiểu người thích yên ổn, không thích thay đổi, cái thế giới phồn hoa đến không thể tưởng tượng đó đối với cô mà nói vô cùng phức tạp, thậm chí ngay cả ẩn ý đằng sau câu nói này của Chu Diệp Chương cô cũng còn chưa tìm ra. Đi cùng anh đến Hồng Kông đối với cô mà nói đồng nghĩa với việc cô mất việc làm, đối diện với gia đình anh, với cô lại cũng chẳng phải một chuyện tốt lành gì. Thế nên sau một hồi suy nghĩ qua loa, Khổng Lập Thanh cũng tùy tiện trả lời: “Không muốn đi.” Dạo gần đây cô không còn cảm thấy sợ sệt Chu Diệp Chương như trước nữa nên muốn nói gì cũng nói rất thẳng.

Chu Diệp Chương nghe xong câu trả lời của cô, tay không gõ bàn phím nữa, mắt cũng không đổi góc nhìn, dường như cũng không quá bận tâm đến quyết định này, hồi lâu sau mới thấy anh khẽ nói một câu: “Vậy cũng tốt.”

Khổng Lập Thanh quay đầu nhìn theo hướng mắt Chu Diệp Chương cảm thấy anh hôm nay có chút kỳ lạ, nhưng lại không thể nói rõ lạ ở chỗ nào. Sau một lúc không quan sát được gì, cuối cùng cô đành từ bỏ, quay lại tiếp tục ngắm người nhìn lên trần nhà.

Hai người cùng im lặng rất lâu, Chu Diệp Chương vẫn không ngừng tay đánh máy. Không Lập Thanh cảm thấy anh đang có tâm sự trong lòng, hơn nữa chuyện ấy hẳn có liên quan rất nhiều đến bản thân cô.

Không Lập Thanh không phải người quá cứng rắn, nhưng cũng là người rất ghét bị gò bó. Cô cảm thấy có chuyện khúc mắc với nhau đè nặng trong lòng cũng rất khó chịu, chỉ bằng cùng nhau đối mặt để hai bên đỡ cảm thấy bức bối. Cho dù cô không quen chủ động mở lời, nhưng sau một hồi phân vân cũng cất tiếng: “Hôm nay người đó là đàn anh khoá trên của em, anh ấy và em...” Nói đến đây cô đột nhiên không thể tiếp tục, vừa rồi phải lấy hết can đảm mới dám nói ra, nhưng đến khi bắt đầu vào chuyện mới phát hiện mình chưa hề sửa soạn câu chữ trong đầu trước. Cô và Hạ Chí Thần cũng không phải hoàn toàn không có gì, nếu muốn nói cho thật rõ ràng thì phải kể ra rất nhiều chuyện trước đây, mà như thế sẽ có cả những chuyện chẳng dễ gì giải bày, nhất thời cô cảm thấy bị á khẩu ngay lúc đó.

Động tác gõ bàn phím của Chu Diệp Chương cuối cùng cũng dừng lại, Không Lập Thanh nghe thấy tiếng anh tắt máy, vội vàng để lên đầu giường, sau đó quay lại, một bàn tay đặt lên trên trán cô.

Chu Diệp Chương cuốn lọn tóc mái của cô quanh ngón tay mình, trêu đùa qua lại chán chê rồi mới chậm rãi nói: “Anh ta với em có những chuyện gì rồi?”

“Hả?” Không Lập Thanh lại phản ứng chậm nửa nhịp.

“Anh ta với em có những chuyện gì rồi?” Chu Diệp Chương chậm rãi nhắc lại câu hỏi một lần nữa.

“À...” Không Lập Thanh ngẩng lên nhìn khuôn mặt đàn ông đang cúi trên trán mình, sau đó đột nhiên khẽ cười. Nụ cười của cô mang theo chút tự trào bất đắc dĩ, dừng lại một chút, cô quay mặt nhìn lên trần nhà bắt đầu kể: “Lúc trước khi còn đi học, em thích anh ấy, nhưng anh ấy không thích em, chỉ coi em là trò tiêu khiển trong lúc nhàn rỗi. Sinh nhật năm đó của anh ấy, anh ấy muốn em tặng một món quà đặc biệt, vậy là anh ấy đưa em đến nhà kho trong sân thể dục, anh biết khi ấy em...” Kể đến đây Không Lập Thanh bỗng nhiên nghẹn ngào, cô quay sang phía Chu Diệp Chương hy vọng có thể nhận được từ anh mấy lời động viên hoặc chia sẻ, nhưng Chu Diệp Chương lại im lặng, bình thản nhìn cô, ngón tay cuốn tóc cô khi này biến thành cái vuốt nhẹ. Giây phút đối mặt đó Không Lập Thanh dường như có thể đọc thấu suy nghĩ trong đầu Chu Diệp Chương, anh muốn cô chủ động giải toả những bức bối trong lòng, tự mình mở miệng vết thương, gột bỏ ung nhọt, khiến bản thân vững vàng lên từ trong cốt tủy. Người ngoài có thể đùa bỡn đứng lên nhưng họ không thể thay bạn chạy được. Giật mình nhận ra ngụ ý này, Không Lập Thanh bất ngờ cảm thấy có thêm rất nhiều dũng khí, cô bình tĩnh kể nốt câu chuyện: “Anh ấy bảo em cởi hết quần áo, còn anh ấy lại mặc nguyên, rồi sau đó nhà kho bỗng nhiên có một đám người tiến vào.” Những chuyện về sau, tất cả đều không cần nói thêm, toàn những thứ ngu ngốc và hoang đường.

Không Lập Thanh cuối cùng cũng kể xong toàn bộ câu chuyện, dường như cũng không quá xấu hổ và đau đớn như cô tưởng tượng, ngược lại trong lòng xuất hiện một loại cảm giác khó gọi thành tên khiến cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Chu Diệp Chương trượt người xuống giường, chui vào chăn ôm lấy Không Lập Thanh, anh khẽ xoa lưng cô rồi nói: “Được rồi, em rất tuyệt, chuyện đó không có gì khiến em phải xấu hổ, em không làm sai, hành động như vậy là họ tự bôi đen nhân cách bản thân, người xấu hổ phải là bọn họ, không phải em”

Giọng Chu Diệp Chương trầm ấm, Không Lập Thanh vừa nãy còn vô cũng nhẹ nhõm, giờ bỗng nhiên nước mắt dâng tràn, cảm giác tội thân cực độ dâng lên trong lòng, cô nức nở bật khóc thành tiếng.

Chu Diệp Chương ôm cô thật chặt, kiên nhẫn đợi cô khóc cho thoải mái mới lên tiếng nói sang chuyện khác. “Lần này anh về Hồng Kông có thể qua năm mới quay lại đây, em nhớ chăm sóc bản thân cho tốt, gặp chuyện gì thì gọi điện báo cho anh ngay.”

“Vâng.” Không Lập Thanh vẫn còn khóc nức nở trả lời anh.

“Vạn Tường phải tiếp tục theo học lớp Taekwondo. Anh để di Thanh ở lại đây chăm sóc thằng bé cho em được thư thả hơn một chút.” Chu Diệp Chương chậm rãi dặn dò, giọng rất hiền hoà, Không Lập Thanh nước mắt vẫn ướt má, khóc không thành tiếng.

Đêm hôm đó hai người không làm tình, Không Lập Thanh giống như đứa trẻ cuộn trong lòng Chu Diệp Chương, khóc cho đến lúc mệt quá thì ngủ thiếp đi. Một giấc ngủ ngon chưa từng thấy, Không Lập Thanh mơ hồ cảm thấy dù bản thân có quay hướng nào vẫn được bao bọc trong một vòng tay ấm áp, ngủ bao lâu cũng thấy yên tâm, một loại cảm giác vừa an toàn vừa ngọt ngào mà cô chưa từng nếm trải suốt nửa đời qua.

Ngày hôm sau, vì khóc quá nhiều mà mắt Không Lập Thanh sưng đỏ như hai quả hạch đào, thu dọn chuẩn bị xong là vội vội vàng vàng càng đi làm. Từ nhỏ cô đã sống cô lập nên thực sự cũng chưa từng quá chú ý đến hình tượng của bản thân. Nhưng nay thì khác, cô không muốn để Chu Diệp Chương nhìn thấy dáng vẻ này của mình. Có điều đợi cho đến tối Không Lập Thanh tan làm trở về nhà, bao nhiêu tâm ý của cô đều bị đi Thanh một câu đội thẳng một gáo nước lạnh tan biến hết.

Di Thanh nhìn thấy Không Lập Thanh bước vào nhà, từ trong bếp ngoảnh ra tiện thể hỏi cô một câu thay cho lời chào hỏi: “Cô Không hôm nay sao không đi tiễn cậu Chu lên máy bay?”

“Sao ạ? Anh ấy đi rồi?” Không Lập Thanh kinh ngạc hỏi lại.

“Đúng thế, cậu ấy bay lúc chiều nay, cô Không không biết gì à?” Di Thanh khó hiểu hỏi lại.

“Không biết ạ.” Không Lập Thanh ngơ ngẩn trả lời.

Không Lập Thanh đi xem xét tầng trên một lượt, Chu Diệp Chương thực sự đã đi khỏi đây. Thư phòng được thu dọn gọn gàng sạch sẽ, chỗ đó là nơi

bình thường anh ở nhiều nhất, trước có chút lộn xộn mà giờ tất cả đều đã được sắp xếp lại ngay ngắn gọn gàng, không một câu chính thức từ biệt, thậm chí ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi. Không Lập Thanh mới giật mình nhớ ra đêm qua Chu Diệp Chương có nói anh phải quay về Hồng Kông, vừa nói xong đã đi ngay như vậy, chẳng trách hôm qua anh lại đột nhiên kéo mọi người ra ngoài ăn một bữa hoành tráng đến thế. Cô còn nghĩ mấy ngày nữa anh mới đi, thế mà ngay cả thời gian chuẩn bị cũng không có.

Hôm qua vừa cũng cô trải qua một trận biến đổi tâm lý mạnh mẽ như vậy, hôm nay lại bỗng nhiên biến mất, Không Lập Thanh đứng ở cửa thư phòng, cảm thấy trái tim bị bóp nghẹt, niềm thất vọng từ từ dâng lên trong lòng, chậm chậm bao vây trái tim cô, cuối cùng chiếm cứ toàn bộ cõi lòng.

©STENT

Đã hết tháng Mười một, sang tháng Mười hai thời tiết bắt đầu vào đông, cây cối khắp thành phố B chuyển dần từ xanh đến vàng, sang nâu đỏ rồi rụng dần theo từng cơn gió lạnh, cuối cùng chỉ còn lại cây cảnh khẳng khiu trơ trọi. Khung cảnh đó trải rộng khắp nơi không khỏi khiến người ta có cảm giác tiêu điều.

Chu Diệp Chương về Hồng Kông, cuộc sống của Không Lập Thanh lại theo nhịp cũ, mỗi ngày đều đi làm tan làm, không có gì khác biệt, cũng không cần cùng anh tham gia những bữa tiệc xã giao khiến cô có nhiều thời gian rảnh hơn trước đây.

Một ngày giữa tháng Mười hai, thành phố B có trận tuyết đầu mùa, tuyết rơi từ chập tối đến nửa đêm đã đóng thành một lớp dày trên đường. Không Lập Thanh như thường lệ đợi cho Không Vạn Tường ngủ say mới ra khỏi phòng cậu bé, cô không về phòng ngủ mà đi thẳng đến thư phòng. Bên ngoài thư phòng sáng hơn hẳn ngày thường, Không Lập Thanh đến bên cửa sổ nhìn ra mới phát hiện quang cảnh ngoài kia đã hoàn toàn đổi khác. Từ chỗ cô đứng nhìn ra xa, nơi nào cũng chỉ có tuyết phủ trắng xóa, trên đường người qua đường vắng vẻ làm cả không gian trở nên trống trải lạnh lẽo, cảm giác trời sáng hơn thường lệ hoá ra là bởi đèn đường chiếu xuống tuyết được phản quang lên.

Hoa tuyết ngoài cửa sổ vẫn đều đều rơi xuống, dưới ánh đèn đường những mảng tuyết càng nổi bật về trắng sáng như bông tuyết đẹp. Đứng nhìn hồi lâu, Không Lập Thanh bỗng nhiên giơ tay bật tung cửa sổ trước mặt, khi lạnh cùng những bông tuyết theo gió tạt đến, xộc thẳng vào tâm can khiến người ta tỉnh táo hơn rất nhiều.

Không Lập Thanh vươn người ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy mấy bông tuyết đậu trong lòng bàn tay, chớp mắt lại biến thành giọt nước long lanh, cô bất giác mỉm cười, cảm thấy hành động của mình quá hoang đường, như thể thiếu nữ mới lớn. Không Lập Thanh ngượng ngùng thu mình lại, đưa bàn tay ướt nước áp lên má, cảm giác lạnh buốt khiến cô càng thêm tỉnh táo, lặng lẽ đóng cửa sổ rồi quay lại bàn ngồi.

Từ khi Chu Diệp Chương chuyển về Hồng Kông, thư phòng này liền bị Không Lập Thanh chiếm cứ. Cô không đóng cửa thư phòng, đèn hành lang toà bóng mờ mờ, cả căn nhà rộng quanh quẩn, yên tĩnh đến mức làm cô thấy hoảng hốt. Thực ra từ trước tới nay nơi đây vẫn yên tĩnh như vậy, chỉ là lúc đó cô biết có người ở cách mình một bức tường, nên không bao giờ thấy sợ hãi, thậm chí trước khi chuyển đến đây cô còn là người ưa sự yên tĩnh, chẳng hiểu sao lúc này lại thấy hoảng hốt như vậy.

Yên lặng ngồi nhìn cánh cửa thư phòng để mở một lúc, Không Lập Thanh mở hộp thuốc bên cạnh rút ra một điếu, thuốc lá dành riêng cho phụ nữ, điếu dài và nhỏ, hàm lượng nicotine rất thấp, hương bạc hà vẫn vút trong miệng, ngậm khói bạc toả ra lo lửng trước mặt rồi rất nhanh biến mất trong không khí, giống như cô, không có chỗ cất giữ niềm cô đơn.

Loại cảm giác cô đơn trống trải không có nơi bầu víu như này Không Lập Thanh lần đầu tiên gặp phải. Lúc mới lớn thích một chàng trai, bất kể ở gần hay ở xa đều cảm thấy an toàn và vui sướng, mà lúc này lại là cảm giác lo lắng có chút buồn thương, không hẳn cuộn trào như sóng dữ nhưng càng âm ỉ lại càng lắng sâu.

Cụ thể chưa từng yêu thực sự, nhưng cô luôn có khát vọng được yêu, cho nên bản thân cũng luôn thành thật với cảm xúc của mình, dù không nhanh nhạy nhưng cô đã dần nhận ra hình bóng Chu Diệp Chương đã in đậm trong lòng mình.

Chu Diệp Chương chẳng bận tâm cô đồng ý hay không vẫn mạnh mẽ xông vào cuộc đời cô, tâm thế lấn át nhưng thủ đoạn lại mềm mỏng, anh là người đầu tiên trên thế giới này đối xử với cô tốt như vậy, Không Lập Thanh đau lòng nghĩ, từng dòng cảm xúc thương nhớ, hàm ơn cũng hoà trộn biến thành lệ cay lăn trên khoé mắt.

©STE.NT

Sau một trận tuyết lớn, mùa đông chính thức ủa về. Chiều thứ Bảy Không Lập Thanh đưa Không Vạn Tường tới lớp học Taekwondo. Lớp của Không Vạn Tường học tuần ba buổi vào các thứ Ba, Năm, Bảy. Thứ Ba và thứ Năm học từ năm giờ cho đến sáu giờ rưỡi chiều, riêng thứ Bảy học từ hai rưỡi cho đến năm giờ chiều. Sau khi Chu Diệp Chương về Hồng Kông, Không Lập Thanh thay A Thần đưa đón Vạn Tường đi học, hôm nào cô tan ca muộn thì đi Thanh sẽ thay cô đón về để việc học của cậu bé không bị gián đoạn.

Lúc thay quần áo, Không Lập Thanh chọn cho Không Vạn Tường một chiếc áo khoác lông màu vàng nhạt, cô luôn muốn cậu bé mặc những gam màu tươi trẻ. Vạn Tường có rất nhiều quần áo, Chu Diệp Chương là mẫu đàn ông rất chu đáo, trước khi về Hồng Kông không lâu anh đã chọn mua cho cô và Vạn Tường rất nhiều trang phục mùa đông.

Thời gian gần đây có lẽ do chăm chỉ luyện tập thể thao mà Không Vạn Tường lớn nhanh như thổi, bây giờ cậu bé đã cao ngang ngực cô. Lúc này Vạn Tường đứng trước mặt cô, dáng người thẳng tắp, khuôn mặt đáng yêu, nhìn đã thấy chút phong thái vững vàng đàn ông. Sang năm Vạn Tường lên sáu tuổi, tới tháng Bảy là chính thức vào lớp một, Không Lập Thanh đột nhiên cảm thấy thời gian trôi quá nhanh, cậu bé gầy yếu rụt rè năm nào còn bám dính lấy cô, chớp mắt đã khôn lớn thế này rồi.

Không Vạn Tường quan sát thấy Không Lập Thanh có dấu hiệu suy nghĩ miên man bèn khẽ giục: “Mẹ, nhanh một chút, nếu không sẽ muộn mất.” Trong

giọng nói mang chút ý không hài lòng, cậu bé quen được chiều nên mới dám thẳng thắn bộc lộ cảm xúc như thế.

Vạn Tường đã dạn dĩ hơn rất nhiều, Không Lập Thanh nghĩ vậy bèn dịu dàng trả lời cậu bé: “Xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Ra khỏi nhà tự nhiên đã thấy tài xế đợi dưới lầu, đường đến lớp Taekwondo cũng không quá xa, xe đi một lúc là tới, đến nơi vừa đúng giờ vào lớp, Vạn Tường thay võ phục vui vẻ cùng bạn học chạy vào trong.

Trung tâm dạy Taekwondo này rất quy mô, địa điểm học là một trung tâm thể thao có hai tầng, mỗi tầng đều được ngăn thành mấy phòng riêng biệt dành cho rất nhiều lớp học. Cũng có khá nhiều người lớn tham gia học Taekwondo, Vạn Tường học lớp dành cho thiếu niên, giữa sân bày một cái đệm chuyên dụng, người nhà chỉ có thể đứng cách một khoảng ở bên ngoài quan sát.

Không Lập Thanh đã tới đây được một thời gian nên cũng quen mặt nhiều phụ huynh, nhưng cô là tui người khép kín, không hay chủ động bắt chuyện với người khác, đến đây xong thường chỉ tìm một chỗ kín đáo trong góc ngồi lặng lẽ quan sát bọn trẻ luyện tập.

Buổi học dài hai tiếng thì nửa thời gian đầu giáo viên dùng để hướng dẫn kỹ thuật cho học sinh, nửa cuối buổi học dành để học sinh thi đấu đối kháng, giữa hai phần nội dung có nghỉ giải lao mười phút. Giờ nghỉ giải lao Vạn Tường cũng không chạy đi tìm mẹ, ở lớp này cậu bé chơi thân với một bạn học tên là Lạc Lạc, giờ giải lao hai đứa trẻ đùa nghịch xung quanh chiếc đệm chuyên dụng, vô cùng sung sức. Không Lập Thanh quan sát thấy thế vừa vui vừa buồn. Vui vì Vạn Tường càng ngày càng hoạt bát năng động, buồn vì cậu bé dần dần sẽ có thế giới riêng của mình, rồi sẽ rời xa cô. Tâm tư người lớn cứ luôn phức tạp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Phần sau của buổi học, học sinh chia thành từng đôi bước lên đệm thi đấu đối kháng, các em còn lại ngồi thành hai hàng xung quanh quan sát, vừa là theo dõi vừa là nghỉ ngơi.

Vì về nhà còn có A Thần kèm nên Không Vạn Tường được xếp vào một trong những học sinh đứng đầu lớp, vòng đối đầu đối kháng những tuần trước cậu bé có vẻ không được may mắn lắm, đối thủ lần này của Vạn Tường là một học sinh mới chuyển đến, vào cuộc chưa quá mấy chiêu cậu bé đã bị đốn ngã lăn trên đệm, thua rất thảm hại. Đối thủ không cao to hơn Vạn Tường bao nhiêu nhưng kỹ thuật lại trội hơn hẳn, Vạn Tường ngã không bị đau, chỉ có lòng tự trọng bị tổn thương nghiêm trọng. Sau khi tan học Không Lập Thanh thấy cậu bé đi đến chỗ cô mắt long lanh nước, vẻ như muốn khóc.

Suốt đoạn đường đi đến chỗ Không Lập Thanh đợi, Không Vạn Tường đều cúi đầu, Không Lập Thanh đưa quần áo cho cậu bé tự đi thay, cậu cũng không nói gì, tâm trạng có vẻ rất tệ. Không Lập Thanh muốn an ủi Không Vạn Tường vài câu nhưng mấy lần toan mở miệng lại không biết phải nói gì, thực sự cô cũng chẳng hiểu chút gì về Taekwondo cả.

Thật ra Không Lập Thanh không biết trước đây mỗi lần Không Vạn Tường gặp tình huống này, A Thần đợi khi tan học sẽ trực tiếp đấu với cậu bé một lần nữa, trong quá trình đấu sẽ từ từ nói cho Vạn Tường biết cậu bé sai ở bước nào, lần sau gặp trường hợp này thì cậu bé phải đánh trả ra làm sao. Giữa Vạn Tường và A Thần vì thế mà tồn tại một tình bạn đặc biệt. Cách A Thần huấn luyện Vạn Tường cũng rất lợi hại, còn bây giờ trước mặt là người mẹ yếu mềm chẳng hiểu Taekwondo, Vạn Tường cảm thấy thất vọng, cậu bé nhớ A Thần.

Thấy Vạn Tường cúi đầu chẳng nói năng gì, lặng lẽ thay quần áo, Không Lập Thanh cũng thấy bất lực, cuối cùng chỉ biết xoa đầu cậu bé, nhẹ nhàng an ủi: “Không sao đâu.” Thật sự Không Lập Thanh cũng biết đây chỉ là một câu an ủi để mà an ủi, tuyệt đối chẳng có tác dụng gì, nhưng quả thực trong hoàn cảnh này cô cũng chẳng biết phải làm thế nào cho phải.

Không Vạn Tường ngẩng cao đầu để mẹ quàng khăn, sau đó lấy giọng hết sức nghiêm túc hỏi Không Lập Thanh: “Mẹ, lúc nào thì A Thần quay lại?”

Không Lập Thanh sững sốt, cuối cùng cũng chỉ có thể trả lời đại khái: “Có lẽ sang năm mới.”

“Ồi!” Vạn Tường rõ ràng không thích đáp án này, giọng cảm thán vút cao vô cùng thất vọng.

Suốt trên đường về Không Vạn Tường tâm tình không vui, từ đầu đến cuối chỉ im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Không Lập Thanh cảm thấy cậu bé đang tràn đầy tâm trạng thất vọng và bất lực, Chu Diệp Chương đã làm thay đổi cuộc sống hai người, thế giới của Vạn Tường giờ đây đã không còn một mình cô nữa, cậu bé khôn lớn rồi, suy nghĩ cũng dần trưởng thành hơn.

Hai mẹ con cùng im lặng không nói gì cho tới khi về nhà, vào đến cửa đã thấy mùi thức ăn tỏa ra nức mũi, Di Thanh đi từ trong bếp ra đón hai người, cười híp mí với hai mẹ con đang bước vào: “Về rồi à? Vạn Tường đói chưa? Bà hấp cho cục cứng một cái bánh gato trứng cực ngon rồi.” Di Thanh lúc nào cũng giữ nụ cười hiền hậu như vậy, Không Lập Thanh không hiểu sao cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Không Vạn Tường tập Taekwondo cả chiều cũng đói, nghe Di Thanh nhắc đến món bánh ngọt yêu thích, mặt tươi tỉnh lên mấy phần, thay giày xong bèn

vội chạy đến bên dì Thanh nũng nịu kêu: “Bà nội, cháu đói rồi.”

Dì Thanh không nói gì, trước tiên giữ lấy khuôn mặt cậu bé, vuốt nhẹ mấy cái: “Làm sao thế này? Ra ngoài bị ai bắt nạt à? Lại còn bị đánh vào mặt nữa.”

Không Vạn Tường đỏ mặt không vui, miệng lẩm bẩm: “Không sao ạ.”

Dì Thanh cũng không truy hỏi nữa, khẽ bật cười với điệu bộ của Vạn Tường rồi đặt tay lên vai đẩy cậu bé đi vào trong bếp. Không Lập Thanh thờ dài đầy bất lực theo sau cả hai. Có đôi khi chúng ta sợ gần gũi với một ai đó trong những khi bức dọc, cũng chỉ bởi sợ làm tổn thương người đó. Không Vạn Tường từ khi trở về luôn giữ khoảng cách với cô, có vẻ vì sợ sẽ làm gì đó khiến cô buồn. Có thêm người thứ ba, tâm trạng không vui của cậu bé rất nhanh được hoá giải. Suy nghĩ của cậu bé còn chưa trưởng thành, huống hồ nhiều người lớn cũng không tránh khỏi khiếm khuyết, vì vậy Không Lập Thanh cũng thấy không cần quá lo lắng. Chỉ là Vạn Tường càng ngày càng lớn, những chuyện khiến cô phải lo lắng sợ sẽ ngày một nhiều, nghĩ đến không khỏi cảm thấy đau đầu.

Ăn xong bữa tối, cuối cùng Không Vạn Tường cũng bị dì Thanh dụ cho cười ra mặt. Cậu bé và dì Thanh rất có duyên với nhau, Không Lập Thanh cũng biết dì Thanh thật lòng yêu quý Vạn Tường, trước mặt dì, Vạn Tường rất ngoan ngoãn hiếu thảo, đi ấy cũng yêu chiều cậu bé, hai người quan hệ rất tốt.

Sau bữa tối, Không Vạn Tường ngồi xem tivi, dì Thanh thu dọn nhà cửa xong cũng ngồi lại chơi cùng hai mẹ con cô. Đợi Không Vạn Tường đến giờ đi ngủ, Không Lập Thanh đưa cậu bé lên tầng dì Thanh mới xuống nghỉ ngơi.

Không Vạn Tường tắm rửa xong, mặc bộ đồ ngủ lông chui vào chăn ấm, Không Lập Thanh ngồi dựa trên đầu giường, đọc truyện cổ tích cho cậu bé nghe. Cô không phải người bẩm sinh có giọng nói hay, khi đọc truyện không biết nhấn giọng lên bổng xuống trầm, chỉ có thể đọc đều đều không mấy sống động, nhưng cũng may sao bao nhiêu năm qua Không Vạn Tường sớm đã quen, câu chuyện mới đọc được một nửa cậu bé đã mơ màng thiếp đi.

Không Lập Thanh thấy Không Vạn Tường ngáp ngủ liền cất cuốn truyện trong tay, nghiêng người nằm bên cậu bé, xoa lưng giúp Vạn Tường dễ ngủ.

Không Vạn Tường trước khi chìm hẳn vào giấc ngủ đột nhiên xoay lại ôm chặt Không Lập Thanh hỏi: “Me, còn bao lâu nữa mới sang năm mới?”

Đầu Không Vạn Tường gối lên bụng cô, giọng nũng nịu chờ đợi, trái tim Không Lập Thanh như có sóng xô nhẹ nhẹ, cô nói khe khẽ: “Vẫn còn hơn một tháng nữa.”

“Vẫn còn hơn một tháng nữa cơ à? Ồi!” Giọng Không Vạn Tường lạc đi, cuối câu còn thờ dài thườn thượt.

“Con nhớ A Thần rồi à?” Không Lập Thanh khẽ hỏi lại.

“Vâng.” Giọng Vạn Tường mơ mơ hồ hồ, rõ ràng cậu bé đã mơ màng ngủ mất. Không Lập Thanh xoa vuốt cánh tay cậu bé, rất lâu không nói gì, hoá ra ngay cả trẻ con cũng hiểu thế nào là nhớ.

Từ phòng Vạn Tường đi ra, Không Lập Thanh theo thói quen lại đến thư phòng, đêm khuya yên tĩnh không có việc gì để làm, cô lặng lẽ ngồi ngáy người trên chiếc ghế Chu Diệp Chương thường ngồi, trong tay là điều thuốc đang cháy dở, đây là nơi cô hay ngồi một mình lúc cảm thấy cô đơn nhất. Không điện thoại, không tin nhắn, Chu Diệp Chương hoàn toàn bất vô âm tín, cô cũng thấy nhớ anh nhưng lại chẳng có cách nào chuyển lời.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Chương 6: Anh quay lại rồi

Cuối tháng Mười hai có hai kỳ nghỉ nối tiếp nhau là Giáng Sinh và năm mới, cũng là thời điểm náo nhiệt nhất của tháng. Nhưng kỳ nghỉ này của Không Lập Thanh lại khá buồn tẻ, trong nhà chỉ có một già và một trẻ, đều không phải tuýp người ưa náo nhiệt thành ra cô cũng nhập bọn cùng hai người, hai kỳ nghỉ cứ thế bình bình qua đi.

Năm nay Tết Âm lịch cũng đến sớm, trung tuần tháng Một Dương lịch là đã nghỉ Tết Nguyên Đán. Có dì Thanh ở đây, việc nhà căn bản đều không có gì cần Không Lập Thanh bận tâm, dì Thanh bản tính cũng là người cẩn thận chu đáo, một tuần trước đêm Giao Thừa đã không còn nơi nào trong ngôi nhà không sạch sẽ gọn gàng, đồ dùng Tết cũng đã sớm được mua sắm xong.

Ngày Ba mươi Tết, sau khi ăn tối một lúc, Không Lập Thanh đưa Không Vạn Tường đi tắm, thay quần áo mới cho cậu bé từ trong ra ngoài. Thật ra Không Lập Thanh cũng không hiểu phong tục tắm nước lá đêm giao thừa gì đó, cô chỉ tin rằng trong đêm Giao Thừa nếu tắm gội sạch sẽ, thay quần áo mới xua đuổi hết tà khí thì sang năm mới sẽ gặp nhiều may mắn.

Hai mẹ con chuẩn bị xong xuôi mới dắt tay nhau xuống lầu, bàn trà trong phòng khách dì Thanh đã bày đầy thứ bột, nhân và dụng cụ làm món bánh chèo, tivi cũng mở, đèn bật sáng trưng, không khí đã có phần náo nhiệt đặc trưng ngày Tết. Dì Thanh hôm nay không mặc bộ đồ người giúp việc của nhà quyền quý Hồng Kông như mọi khi mà mặc một chiếc sườn xám màu đen, bên ngoài là áo khoác lông cừu dài màu xám nhạt, tóc búi sau gáy, rất có phong vị của một phụ nữ trung niên hiền hậu.

Bộ quần áo dì Thanh mặc hôm nay là do Không Lập Thanh mới tặng. Cô chưa từng đối xử với dì Thanh như bà chủ và người giúp việc, cũng biết dì thực lòng yêu quý nên mới chăm sóc chu đáo cho Không Vạn Tường. Ngược lại cô đối với dì cũng là tình cảm biết ơn chân thành, sâu sắc. Cho nên chiều Ba mươi Tết Không Lập Thanh đặc biệt về sớm, đi siêu thị chọn mua cho dì Thanh bộ đồ này. Lúc nhận quà dì Thanh cũng chỉ khẽ cười, cảm ơn cô, nói buổi tối sẽ mặc nó đón năm mới, thái độ đúng mực, không khách khí cũng không khiêm nhường khi nhận quà của dì Thanh khiến Không Lập Thanh vô cùng hài lòng.

Không Lập Thanh dắt Không Vạn Tường đi về phía sofa để cậu bé yên vị bên cạnh mình, rồi cũng xắn tay áo phụ giúp dì Thanh gói bánh chèo. Không Lập Thanh đã sống bao nhiêu năm nhưng dường như chưa từng nghiên cứu phong tục ngày Tết, tất cả đều tùy dì Thanh chuẩn bị. Bữa cơm tối cuối cùng của năm cũ, dì chọn làm mấy món ăn cầu kỳ, thơm ngon và tinh tế nhưng lại hơi ít hơn mọi khi, thành ra bọn họ cùng có một bữa cơm Tất Niên long trọng mà không lãng phí. Làm bánh chèo đêm Giao Thừa là phong tục của người phương Bắc, nghĩ rằng Không Lập Thanh lớn lên ở miền Bắc nên dì Thanh muốn chuẩn bị “tiết mục” này.

Việc cán bột tất nhiên bị Không Lập Thanh giành lấy, Không Vạn Tường ngồi bên có vẻ nhàm chán, dì Thanh nặn cho cậu bé một con thỏ bột, Không Vạn Tường cảm thấy nặn bột cũng là trò chơi thú vị, bèn xắn tay áo lên, bẹo một cục bột nặn đồ chơi.

Vừa cán bột vừa tranh thủ ngẩng lên hỏi dì Thanh: “Dì Thanh, đi trước nay thường đón năm mới ở đâu?” Không Lập Thanh cũng chỉ là buột miệng hỏi như vậy chứ cũng không có hàm ý gì, cô cảm thấy dì Thanh lớn tuổi như vậy rồi, không biết có gia đình riêng hay không, nhưng chắc vì Chu Diệp Chương dặn dò nên mới ở lại đây đón năm mới cùng mẹ con cô. Nghĩ như vậy lòng Không Lập Thanh cảm thấy ít nhiều áy náy.

Dì Thanh cười hiền hoà, khẽ nói: “Trước đây hàng năm đều đón năm mới cùng bà nội cậu Chu Diệp Chương. Tội goá bụa sớm, cũng không có con cái, ở với Chu lão phu nhân đã hơn ba mươi năm, từ lúc ngoài hai mươi tới giờ, lão phu nhân ở đâu là tôi ở đó.”

Không Lập Thanh rõ ràng không hiểu được một mối quan hệ như thế, cuối cùng chỉ có thể nhận xét chung chung một câu: “Tình cảm hai người chắc chắn rất tốt.”

Dì Thanh lại cười nhẹ, cũng không phản bác gì, chỉ khẽ nói: “Lão phu nhân là một người rất tốt, khi nào gặp sẽ thấy.” Ấn ý đằng sau câu nói này của dì Thanh, Không Lập Thanh cô nhận sao nổi, gia đình Chu Diệp Chương như thế, cô không nào bước vào được.

Không Vạn Tường rất thích ăn bánh chèo, dì Thanh để ý biết được nên chú ý chuẩn bị nhiều nguyên liệu hơn, định làm dư thêm một chút cất trong tủ lạnh nấu cho cậu bé ăn dần. Bận rộn gói bánh chèo đến sát chín giờ mới xong, dì Thanh mang bánh đã gói vào bếp cất đặt, Không Lập Thanh lau sạch bàn trà.

Đội thu dọn mọi thứ xong, dì Thanh mới đi ra từ bếp, xoa hai tay vào nhau, đến bên sofa kính cẩn xin phép Không Lập Thanh: “Cô Không, tôi muốn gọi điện thoại chúc mừng năm mới lão phu nhân, có được không ạ?”

Thái độ lễ phép của dì Thanh khiến Không Lập Thanh luống cuống cả tay chân, vội vàng chỉ vào điện thoại, cô run run nói: “Dì, dì cứ tự nhiên, dì đừng như vậy, tôi, tôi...” Không Lập Thanh không nói thêm được nữa, mỗi khi bị người khác coi thường khinh khi, cô có thể không bận tâm hoặc nhẫn nhịn chịu đựng rồi cũng qua, nhưng khi được người khác đặc biệt kính trọng như thế này, cô lại không thể tiếp nhận nổi.

Dì Thanh tùm tùm cười, hiền hậu nói: “Cô Không, tôi biết cô là một người bình dị, nhưng quan hệ trong đại gia tộc cũng không thể tránh khỏi có nhiều thị phi, tìm được chỗ dựa là cô phải bám chắc lấy, nếu không đến lúc đó sẽ bị người khác bắt nạt.”

Không Lập Thanh mất tinh thần, thị phi trong quan hệ với đại gia tộc, cái đó cho dù cô có cố sức tưởng tượng thế nào cũng không thể hình dung ra một tình huống cụ thể, cô có cảm giác mình và chuyện đó chẳng liên quan gì với nhau, nhưng câu nói này của dì Thanh lại khiến cô lơ mơ nhận thấy viễn cảnh đáng sợ đó rất có thể sẽ quan hệ chặt chẽ với cuộc sống của mình sau này, tâm trạng cô có chút phức tạp, Không Lập Thanh cố thu mình chìm sâu vào ghế sofa, cả người bất động không nói gì.

Dì Thanh rất tỉnh, lập tức nhận thấy Không Lập Thanh tuy ngồi đó nhưng không biết suy nghĩ miên man chạy tới tận đâu, cho nên cũng không nói gì thêm, miệng khẽ cười, ngồi xuống sofa nhắc điện thoại lên.

Dì Thanh từ khi còn trẻ đã đi theo Chu lão phu nhân, lúc mới đến giúp việc, lão phu nhân cũng vừa goá bụa, hai người ở bên nhau mấy chục năm, tình cảm thậm chí còn thân thiết hơn cả chị em gái, điện thoại vừa thông đã thấy lão phu nhân trực tiếp trả lời: “A Thanh à, ta sớm biết là chị sẽ gọi điện thoại cho ta, ta ngồi đây đợi chị cũng được một lúc rồi.” Giọng lão phu nhân đã tám mươi tuổi truyền qua điện thoại nghe vẫn rõ ràng, câu chữ lưu loát.

“Vâng, lão phu nhân có khoẻ không ạ? A Thanh gọi điện chúc mừng năm mới lão phu nhân.” Dì Thanh nói mà khoé mắt ươn ướt, Không Lập Thanh nhìn thấy thế liền ý nhị chuyển ánh mắt đi chỗ khác, cô không muốn làm dì Thanh cảm thấy ngượng ngùng, thật ra cô có ý lịch sự tránh đi nhưng cũng là lo lắng thừa, bọn họ nói tiếng Quảng Đông, cô có nghe cũng không hiểu, nhưng lúc này đứng lên đi chỗ khác không khéo lại làm dì Thanh hiểu nhầm mình có thành kiến, cho nên cô ngồi im trên sofa.

Trong điện thoại đang là lão phu nhân lên tiếng đáp lại: “Ừ, ta rất khoẻ, con cháu đều đang quây quần hết ở đây, trong nhà ấm ỉ lắm, năm nay chỉ thiếu có mình chị thôi.”

“Vâng, A Thanh cũng nhớ lão phu nhân lắm, có điều bên này một mẹ một con bọn họ cũng không dễ dàng gì, thiếu gia để A Thanh ở lại chăm sóc họ cũng là điều nên làm ạ.”

“Ha ha, Diệp Chương luôn chăm chút cho người của mình, chị ở đó lâu nay, chị thấy cô gái đó như thế nào?”

Dì Thanh ngẩng đầu lên nhìn Không Lập Thanh đang chăm chú xem tivi, khẽ cười: “Một cô gái rất tốt, rất phù hợp với thiếu gia nhà ta.”

Bên kia điện thoại lão phu nhân lại cười “ha ha” một tiếng: “Người do Diệp Chương chọn là ta yên tâm rồi.”

“Vâng ạ, thiếu gia đích thân chọn xưa nay đều là những người không tầm thường, lão phu nhân thật có phúc.” Dì Thanh tự nhiên nói ra những lời khen khiến lão phu nhân vui vẻ.

Quả nhiên đầu kia điện thoại lão phu nhân lại cười sáng khoái: “Diệp Chương cũng là một tay chị chăm lo từ nhỏ, hồi xưa bé bỏng như vậy mà giờ trưởng thành thế này rồi, đã biết tìm cháu dâu về cho ta.” Hai người cùng cười trong điện thoại, đông dài nhớ lại những chuyện ngày xưa ngày xưa.

Hai người trò chuyện điện thoại cả nửa giờ mới xong, lão phu nhân bên đó cúp máy rồi mà trong mắt vẫn còn có ý chưa thỏa mãn, ánh mắt vô tình quét quanh lại chạm phải A Thần đang ngồi xếp bằng trên đất trước mặt, bà lại mỉm cười, trong mắt tràn ngập hồi ức ấm áp.

A Thần ngồi dưới đất say sưa chơi trò chơi trên màn hình lớn, nghe thấy lão phu nhân gác điện thoại mới ngẩng lên nhìn lão phu nhân cười một cái, nụ cười của A Thần rất thuần khiết, cư xử cũng giống như một đứa trẻ, lão phu nhân âu yếm đưa ngón tay dí dí vào trán cậu ta, đáp lại một nụ cười hiền hậu. Hai người già trẻ cách nhau ba thế hệ không dùng lời mà chỉ qua hành động cũng đủ trao cho nhau những tình cảm yêu thương ấm áp.

A Thần là trường hợp khác biệt trong nhà họ Chu. Thuở thiếu thời cậu ta đã một mình lưu lạc bên ngoài, đến khi tìm được cậu về, cả lão phu nhân và Chu Diệp Chương, hai người nắm quyền cao nhất trong nhà họ Chu đều cưng chiều, mặc cho cậu bé A Thần này luôn tỏ ra xa cách mọi người. Như bao gia tộc danh giả khác, trong đại gia đình nhà họ Chu cũng khó tránh khỏi những chuyện đấu đá tranh giành, mưu hèn kế bẩn, nhưng nhìn chung không ai dám động đến cậu ta. Phòng ngủ của Chu lão phu nhân là không gian riêng tư tuyệt mật, nơi này cấm người khác ra vào, chỉ có A Thần mới dám ngồi đây chơi trò chơi âm ỉ.

Lão phu nhân ngồi phía sau A Thần tùm tùm cười xem cậu chơi điện tử, tâm tư bà có vẻ rất vui, người giúp việc mấy lần định vào tìm, đều bị lão phu nhân vẫy tay đuổi ra.

A Thần sau một hồi cuồng loạn đánh chiếm, cuối cùng chiến thắng, nhưng thắng cuộc rồi, niềm thỏa mãn cũng phút chốc vụt qua, cậu vút điều khiển sang một bên, nhanh chóng cảm thấy thật nhàm chán.

A Thần quay lại nhìn lão phu nhân, lão phu nhân cũng cười nhìn lại. A Thần nhìn lão phu nhân không chủ định lại quét đến chỗ đặt điện thoại bên cạnh bà, đột nhiên cậu ta cười thành tiếng rồi đứng dậy lao đến cầm điện thoại hồi hả lục tìm danh sách cuộc gọi vừa nhận.

Lão phu nhân thấy A Thần động tác vội vã, trêu mếu nhìn cậu, nheo mắt cười hỏi một câu: “A Thần khi nào mới tìm cháu dâu về cho bà có?”

A Thần nhấc điện thoại nheo mắt nhìn lão phu nhân rồi khẽ cười: “Cháu vẫn còn nhỏ ạ.”

Lão phu nhân nhận thấy A Thần có ý muốn lãng chuyện, bèn cười ha ha hai tiếng.

Cùng lúc đó, bên này điện thoại nhà Không Lập Thanh đột ngột đổ chuông, di Thanh vẫn còn đứng bên điện thoại bèn nhanh nhẹn nhấc máy. Di đặt ống nghe bên tai, nghe tiếng bên kia liền cười rồi mới trả lời: “Ha ha, A Thần à? Ồ, được, cậu đợi máy nhé, tôi đi gọi thằng bé.”

Di Thanh quay sang Không Vạn Tường bên cạnh, khẽ nói: “Tiểu Vạn Tường, A Thần tìm cháu.”

Không Vạn Tường vốn chẳng thiết tha gì chương trình Chào Xuân của đài truyền hình trung ương đang chiếu trên tivi lúc này. Nhưng hôm nay là đêm Giao Thừa, cậu bé cũng biết mẹ sẽ không nuông chiều để mặc mình độc chiếm tivi xem kênh hoạt hình, nên đành quay sang chơi với con thỏ bằng bột mà di Thanh nặn cho. Lúc này nghe nói A Thần gọi điện đến tìm, nhất thời không kiềm chế được vui sướng, vội vã vút ngay con thỏ bột đã bị bóp dẹt trên tay, không may lại vương nổi còn cách xa điện thoại, thế là nửa lần nửa bám lấy Không Lập Thanh, trườn đến bên di Thanh, chộp lấy điện thoại trên tay di, phấn khích reo lên: “A Thần, đang ở đâu? Khi nào mới trở lại đây?”

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

A Thần qua điện thoại nghe được giọng nói phấn khích của Vạn Tường, không hiểu sao tâm trạng cũng hưng phấn thêm mấy phần, cậu nhếch mép cười: “Hà hà, cậu nhờ anh rồi hả?”

“Hi hi.” Vạn Tường cười có chút xấu hổ.

Sau khi dùng lời một lát, Không Vạn Tường tiếp tục truy hỏi lần nữa: “A Thần, khi nào thì về nhà?”

“Chưa biết, nhưng chắc là sắp rồi.” A Thần ngồi dưới đất, người dựa vào chân lão phu nhân buông dưới ghế, uể oải trả lời.

“Ồi...” Không Vạn Tường thở dài thất vọng thấy rõ.

“Muốn nhận lì xì chứ gì? Quay lại anh sẽ mua cho cậu.” A Thần có ý dỗ dành Vạn Tường.

Vạn Tường mắt đảo một vòng, vẫn chưa nghĩ ra là thích quà gì, cuối cùng thành thực trả lời: “Không nghĩ ra thích gì.”

“Vậy cứ từ từ nghĩ tiếp đi, nghĩ ra rồi thì gọi điện báo anh, di Thanh có số của anh, bảo di ấy bấm cho là được.”

“Ừm, biết rồi.”

“Lại đánh nhau với bạn ở lớp mẫu giáo à? Hay có ai bắt nạt?” A Thần nghiêng người một chút nhưng không thay đổi tư thế, trong lòng cũng cảm thấy quái lạ, từ khi nào mình bắt đầu nói nhiều, hỏi nhiều như thế này.

“Không phải, lớp Taekwondo có một bạn mới chuyển đến, lợi hại hơn, em đâu không lại cậu ta.” Vạn Tường đột nhiên nói nhỏ hẩn đi.

“Cậu tự tìm cách chiến thắng thằng nhãi kia đi, anh sẽ thưởng cho cậu một con Husky.” A Thần bên kia tuy ngữ khí không quá kẻ cả nhưng cũng ngồi thẳng người lên như thể có việc nghiêm trọng.

“Husky là cái gì?” Không Vạn Tường thắc mắc hỏi.

“Là một giống chó, nuôi lớn lên sẽ có bộ lông trắng như chó sói.” A Thần quảng cáo phần thưởng có chút phóng đại.

“Thật thế ư?” Không Vạn Tường từ trước tới giờ chưa được nuôi con vật nào, không kiếm được bắt đầu tò mò.

“Thật!” A Thần lại dựa vào ghế, có vẻ hơi mất kiên nhẫn, bĩu môi coi thường.

Không Vạn Tường bên này bật cười sáng khoái, hai người hào hứng nói chuyện hồi lâu rồi bỗng nhiên im bất, qua một lúc yên lặng, cậu bé đột nhiên nói, điệu bộ rất trịnh trọng: “A Thần, chúc mừng năm mới.”

Một loại cảm xúc kỳ lạ trào lên trong lòng A Thần, cậu ta ngó ra một lúc rồi bỗng nhiên hung hăng nạt lại Vạn Tường: “Đồ ngốc này, giờ mà là năm mới à? Đã qua mười hai giờ đầu? Thôi, không nói chuyện với cậu nữa. Cúp máy đây.”

A Thần bên đó chẳng để ý tới cảm xúc của Vạn Tường, nói cúp máy là liền cúp máy, khiến cho Vạn Tường bên này thần thờ ơ điện thoại, buồn buồn.

Không Lập Thanh cảm lấy ống nghe trên tay Vạn Tường đặt lại vị trí cũ. Vạn Tường khẽ dựa đầu vào bên tay cô im lặng một lúc, Không Lập Thanh thấy cậu bé không vui mới định nói vài câu an ủi, nhưng cô chưa kịp nói gì thì cậu bé đã ngẩng đầu lên nhìn cô cười: “A Thần nói sẽ mua cho con một chú chó lông trắng to.”

Cậu bé Vạn Tường này luôn rất biết cư xử, luôn yêu quý người thân, kiểu quan tâm lẫn nhau của mẹ con cô có hơi khác biệt, nhưng có lẽ là phù hợp nhất. Không Lập Thanh không nói gì thêm, cô quay đầu nhìn ra cửa sổ, bầu trời phía xa thì thoảng có mấy quả pháo bông được bắn lên khoe màu rực rỡ, kèm theo sắc pháo là mấy tiếng nổ lép tép vang đến. Tết Nguyên Đán là kỷ nghỉ lớn nhất của người dân Trung Quốc, trong đó đêm Giao Thừa lại là thời khắc đặc biệt nhất của cả kỷ nghỉ lễ. Ngày đặc biệt này bên cạnh cô đã có hai người một già một trẻ mà cô yêu quý, nhưng trái tim vẫn cảm thấy cô quạnh, cảm giác không có điểm tựa, người đó, chẳng có chút tin tức nào.

Nhà họ Chu là một dòng họ rất lớn, ngoài chi họ sống ở Hồng Kông ra, còn rất nhiều người sống ở hải ngoại. Chu lão phu nhân trước nay đều không can thiệp vào cuộc sống của mọi người, cả đời chỉ ẩn dật trong căn biệt thự của dòng họ nơi đây, nhưng vốn tính tình rộng rãi nên mấy chục năm làm bà chủ nhà họ Chu, người trong họ luôn được quan tâm đầy đủ, cho nên đối với dòng họ, lão phu nhân luôn là bậc tiền bối rất được kính trọng.

Tại biệt thự nhà họ Chu ở Hồng Kông, mỗi lần đến sinh nhật lão phu nhân hoặc Tết Âm Lịch, đều có rất nhiều người tụ họp, trong đó có tất cả những người từ xa vượt trùng dương trở về đoàn tụ, còn có cả những họ hàng xa từng chịu ơn của bà, tất cả lên tới mấy chục người. Bọn họ mặc dù đều thanh lịch ý nhị, nhưng ở cùng một chỗ cũng thành ồn ào ầm ĩ, chưa kể nhiều người còn đưa cả gia đình đến, mấy đứa trẻ đương nhiên càng làm cho nơi này thêm náo nhiệt.

Về biệt thự này, Chu Diệp Chương ở trong phòng khách nhỏ, góc hành lang rất gần phòng khách lớn, bị tiếng ồn ào vọng từ bên đó đến làm cho đau đầu. Phòng khách nhỏ này một mình anh độc chiếm, không ai dám đến trước mặt anh làm ồn, trong nhà họ Chu anh luôn giữ tác phong của người đứng đầu nắm quyền, phong thái lúc nào cũng lạnh lùng khiến người khác không dám lại gần như vậy.

Người họ Chu tụ tập mấy ngày Tết Âm Lịch trong biệt thự này phần lớn đều sinh sống ở Hồng Kông, trong số đó còn có mấy người lung lay, thậm chí là bán đứng nhà họ Chu trong cuộc thanh trừng mười mấy năm trước. Sau này Chu Diệp Chương khôi phục lại dòng tộc, xong cũng không truy cứu họ, có thể vì vậy mà họ luôn e sợ anh. Số còn lại là những người ở hải ngoại về, vì ít giao lưu với nhau lại thấy Chu Diệp Chương khó gần nên cũng không muốn tiếp cận anh. Chu Diệp Chương ngồi đó quả thực có chút cô đơn kiểu “trên cao gió lạnh”.

Lão phu nhân sau bữa cơm tối cũng không xuống đây, Chu Diệp Chương tất nhiên phải ở lại, thực ra là muốn tuân thủ đạo làm chủ nhà tiếp đón khách.

Một mặt đại sảnh không xây tường mà lắp kính công nghiệp, Chu Diệp Chương nhìn đám người ồn ào trong phòng khách lớn mà chán ngán. Anh quay sang nhìn về phía sân trước nhà, thu vào tầm mắt là một khoảng xanh ngút ngàn, chắn ngang phía dưới cửa sổ không biết từ khi nào đã trồng một cây con, cây con đó nép khuất trong bóng râm, ánh mặt trời không chạm đến nó, mỗi cơn gió đến cả cây lại rung rinh, hình ảnh đó nhìn không hấp dẫn nhưng lại có sự quyến rũ riêng của vẻ mỏng manh mềm yếu.

Nhìn bóng cây nhỏ yếu ớt, tâm trí Chu Diệp Chương lại hiện lên hình bóng một người. Người đó cũng giống cái cây này, cô độc, bị Thượng Đế bỏ rơi, lại ương ngạnh muốn vươn lên thẳng tắp, vẻ mặt lạnh lùng mâu thuẫn với tư thế rụt rè. Cũng không còn nhớ vì sao ánh mắt anh lại chú ý đến cô nữa, có lẽ chỉ vì thấy lạ lẫm trước vẻ lạnh lùng cô độc ấy, rồi sau đó càng ngày càng bị cái vẻ kiên cường của cô làm cho ấn tượng, dần dần tìm hiểu về cô, lại dần dần có tình cảm với cô, không phải thứ tình cảm cónào mánh lệt, chỉ là nhẹ nhàng từ tốn mà buộc chặt trái tim anh vào cô.

Chu Diệp Chương sống trong thế giới quanh năm tranh giành chém giết, những năm tháng thanh xuân tươi đẹp giành hết cho việc cứu nhà họ Chu khỏi bờ vực diệt vong và tự mình kiến lập đế chế kinh tế riêng. Nửa đời qua anh chưa từng yêu người phụ nữ nào, Không Lập Thanh là cô gái duy nhất khiến anh bận tâm, càng ngày anh càng cảm thấy trái tim mình âm ập. Tuy không phải lúc nào cũng nhớ tới cô, nhưng mỗi lần nghĩ đến anh đều cảm thấy rất an tâm, bởi anh biết cô đã sớm thích nghi với cuộc sống mà anh giúp cô sắp xếp, cô sẽ ngoan ngoãn và yên lặng ở đó chờ đợi anh.

Nghĩ tới đây, Chu Diệp Chương khẽ nhếch môi cười, anh nhận ra ngay lúc này anh vô cùng muốn được nhìn thấy Không Lập Thanh, muốn được ôm cô trong vòng tay mình.

Cùng một lúc, hai phương trời xa xôi, hai con người nghìn trùng xa cách, cùng nhớ đến nhau, không biết phải gọi hai người là tâm đầu ý hợp hay có thân giao cách cảm nữa.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Chu Diệp Chương là mẫu người hành động điển hình, anh muốn làm gì lập tức sẽ đặt việc đó lên hàng đầu. Hết hai ngày Tết cổ truyền, sáng sớm ngày mừng Ba Tết, Không Lập Thanh còn đang mơ màng ngủ bỗng cảm thấy có một luồng khí lạnh bao quanh bản thân mình, còn chưa kịp lạnh đã thấy bị siết chặt, mũi cũng ngửi thấy mùi hương quen thuộc. “Anh trở về rồi...” Ý nghĩ này xẹt qua đầu Không Lập Thanh nhanh như chớp, cũng lập tức khiến lòng cô tràn ngập vui sướng.

Yên lặng hưởng thụ cái siết chặt của Chu Diệp Chương, Không Lập Thanh nằm im nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ qua vai anh, bầu trời âm đạm mờ mịt ngày liền cuối cùng cũng có tuyết rơi, một loại cảm giác chua xót mãnh liệt hơn niềm vui kia bao phủ lòng cô, nước mắt từ từ dâng lên trong hốc mắt.

Sau một đêm được trận tuyết rơi điểm xuyết, sáng sớm hôm sau cả thành phố B đã khoác lên mình bộ áo trắng phau. Lúc trời trở sáng Không Lập Thanh cũng đã lơ mơ thức giấc, cô tỉnh dậy nhưng vẫn nằm im trên giường một lúc lâu, ngoài cửa sổ hoa tuyết vẫn bay lất phất, nhưng thời tiết đã âm u nhiều ngày nên trận tuyết này kéo dài hơn mọi khi, những bông tuyết bị gió thổi xoay vòng vòng, mờ mờ nhưng hiện hữu, tĩnh lặng mà tuyệt đẹp.

Dường như từ khi có ký ức đến nay, đây là lần đầu tiên Không Lập Thanh cảm thấy một buổi sáng sớm thanh bình như thế. Cô nằm im trên giường quan sát bầu trời sáng dần, bên cạnh là một thân hình âm ập, Chu Diệp Chương thở đều đều khiến Không Lập Thanh cảm thấy thật yên tâm.

Đã đến giờ rời giường, nhưng chẳng mấy khi tâm trạng dễ chịu thế này, ngay cả cơ thể cũng trở nên lười biếng không muốn nhúc nhích, nhưng đến khi từ phòng Vạn Tường vang tới tiếng reo hò kinh ngạc thì bầu không khí hưởng thụ này đã bị phá vỡ.

“Aaa! A Thần, A Thần, đã về rồi à?” Không Vạn Tường hét đến chói tai, cách mấy lần cửa phòng ngủ vẫn nghe rõ, Không Lập Thanh khẽ mỉm cười, ngôi nhà này cuối cùng cũng náo nhiệt trở lại như trước đây.

Từ mùng Ba cho tới mùng Sáu, trời liên tục có tuyết, cho nên thời gian này đường xá cả thành phố đều trơn trượt không chịu nổi, đi lại bất tiện, thế là đám người lớn nhỏ đều ru rú trong nhà cùng nhau, chẳng đi tới đâu. Chu Diệp Chương cũng không bận việc, hoàn toàn thư giãn nghỉ ngơi, có lúc ở trong phòng ngủ bám dính lấy Không Lập Thanh cả nửa ngày trời, khi không có việc gì khác để làm hai người bọn họ sẽ xuống lầu cùng chơi với A Thần và Không Vạn Tường.

Sang đến ngày mùng Sáu, tuyết cuối cùng cũng đã ngừng rơi, trời quang, thậm chí có lúc mặt trời cũng e thẹn chui ra khỏi tầng mây mỏng. Ăn bữa sáng xong, Không Vạn Tường và A Thần vừa buông bát đĩa là chạy ngay đến chiếm tivi lớn để chơi điện tử. Mấy ngày nay cậu bé coi như được hoàn toàn tự do, từ sau khi A Thần trở về, hoạt động chủ yếu của cả hai mỗi ngày là chơi điện tử, chơi say mê đến mức như thể quên cả trời đất, quên cả thời gian.

Không Lập Thanh cảm thấy năm mới cũng không nên quá nghiêm khắc với trẻ con, cô ăn sáng xong bèn giúp di Thanh thu dọn nhà bếp, quay trở ra phòng khách đã thấy Chu Diệp Chương nhập bọn cùng A Thần và Không Vạn Tường chơi điện tử. Chu Diệp Chương ngồi bệt dưới đất, Không Vạn Tường ngồi trong lòng anh, hai người cùng một đội, cuối cùng là Chu Diệp Chương giúp Không Vạn Tường chiến thắng A Thần.

Chơi điện tử, Không Vạn Tường rõ ràng không phải là đối thủ của A Thần, lúc nào cũng bị A Thần khinh thường. Nhưng A Thần cũng rất lạ, rõ ràng hai người không cùng đẳng cấp, ngoài miệng cho dù cậu ta nhạo báng Vạn Tường nhưng lại luôn rủ Vạn Tường cùng chơi. Vạn Tường rất tự trọng, quyết không muốn chịu thua, A Thần chế giễu, Vạn Tường cũng không nói lại, thản nhiên nung nấu ý chí phục thù. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cậu bé tiếp tục chơi cùng A Thần.

Không Lập Thanh vòng ra sau họ đi đến sofa ngồi, ngồi được một lúc bèn co chân nằm dài trên ghế xem ba người chiến đấu trước màn hình tivi, hình ảnh rõ nét, âm thanh sống động, cả phòng khách âm ập tiếng súng.

Không Lập Thanh cho dù xem chẳng hiểu ba người đang chơi gì, nhưng cô thích bầu không khí như thế này, mặc dù xung quanh ồn ào nhưng lòng cô lại thấy rất yên bình.

Trong phòng ồn ào đến mức cửa thang máy mở ra cũng chẳng ai để ý, đến khi một bóng người xuất hiện trước mặt, Không Lập Thanh mới giật mình, vội vàng từ sofa ngồi dậy.

Đã rất lâu Không Lập Thanh không gặp Lục Húc, anh ta vẫn mặc một bộ complet nghiêm chỉnh như lần trước, khuôn mặt nghiêm nghị, đóng hộp từ đầu đến chân, cả người toát ra vẻ chinh chu không có gì dễ soi mói.

Lục Húc bước qua đứng một bên cách chỗ Chu Diệp Chương ngồi chừng hai bước chân, nhìn thấy Không Lập Thanh, Lục Húc chẳng chút ngạc nhiên, anh ta tự nhiên quay về phía cô gật đầu nhẹ thay cho câu chào. Không Lập Thanh khẽ cười lại với Lục Húc, cũng ngầm coi là đã chào hỏi xong.

Chu Diệp Chương hiển nhiên sớm biết Lục Húc đi vào, nhưng anh vẫn ôm Vạn Tường ngồi nguyên tư thế cũ, mấy phút sau anh mới buông tay cậu bé ra, ngẩng lên chậm rãi hỏi một câu: “Có việc gì không?”

Cùng lúc Chu Diệp Chương hỏi Lục Húc, A Thần bên cạnh cũng rống lên một câu đầy giận dữ: “Đầu đất, không thấy bên kia có người à, sao còn xông lên?” Câu này rõ ràng A Thần đang mắng Vạn Tường, Vạn Tường cũng không chịu kém cạnh, hét trả: “Không phải phân công em yểm trợ sao? Rõ ràng là không nhìn thấy, lại còn trách em!”

Chu Diệp Chương nói không to, gần như giọng anh bị chìm dưới tiếng gào thét của A Thần và Không Vạn Tường, nhưng Lục Húc khẽ cúi người kính trọng nói trong tiếng ồn ào: “Cậu ba nhà họ Lâm gửi quà mừng năm mới tới anh, còn nhắn tôi nay mời anh và cô Không tham gia tiệc tối.”

“Anh ta gửi gì vậy?” Chu Diệp Chương hỏi Lục Húc.

“Là một cây quất rất to, người giao hàng còn đang đợi trong thang máy, em chưa cho họ chuyển vào, anh có muốn xem trước một chút không?” Lục Húc vẫn giữ tư thế hơi khom người, thái độ kính cẩn khác thường.

Chu Diệp Chương thả lỏng người, dựa lưng vào chân Không Lập Thanh buông dưới sofa, chậm rãi trả lời: “Bảo họ mang đến đây tôi xem chút.” Lục Húc thừa lệnh đi ra, rất nhanh đã thấy hai người theo chỉ dẫn khiêng một chậu cây to tiến vào.

Trong chậu trồng một cây kim quất rất to, cao ngang đầu người, sai trĩu quả, từ xa nhìn lại quả vàng lá xanh xem kẽ rất vui mắt. Cây này theo phong tục mà nói là món quà tặng quý giá, nhưng nhìn vào món quà này lại không nhận thấy ngụ ý của người tặng.

Không Lập Thanh ngồi phía sau Chu Diệp Chương, nhìn thấy tay anh gõ nhịp trên đầu gối, chăm chú nhìn cây quất đó rất lâu không nói, cứ thế một lúc sau anh lại bỗng nhiên quay đầu về phía sau hỏi: “Em nói xem, cậu ba nhà họ Lâm mời chúng ta ăn tối, chúng ta có đi không?”

Không Lập Thanh ngạc nhiên một lúc, nhưng sau đó cô cũng hiểu thực ra Chu Diệp Chương không phải muốn hỏi mình, cho nên cũng không mở miệng trả lời. Quả nhiên Chu Diệp Chương rất nhanh ngoảnh sang phía Lục Húc: “Lâm Bội, người này gần đây các cậu có điều tra được manh mối gì không?”

Lục Húc thận trọng trả lời: “So với lần điều tra trước không có nhiều tiến triển, anh ta việc chính là kinh doanh bất động sản, ngoài ra cũng đầu tư vào khai khoáng và những lĩnh vực kinh doanh khác, nhìn chung không có gì đặc biệt.”

Chu Diệp Chương nhìn ngắm cây quất rất lâu không nói gì, trong phòng chỉ còn tiếng chơi game ồn ào. A Thần và Không Vạn Tường thi thoảng lại cãi nhau, hò hét mấy câu, mà ba người lớn bên cạnh lại yên lặng lạ thường.

Rất lâu sau Chu Diệp Chương quay sang Không Lập Thanh bàn bạc: “Cùng đi nhé, người này cuối cùng cũng hành động rồi.” Không Lập Thanh ngoan ngoãn gật đầu.

Chu Diệp Chương quyết định xong, quay đầu ra hiệu cho Lục Húc đi ra. Lúc Lục Húc rời khỏi cũng nhân tiện bảo người khiêng chậu quất để ngoài hành lang.

Không Lập Thanh ngồi phía sau Chu Diệp Chương quan sát một hồi, lúc này mới nhận thức rõ Chu Diệp Chương là người phân biệt thân sơ rõ ràng. Đóng cửa lại với những người trong nhà anh vô cùng bao dung hoà ái, nhưng đối với người ngoài lại luôn nghiêm khắc cách xa, ngay cả với Lục Húc là thuộc hạ thân cận như vậy anh cũng lạnh lùng duy trì một khoảng cách nhất định. Không Lập Thanh nghiêng người nằm trên sofa nhìn ba người đàn ông lớn nhỏ trước mặt, suy nghĩ vẫn vơ.

Sau khi Lục Húc đi ra bọn họ lại trở về trạng thái ban đầu, mấy người đàn ông tiếp tục chơi điện tử đến trưa. Ăn cơm trưa xong, Không Lập Thanh lên lầu nghỉ ngơi một lát, giữa chiều tỉnh dậy thu dọn qua loa rồi lại chuẩn bị ra ngoài ăn tối.

Đường phố vẫn còn náo nhiệt, tuyết phủ trên đường bị bánh xe nghiền lên liền tan thành nước hoà lẫn đất bùn, dưới chân cảm giác đầu đầu cũng lầy lội bần thiu.

Năm giờ chiều, bầu trời dường như chỉ còn chút ánh sáng mờ mờ, vẫn ăn ở nhà hàng hải sản đó, mấy người nhóm Không Lập Thanh đứng giờ mới tới.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Quang cảnh bên trong vẫn như lần trước họ đến đây nhưng hai hàng thiếu nữ xinh đẹp đón khách hôm nay đổi sang mặc sườn xám màu vàng, nhìn rất có không khí rộn ràng vui vẻ của ngày Tết cổ truyền.

Vẫn là phòng VIP ở cuối hành lang trên tầng ba lần trước, cánh cửa trước mặt họ được mở ra từ bên trong, chùm đèn pha lê trên trần vẫn toả ánh sáng

rực rỡ. Lâm Bội ngồi dưới ánh đèn, sau lưng anh ta là cửa sổ kính sát đất hình bán nguyệt, tạo thành một tấm nền với ánh đèn lung linh huy hoàng. Lâm Bội kể như cũng là một dạng công tử chịu chơi, ăn mặc chải chuốt, đầu tóc theo mốt, da mặt trắng bóc làm đường nét khuôn mặt nổi bật, ở trong ánh sáng lại càng thêm phần phong độ.

Lần này trong phòng chỉ có một mình Lâm Bội, khi nhóm Không Lập Thanh sắp bước qua cửa, A Thần vẫn như lần trước đứng canh ở ngoài, không vào bên trong.

Không Lập Thanh đã quen A Thần trong vai trò này, trong khoảnh khắc sắp đặt chân vào phòng, cô phát hiện bên ngoài còn có một người nữa. Cô liếc mắt nhìn về phía đó, chỉ thoáng thấy anh ta ngồi trên ghế bên cửa, một người đàn ông không có gì nổi bật, mặt mũi bình thường, mặc một bộ quần áo màu xám phổ thông, nhưng thoáng nhìn đã thấy anh ta rất cao to, săn chắc. Chu Diệp Chương cũng để ý đến người đó, sau khi nhìn lướt qua đánh giá một hồi, Chu Diệp Chương nháy mắt ra hiệu với A Thần rồi ôm eo Không Lập Thanh đi vào trong.

Lâm Bội vẫn tác phong nho nhã lịch sự như vậy, thân mật bắt tay Chu Diệp Chương lớn tiếng hàn huyên: “Chúc mừng năm mới, chúc mừng năm mới. Chúc mừng hai người tân niên hạnh phúc.” Nói xong cũng quay sang phía Không Lập Thanh, miệng anh ta khẽ cong lên, dường như ngay cả ánh mắt cũng chứa ý cười lộ liễu.

Chu Diệp Chương cũng tươi cười phối hợp lại: “Đó đó, anh lại khách sáo rồi.” Không Lập Thanh đợi Chu Diệp Chương nói xong cũng cười tươi tranh thủ chúc một câu cho phải phép: “Chúc mừng năm mới.”

Ba người chào hỏi xong, Chu Diệp Chương giúp Không Lập Thanh cầm chiếc áo khoác ngoài cô mới cởi ra, rồi cả ba cùng ngồi vào bàn ăn. Lần này không có màn khiêm tốn nhường nhau vị trí chính diện, ba người thoải mái chọn chỗ, nhưng có lẽ vị trí đẹp nhất là chỗ nhìn ra cửa sổ. Lâm Bội chọn chỗ đối diện cửa sổ bán nguyệt ngồi xuống trước, Chu Diệp Chương ngồi xuống cạnh Lâm Bội, Không Lập Thanh cũng tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Chu Diệp Chương.

Khi ba người đã yên vị, tiệc rượu được bày biện rất nhanh, mâm cao cỗ đầy. Lâm Bội khoát tay ra hiệu cho nhân viên phục vụ lui ra ngoài, cả bàn toàn đặc sản biển, hải sản bào ngư... Không Lập Thanh vẫn chỉ thích cua biển, bây giờ cô đã có thể tự tin ăn cua mà không sợ bị chê cười tư thế không đẹp, mấy lần đi ăn trước đây, Chu Diệp Chương đã dạy cô thuần thục rồi.

Hai người đàn ông uống chút rượu, trò chuyện lan man, toàn những việc chung chung. Không Lập Thanh ngồi cạnh Chu Diệp Chương vốn không có thói quen xen vào chuyện đàn ông, yên lặng ăn của không nói năng gì.

Sau mấy chén rượu, hai người đàn ông nói chuyện càng hăng hơn, thấy không khí bàn tiệc đã đủ nóng, Lâm Bội đột nhiên hắng giọng một tiếng, quay sang Chu Diệp Chương trịnh trọng nói: “Hừm, xin anh Chu thứ lỗi cho tôi lỗ mãng, thực ra hôm nay tôi mời anh tới đây là có chuyện muốn cùng anh thương thảo.”

Chu Diệp Chương sớm đã có dự liệu, mặt mày bình tĩnh, cầm khăn ăn lau miệng xong mới nói: “Anh Lâm lại khách sáo rồi, chúng ta đã gặp nhau mấy lần, cũng coi như bạn bè thân thiết, có gì mà yêu cầu quá đáng, chỉ cần là việc tôi giúp được tôi sẽ làm hết sức mình.”

Lâm Bội khẽ cười: “Anh Chu quả nhiên là người hào phóng.”

“Được, vậy anh Lâm vào chuyện đi.” Chu Diệp Chương chậm rãi đáp lại.

Mấy câu rào đón đó khi nói hai người cùng cười, Lâm Bội cười xong lập tức nghiêm chỉnh nói: “Chuyện là như này, tôi mạo muội dám nhờ mạng lưới của anh Chu vận chuyển ít hàng.”

Sau câu nói của Lâm Bội, mặt Chu Diệp Chương nghiêm nghị lên mấy phần, anh cúi đầu dùng khăn ăn lau mấy ngón tay, xong xuôi anh mới quay sang Lâm Bội hỏi lại: “Không biết anh Lâm muốn chuyển hàng gì?”

Lâm Bội dựa lưng vào ghế, mặt có vẻ cân nhắc kỹ càng trả lời: “Thật sự không dám giấu, tôi muốn vận chuyển vũ khí.”

Sau một chút sững sờ, Chu Diệp Chương nhìn Lâm Bội, mặt vẫn duy trì nét cười: “Anh Lâm, chúng tôi kinh doanh hợp pháp.”

Từ lúc Lâm Bội dựa lưng vào ghế, trạng thái con người đã biến đổi một trời một vực, vẫn giữ nụ cười trên môi nhưng hàm ý trong đó đã hoàn toàn khác. Sau khi Chu Diệp Chương nói xong câu từ chối, anh ta vắt chéo chân, tư thế có chút tùy tiện nhưng vẻ mặt lại kiên định, chậm rãi lên tiếng: “Tôi đương nhiên biết anh Chu là thương nhân chân chính, mấy năm gần đây anh Chu đổ rất nhiều tiền đầu tư vào trong nước, dân trải khắp các ngành sản xuất, tôi cũng biết nhà họ Chu khởi nghiệp từ ngành hàng hải, được mệnh danh là trùm vận tải biển, hiện chiếm tới sáu mươi phần trăm thị trường vận tải biển của Hồng Kông. Mấy năm nay tình hình xuất khẩu trong nước khá sôi động, lợi nhuận từ đại lục của nhà họ Chu cũng tương đối rồi. Còn cả việc anh và cô Không sắp kết hôn? Cô Không đường đường cũng là người từ đại lục như chúng tôi nữa.”

Chu Diệp Chương đã lăn lộn trên thương trường mười mấy năm, lúc khó khăn nhất nhà họ Chu cũng phải liên hệ với mafia, những việc như đâm chém cũng không phải chưa từng, chẳng thể ngờ trong thời điểm hoàng kim của sự nghiệp lại vẫn bị người khác uy hiếp. Lâm Bội nói một đoạn đã chỉ ra ba điểm yếu của anh: Thứ nhất, anh đầu tư rất nhiều vào thị trường trong nước, dân trải ở tất cả các ngành nghề, nhưng hoạt động kinh doanh ở Trung Quốc lại có đặc thù là phải quan hệ tốt với quan viên chính phủ, Lâm Bội lúc nào cũng có thể dễ dàng phá bát cơm của anh, chỉ cần đầu tư ở đại lục xảy ra vấn đề coi như anh sẽ mất trắng. Thứ hai, sự nghiệp kinh doanh vận tải biển của nhà họ Chu phụ thuộc rất nhiều vào nguồn hàng xuất khẩu từ đại lục, nếu mất đi thị trường này nguồn lợi của anh sẽ hao hụt, nhà họ Chu sẽ nguy khốn. Điểm yếu cuối cùng là Không Lập Thanh, Không Lập Thanh là người đại lục, trên địa bàn này Lâm Bội thừa cơ hội dùng những thủ đoạn hợp pháp để làm hại cô.

Chu Diệp Chương lòng khẽ cười thầm, anh không thể không thừa nhận Lâm Bội này cho dù tuổi còn trẻ nhưng đã là một nhân vật đáng nể, tuy vậy kiến

thức của anh ta hãy còn nông cạn, có thể là do địa vị hiện nay của anh ta không bị ai uy hiếp chẳng? Người có xuất thân như Lâm Bội sẽ vĩnh viễn không thể nào biết được nguyên tắc sinh tồn của một đại gia tộc và thế giới này thực chất như thế nào. Quyền lực vốn nằm trong tay không phải chính khách mà doanh nhân, bởi luôn tồn tại những đường dây liên hệ chằng chịt giữa các gia tộc. Người ta lại cho rằng các thượng nghị sĩ ở Mỹ đều xuất thân bình dân trong sạch? Chồng lưng cho họ không phải các gia tộc và họ không đại diện cho lợi ích của giai cấp Tư Sản? Sự thật hoàn toàn ngược lại. Nhà họ Chu anh phát triển qua mười mấy đời cũng tạm tính là gia tộc hùng mạnh, việc kinh doanh vất vả gây dựng qua bao nhiêu lâu như vậy, thứ có được nhiều nhất chính là tiền. Lâm Bội nhìn nhận vậy là đã xem thường Chu Diệp Chương anh. Thị trường trong nước rất lớn nhưng anh không ngu mà dốc tất cả tiền vào đó, đây là thị trường mới nhưng không phải thị trường chính của anh. Lâm Bội có chọc gậy vào việc làm ăn ở đại lục thì cũng không thể làm lung lay gốc rễ nhà họ Chu anh được. Còn nói về Không Lập Thanh, đây chỉ là chuyện nhỏ, anh sẽ nhanh chóng đưa cô đi, trước mắt đó là việc cấp bách.

Chu Diệp Chương cúi đầu suy nghĩ, nhìn thấy anh có mấy phần đắn đo cân nhắc, Lâm Bội ngồi bên cạnh biểu tình nhẹ nhõm chăm chú quan sát đối phương. Chu Diệp Chương tỏ vẻ yếu thế phải cân nhắc khiến Lâm Bội cảm thấy nắm chắc thêm vài phần thắng, tuy vậy không hiểu sao vẫn có gì đó làm anh ta vô cùng căng thẳng.

Bầu không khí trong phòng chớp mắt biến đổi, Không Lập Thanh miễn cưỡng nhận ra ngay, từ khi hai chữ “vũ kh” Lâm Bội nói lọt vào tai cô, Không Lập Thanh đã cảm thấy tình hình căng thẳng, sau đó Lâm Bội nhận xét cả một tràng dài, Không Lập Thanh không hiểu được hết nhưng cô cũng có thể hiểu nó không có lợi cho Chu Diệp Chương.

Căn phòng yên tĩnh kỳ lạ, Chu Diệp Chương vẫn cúi đầu nghĩ ngợi không nói gì, Không Lập Thanh có chút bồn chồn không yên, có lẽ do vừa rồi ăn của hơi nhanh, cô đột nhiên cảm thấy rất khát nước, nhưng nước trà lại đặt cùng với dao nĩa thừa ở bàn bên cạnh, Không Lập Thanh do dự một lúc rồi cũng đi sang bàn bên đó, hai người đàn ông đang cùng cân nhắc, không ai chú ý đến cô.

Lúc Không Lập Thanh sắp bước tới nơi, Chu Diệp Chương bèn ngừng đầu lên nhìn Lâm Bội, nói chậm rãi, lộ rõ vẻ cân nhắc: “Chuyện này là chuyện lớn, anh Lâm có thể cho tôi thời gian suy nghĩ kỹ càng rồi sẽ trả lời anh không?”

Lúc Chu Diệp Chương nói câu này, Không Lập Thanh tay đã nhấn ấm trà lên, tinh thần cô tập trung cao độ để theo dõi đoạn đối thoại giữa Chu Diệp Chương và Lâm Bội, nhưng trong giây lát khi Chu Diệp Chương vừa nói xong, cánh cửa bên cạnh cô bỗng nhiên bị đập mạnh, Không Lập Thanh lập tức thấy căng thẳng, cửa lớn mở ra, bên ngoài là A Thần, Không Lập Thanh chẳng kịp nhìn rõ biểu cảm khuôn mặt của cậu, đã nghe cậu hét lớn: “Năm xuống đất.”

Trong mắt Không Lập Thanh, A Thần rất gầy, cho dù dáng người chuẩn nhưng cũng hơi éo là, cô không thể ngờ người có phần giống con gái như A Thần lại có thể hét to và chạy nhanh đến thế.

A Thần không cần lấy đà, thân thể giống như đầu đạn lao vút về phía Chu Diệp Chương, một giây sau đã nghe tiếng bát đĩa đồ vỡ, A Thần lao vào hét lên một tiếng rất to, sau khi giật lấy khăn trải bàn phủ lên Chu Diệp Chương mới lật đồ bàn ăn, bát đĩa cốc tách rơi đổ ngổn ngang trên mặt đất. Tiếng hét của A Thần to át cả tiếng vật dụng đồ vỡ, trong chớp mắt cả căn phòng trở nên hỗn loạn, khiến bọn họ chẳng ai nhìn thấy giây phút A Thần phá cửa xông vào. Cửa sổ kính hình bán nguyệt đột nhiên xuất hiện một lỗ nhỏ bằng ngón tay cái, quanh lỗ đó nhanh chóng xuất hiện những vết nứt, như mạng nhện lan ra xung quanh.

Đó là một lỗ đạn.

Trước khi biến cố xảy ra hơn mười phút, A Thần đứng gác ngoài cửa đã cảm nhận được. Cậu đã có mười mấy năm rèn luyện trong môi trường xã hội đen, từ nhỏ bị nhốt biệt lập, phải đấu tranh để sinh tồn trong một trại huấn luyện sát thủ tầm cỡ, người có thể còn sống ra khỏi đó đều có giác quan nhạy bén khác thường.

Lúc mới đến A Thần đã bị anh chàng không nẩy nổi bật đối diện gây chú ý. Người này ăn mặc bình thường mặt mũi bình thường nhưng giữa trán lại toát ra loại sát khí rất mạnh, đôi tay hằn lộ bên ngoài măng sọc áo, khớp xương vừa to vừa thô, bàn tay này chắc chắn đã từng giết người, đó là kết luận đầu tiên của A Thần.

A Thần nhìn lên nhìn xuống, ước đoán tỉ lệ cơ thể đối diện, lúc hắn ta cúi đầu, phần cơ bắp cổ lộ ra mềm dẻo, lại rút ra kết luận người này đã từng luyện võ, nếu đánh nhau, nội trong ba mươi giây cậu có thể giải quyết xong hắn ta. Sau khi kết thúc một loạt những quan sát, cậu đem hắn vứt khỏi vòng cảnh giác, hắn chưa đủ tầm để uy hiếp.

Sau khi đánh giá xong tên gác cửa đó, tinh thần A Thần cũng dần nhẹ nhõm, hành lang vô cùng vắng vẻ, lúc đến đường vẫn sáng đèn nhưng người lại không thấy ai, bầu không khí xung quanh yên tĩnh đến có chút dị thường.

Thần kinh A Thần lại căng thẳng trở lại, ánh mắt nhìn vào hành lang sâu hun hút, trong nháy mắt cậu nheo lại cảnh giác, đứng dậy đi dọc hành lang, mở cửa từng căn phòng, không phòng nào có người, cả tầng lầu này chỉ có bọn họ.

Đi đến cuối hành lang, cầu thang thoát hiểm truyền đến tiếng bước chân, cơ bắp toàn thân cậu căng đến điểm giới hạn, A Thần quay lại đối mặt với “gã gác cửa” phía sau.

Hai người đấu mắt một lúc, tiếng bước chân càng lúc càng gần, người kia đột nhiên nói: “Tôi là vệ sĩ của anh Lâm.”

A Thần nhìn “gã gác cửa”, khẽ nói: “Có bốn người, đi lối cầu thang thoát hiểm.”

“Gã gác cửa” quay đầu nhìn về cầu thang thoát hiểm phía A Thần, sau đó khẽ gật đầu.

Theo cầu thang thoát hiểm bốn người đàn ông nối đuôi nhau đi tới, ai cũng mang súng giảm thanh, đạn đã lên nòng, hàng người bám sát chân tường đi

đọc hành lang, nhón nhẹ bước chân, vô cùng chuyên nghiệp.

A Thần cùng “gã gác cửa” tập kích bọn người kia từ phía sau, cơ bản không thể chậm chạp, phải giải quyết xong bọn chúng trong thời gian nhanh nhất. Động tác của A Thần nhanh như chớp từ phía sau, một dao đánh ngắt một tên, sau đó lại chớp cơ hội quay người đá chân thẳng vào thái dương tên đi trước, hai tên đó đều không kịp kêu tiếng nào chớp mắt đã nằm xụi lơ trên đất.

Vứt hai khẩu súng sang một bên, A Thần không kịp lục soát thêm, chạy thẳng đến phòng của mấy người Chu Diệp Chương.

A Thần trước đây cũng là sát thủ, nhìn cách dàn trận thế này cậu ta cũng đủ biết đây tuyệt đối không phải do xã hội đen ra tay. Bốn người quần áo nghiêm chỉnh, mặt mày sáng sủa, ánh mắt chính trực, trên người không toát lên khí chất của dân anh chị. Hơn nữa quan trọng nhất là họ mang theo súng, súng lại còn trang bị ống giảm thanh, đây là Trung Quốc, phải là người như thế nào mới có thể được trang bị súng ống chuyên nghiệp, chắc chắn là một cuộc ám sát được chuẩn bị bài bản và kỹ lưỡng, tuyệt đối không chỉ do bốn người thực hiện.

A Thần chạy bật mạng về phía trước, hàng loạt hình ảnh chạy qua trong đầu cậu, chớp mắt đầu cậu xẹt qua hình ảnh tấm cửa sổ kính cực đại hình bán nguyệt trong căn phòng đó, một đích ngắm rất tốt, A Thần vừa nghĩ vừa dùng chân đá tung cửa phòng.

A Thần đập cửa rất mạnh, tiếng động vang dội, ba người trong phòng đều quay ra nhìn cậu, Lâm Bội nhanh nhẹn né người, thoát đòn chí mạng trong phút chốc.

Một loạt biến cố xảy ra chỉ trong vài giây ngắn ngủi, đợi khi Không Lập Thanh hoàn hồn sau hàng loạt tiếng động kinh người, định thần nhìn ra xung quanh, bản ấn sau lưng cô đã biến thành một bãi chiến trường, khăn trải bàn màu trắng đã bị rơi xuống một nửa, bát đĩa đồ vỡ ngổn ngang trên mặt đất, Chu Diệp Chương và A Thần kề sát vào nhau nằm trên đất, bên cạnh là Lâm Bội trong tư thế nghiêng người kỳ lạ.

Không Lập Thanh cũng chỉ hé mắt nhìn được chút chuyện, thậm chí não cô còn chưa kịp nhận lên phân tích cụ thể cảnh tượng nhìn thấy, Chu Diệp Chương cách nửa căn phòng đã nhìn cô hét vang “nằm xuống”.

Thần kinh của Không Lập Thanh trong ít phút liên tục trải qua mấy lần kinh sợ, người không tránh khỏi có chút đờ đẫn, cũng may cô vẫn còn nghe được tiếng Chu Diệp Chương hét lên. Chỉ là từ bé đến giờ cô chỉ lớn lên trong một xã hội yên bình, chưa từng trải qua chiến tranh bạo lực, nên khi nghe tiếng súng đạn cũng không thể như người khác lập tức phản ứng có điều kiện nằm úp xuống đất, động tác của cô lúc này chỉ là ngồi xụp xuống.

“Nằm úp xuống!” Chu Diệp Chương lại một lần nữa hét lên, cách nửa căn phòng Không Lập Thanh cũng có thể cảm nhận tiếng quát của anh làm chấn động không khí, trí óc tương đối chậm chạp của cô cuối cùng cũng hoạt động trở lại, Không Lập Thanh từ ngồi chuyển thành nằm sấp trên đất.

Chu Diệp Chương quan sát Không Lập Thanh, khẽ thở phào, ngẩng lên nhìn A Thần: “Chuyện gì xảy ra thế?”

A Thần ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ kính, mắt đảo bốn phía như tìm kiếm thứ gì, trả lời nhanh: “Tầng lầu này đã bị phong tỏa hết, trừ phòng này ra không phòng nào khác có khách, đối diện có tay súng bắn tỉa, phối hợp với hắn còn có bốn tên khác, đi từ dưới lầu lên, đều mang súng, vừa bị em và gã gác cửa giải quyết rồi, có vẻ mục tiêu của bọn chúng là người trong phòng này.”

A Thần vừa nói vừa thở gấp, mọi người nghe xong cảm thấy căng thẳng rất nhiều, Chu Diệp Chương đưa mắt nhìn về phía Lâm Bội bên cạnh, anh ta nằm nghiêng ở đó, mặt trắng bệch, trán vã mồ hôi lạnh, trên vai máu thấm ướt áo, xem chừng mục tiêu bị bắn tỉa là Lâm Bội, may là A Thần đột nhiên đập cửa xông vào báo động cho anh ta kịp nghiêng người né đạn, nếu không e là lúc này đã thành cái xác nằm đó rồi.

Trong khi Chu Diệp Chương còn đang bận suy nghĩ, A Thần đã bắt đầu cử động cơ thể. Cậu chậm chậm bò đến góc gần cửa sổ kính, vừa bò vừa dặn: “Mọi người không được cử động, tay súng bắn tỉa đó được huấn luyện rất bài bản, trước khi có biến, mục tiêu của hắn ta chỉ là một, nhưng giờ e là tất cả người trong phòng đều thành mục tiêu của hắn rồi.”

Những câu phân tích của A Thần khiến mấy người trong phòng không ai dám động dậy nữa, cùng nín thở theo dõi từng động tác của cậu ta. Mục tiêu của A Thần là nút điều khiển rèm cửa trong góc tường giáp cửa sổ.

Bởi không quan sát được mục tiêu nên gã bắn tỉa không ra tay được, cũng không có thêm viên đạn nào bay đến nữa. Nhìn cửa kính được rèm cửa chạy ra từ từ che kín, mọi người không hện mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

Khoảnh khắc hai cánh rèm cửa sát lại nhau, Không Lập Thanh, A Thần và Chu Diệp Chương phản ứng vẫn là thở hắt ra, Lâm Bội đang nằm trên đất từ đầu chẳng có phản ứng gì giờ bỗng nhiên lại hét to: “Cung Tử Hải, vào đây!”

Cửa mở ra, “gã gác cửa” chớp mắt đứng đó, tay anh ta cầm khẩu súng nòng gắn ống giảm thanh, Chu Diệp Chương và A Thần cùng bị tiếng hét của Lâm Bội làm cho giật mình, phút sau đã thấy Lâm Bội bám vào khăn trải bàn chậm chậm đứng lên, máu ướt đầm một khoảng lớn trên vai, mặt anh ta trắng như tờ giấy, môi tái nhợt không còn sắc máu, mấy lọn tóc bị mồ hôi dính bết trên trán, bộ dạng nhếch nhác chẳng ra sao, trợn mắt hung hăng nhìn Chu Diệp Chương, có chút điên dại, sau đó nhếch môi ra lệnh: “Bắt cô ta lại.”

Không Lập Thanh bị người ta túm tóc lôi dậy, cô vừa đau vừa sợ, cơ thể bỗng nhiên khởi động cơ chế phòng bị, đưa chân đá người kia theo phản xạ, tuy nhiên hành động phản kháng của cô chẳng có chút tác dụng nào. Cô còn đang giãy giụa thì thấy một vật cứng lạnh chạm tới cổ, cô nhìn theo bàn tay thô ráp đó, là một khẩu súng, mới chỉ nhìn thấy súng giả trong phim truyền hình chiếu trên tivi, bây giờ là súng thật ngoài đời, khẩu súng trong tay người đó sáng lạnh như băng, một nỗi sợ hãi bao trùm khiến cô không kêu lên nổi.

Chu Diệp Chương không chạy đến bên Không Lập Thanh mà trầm giọng quay sang hỏi Lâm Bội: “Anh muốn làm gì?”

Lâm Bội không trả lời câu hỏi của Chu Diệp Chương ngay mà bước đến chỗ Không Lập Thanh đứng ngoài cửa, mấy bước đầu tiên có chút loạng choạng, nhưng sau đó bước đi của anh ta nhanh chóng vững chãi trở lại. Đi đến cửa rồi, Lâm Bội mới quay lại nói với Chu Diệp Chương: “Chu Diệp Chương, ám sát chúng ta ngày hôm nay là người của nhà họ Lâm, nhưng mục tiêu chính bọn họ nhằm vào là tôi. Tôi đoán hiện giờ tình cảnh bên ngoài cũng đã náo loạn rồi, tôi không muốn chết, tôi cũng không muốn phải chạy trốn cùng trời cuối đất, cho nên nếu anh không muốn nhìn thấy cô ta chết, hãy giúp tôi lật ngược tình thế.” Nói tới đây, Lâm Bội dường như có vẻ đuối sức, nhắm mắt dưỡng thần một chút mới nói tiếp được: “Khi nào được an toàn, tôi sẽ thả cô ta, đương nhiên nếu anh không quan tâm đến cô ta, tôi cũng rất miễn nguyện khi có người tiễn một đoạn xuống suối vàng.”

Chu Diệp Chương quắc mắt nhìn lại một cái nhưng rồi lập tức trầm giọng nói với Lâm Bội: “Chu Diệp Chương tôi từ xưa tới nay rất ít khi hứa hẹn, nhưng phạm là chuyện đã nói ra sẽ không bao giờ nuốt lời. Tôi bảo đảm với anh, chỉ cần anh thả cô ấy, an toàn của anh tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm đến cùng.”

Lâm Bội há miệng cười nhạt báng thành tiếng: “Thế kỷ Hai mươi mốt rồi mà còn muốn làm quân tử ‘nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy’? Chu Diệp Chương, nếu tôi nói với anh, thật ra tôi cũng chẳng quan tâm anh có thể giúp tôi lật ngược tình thế hay không, anh tin chứ?” Nói xong, ánh mắt anh ta đẩy về u uất nhìn sang Không Lập Thanh.

Mặt Chu Diệp Chương thoáng chốc biến sắc, hét to: “Lâm Bội, tôi sẽ giúp anh, hãy tin tôi, tôi nhất định sẽ giúp anh.”

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 26

Khoé miệng Lâm Bội lại cong lên thành nụ cười chế nhạo, vừa khề lắc đầu vừa lùi về phía sau: “Không được tới đây, anh phải đợi tôi đi khỏi rồi mới được bước ra. Kết cục của cô ấy như thế nào phải chờ xem anh có thể làm được gì.”

Không Lập Thanh bị “gã gác cửa” lôi ra ngoài, trước đó còn bị hấn đánh, hấn mắng, hấn túm tóc đập đầu vào tường. Lúc nhỏ cô đã từng bị đánh đập tàn nhẫn, hồi đó dường như có dây thần kinh nào đó trong não bị bị đòn đau mà bị tê liệt, cho nên sau này mỗi khi bị đau Không Lập Thanh thường rơi vào trạng thái vô thức, lúc này bị người ta lôi đến thang máy cô vẫn chưa tỉnh táo để biết chuyện gì đang xảy ra.

Ra khỏi cửa phòng tiệc, Lâm Bội tiến lên trước móc di động gọi điện cho lái xe, bảo anh ta tới đợi ở cửa sau, ngay cả đầu cũng không thèm quay lại, mặc định là Chu Diệp Chương ở trong phòng không dám liều lĩnh làm càn.

Tất cả các nhà hàng đều có cửa sau, bất luận cửa trước được bài trí xa hoa lộng lẫy đến thế nào thì cửa sau luôn nhỏ và tối. Nhà hàng này cũng không ngoại lệ, phía sau là một con ngõ nhỏ, đèn sáng mờ mờ, mặt đường gồ ghề lầy lội, rõ ràng không được đầu tư tu sửa. Một chiếc BMW đã đậu sẵn bên kia đường. Lâm Bội nhìn thấy chiếc xe khề thờ phào, thực ra anh ta cũng là đánh liều chạy ra lối này, dám sát thủ kia chắc chắn là người trong quân đội do anh trai cử đến, nhưng trong thời bình bây giờ, người quyền cao chức trọng như anh ta muốn giết người dù có to gan cỡ nào cũng không dám hành động trắng trợn, căn cứ vào lời nói của A Thân vừa xong, sát thủ được chỉ điểm mục tiêu từ trước, xem chừng bọn họ còn chưa động đến tài xế của anh ta.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Ra khỏi nhà hàng, gió lạnh tạt thẳng vào người mới khiến tinh thần Không Lập Thanh tỉnh táo lại, nhưng càng tỉnh càng khiến cô thêm run rẩy, khẩu súng dẹt sát bên sườn làm cô có cảm giác đang đối mặt với cái chết, mặc dù vậy nhưng bắt buộc dĩ không biết phải phản ứng ra sao.

Cung Tử Hải theo chỉ đạo của Lâm Bội áp giải Không Lập Thanh đi tới phía trước xe, quát đuổi tài xế xuống, sau đó đem Không Lập Thanh đến cửa sau, mở cửa nhét cô vào trong. Cuối cùng hần tự đi lên phía trước ngồi vào ghế lái, cùng lúc Lâm Bội cũng mở cửa sau ngồi vào bên cạnh Không Lập Thanh.

Nòng súng lạnh ngắt đã rời khỏi cơ thể, nhưng cả người lại bị nhét vào trong buồng xe chật hẹp, phía trước có người, bên cạnh cũng có người, thật không dễ gì cho Không Lập Thanh phản kháng. Cửa xe tự động khoá lại “cách” một tiếng, cô đã bị nhốt kín. Trong giây lát Không Lập Thanh ý thức được mình đang bị người ta bắt đi, bỗng nhiên mọi chuyện xảy ra đều như sóng trào dội lên đại não, cô cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh lại, cầu xin, khóc lóc đều vô ích trong trường hợp này, chiếc xe đã bắt đầu khởi động, cô có thể sẽ chết. Cô còn có con, còn có Vạn Tường, nỗi lo sợ từ tận đáy lòng khiến cô hoảng loạn, không có gì cho cô bầu vùi, trong hoảng hốt Không Lập Thanh vô thức quay người nhìn lại phía sau.

May mắn thay, Không Lập Thanh không phải thất vọng. Giây phút chiếc xe chuyển động, bóng Chu Diệp Chương cũng hiện ra ở cửa sau nhà hàng, anh đứng cách chiếc xe chỉ vài bước chân, Không Lập Thanh vội vã bỏ nhào về bên cửa xe, điên cuồng ấn kính xuống, thò đầu ra ngoài hướng về phía Chu Diệp Chương hét đến muốn rách cuống họng: “Vạn Tường! Vạn Tường! Xin anh!”

Tiếng hét của Không Lập Thanh như tiếng khóc xé lòng, đây là việc cuối cùng cô muốn xin Chu Diệp Chương thay cô lo liệu, nhưng cô không biết anh có thể hiểu không.

Chu Diệp Chương nghe tiếng hét của Không Lập Thanh thì chậm chậm dừng bước, Không Lập Thanh chăm chú nhìn anh, thấy anh càng chạy càng chậm, khuôn mặt càng lúc càng lo lắng. Cuối cùng anh dừng lại, cô nhìn thấy miệng anh nhấp máy, anh nói: “Đợi anh.”

Không Lập Thanh nước mắt như mưa, từ trong xe không nhìn thấy hình bóng Chu Diệp Chương đâu nữa, cô nhào người về phía trước, ngực dán vào phía sau ghế lái, nhưng cũng chỉ nhìn thấy anh trong thoáng chốc. Chiếc xe chạy ra khỏi ngõ, bóng Chu Diệp Chương cũng biến mất, cô rơi vào u mê. Trên đời này, điều cuối cùng khiến cô vương bận, ngoại Vạn Tường ra còn có anh.

Không Lập Thanh ngồi trở lại ghế, nước mắt hoen mi khiến cô chỉ nhìn được mọi thứ mờ mờ. Cô không thể cầm được nước mắt, trong lòng có quá nhiều suy nghĩ rồi ren mang theo nỗi sợ sinh ly tử biệt. Chỉ trong một chớp mắt, cô đột nhiên nhận ra mình vô cùng không muốn rời xa anh, thậm chí nó còn khiến cô tuyệt vọng hơn so với nỗi sợ phải rời xa Vạn Tường. Rất nhiều kỷ ức hiện lên trước mắt cô: Trong ánh hoàng hôn, lần đầu tiên anh cầm tay cô nói: “Em hãy thông cảm cho tôi”; Anh khẽ vỗ lưng cô nhắc nhở: “Thăng lưng bước đi”; Anh còn nói với cô: “Không cần lo lắng, anh sẽ khiến không ai dám khinh thường em”...

Không Lập Thanh càng lúc càng khóc nức nở, ngày tháng bình đạm mà trôi mau, rất nhiều chuyện trước đây chẳng để tâm cứ mặc nó trôi theo thời gian, đến lúc này đột nhiên nghĩ lại mới nhận ra từ trước tới giờ anh luôn đối xử tốt với cô, quý trọng cô đến thế.

Không Lập Thanh co ro trên ghế ngồi khóc, cô không khóc thành tiếng nhưng cũng không cầm được nước mắt, dường như bao nhiêu khổ đau cay đắng đều theo nước mắt mà tuôn ra. Lâm Bội ngồi bên cạnh, mắt không rời khỏi cô, ánh nhìn lạnh lùng, sau con chóng mặt, anh ta đột nhiên nói khẽ với Cung Tử Hải đang lái xe: “Từ Hải, đưa súng cho tôi.”

Cung Tử Hải ngồi ghế trước không nói câu nào, tuân lệnh chuyển súng về phía sau cho Lâm Bội, Lâm Bội cầm lấy súng, dí vào thái dương Không Lập Thanh, đơn giản ra lệnh: “Qua đây cầm máu cho tôi.”

Không Lập Thanh ngẩng lên nhìn hòng súng đen ngòm, sau đó ngồi thẳng lên, túm lấy áo lau khô nước mắt, tuy cô rất sợ nhưng cô không muốn chết.

Lâm Bội vạch áo, Không Lập Thanh xem xét sơ qua, anh ta tương đối may mắn, vết thương vừa vắn vào đúng vào đúng vai trái, tuy nhiều cơ nhưng lại ít mạch máu, không phải là vết thương chí mạng. Không Lập Thanh khịt khịt mũi nói: “Không có dụng cụ cầm máu.”

Lâm Bội được băng bó xong, cuối cùng cũng thu súng về, trong xe trở lại yên tĩnh, Lâm Bội ngồi đó, ánh mắt buồn bã không biết đang nghĩ gì, ám khí toả ra xung quanh, Không Lập Thanh co người cố gắng tránh xa anh ta, vất óc suy nghĩ xem mình nên làm thế nào.

Xe chạy vòng vèo luôn lách khắp hang cùng ngõ hẻm của thành phố B, mãi sau mới cùng tiến vào một tiểu khu, tiểu khu này toạ lạc cạnh một ngã ba, diện tích rất lớn nhưng cũ kỹ, có nhiều căn hộ xây liền kề, người sống ở đây cũng rất đông, lúc xe rẽ vào có thể nhìn thấy đèn từ các nhà sáng tối khác nhau, cũng mơ hồ nghe thấy tiếng người nói, có vẻ đây là một khu dân cư đông đúc nhộn nhịp.

Không Lập Thanh nhìn cảnh tượng bên ngoài bỗng lại liên hệ tới đoạn đối thoại giữa Lâm Bội và Chu Diệp Chương lúc trước, mơ hồ nhận định đây có lẽ là nơi Lâm Bội tạm thời ẩn náu. Loại nhà tập thể xây dựng từ thế kỷ trước này quy hoạch thường không mấy khoa học, nghiệp vụ quản lý cũng lỏng lẻo, mà sống ở đây phần lớn là công nhân viên chức tương đối phức tạp, hiển nhiên là nơi ẩn náu lý tưởng.

Xe bầy rẽ tám quẹo trong tiểu khu một hồi cuối cùng dừng lại trước toà nhà mười mấy tầng. Xuống xe, Không Lập Thanh đương nhiên cũng chẳng được đối đãi từ tế gì, vẫn bị áp giải vào thang máy.

Lâm Bội là người hay đề phòng, đúng như Không Lập Thanh nghĩ, căn nhà là nơi ẩn náu tạm thời của anh ta, mà những nơi thế này trong thành phố B anh ta có rất nhiều.

Lâm Bội chọn căn hộ trên tầng tư, không quá cao, tiện thoái đều tiện, không nhất thiết phải đi thang máy, chạy cầu thang bộ một lát là đã xuống tầng trệt. Căn hộ xây theo kiểu cũ chỉ có hai phòng ngủ, bên trong bày biện đơn giản nhưng sạch sẽ.

Vào trong nhà, Lâm Bội đi thẳng vào bếp, chỉ thấy anh ta mở tủ lạnh lấy ra một hộp cứu thương, rồi lại đi thẳng ra, đến đặt trước mặt Không Lập Thanh: “Gấp viên đạn ra cho tôi.” Anh ta ra lệnh ngắn gọn, mặt mũi cũng lạnh băng, Không Lập Thanh run sợ từ tận đáy lòng.

Hộp cứu thương này so với hộp cứu thương ở nhà cũ Không Lập Thanh hiện đại hơn nhiều, các loại dao mổ, kẹp, nhíp, thuốc gây mê... đầy đủ chẳng thiếu thứ gì, quá thừa để thực hiện một ca tiểu phẫu.

Cuộc tiểu phẫu được thực hiện ở sofa ngoài phòng khách, cầm con dao mổ lên bản năng người bác sĩ cũng trở dậy, Không Lập Thanh bình tĩnh hơn rất nhiều. Lâm Bội ra lệnh cho cô chỉ gây mê cục bộ, liều lượng cũng không được quá nhiều, cho nên hiệu quả gây mê trên cơ thể anh ta gần như không đáng kể, cũng bởi vậy khi Không Lập Thanh rạch vết thương dò tìm viên đạn, cơ thể anh ta không ngừng co giật. Cuối cùng nhắm mắt sau khi viên đạn được gấp ra, Lâm Bội găm vang cả phòng, tiếng găm trầm đặc, thê lương khiến Không Lập Thanh không dùng được mà liên tưởng tới tiếng hú của con sói bị thương. Cô quay lại nhìn anh ta, thấy anh ta toàn thân mồ hôi vã ra như tắm, thậm chí như thể vừa mới được vớt ra khỏi nước, nhưng trong suốt quá trình gấp viên đạn, anh ta lúc nào cũng lăm lăm khẩu súng trong tay phải, còn người vệ sĩ tên là Cung Tử Hải ấy cũng nhất nhất đứng bên cạnh từ đầu đến cuối không nói năng gì.

Vết thương khâu xong, cuối cùng Lâm Bội cũng nằm yên nghỉ ngơi, Không Lập Thanh cời bỏ đôi găng tay dính đầy máu, đi đến chiếc ghế sofa đơn ngồi phịch xuống. Cô cảm thấy quá mệt, không phải vì thân thể bị đau mà là vì tinh thần quá căng thẳng. Không Lập Thanh cũng thấy lạnh, cô chỉ mặc có một chiếc áo sơ mi, hơn nữa vạt áo còn dính đầy máu, trên người dường như chẳng có chỗ nào thấy dễ chịu.

Lâm Bội ngồi ghế bên cạnh vẫn còn thở hổn hển, khắp phòng chỉ nghe thấy tiếng rên khó nhọc của anh ta, bầu không khí nặng nề và căng thẳng.

Nghỉ ngơi một lúc, Lâm Bội nhòem dậy gọi Cung Tứ Hải mang thuốc đến cho anh ta uống, uống thuốc xong anh ta lại nằm xuống sofa, hơi thở bớt nặng nhọc hơn một chút, ngôi nhà lại khôi phục về yên lặng đến mức khiến người ta thấy bất an.

Lại qua một lúc, dường như Lâm Bội càng đuối, anh ta chỉ đủ sức thì thào: “Tứ Hải, nhà này không có đồ ăn, anh đi mua chút gì đó, đừng quên mua ít đường về đây.”

Người đàn ông tên Cung Tứ Hải vẫn luôn túc trực bên cạnh Lâm Bội từ đầu đến giờ, không nói gì nhiều, chỉ đơn giản cúi xuống gần anh ta “vâng” một tiếng, nói xong dứt khoát đi thẳng ra cửa.

Không Lập Thanh nhìn theo Cung Tứ Hải vòng qua mình đi ra ngoài. Khi anh ta khuất bóng, cô quay lại không khỏi giật mình hoảng hốt, Lâm Bội đã ngồi dậy từ bao giờ, hơn nữa khẩu súng trong tay anh ta đang chìa thẳng về phía cô.

“Anh là người của anh ta hay bà ta?” Lâm Bội vừa nói vừa kéo chốt an toàn, kim loại quẹt vào nhau “cạch” một tiếng khô khốc vang lên, chấn động màng nhĩ Không Lập Thanh, lúc này cô mới hiểu, hoá ra Lâm Bội không chìa súng vào mình, mà là anh ta nhắm tới Cung Tứ Hải đứng đằng sau cô.

Một bầu không khí im lặng chết chóc bao phủ căn phòng, không khí dường như đông cứng.

“Tôi là người của Lâm lão gia.” Giọng nói bình thản của Cung Tứ Hải truyền đến từ sau lưng Không Lập Thanh.

“Tứ Hải, anh theo tôi mười năm nay, khi tôi cùng cực nhất cũng chỉ có một mình anh giúp đỡ.” Khuôn mặt Lâm Bội trắng bệch, nước mắt không kiềm chế được lăn trên má.

Không Lập Thanh từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy khuôn mặt nào mà vẻ buồn đau hẳn rõ đến thế. Lâm Bội mặt đầy nước mắt, nhưng lại đứng rất thẳng, thậm chí cánh tay cầm súng không hề run, con người anh ta lúc này là một mớ những mặt mâu thuẫn kỳ lạ, trong bước đường cùng, cô thấy anh ta có chút thể lương.

Cung Tứ Hải phía sau giọng vẫn bình thản như cũ, cô thậm chí còn có thể tưởng tượng động tác đóng cửa của anh ta cũng khựng ở đó, dáng vẻ lặng lẽ cự tuyệt.

“Cậu ba, nhất cử nhất động của cậu Lâm lão gia đều biết, thậm chí bao nhiêu năm nay cậu nghĩ cách trả thù nhà họ Lâm ông cũng biết từ lâu, mười năm trước là Lâm lão gia sắp xếp tôi đi theo cậu. Cơ bản là ông ấy muốn bỏ qua cho cậu, chỉ cần cậu có thể nhẫn nhịn đợi đến lúc ông ấy qua đời rồi mới ra tay, ông ấy tuyệt đối sẽ không bao giờ động đến cậu. Đáng lẽ lúc này cậu không nên cùng nhà họ Hoắc hợp tác, đánh tiếng nhận làm đại lý cung cấp vũ khí, định nắm thóp họ, lợi dụng thế lực quân sự chính trị của họ để lật đổ nhà họ Lâm. Nhưng thật ra nhà họ Hoắc cũng đang cài bẫy cậu, bọn họ cố ý lôi kéo cậu vào vụ này để cuối cùng đổ hết tội lỗi cho nhà họ Lâm là xong. Lâm lão gia đương nhiên không đời nào chịu để cho chuyện đó xảy ra. Cậu là đứa cháu xuất sắc nhất của nhà họ Lâm, Lâm lão gia vốn dĩ rất yêu quý cậu, tiếc là cậu đã phạm vào một điều đại kỵ của ông ấy.”

“Cậu ba, cậu đi bước này quả là sai lầm tai hại, Lâm lão gia quá thất vọng về cậu, cho nên ông ấy bỏ mặc cậu rồi.” Cung Tứ Hải dừng lại một lát rồi nhả ra câu cuối như một nhát búa tạ đập tan biểu tình buồn bã trên mặt Lâm Bội.

Trong căn phòng chật chội này, thống trị lại là bầu không khí chết chóc, không một chút tiếng động, ngay cả hít thở cũng trở nên nhẹ bằng. Lâm Bội mặt không chút biểu cảm, cũng không còn nước mắt chảy ra nữa, khuôn mặt bình thản mà cứng ngắc, đôi con ngươi đen thẳm lại.

“Tôi còn bao nhiêu thời gian?” Cuối cùng Lâm Bội cũng hạ súng xuống, đầu cúi thấp, giọng nói khẽ hoảng hốt.

“Sau khi tôi rời khỏi đây, cậu có nhiều nhất là hai mươi phút.” Giọng nói Cung Tứ Hải vẫn không chút biểu cảm như cũ, bình thản như chính con người anh ta, không có sắc thái, bình đạm mà vô tình.

“Ồ, Tứ Hải, năm đó tôi mới có mười chín tuổi, trong bao nhiêu quân nhân xuất ngũ tôi đã chọn đúng anh, cũng đã mười năm rồi.”

Lâm Bội đã sụp đổ, giọng nói hoảng hốt lộ rõ về thể lương vô hạn, nhưng đáp lại anh ta chỉ có tiếng cửa mở ra đóng lại lạnh lùng.

Sau khi tiếng đóng cửa chấm dứt, căn phòng lại khôi phục về im lặng chết chóc. Không Lập Thanh khó nói rõ đang có tâm trạng thế nào, cô thấy áp lực, khiếp sợ đồng thời vô cùng căng thẳng. Cung Tứ Hải vừa nói Lâm Bội chỉ còn hai mươi phút tính từ khi anh ta đi khỏi đây, như thế không phải nói, hai mươi phút nữa sẽ có người đột nhập vào đây giết Lâm Bội, Lâm Bội đó không phải lúc bị dồn vào đường cùng sẽ giết cô chứ?

Lâm Bội cúi đầu yên lặng, Không Lập Thanh cuối cùng cũng hết kiên nhẫn, đứng bật dậy, chính cô cũng không hiểu vì sao mình lại muốn đi đến nói chuyện với anh ta. Tuy nhiên cô hiểu tâm trạng hiện giờ của Lâm Bội, bản năng mách bảo cô nên chia sẻ chút tâm sự với con người này: “Anh định làm gì?”

Lâm Bội ngẩng đầu nhìn lên, khuôn mặt anh ta tái xám đầy từ khí, ánh mắt thất thần, một lúc sau mới có phản ứng lại với câu nói của Không Lập Thanh, nhưng cũng không trả lời, ánh mắt nhìn cô có vẻ hư vô, dường như không nhìn cô mà đang xuyên thấu cô nhìn về một đoạn ký ức xa xôi.

Trên người Lâm Bội lúc này không có sát khí, Không Lập Thanh không còn cảm thấy sợ anh ta, cô cố gắng hạ thấp giọng, nhẹ nhàng nói: “Tôi không muốn chết, anh có thể tha cho tôi không?”

Không Lập Thanh đã nói xong từ lâu, ánh mắt Lâm Bội dường như có chút tỉnh táo lại, anh ta chăm chăm nhìn cô cười mỉa mai: “Vì sao lại không muốn chết, cuộc sống có gì đáng tiếc đâu?”

Một người tinh thần đang không ở trong trạng thái bình thường mới có thể nói ra câu này, nhưng không hiểu sao Không Lập Thanh có thể hiểu được tâm trạng của Lâm Bội ẩn chứa đằng sau câu nói ấy, bởi cách đây nhiều năm câu nói này cũng từng vô số lần hiện lên trong tâm trí cô.

“Có chứ, cho dù hoàn cảnh có tuyệt vọng bao nhiêu, chỉ cần chúng ta còn một hơi thở, sẽ luôn có tia hy vọng cuối đường hầm.” Nói đến hy vọng, trong đầu Không Lập Thanh lại hiện lên hình ảnh Chu Diệp Chương và Không Vạn Tường. Một loại dũng khí đấu tranh dâng lên trong lòng, cô bồn chồn đợi Lâm Bội mở miệng.

Lâm Bội rời mắt khỏi cô, lại cúi đầu xuống, lúc sau anh ta đột nhiên lắc đầu cười, nói: “Tuyệt vọng? Hy vọng? Ha ha...”

Không Lập Thanh đứng im bên cạnh, không dám quấy rối, cô biết nội tâm anh ta lúc này nhất định đang đấu tranh dữ dội. Quả nhiên một lúc sau, Lâm Bội lại ngẩng đầu lên nhìn cô hỏi đầy trào lộng: “Hy vọng? Cô có thể chỉ cho tôi một tia hy vọng cuối đường hầm không? Cung Tử Hải đi theo tôi mười năm, có chuyện gì của tôi mà anh ta không biết, đường đi nước bước của tôi anh ta đều rõ như lòng bàn tay, tôi có thể chạy đi đâu? Sau khi anh ta ra khỏi đây, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, mười mấy phút sau sẽ có cả đoàn người tìm đến đây lấy mạng tôi. Đương nhiên cô cũng chẳng thoát nổi, cứ coi như tôi không giết cô, đừng nói đến chuyện nhà họ Lâm và nhà họ Chu có oán thù truyền kiếp, chỉ riêng việc cô chứng kiến bọn chúng giết người, cô nghĩ bọn chúng sẽ để cho cô toàn mạng trở về?”

Những chuyện Lâm Bội nói ra khiến nỗi sợ hãi đổ ụp xuống Không Lập Thanh như trời long đất lở, làm cho tâm niệm của cô xoay chuyển rất nhanh. Sau một lúc trầm mặc, Không Lập Thanh lại do dự hỏi: “Vậy anh có thể tha cho tôi không?”

Ánh mắt Lâm Bội sắc lạnh, vẫn nụ cười mỉa mai như cũ: “Nói cô nghe, chết thực ra không đáng sợ, điều đáng sợ nhất là khoảng thời gian ngồi chờ chết. Cho nên khoảng thời gian đáng sợ ấy tôi không muốn hưởng thụ một mình.”

Lâm Bội biểu hiện bất cần và vô tình, ánh mắt giấu cợt sắc lạnh, Không Lập Thanh biết bất luận cô có nói gì anh ta cũng sẽ không tha cô đi. Trong tuyệt vọng, cô gấp gáp hỏi: “Lẽ nào anh không muốn chạy trốn? Bây giờ anh chạy đi, bọn họ sẽ không tìm được anh đâu.”

Lâm Bội tự giễu: “Tôi còn đang bị thương thế này thì có thể chạy đi đâu? Những nơi tôi có thể trốn được Cung Tử Hải đều biết, chưa đầy nửa ngày bọn họ sẽ tìm được tôi thôi.”

Không Lập Thanh bị ép đến phát cuồng, giữa lúc tâm trí đảo lộn, cô nắm lấy tay Lâm Bội nói lớn: “Tôi có một chỗ, có một chỗ cho anh trốn, nhà cũ của tôi ở thành phố T có phòng, nhiều năm nay không có ai ở, nhà cũng không đứng tên tôi, anh trốn ở đó sẽ không ai tìm được anh.”

Nghe Không Lập Thanh nói xong mặt Lâm Bội lộ rõ vẻ ngạc nhiên, cúi đầu suy nghĩ một lát rồi hỏi lại: “Ở thành phố T sao?”

“Đúng.” Không Lập Thanh gật đầu.

Trong chớp mắt Lâm Bội từ sofa đứng bật dậy, vội vã đi vào phòng trong, Không Lập Thanh ngẩn ra một giây cũng vội vàng chạy theo anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Bên trong là phòng ngủ, có giường, có tủ quần áo, bài trí kiểu rất thông dụng, trên giường cũng bày chăn gối, trông chẳng có gì khác một phòng ngủ bình thường. Lúc Không Lập Thanh bước vào, tủ quần áo đã mở tung, Lâm Bội lấy ở đó một cái túi thể thao, anh ta quăng cái túi lên giường, quay lại lục tung tủ quần áo nhặt lấy một cái áo lông, vừa khỏ sở mặc lên người vừa hỏi thúc Không Lập Thanh: “Cô cũng nhanh nhanh tìm quần áo mặc thêm vào, chúng ta không có nhiều thời gian, Cung Tử Hải nói hai mươi phút nhất định chỉ đúng hai mươi phút.” Nói đến đây động tác mặc áo của Lâm Bội đột nhiên dừng lại, trong lúc anh ta còn đang nói, Không Lập Thanh đã tìm được một cái áo lông rất dày khoác lên người, thấy anh ta đột nhiên dừng lại, thần sắc có chút nghiêm trọng, cô cũng không kìm được động tác chậm lại, quay đầu nghi hoặc nhìn anh ta.

Lâm Bội tâm tư ngưng trệ một lúc rồi nhanh như chớp “tách” một cái sáng tỏ, anh ta trong hoảng hốt lại tự tin lâu bầu: “Thật ra không cần đến hai mươi phút, anh ta vẫn cho tôi thời gian chạy trốn.” Giây lát anh ta quay sang Không Lập Thanh mắt sáng lấp lánh, giọng phấn chấn hẳn: “Nhanh, Từ Hải không làm đến cùng, chúng ta chưa biết chừng vẫn còn một con đường sống.”

Không Lập Thanh nghe những lời Lâm Bội nói, trong lòng lại trào dâng hy vọng trốn thoát, động tác cũng nhanh lên mấy phần. Thấy Lâm Bội mặc áo khó khăn, cô vội đưa tay giúp anh ta, dưới ánh đèn đa hai người cùng xanh xao, Lâm Bội thờ gấp ngẩng lên nhìn cô một cái, ánh mắt đen lấy không rõ biểu cảm.

Không có thời gian để lãng phí, hai người vợ đại quần áo mặc vào rồi vội vã chạy ra cửa, Lâm Bội trong lúc hoảng hốt còn xách theo hộp cứu thương.

Hai người vội vã chạy vào thang máy, ánh đèn trong thang máy chiếu bóng họ đổ dài trên nền đất, thần sắc hai người đều căng thẳng. Thang máy cũ, lúc vận hành phát ra những tiếng “kẹt kẹt” vang đến tai khiến người ta càng cảm thấy hoảng hốt, sợ hãi.

Không gian nhỏ hẹp khiến ánh mắt hai người chạm phải nhau, sắc mặt Lâm Bội đã tái xám, môi cũng nhợt nhạt, anh ta nói giọng khàn khàn: “Xin lỗi, tôi không thể thả cô đi, nhưng tôi có thể đảm bảo cho dù kết quả cuối cùng có xấu thế nào tôi cũng không bỏ mặc cô.”

Khổng Lập Thanh im lặng quay đầu sang một bên, Lâm Bội nói xong cũng trân trân nhìn cửa thang máy, không nói tiếp nữa.

Thang máy đã xuống đến tầng trệt, sau tiếng “ding dong” cánh cửa trượt mở ra hai bên, phía ngoài bãi đậu xe trời tối đen như mực, một loại mùi xăng pha trộn hơi khói khiến con buồn nôn thốc tới, hai người liếc nhìn nhau một cái, Lâm Bội bước đi trước.

Bên ngoài mịt mù, bóng tối dường như tạo cảm giác nguy hiểm rình rập khắp nơi khiến thần kinh hai người căng thẳng cực độ. Ra khỏi thang máy, Lâm Bội quay lại đem hộp cứu thương nhét vào tay Khổng Lập Thanh, sau đó rất tự nhiên nắm tay cô kéo đi, càng đi càng nhanh cuối cùng dừng lại trước chiếc Honda màu trắng.

Chiếc xe này còn mới đến tám phần, đỗ ở một nơi không mấy người để ý. Lâm Bội bấm điều khiển mở cửa xe từ xa rồi quay sang hỏi Khổng Lập Thanh đứng bên cạnh: “Cô biết lái xe không?”

“Không.” Khổng Lập Thanh lắc đầu khe khẽ.

Mặt Lâm Bội chớp mắt sa sầm mấy phần, anh ta cúi đầu bắt ốc đũa, mở cửa xe nhét Khổng Lập Thanh vào trong, sau đó vòng sang bên kia mở cửa ngồi vào vị trí ghế lái.

Xe rất nhanh đã khởi động, tăng tốc quá nhanh khiến cho bánh xe miết trên mặt đường rít lên những tiếng ghê người, xé toang màn đêm khiến cho người ta hồn bay phách lạc. Chiếc Honda màu trắng gầm gào xuyên qua đường hầm trong bãi gửi xe, chui lên mặt đất.

Nửa giờ sau, chiếc xe đã lao trên đoạn đường cao tốc từ thành phố B đi thành phố T, Khổng Lập Thanh ngồi trong xe sắc mặt nghiêm trọng nhìn ra bầu trời vẫn còn tối đen, yên lặng không nói gì. Lâm Bội bên cạnh cũng yên lặng lái xe, tay lái ổn định nhưng mỗi khi có chiếc xe từ phía sau lướt qua xe bọn họ, trong ánh đèn chớp nhoáng chiếu qua có thể thấy mặt Lâm Bội càng lúc càng tái xám, ánh mắt dần mất đi tiêu cực.

Bên ngoài trời tối đen, nguồn sáng duy nhất mắt cô nhìn thấy từ đầu đến giờ là ánh sáng từ đèn pha của những chiếc xe thi thoảng vội vã lướt qua trên đường, giống như giữa đêm tối tuyệt vọng bỗng loé lên những tia hy vọng nhỏ nhoi. Trong lòng Khổng Lập Thanh lại thấy căng thẳng, cuộc đời con người ta chia thành mấy giai đoạn, cho dù là người bình thường đến đâu, cuộc sống của bạn đều luôn phải qua những khúc thẳng trầm, bởi khi trưởng thành, vào một thời điểm đặc biệt nào đó, chúng ta sẽ gặp một người đặc biệt với mình. Mà cô, từ khoảnh khắc gặp được Chu Diệp Chương đó, dường như đã được định sẵn phải trải qua rất nhiều chông gai.

Khổng Lập Thanh sống cuộc đời này, từ nhỏ cho đến lớn đều không được ai quan tâm chăm sóc, tình thân với cô mà nói chẳng bao giờ tồn tại. Khi Khổng Vạn Tường đến ở cùng cô mới thấy lòng mình được vỗ về, sự xuất hiện của cậu bé khiến cô lần đầu tiên nhận thấy chỉ ít sự tồn tại của mình còn có ý nghĩa với cậu bé, trong thời gian sống cùng đôi bên dần dần bồi dưỡng tình cảm, Vạn Tường càng dựa vào cô, cô càng cảm thấy mình sống có ý nghĩa hơn. Bên trong thực ra cô là người cực kỳ lạnh lùng, không có ai yêu nên cô cũng không biết phải yêu người khác như thế nào. Từ khi có Khổng Vạn Tường, cô cũng được ràng buộc với cuộc đời này, như giờ đây lòng cô không ngừng lo lắng cho cậu bé: Không biết Vạn Tường bây giờ như thế nào rồi, từ khi đón cậu bé về tới giờ, hai người chưa từng rời xa nhau. Hôm nay lúc ra khỏi nhà, thấy cô không cho đi cùng, Vạn Tường có vẻ cũng không vui.

Nghĩ đến đây Khổng Lập Thanh lại trào nước mắt. Nếu bản thân cô có gì bất trắc, Vạn Tường sau này phải làm sao? Cậu bé không còn cô bên cạnh có thể tự mình sống được không? Chu Diệp Chương sẽ đối xử thế nào với Vạn Tường? Nghĩ tới Chu Diệp Chương lòng cô lại trào lên cảm giác đau xót khôn cùng. Tình cảm của cô đối với người đàn ông này thật khó diễn tả thành lời, nhưng bất luận là như thế nào, ở bên anh cô đều thấy cuộc sống của mình đáng sống hơn, có điều sau hôm nay không biết cô có còn được gặp lại anh?

“Cô có thể trò chuyện với tôi được không?” Giọng Lâm Bội đột nhiên vang lên cắt ngang dòng cảm xúc bi thương ai oán của Khổng Lập Thanh. Cô chậm chậm quay lại nhìn anh ta, đến khi đối mặt bỗng nhiên bị trạng thái của Lâm Bội làm cho sợ hết hồn.

©STE.NT

Sau đêm hỗn loạn đó, lúc Chu Diệp Chương về tới nhà trời đã tảng sáng, mấy giờ trôi qua kể từ lúc anh tận mắt thấy Khổng Lập Thanh biến mất trước mặt mình. Việc đầu tiên anh làm là gọi điện thoại, trong mấy giờ đó, anh đã nhấn máy đi vô số, gặp gỡ một người, cuối cùng cũng có thể coi như làm rõ được những rắc rối mà Lâm Bội vướng phải.

Chu Diệp Chương đầu tư vào đại lực cũng đã nhiều năm, nhà họ Chu anh cũng có địa vị đặc biệt ở Hồng Kông, mạng lưới kinh doanh ở đại lục cũng khá vững mạnh. Cho dù anh không có thể lực chính trị chống lưng nhưng những mối quan hệ kiểu liên minh lợi ích anh có được cũng không hề tầm thường.

Gọi đi gọi lại tìm hiểu, cuối cùng Chu Diệp Chương cũng hiểu rõ, đứng sau chuyện lần này là hai ông anh lớn của Lâm Bội. Nhà họ Lâm và nhà họ Hoắc đấu nhau, mà Lâm Bội lại ngu xuẩn định làm tay trong cho đối phương nên bị chính người nhà họ Lâm thanh trừ.

Tình hình hiện nay vô cùng phức tạp, Chu Diệp Chương cần làm rõ tình hình cụ thể mới bắt tay vào hành động được. Muốn lấy mạng Lâm Bội là nhà họ Lâm, vì thế muốn giúp Lâm Bội lật ngược tình thế phải bắt đầu từ nhà họ Lâm. Trận chiến đang ở thế cân bằng, nhà họ Lâm và nhà họ Hoắc là hai đối thủ ngang tài ngang sức, trong khi lực lượng Chu Diệp Chương có thể sử dụng không thể nào trong thời gian ngắn tạo ra cán cân chênh lệch khiến một bên chiếm ưu thế được. Cho nên, chỉ có thể chấp nhận thế cân bằng này, tìm ra một con đường vòng, tạo cho Lâm Bội một chỗ dựa để nhà họ Lâm không động đến anh ta nữa.

Sau khi chuyện xảy ra, Chu Diệp Chương lần đầu tiên gọi điện thoại cho một vị quan chức “bảo hộ” hoạt động kinh doanh trong nước của anh. Đối phương cử một trợ lý đến gặp mặt, sau khi đàm phán không lâu anh đã đạt được kết quả mong muốn. Bởi lợi ích chính trị phức tạp, đối phương đồng ý can thiệp vào cuộc đối đầu giữa hai nhà họ Lâm và họ Hoắc, nhưng đây mới chỉ là thỏa thuận bước đầu, tất cả còn phải chờ đợi.

Bận rộn cho đến gần sáng Chu Diệp Chương mới trở về. Từ thang máy bước ra, căn nhà vẫn ấm cúng như cũ, ánh sáng lơ mơ, di Thanh không tắt đèn, cửa vẫn mở đợi.

Lúc bước vào cửa, lòng Chu Diệp Chương bỗng dậy lên cảm giác hụt hẫng, cánh vẫn còn mà người không thấy, thiếu đi hơi thở của một người mà lòng anh muôn phần trống trải. Sống mấy chục năm, anh đã từng kinh qua bao nhiêu sóng gió, toàn là những chuyện phức tạp gấp mấy lần thế này, thậm chí những lúc bị dồn vào đường cùng anh vẫn ung dung tự tại. Nhưng chuyện lần này có thể chưa đến mức nguy hiểm như vậy lại khiến anh bồn chồn không yên. Chẳng thể định hình đó là loại cảm giác gì, không phải sợ hãi mà là vô cùng tuyệt vọng.

Di Thanh thấy Chu Diệp Chương và A Thần bước vào, rất nhanh chóng từ sofa đứng lên, thần thái di Thanh nhìn cũng có chút căng thẳng, thấy họ đi tới, di đặt ngón tay lên môi ra dấu, sau đó còn cẩn thận thì thầm: “Ôi, hai người nhẹ chân một chút, Vạn Tường vừa mới ngủ.”

Khuôn mặt Chu Diệp Chương vụt trở nên nghiêm trọng, đôi lông mày cau lại: “Thế là thế nào? Sao muộn thế này thẳng bé mới đi ngủ?”

Di Thanh lắc đầu: “Hôm nay không biết làm sao, Vạn Tường ngủ không yên giấc chút nào, cứ ngủ được một lát lại tỉnh dậy, cứ chập chờn như vậy tỉnh giấc đến mấy lần.” Di Thanh nói xong câu này mới phát hiện bên cạnh Chu Diệp Chương không thấy Không Lập Thanh, di lại nghi hoặc hỏi anh: “Cậu chủ, cô Không đâu?”

Chu Diệp Chương càu càu mày dừ hơn, tâm trạng anh tệ chưa từng thấy, nhưng di Thanh từ nhỏ đã chăm sóc anh, trong lòng anh di Thanh không khác gì người nhà, cho nên cô kiểm chế tâm trạng, đại khái đem chuyện xảy ra kể tóm tắt cho di nghe một lượt.

Di Thanh ở cùng Chu Diệp Chương đã mấy chục năm, cũng là người đã từng trải qua nhiều sóng gió, sau khi nghe Chu Diệp Chương kể, di cho dù cũng kinh ngạc nhưng biểu hiện vẫn còn trấn tĩnh, chỉ không tự giác nhìn lên trên lầu, ánh mắt đầy vẻ thương tiếc.

Ánh mắt đó của di Thanh càng làm Chu Diệp Chương đau đầu. Anh đưa tay day day thái dương, nói với A Thần và di Thanh: “Hai người xuống nhà nghỉ đi.”

Bầu không khí dần trở nên bí bách, di Thanh làm giúp việc nhiều năm, khề liếc mắt là nhận ra, di không nói gì thêm, đứng sang một bên.

Chu Diệp Chương đi lên lầu, phía sau lưng anh đang yên lặng bỗng vang lên tiếng A Thần: “Không cần em ở lại trông nom Vạn Tường à?”

Bước chân Chu Diệp Chương dừng lại một chút, hình như anh cũng hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn khoát tay ra hiệu cho bọn họ đi về, sau đó cũng không nói thêm câu nào đi tiếp lên lầu.

Hành lang lầu hai vẫn để hai bóng đèn tường, ánh sáng đục toả xuống nền nhà càng khiến không gian thêm tĩnh mịch. Chu Diệp Chương chậm rãi bước về phía trước, dép bông giẫm trên thảm phát ra tiếng động khe khẽ. Phòng Không Vạn Tường cửa chỉ khép hờ, sau một tiếng trở mình, giọng Vạn Tường nũng nịu gọi: “Mẹ.”

Chu Diệp Chương dừng bước, nghĩ một chút rồi đẩy cửa bước vào trong.

Phòng Vạn Tường luôn để đèn ngủ sáng suốt đêm, cậu bé dường như vừa thức giấc. Dưới ánh đèn, khuôn mặt Vạn Tường trắng mịn, hai má đỏ bừng, môi cũng hồng tươi, mắt đen láy, cậu bé ngồi trên giường nhìn Chu Diệp Chương đứng ngoài cửa, mặt đầy ngỡ ngàng.

Nhớ lại giây phút đó, Không Lập Thanh đáng vẻ vô cùng đau khổ cổ vùng vẫy, khàn giọng hét lên với anh tên cậu bé này, bây giờ lại thấy đáng vẻ non dại ngây thơ của đứa trẻ, lòng Chu Diệp Chương nhói đau từng cơn. Anh ngồi xôm xuống sát giường, mặt đối mặt với Vạn Tường, lúc lâu sau cũng chưa biết phải nói gì.

Cuối cùng lại là Vạn Tường lên tiếng hỏi anh trước. Có lẽ trên đời thật sự có thần giao cách cảm, Vạn Tường cả đêm ngủ không yên giấc, bây giờ ngay cả câu hỏi cũng mang theo chút căng thẳng bất an: “Mẹ cháu đâu?”

Chu Diệp Chương bỗng nhiên do dự, trong tình huống này mà nói, hầu hết các bậc cha mẹ bình thường khác đều tìm mọi cách che giấu không cho con trẻ biết. Nhưng hoàn cảnh của Vạn Tường lúc này lại rất đặc biệt, cậu bé bây giờ cũng đã hiểu một số chuyện, hơn nữa lại còn cực kỳ nhạy cảm, nếu có tình giấu Vạn Tường chưa chắc đã lừa được cậu bé, nói không chừng càng khiến Vạn Tường sợ hãi bất an hơn. Còn một điểm nữa là, hai người đó từ khi gặp Chu Diệp Chương anh, cuộc đời đã rẽ sang một ngã khác, phải tính tới trường hợp xấu nhất Không Lập Thanh lần này không thể trở về, vậy thì Vạn Tường sẽ thành người của nhà họ Chu. Cậu bé này có nền tảng tính cách đặc biệt, sau này lớn lên Vạn Tường cũng sẽ phải gánh vác những trọng trách của gia tộc anh, cho nên anh muốn sớm rèn cho cậu bé tự gánh vác một vài gánh nặng vừa tầm. Có lẽ phương pháp này là hà khắc, nhưng anh muốn ngay từ nhỏ bồi dưỡng cho Vạn Tường cái gọi là lòng tin và trách nhiệm.

Chu Diệp Chương sau một hồi cân nhắc thiệt hơn như vậy, anh nhìn thẳng vào mắt Vạn Tường, khề nói: “Vạn Tường, chủ sẽ nói chuyện của mẹ với cháu, nhưng cháu hứa sẽ không khóc, được không?”

Vạn Tường ngoan ngoãn ngồi đó, chăm chú nhìn Chu Diệp Chương một hồi rồi khề gật đầu thay cho câu trả lời.

Ánh mắt Vạn Tường trong veo nhưng bình tĩnh, Chu Diệp Chương rất hài lòng. Anh nhích người về phía trước lại gần cậu bé hơn, nắm chặt đôi tay bé nhỏ, Chu Diệp Chương chậm rãi nói: “Vạn Tường, hôm nay lúc mọi người đi ra ngoài, gặp phải bọn người xấu, mẹ cháu bị người xấu bắt đi mất.”

Vạn Tường vẫn khóc, nhưng cậu bé không kêu gào ầm ĩ, từng giọt nước mắt hối hả nối nhau lăn dài trên má, nỗi đau ẩn giấu trong lòng Chu Diệp Chương lại bị khơi lên đến cực điểm, anh cúi xuống ôm cậu bé vào lòng. Những năm đã qua ngoài người thân ruột thịt, anh chưa từng bị ai làm cho xúc động đến thế, hai người một lớn một nhỏ bị anh “cướp về” này đều là những người đặc biệt, giờ đây ôm cậu bé bỗng nhiên anh thấy lòng mình nảy nở một loại tình cảm yêu thương che chở. Biểu hiện của Vạn Tường không hề làm anh thất vọng, cậu bé thông minh, nhạy cảm, đồng thời lại cũng có một loại khí chất bình tĩnh tự nhiên. Chút an ủi xen lẫn chua xót dâng trong lòng Chu Diệp Chương, anh biết cảm giác này rất đặc biệt, ấm áp mà xót xa nhưng lại có tác dụng hàn gắn vết thương lòng. Những năm tháng sau này, anh sẽ có những đứa con của riêng mình, nhưng đứa trẻ này đối với anh mà nói, mãi mãi giữ một vị trí vô cùng đặc biệt.

Đưa tay lau sạch nước mắt trên má Vạn Tường, Chu Diệp Chương cúi xuống nói với cậu bé: “Vạn Tường, cháu có tin chú không?”

Từ trước tới nay, Chu Diệp Chương và Khổng Vạn Tường không quá thân thiết, trong suy nghĩ của Vạn Tường, Chu Diệp Chương luôn có một vẻ nghiêm nghị không thể đùa bỡn, cậu bé biết anh cũng nuông chiều cậu, nhưng đó là kiểu nuông chiều trong giới hạn. Khổng Vạn Tường cho rằng Chu Diệp Chương là một người quyền uy, cho nên dù được nuông chiều cậu cũng luôn biết phải giữ khoảng cách với anh, vì vậy trong nhà, anh là người cậu bé xa cách nhất. Thế mà lúc này, Chu Diệp Chương trước mặt cậu biểu hiện rất tình cảm, gần như mất hết vẻ nghiêm trang lạnh lùng thường ngày, giống như nơi an toàn nhất trong gió bão. Khổng Vạn Tường tâm trí còn non nớt, lại đang cảm thấy cô độc vì mất đi chỗ dựa nên không khỏi hoảng hốt, mà Chu Diệp Chương lại vững chãi như thế khiến cậu không khỏi nảy sinh ý dựa dẫm.

Vạn Tường ngược nhìn Chu Diệp Chương qua màn nước mắt, khe khẽ gật đầu, Chu Diệp Chương nhẹ nhàng lau mặt cho Vạn Tường, nói: “Chú sẽ cứu mẹ cháu về, chú đảm bảo.”

Vạn Tường nấc nghẹn hỏi lại Chu Diệp Chương: “Bao giờ thì chú mới cứu được mẹ về?”

Chu Diệp Chương nghiêm nghị trả lời: “Cũng phải mất mấy ngày. Trước khi mẹ cháu quay lại, cháu sẽ ở cùng chú, chúng ta cùng đợi mẹ trở về.”

Vạn Tường lau nước mắt, đáp một tiếng: “Vâng.”

Bé Vạn Tường lên từ trong đống chăn, Chu Diệp Chương đặt cậu bé ngồi trên đùi mình, cúi đầu hỏi: “Tối nay cháu có cần ngủ cùng chú không?”

Vạn Tường tự động vòng tay bám lấy cổ Chu Diệp Chương, hàm hồ nói: “Vâng.”

Bé Vạn Tường sang phòng ngủ lớn, đặt cậu bé lên giường cẩn thận xong Chu Diệp Chương mới đi tắm, lo Vạn Tường sợ hãi nên Chu Diệp Chương còn có ý không đóng cửa phòng tắm.

Tắm rửa qua loa rồi bước ra, Chu Diệp Chương đi thẳng tới bên giường xem Vạn Tường thế nào, cậu bé đã cuộn tròn trong chăn, mắt nhắm chặt, khoé mắt còn chưa khô nước, vẻ đau đớn của Vạn Tường khiến Chu Diệp Chương xót xa. anh đưa tay lau mặt cho cậu bé, sau đó nhẹ nhàng đi vòng qua bên kia giường, bật đèn ngủ cho Vạn Tường rồi mới nằm xuống.

Đêm nay nhất định là một đêm mất ngủ, hưng tin đến với Khổng Lập Thanh không làm Chu Diệp Chương có tâm lý sợ hãi hay hoảng hốt, anh vốn là người bình tĩnh và hành động kín đáo, trong cuộc đời đã nhiều phen ba chìm bảy nổi, cũng chưa lần nào bị mất tinh thần. Lúc này anh thấy lo lắng cho Khổng Lập Thanh cũng trấn tĩnh để nhận định tình hình.

Chu Diệp Chương vuốt tay lên trán, mắt nhìn trần nhà, đầu óc hoạt động không ngừng. Anh phân tích kỹ lại tình thế của các bên hiện nay, trong lúc đang bận suy nghĩ, thân hình bé nhỏ của Vạn Tường nhích lại gần, cắt ngang dòng suy luận của anh.

Chu Diệp Chương biết Vạn Tường chưa ngủ, anh đưa tay đỡ cậu bé lại sát mình, Vạn Tường quay lại đối mặt với anh, hai người một lớn một nhỏ lặng lẽ nằm cạnh nhau không lên tiếng.

Rất lâu sau, Vạn Tường đưa bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo ngủ phía trước ngực Chu Diệp Chương thầm thì: “Chú, mẹ cháu có chết không?” Giọng nói non nớt của Vạn Tường vang lên giữa màn đêm thanh tĩnh, làm chấn động cả trái tim Chu Diệp Chương.

Chu Diệp Chương nhìn lên trần nhà ngậy ra một lát, sau đó nghiêng người ôm Vạn Tường vào lòng, khẽ hôn lên trán cậu bé một cái, khẽ khẳng định chắc chắn: “Mẹ cháu sẽ không sao.”

Vạn Tường túm chặt lấy ngực áo anh không đáp lại, cuối cùng cậu bé cũng dần dần chìm vào giấc ngủ mệt mỏi, cả đêm đó Vạn Tường cứ nắm chặt áo anh như vậy, không buông tay. Nghe tiếng thở đều đều của Vạn Tường, Chu Diệp Chương muốn xoay người nhưng sợ làm cậu bé tỉnh dậy, anh cũng không dám cử động mạnh, yên lặng nằm ngửa mắt nhìn lên trần nhà, một lúc lâu sau, tiếng thở dài nhẹ thoát ra từ miệng anh: Em tuy rất ngốc nhưng lần này nhất định phải nhớ lựa thời lựa thế, quan trọng nhất là phải giữ được mạng sống.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Chu Diệp Chương quay đầu nhìn ra cửa sổ, bên ngoài trời vẫn còn tối đen như mực, trên bầu trời chẳng thấy trăng sao, có vẻ ngày mai tuyết sẽ rơi.

Chương 7: Đấu tranh

Trong lúc nơi này Chu Diệp Chương đang nhìn lên bầu trời, thì ở phương xa Không Lập Thanh đang tuyệt vọng chạy trốn. Chiếc xe lao đi trên đường cao tốc hết như cảnh trong game Dark Void, đèn pha xe chiếu ra thứ ánh sáng mờ mờ yếu ớt, bóng tối bủa vây tứ phía khiến cô có cảm giác sợ hãi thấp thỏm không yên.

Không Lập Thanh quay sang nhìn Lâm Bội mới phát hiện anh ta đang ở trong tình trạng vô cùng không ổn, sắc mặt đã khó có thể dùng từ trắng nhợt để hình dung, cả khuôn mặt đã từ bột trắng chuyển sang tái xám, đôi môi cũng trắng bệch chẳng chút sắc máu, trán không ngừng toát mồ hôi, mí mắt không ngớt co giật, mở đóng chậm chạp, gần như rơi vào trạng thái hôn mê.

Không Lập Thanh vô cùng ngỡ ngàng, cô quờ vội sang nắm cánh tay anh ta hét lên: “Anh không được ngắt, đây đang là đường cao tốc.” Trong lúc nói, cô đưa tay đặt lên ngực trái Lâm Bội vỗ vỗ mấy cái không nặng không nhẹ.

Lâm Bội rên một tiếng, chiếc xe học lên, chạy theo hình chữ S mấy hồi mới có thể ổn định trở lại. Con đau kịch liệt làm cho Lâm Bội khôi phục chút tỉnh táo, anh ta mặt đầm mồ hôi quay sang nhìn Không Lập Thanh, khẽ biến sắc, cuối cùng lại không nói gì.

Lúc chiếc xe “đánh võng” trên đường, Không Lập Thanh giữ chặt cánh tay Lâm Bội, mặt đầy hoảng hốt. Sau một hồi căng thẳng thần kinh đợi chiếc xe chạy bình thường trở lại, cô chẳng có thời gian giải thích gì với Lâm Bội, nhanh chóng quay lại, cuống cuồng lục tìm trong túi xách cứu thương.

Túi cứu thương này khá to, rõ ràng không phải hàng trong nước sản xuất. Bên trong thiết kế tiện lợi, Không Lập Thanh mở từng ngăn kéo tìm kiếm, trong thứ ánh sáng mờ mờ, Không Lập Thanh phải căng mắt ra cố đọc thật nhanh những hàng nhãn trên đám chai lọ thủy tinh to nhỏ trong đó.

“Adrenaline Hydrochloride.”

Cảm ơn Thượng Đế, Không Lập Thanh cầm chiếc lọ thủy tinh giờ lên trước mắt, chậm chậm mở ra, cô chọc mũi tiêm qua miệng lọ, rút hết chất lỏng trong đó vào bơm tiêm, dốc ngược lên, nói với Lâm Bội: “Anh dùng xe một lát đã.”

Lâm Bội quay sang nhìn cô: “Cô muốn làm gì?”

Không Lập Thanh không ngần ngại lên: “Tiêm cho anh một liều Adrenaline, anh cần duy trì sự tỉnh táo.”

Lâm Bội mặt tái xanh, không nói gì, đánh tay lái vào lề đường.

Chiếc xe nhanh chóng dừng lại, Lâm Bội kéo áo, để lộ bắp tay, Không Lập Thanh tiêm cho anh ta một mũi, sau đó Lâm Bội tự kéo tay áo xuống tiếp tục lái xe, trong xe lại khôi phục về yên tĩnh ban đầu.

“Không Lập Thanh, cô nói chuyện với tôi chút đi.” Lâm Bội đang lái xe đột nhiên quay ra yêu cầu một câu.

Không Lập Thanh thu lại ánh mắt ngoài cửa xe, nhìn Lâm Bội một cái rồi bình thản trả lời: “Tôi không có chuyện gì để nói với anh.” Câu nói này của Không Lập Thanh thật sự không chứa chút tức giận nào. Cô là người khá khép kín lại khó gần, Lâm Bội với cô mà nói là vẫn còn là người lạ, cô chẳng biết nói chuyện gì với anh ta.

Mặt Lâm Bội không có biểu cảm gì, chỉ là ánh mắt tối đi một chút, lời nói ra cũng trầm hơn: “Nói đại gì đó đi. Bây giờ tôi rất cần người nói chuyện.”

Không Lập Thanh kinh ngạc nhìn lại anh ta, Lâm Bội đã quay đi chăm chú nhìn phía trước. Đây là đoạn đường cao tốc đông đúc, xe bọn họ chạy với tốc độ không quá nhanh, cũng không ngừng có xe vượt lên trên họ, trong ánh đèn xe khác vượt qua, khuôn mặt Lâm Bội vẫn tái nhợt, nhưng chỉ ít ánh mắt cũng tỉnh táo hơn. Không Lập Thanh lại nhìn ra cửa sổ, lúng túng giải đáp thắc mắc của anh ta: “Tôi không có thói quen nói chuyện với người lạ.”

Sau một khoảng khắc im lặng, trong chiếc xe nhỏ hẹp, giọng Lâm Bội vang lên càng rõ hơn: “Cô biết không? Thật ra lúc trước tôi bảo cô nói chuyện với tôi, lúc đó quả thật tôi đã không chống đỡ nổi nữa rồi, tôi chỉ muốn buông tay lái mà ngắt đi, tôi đã nghĩ có khi tôi chết như vậy lại tốt hơn.” Giọng Lâm Bội như từ vực sâu truyền đến, lạnh như băng.

Tận đáy lòng Không Lập Thanh khẽ run lên, cô không nhịn được quay sang nhìn anh ta thật kỹ, nhẹ nhàng hỏi: “Vậy tại sao cuối cùng anh lại không làm?”

Ánh mắt Lâm Bội vẫn chăm chú như cũ, giọng anh ta trống rỗng vang lên: “Bởi tôi đột nhiên nhớ ra mình đã hứa với cô, bất kể kết quả cuối cùng xấu đến đâu, tôi cũng sẽ không để cô chết.”

Lòng Không Lập Thanh khẽ chấn động, cô hiểu phàm là con người ai cũng phức tạp và mâu thuẫn, chỉ cần còn trong cuộc sinh tồn, tính cách con người luôn song hành phần tối phần sáng, ánh mắt cô nhìn Lâm Bội có chút bối rối.

Hai người tiếp tục im lặng hồi lâu, sau đó lại là Lâm Bội lên tiếng trước: “Thật sự, bây giờ tôi cần cô nói gì đó với tôi, nghe tiếng xe chạy thế này khiến tôi chỉ muốn đâm vào rào chắn, tôi sợ mình không khống chế được bản thân, cô hiểu không?”

Không Lập Thanh đang ủ rũ buông mình trên ghế, vội vả lấy lại tinh thần ngồi thẳng lên, một người tinh thần bị tổn thương không còn không chế được cảm xúc, thời khắc đó rất nguy hiểm. Chỉ trong mấy giờ ngắn ngủi hôm nay cô đã được tận mắt chứng kiến những biến cố khủng khiếp trong cuộc đời Lâm Bội, bị người nhà truy sát, bị thuộc hạ thân tín phản bội. Từ góc độ của cô mà nói, cũng không hẳn đồng tình với hành động của anh ta, nhưng lúc này cô cũng không thể coi thường biểu hiện tâm lý của người này, bởi lẽ bây giờ tính mạng của cô đang nằm trong tay anh ta. Ít nhất trên đoạn đường cao tốc phía trước, cô không thể để anh ta mất kiểm soát được, bởi cô còn chưa muốn chết. Nếu là mấy năm trước rơi vào tình cảnh này, cô cũng sẽ chẳng cần suy nghĩ hay đấu tranh làm gì, cuộc sống cứ kết thúc theo cách Lâm Bội vừa nói cũng tốt. Còn giờ đây cô muốn sống, bởi nếu chết đi, tính đến Vạn Tường cô cũng cảm thấy mình còn một trách nhiệm chưa hoàn thành, cảm giác nuối tiếc chắc chắn là có, nhưng điều quan trọng hơn khiến cô muốn đấu tranh là hiện tại trong lòng cô bỗng nhiên nảy sinh một loại dục vọng, chỉ ít cô không muốn cuộc sống của mình kết thúc như thế này.

Sau giây lát im lặng suy nghĩ, Không Lập Thanh chậm rãi nghĩ tới đâu nói tới đó: “Tôi biết mọi chuyện bây giờ đều khiến anh tuyệt vọng, không thiết tha cuộc sống nữa, nhưng trong xã hội văn minh mà con người xây dựng này thì thoảng vẫn còn những con người với những thú vui rất tầm thường.” Không Lập Thanh nói những điều này cũng là rất cảm tính, cô không gò ép trong việc trò chuyện cùng người khác, mấy câu vừa rồi diễn đạt rất vụng về, ngắc ngứ mãi mới thắm thì nói ra được, thật sự không khiến người nghe chú ý, ngay cả bản thân nói xong cô cũng cảm thấy những lời đó chẳng có chút thuyết phục nào.

Quả nhiên Lâm Bội cười giễu: “Thú vui tầm thường? Mua xe khủng? Tậu nhà to? Hay là cần thuốc chơi gái?” Anh ta nói thông thả, phát âm rõ ràng, nhấn nhá đầu vào đấy.

Không Lập Thanh khẽ thở phào một hơi, người này xem chừng còn chưa hẳn tuyệt vọng, cô lại lên thở phào một hơi nữa, cố lấy giọng lạc quan, hy vọng có thể phần nào an ủi được anh ta: “Đó không phải là những niềm vui tinh thần, chuyện anh vừa kể ra chỉ là để đạt được cảm giác kích thích, ví dụ như tôi rất thích xem chương trình “Tiến lên phía trước” của đài Ingo.tv, chương trình thực ra chẳng có nội dung gì sâu sắc, nhưng khi xem tôi sẽ cười, có thể bật cười tự nhiên không mục đích tinh thần anh sẽ thấy vui vẻ, giảm bớt gánh nặng hàng ngày bằng một nụ cười tự nhiên, đây là kinh nghiệm vượt qua áp lực trong cuộc sống của đại đa số người. Thực ra phần lớn thời gian chúng ta sống đều ở trạng thái bình thường, không phải tất cả mọi chuyện đều khiến con người ta tuyệt vọng.”

Không Lập Thanh nói xong cả một tràng dài những câu không mấy hoàn chỉnh mà chỉ có thể khiến Lâm Bội chú ý ở mức quay sang nhìn cô một cái, ánh mắt rõ ràng có ý khinh thị nhưng cũng không ác ý, Không Lập Thanh không vì thế mà bỏ cuộc, cô nói tiếp: “Lẽ nào anh chưa từng vui vì đọc được một cuốn sách hay? Hoặc là gặp một cảnh đẹp mà cảm thấy rung động? Lẽ nào trong lòng anh mỗi ngày đều tràn ngập những cảm xúc chán nản, mệt mỏi, tức giận? Anh chưa từng có lúc nào vui vẻ thực sự?”

Lâm Bội quay lại nhìn cô nói: “Cô rất đơn giản, cô luôn dễ dàng thỏa mãn như thế là bởi từ trước tới nay những thứ cô có quá ít, do đó cô không dám đòi hỏi quá nhiều, chẳng phải sao? Thực chất cô cũng chỉ đang dùng thái độ bình thản để che giấu đi những thất vọng lẫn tức giận của mình mà thôi, đúng không?”

Ngữ điệu của Lâm Bội lúc này đã rất bình tĩnh, ngay cả kiểu nghi vấn trào phúng cũng được anh ta khẳng định chắc nịch, Không Lập Thanh quay mặt đi hướng khác, không đáp lời Lâm Bội. Cô không thích nghe người khác phân tích tâm lý mình. Cô đã nhận ra tâm trạng Lâm Bội chắc chắn đã ổn định trở lại.

Lâm Bội cũng không cố đắm ăn xôi tranh cãi đến cùng với Không Lập Thanh, đoạn đường còn lại, hai người không nói gì với nhau. Xe chạy điên cuồng trên đường cao tốc không quá bốn mươi phút nữa, bọn họ cuối cùng cũng đến thành phố T lúc trời tăng sáng.

Thành phố T nằm cạnh thành phố B, là thành phố trực thuộc Trung Ương, sáng sớm đường phố đã đông đúc náo nhiệt, chiếc xe Honda trắng của họ chậm rãi di chuyển trong dòng xe trên đường phố mà không gặp bất cứ trở ngại nào. Cả đoạn đường đều bình an, không chút nguy hiểm, đến lúc này hai người mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên khi không còn cảm thấy căng thẳng lại khiến cả hai hơi mất tự nhiên. Không Lập Thanh nhìn ánh đèn bên ngoài, đầu đang nhớ lại đường đi, đã ba năm nay cô chưa đến thành phố T. Đã sống ở đây nhiều năm, suốt thời thiếu niên lẫn thanh niên, nhưng cô không nhớ được nhiều về nơi đây, có lẽ bởi trong lòng cô vốn âm thầm muốn lãng quên thành phố này.

Nhà máy trước đây cha Không Lập Thanh làm việc nằm ở ngoại ô thành phố T, căn hộ cũ của ông ta nằm trong khu tập thể của nhà máy, cách nội thành hơn ba mươi kilomet. Cô chỉ cho Lâm Bội lái xe xuyên qua thành phố, chạy về phía ngoại thành hơn hai mươi phút, cuối cùng cũng đến nơi.

Đích đến của họ là một khu nhà một tầng thấp bé, vì không phải chung cư cao tầng mà là từng căn hộ riêng nên cả khu chiếm diện tích mặt bằng rất lớn, hàng dãy nhà xây dựng vuông vắn, theo hàng lối cẩn thận. Trước mỗi căn đều có mảnh sân nhỏ, hơn hai mươi năm trước đây quả thật là một căn hộ cao cấp, nhưng qua thời gian, nơi đây không còn là mảnh đất đặc địa. Nhà máy cũng đã chuyển đi chỗ khác, những gia đình công nhân từng ở đây đã sớm chuyển đến khu chung cư xây gần nhà máy mới. Nơi này thuộc ngoại thành, vì chính phủ còn chưa quy hoạch đến nên mấy năm trước dân nhập cư và buôn bán nhỏ thường tập trung. Ngày xưa căn hộ đều được sắp xếp gọn gàng sạch sẽ, cư dân cũng rất thuần chất, hàng xóm láng giềng toàn là công nhân của nhà máy, cùng làm cùng ở, quan hệ hết sức thân thiết. Ba năm trước quay về căn nhà này tìm khoản tiền cha cô cất giấu, Không Lập Thanh đã thấy hoàn cảnh khu nhà sa sút, tường nhà, nền nhà đều xuống cấp hư hỏng, vết bẩn, rác thải bừa bộn khắp nơi, ngay cả khoảng sân nhỏ cũng ngổn ngang phế liệu. Gần đó là khu vực chợ đầu mối bán buôn rau vào thành phố, cư dân hiện tại đa số là tiểu thương, giờ giấc sinh hoạt bất thường, cho nên ở đây sớm tối đều ồn ào hỗn loạn.

Xe Lâm Bội đậu chỗ này rất dễ thấy, nhưng xung quanh khu vực lại không có bãi đỗ xe nào khác, làm thế nào cũng không tránh khỏi bị nhìn thấy. Trong tuyệt vọng Không Lập Thanh chỉ dẫn cho Lâm Bội đậu xe ở con ngõ nhỏ dẫn tới căn nhà. Còn may là Không Lập Thanh đã chuyển khỏi đây bảy tám năm rồi, những người hàng xóm quen biết nhà cô cũng đã chuyển sang khu nhà máy mới hết, chẳng còn người nào biết cô là ai.

Lâm Bội đi được tới đây cũng là cố gắng hết mức, anh ta sớm đã rơi vào tình trạng kiệt sức nên từ khi xuống xe bước chân như dẫm lên bông. Mọi chiếc

chìa khóa giấu kỹ trong chỗ bí mật, vì ổ khóa đã gỉ, Không Lập Thanh phải rất vất vả mới mở được khóa cổng.

Bước vào trong sân, trời vẫn còn tối mờ, Không Lập Thanh không kịp cảm khái gì, dựa vào trí nhớ mò mẫm mở cửa nhà, sờ thấy công tắc điện bên cửa, ấn mạnh một cái, ngọn đèn trần cuối cùng cũng sáng lên.

Không Lập Thanh thở phào, quá may khi ngôi nhà chưa bị cắt điện. Từ cửa đi vào là phòng khách, đối diện là hai phòng ngủ một lớn một nhỏ, nơi này mấy năm trước cha cô sửa chữa làm chỗ nuôi tình nhân nên nội thất bên trong tuy đã lỗi thời nhưng không quá xuống cấp, vẫn còn dùng được.

Cửa vừa mở ra, tạt thẳng vào mặt hai người là từng đám bụi bay la tả, Không Lập Thanh đứng bên cửa chưa kịp phản ứng lại đã bị Lâm Bội phía sau đẩy sang một bên. Lâm Bội tiến vào sau, nhìn qua loa một lượt liền chọn phòng ngủ lớn, đi thẳng vào. Không Lập Thanh đi sau tìm công tắc bật đèn, trong giây phút chùm đèn trên trần nhà bật sáng, cô chỉ kịp nhìn thấy Lâm Bội gieo mình đánh phịch xuống chiếc giường lớn, chỗ anh ta lăn xuống lập tức bốc lên bao nhiêu là bụi, mùi đồ đạc ẩm mốc xộc vào mũi thật buồn nôn.

Chờ cho đám bụi rụng hết xuống, Không Lập Thanh bước đến bên giường. Lâm Bội nằm bất động, vừa lúc trợn lên bắt gặp ánh mắt Không Lập Thanh, hai người đều mất một lát, Lâm Bội ánh mắt không cảm xúc, khuôn mặt cũng cứng đờ, chỉ có chiếc cằm hơi hất lên một chút.

Không Lập Thanh bị Lâm Bội nhìn chằm chằm như vậy tiến thoái lưỡng nan, cũng chẳng biết bước tiếp theo phải làm gì, đôi bên nhìn nhau hồi lâu, sau đó lại là Lâm Bội nói trước: “Chúng ta nói chuyện một lúc.”

Thấy Không Lập Thanh vẫn đứng yên ở đó không nói năng gì, Lâm Bội lại tiếp tục: “Cô xem, chúng ta hiện nay không phải là quan hệ làm ăn, tôi bắt cóc cô là để cứu mạng mình, rất có thể lát nữa tôi sẽ ngắt đi, mà cô chỉ cần đi ra ngoài gọi một cuộc điện thoại, thế là cô thoát còn tôi thì xong đời. Tôi không muốn làm tổn thương cô, nhưng tôi cũng không thể tin cô, bây giờ cách duy nhất là cô giúp tôi tỉnh táo, cô có làm được không?”

Giọng Lâm Bội bình thản nhưng ẩn giấu sự lạnh lùng nguy hiểm. Không Lập Thanh không muốn nói dối nhưng cô sợ bây giờ mình có hứa đảm bảo thì Lâm Bội cũng không tin. Kết quả cuối cùng không chừng Lâm Bội sẽ đem trói cô lại trước, đợi cô bị khống chế hoàn toàn rồi mới yên tâm ngắt đi.

Sau một lúc căng thẳng suy tính, Không Lập Thanh cứng cỏi nhận lời: “Tôi sẽ thử xem sao.”

“Được.” Lâm Bội không thèm nhìn cô, thản nhiên đáp.

Tiếp sau hai người phối hợp kẻ cũng ăn ý, Không Lập Thanh trước tiên đỡ Lâm Bội đứng lên, sau đó lật tấm vải phủ giường xem xét một chút. Thời tiết miền Bắc khô ráo nên có ít sâu mọt, phòng này mấy năm không có ai ở nhưng chỉ ít chần chiếu trên giường cũng tạm sạch sẽ, có thể dùng ngay được.

Đỡ Lâm Bội nằm lại xuống giường, Không Lập Thanh mở vết thương của anh ta ra xem một chút, phát hiện chỉ có một ít máu rỉ ra, xem chừng tình trạng không quá tệ. Sau khi hỏi lại để biết chắc anh ta không bị dị ứng Penicillin, cô liền tiêm cho anh ta một mũi vào ngang hông.

Làm xong từng ấy việc, Không Lập Thanh lấy ghế ngồi im một bên giường. Những việc cô có thể làm cũng chỉ như thế, một lát nữa nếu Lâm Bội có phát sốt mà ngắt đi cô cũng bó tay, chỉ mong anh ta sẽ không đòi bắt trói cô lại.

Lâm Bội suốt khoảng thời gian kể trên vẫn chăm chú nhìn Không Lập Thanh, cả người anh ta từ đầu đến cuối đều là trạng thái bình ổn không chút tức giận, ngay cả khi Không Lập Thanh quay người đóng cửa Lâm Bội cũng không ý kiến gì.

Không Lập Thanh đóng cửa rồi quay lại ngay. Lúc đó ngồi xuống ghế, hai người im lặng không nói chuyện gì thêm, cả hai cũng nhìn đi những hướng khác nhau, Không Lập Thanh hướng ra cửa sổ còn Lâm Bội ngẩng lên trần nhà. Ngọn đèn sáng tỏ khiến con người thêm phần tỉnh táo.

Rất lâu sau Lâm Bội đột nhiên nói: “Cô cũng tắt đèn rồi tìm chỗ nào nằm nghỉ chút đi.”

Trong phòng này còn có một chiếc sofa da, Không Lập Thanh vo tròn khăn phủ, lau qua lớp bụi màu xám còn sót lại, tắt đèn và cứ thế nằm lên đó. Căn phòng lần nữa rơi vào yên lặng tuyệt đối, yên lặng đến mức nghe rõ tiếng thở của nhau, cả hai người cùng biết người kia chưa ngủ.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Đêm nay với Lâm Bội mà nói chắc chắn là rất khó khăn. Anh ta nằm đó trông có vẻ bình thản nhưng kỳ thực lòng đang dậy sóng. Bản thân luôn cho rằng mình là bậc đại trí, mình thông minh, mình có thể nhẫn nhịn, kiếm cùi mười năm, kiên nhẫn tập hợp lực lượng, giả vờ yếu hèn để đợi vòng chung kết sẽ giáng cho nhà họ Lâm một đòn chí mạng. Nhưng đến khi bị viên đạn kia suýt qua vai, anh ta bỗng nhiên hiểu ra, mình đã quá tự đại rồi, mình dù có vùng vẫy thế nào cũng không thể chạy khỏi bàn tay Lâm lão gia. Những mảnh giả vờ của anh trong mắt mọi người hóa ra cũng chỉ là trò cười, mình đã thua rồi, hơn nữa còn thua rất nhục nhã. Người ta vốn không coi mình là đối thủ ngang tầm, mình cũng lắm chi là quân cờ trong tay hai phe mà thôi.

Vậy cuối cùng những ngày qua anh ta đã hao tâm tổn trí vì cái gì, mục tiêu, mọi cố gắng... Cuối cùng kết quả cũng chỉ là con số không. Lòng Lâm Bội rơi vào cảm giác chán chường bất lực chưa từng có.

Con người trên đời này là thế. Vào những giây phút quan trọng trong cuộc đời, cho dù bạn đã bị đánh cho ngã lê lét trên đất thì cũng phải lấy hết sức mà kiên cường đứng dậy một lần nữa, cho dù biết trước rằng, sau đó chờ đợi bạn còn là một cú đòn mạnh hơn, nhưng chỉ cần bạn đủ dũng cảm và có chiến thuật hợp lý, chưa biết chừng bạn có thể lật ngược tình thế, chuyển bại thành thắng. Người nhìn thấu đạo lý này sẽ thấy lùi một bước là trời quang biển rộng, còn nếu sớm bỏ cuộc thì cả đời này cũng chẳng thể ngẩng cao đầu.

Nghĩ đến tình cảnh tuyệt vọng, Lâm Bội cảm thấy hít thở cũng khó khăn, bóng tối ngoài trời như cái kén dày bọc kín anh ta, muốn phá kén chui ra, nhất định phải trải qua nỗi đau xé thịt rọc xương, cũng giống như quá trình sinh sản, không ai có thể đau hộ mình, mọi việc đều phải do mình tự gánh chịu.

Đêm nay với anh ta mà nói là dài lê thê và cũng là tốt cùng đau đớn, loại đau đớn này không chỉ là nỗi đau thịt da, còn có nỗi đau tinh thần, tất cả đều rơi tung, vò xé và toạc máu.

Lâm Bội nằm trong bóng tối nhớ kỹ lại từng chút những việc đã chuẩn bị mười mấy hai mươi năm đã qua của mình, phân tích tỉ mỉ từng chi tiết, từng tâm trạng, cho đến từng bước bài binh bố trận. Tâm trạng anh ta theo đó đi từ áp lực đến mâu thuẫn, sau đó hoang mang, tuyệt vọng, đấu tranh cuối cùng rồi cuộc lại tìm thấy hướng ra.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Trải qua quá trình đấu tranh đau đớn cuối cùng anh ta đã nghĩ thông, người đột nhiên cảm thấy thoải mái, nhãn giới được khai thông khiến thần kinh cũng hết căng thẳng, dần dần mất đi cảm nhận về thế giới bên ngoài, Lâm Bội lịm đi.

Thời gian Không Lập Thanh nằm trên sofa lỏng cũng ngổn ngang trăm mối, thần kinh cô phải căng ra theo dõi động tĩnh của Lâm Bội. Có một lúc thấy Lâm Bội thở gấp, cô nghĩ anh ta bị lên cơn sốt, nhưng anh ta không nói gì nên cô cũng không dám hành động, sợ làm phiền đến anh ta.

Sau đó hơi thở của Lâm Bội lại dần dần bình ổn trở lại, sau đó lại dần dần gấp gáp lên, cứ như thế lúc chậm lúc gấp đan xen theo quy luật.

Lâm Bội có lẽ đã ngủ rồi, ý nghĩ này trong đầu Không Lập Thanh càng lúc càng được khẳng định thêm, nhưng cô cũng không dám đứng lên xác nhận, đau khổ chờ đợi đến khi ngoài cửa sổ trời đã sáng cô mới dám khê khàng đứng lên.

Đến bên giường quan sát, quả nhiên Lâm Bội đã ngủ mê man, hán má đỏ bừng chứng tỏ anh ta đang bị sốt, Không Lập Thanh đứng gần bên giường rất lâu không nhúc nhích.

Con người luôn mâu thuẫn như vậy, làm ra những chuyện tiến thoái lưỡng nan, nơi này lúc này có thể cảm thấy mình thật ngu ngốc, nhưng ngày khác lúc khác nhớ lại lại quá biết lương tâm mình không cho phép làm khác đi.

Không Lập Thanh thực sự rất muốn đi khỏi đây, cô cũng biết giờ chỉ cần mình ra ngoài gọi một cuộc điện thoại là được tự do rồi, toàn bộ câu chuyện lần này với cô có thể nói sẽ kết thúc ở đây. Nhưng nếu cô làm như vậy thì chắc đến tám phần Lâm Bội sẽ mất mạng, cho dù xét ra như thế anh ta cũng chẳng phải do cô giết chết, nhưng ít nhất cũng là cô góp một tay đẩy anh ta vào con đường tuyệt mạng. Đời này tuy gặp nhiều thăng trầm nhưng cô cũng là một người lương thiện, từ trước tới giờ chưa từng làm hại ai, giờ nếu cô bỏ mặc Lâm Bội thế này, lương tâm cô sẽ bị cắn vạt, sau này mỗi lần nhớ đến anh ta cô sẽ thấy không vui, nó sẽ thành món nợ máu theo cô suốt cuộc đời.

Không Lập Thanh đứng bên giường rất lâu, từ khi bầu trời bên ngoài mới sáng lờ mờ cho tới lúc trời sáng hẳn, cô cuối cùng cũng thở phào, quay đi tìm túi thể thao của Lâm Bội, kéo khóa ra, quả nhiên bên trong xếp đầy tiền mặt.

Rút mấy tờ tiền màu đỏ nhét vào túi, Không Lập Thanh đứng lên đi ra cửa, bên ngoài đã sáng rõ, sáng sớm mùa đông thời tiết hơi lạnh, cô hít một hơi thật sâu, băng qua sân ra phía cổng sắt, mở cổng.

Tiếng cánh cổng gõ kêu “ken két” chói tai, Không Lập Thanh thở ra một hơi, một người đàn ông cao to như tháp sắt đứng sừng sững trước mặt cô.

Lúc Không Lập Thanh ngẩng lên nhận ra Cung Tứ Hải đang đứng trước mặt mình, cô thở hắt hắt, bất giác lùi về sau một bước nhìn anh ta đầy kinh hãi.

Người đàn ông đứng ngoài cổng mặc một chiếc áo trần bông màu cà phê, rất bình dị, không hề phô trương, vẫn là khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc, từ bề ngoài không ai có thể đoán biết được tâm tư của anh ta, ngay cả đôi mắt cũng chỉ thấy sự vô cảm, ngoài ra chẳng tìm được chút thần thái đặc biệt nào.

Không Lập Thanh chết trân đứng ở đó, trong đầu nhanh chóng xuất hiện ý nghĩ, bọn họ đã tìm đến đây sao? Vậy bây giờ có phải bọn cô sắp bị thanh trừng, cô sợ hãi nháo nhác nhìn phía sau Cung Tứ Hải.

Thật ra từ lúc Không Lập Thanh mở cửa cho tới lúc cô kinh ngạc lùi lại thời gian cũng mới chỉ có mấy giây, nhưng mấy giây này cũng đủ làm cho thần kinh cô căng thẳng đến cực điểm.

Cung Tứ Hải vẫn duy trì dáng vẻ lạnh lùng không hề phản ứng, rồi đột nhiên anh ta cau mày mở miệng: “Cậu ba thế nào rồi?”

Khuôn mặt Cung Tứ Hải thô đen, mí mắt mùm mụp, lỗ chân lông hai bên cánh mũi rất to, môi trên môi dưới đều dày bì, đuôi mắt có mấy nếp nhăn hằn sâu. Anh ta nói không to, trên người không có sát khí, ánh mắt dường như cũng có vẻ lo lắng. Không Lập Thanh nhớ lại vài việc, sau đó mơ hồ chạm tới ngọn nguồn vài cơ sự, cô do dự nói ngắn gọn: “Anh ta bị sốt.”

“Ng nghiêm trọng không?” Lòng mày Cung Tứ Hải càng cau lại, hỏi thêm một câu.

Không Lập Thanh vẫn cảnh giác nhìn anh ta như cũ, khẽ lắc đầu. Tình hình Lâm Bội hiện giờ thật sự không nguy hiểm tới tính mạng, anh ta bị sốt chỉ là do hệ thống miễn dịch đạt tới giới hạn, chỉ cần nghỉ ngơi, hạ sốt là không có gì nguy hiểm.

Lòng mày Cung Tứ Hải khẽ giãn ra, anh ta neho mắt nhìn Không Lập Thanh chăm chăm: “Cô đang định đi đâu?”

Không Lập Thanh lắc đầu, không trả lời, Cung Tứ Hải dường như cũng không quan tâm đến hành động của cô, anh ta giờ tay phải ra.

Một túi nilon trắng xuất hiện trước mặt Không Lập Thanh, gần như chắn hết tầm nhìn của cô: “Phiền cô chăm sóc cậu ấy, tôi đợi ở ngoài này, về sau sẽ định kỳ mang đồ tới cho cô, cô cần gì cứ nói.”

Không Lập Thanh chờ dần nhận lấy túi đồ. Cô có thể đoán được chân tướng việc này, nhưng vẫn luôn tò mò về những gì đang diễn ra, bèn nghi hoặc hỏi Cung Tứ Hải: “Không phải anh đến giết anh ta sao?”

Sau khi Không Lập Thanh hỏi câu này, cô để ý thấy ánh mắt Cung Tứ Hải trầm hẳn xuống. Anh ta thôi không nhìn cô mà cúi mặt xuống đất, giọng nói không còn bình thản nữa, còn có vẻ đượm buồn: “Tôi đi theo cậu ba mươi năm, cậu ấy thế nào tôi là người hiểu rõ nhất, cậu ấy hành sự cực đoan, không ai ngăn cản được, hy vọng qua việc lần này cậu ấy có thể tỉnh ngộ.”

Cung Tứ Hải luôn kiệm lời, trong mấy câu ngắn ngủi anh ta vừa nói có ít nhiều mâu thuẫn. Không Lập Thanh im lặng ôm túi đồ đứng trước mặt anh ta, ở con người này luôn toát ra một loại khí chất khiến người ta nể sợ.

Mang túi đồ quay lại phòng, Lâm Bội vẫn ngủ yên như cũ, ngay cả tư thế cũng không thay đổi. Trong nhà không kéo rèm, căn phòng tối om khiến người ta cảm thấy căng thẳng. Không Lập Thanh đứng giữa phòng nhìn Lâm Bội nằm trên giường một lát, cuối cùng chán nản ngồi xuống sofa. Vừa rồi cô không phải muốn bỏ đi, còn bây giờ ngoài cổng có Cung Tứ Hải trấn giữ, cô có muốn đi e là cũng không thoát.

Cung Tứ Hải rõ ràng không bán đứng Lâm Bội, có lẽ đêm qua anh ta đã đi theo bọn họ đến đây nên hai người mới có thể dễ dàng chạy từ thành phố B đến thành phố T như thế.

Ngay ra một lúc, Không Lập Thanh tự lên dây cót tinh thần cho bản thân, đưa tay mở túi đồ, bên trong là mấy vật dụng cá nhân, khăn mặt, bàn chải đánh răng, còn có mấy chai nước lọc, hai hộp bánh rán, sữa tươi. Bánh rán sờ vẫn thấy còn nóng, có lẽ mấy đồ này Cung Tứ Hải vừa mua ở gần đây.

Không có tâm trạng tắm rửa, Không Lập Thanh ăn vài miếng bánh, sau đó đến xem tình hình Lâm Bội. Lâm Bội vẫn đang ngủ say, nhiệt độ cơ thể không quá cao, chỉ là sốt nhẹ, Không Lập Thanh tiếp tục tiêm cho anh ta một mũi Penicillin nữa. Xong xuôi cô quay lại sofa định chợp mắt một chút, tình hình hiện nay cô chẳng thể làm gì, muốn trốn cũng trốn không thoát, một khi đã không thể làm chủ vận mệnh của mình thì lựa chọn tốt nhất là kiên nhẫn chờ đợi.

Kiên nhẫn có lẽ là việc mà Không Lập Thanh có thể làm tốt nhất, đặc biệt khi ở trong căn nhà này, tinh thần và thể chất của cô đều học cách bắt đầu học được hai chữ nhẫn nại chính là ở nơi đây.

Có lẽ do đêm đã qua, không giống như ánh đèn nhân tạo, ánh mặt trời tươi sáng khiến lòng người dấy lên chút hy vọng nhỏ nhoi. Tình hình hôm nay cũng không khiến cô thấy tuyệt vọng như đêm qua nữa, Không Lập Thanh nghiêng người nằm xuống sofa, mắt hướng nhìn tia sáng le lói lọt qua tấm rèm cửa sổ, cô nhớ Không Vạn Tường, rồi từ đó nghĩ về chuyện khiến cô lo lắng nhất trên đời này. Nếu cô chết, không biết Chu Diệp Chương có thể nuôi dạy Vạn Tường nên người không. Kỳ thực thời gian gần đây sống cùng anh, Không Lập Thanh đã chắc chắn, xét ở một phương diện nào đó Chu Diệp Chương đúng là một người rộng lượng, nếu cô thực sự không trở về, cuộc sống sau này của Vạn Tường ở đó chắc cũng sẽ không đến nỗi quá tệ.

Trong lòng Không Lập Thanh cảm thấy hơi yên tâm, nhờ cảm giác này mà cô dần dần thả lỏng tinh thần, từ từ thiếp đi trong một môi.

Lúc tỉnh dậy, trong phòng vẫn là thứ ánh sáng mờ mờ, Không Lập Thanh ngủ không sâu, cũng không nằm mơ, tỉnh lại bèn vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài vẫn băng lạnh như lúc tỉnh mơ, không thấy mặt trời. Hôm nay là một ngày âm u, có lẽ lúc này đã xế chiều.

Không Lập Thanh dụi dụi mắt cho tỉnh táo, chống tay ngồi dậy, lúc quay lại giường quan sát Lâm Bội mới phát hiện anh ta đã tỉnh từ bao giờ, còn đang ngồi dựa vào đầu giường chăm chú nhìn cô, không rõ đã quan sát từ lúc nào.

Lâm Bội mặt giãn ra, ánh mắt trầm mặc nhìn Không Lập Thanh. Không Lập Thanh bị anh ta nhìn như vậy cảm thấy không thoải mái, lại chẳng biết phải nói gì, đành quay mặt tránh đi, thấy chai nước lọc để trên đất, cô liền cầm lên mở nắp uống một ngụm.

“Sao cô không bỏ đi?” Hình như luôn là Lâm Bội lên tiếng làm tan bẻ tắc mỗi khi hai người cùng im lặng.

Không Lập Thanh cũng đoán được anh ta sẽ hỏi câu này, nhưng tình huống hơi phức tạp, cô còn chưa biết phải sắp xếp từ ngữ thế nào để diễn đạt cho đúng ý đủ lời. Đúng là sáng nay cô quyết định tạm thời sẽ không bỏ đi, chỉ định lấy ít tiền của Lâm Bội đi mua đồ dùng và thức ăn, nhưng vừa ra ngõ đã bị Cung Tứ Hải chặn lại, lần này coi như cô tỉnh ngay lý gian, cô vẫn ở lại chăm sóc Lâm Bội nhưng bản chất sự việc đã khác đi rất nhiều, vì thế cô không biết giải thích với anh ta ra sao.

Trước khi trả lời Không Lập Thanh lại uống thêm một ngụm nữa, rồi quay lại hỏi Lâm Bội: “Anh khát nước không?”

Ánh mắt Lâm Bội nhìn cô bất định, Không Lập Thanh mở một chai nước mới đưa đến trước mặt anh ta, Lâm Bội cứ thế ngẩng ra nhìn chai nước trước mặt, như vậy mãi một lúc lâu sau anh ta mới đưa tay ra cầm lấy chai nước, đưa lên ngửa cổ uống liền mấy ngụm.

Uống xong, Lâm Bội lại đưa chai nước cho Không Lập Thanh, anh ta lại tiếp tục nhìn cô, ánh mắt càng tối lại, không hiểu có ý gì: “Cô vẫn là người như vậy, giống hệt lần đầu tiên tôi gặp.”

Không Lập Thanh đóng nắp chai nước, để sang một bên, chậm rãi nói: “Tôi thật ra cũng định bỏ đi, nhưng ra đến cổng lại bị vệ sĩ của anh ngăn lại, những đồ này cũng là anh ta mang đến đưa cho tôi.”

Không Lập Thanh không muốn giải thích căn cứ, thật ra trong lòng cô trước đây luôn thích thú những hoàn cảnh có tính gay cấn như trong phim hành động, ví như người bị ép đến chỗ chết lại thông minh biết nắm lấy thời cơ, vượt qua thử thách trong chân tơ kẽ tóc, còn kiểu cơ hội trốn thoát bày ra trước mắt nhưng lương tâm lại ngăn cản hành động, cô cảm thấy đó là hèn nhát, đạo đức giả, không hề vĩ đại. Thực ra bây giờ cô chỉ muốn mình thanh thản một chút, đồng nghĩa với lựa chọn ở lại là tự đặt bản thân vào nguy hiểm, đối với Vạn Tường mà nói đó là một hành vi vô trách nhiệm của cô. Vì thế lòng cô đầy mâu thuẫn, cô thật sự không thấy hành động của mình có gì đáng tự hào.

Lúc Không Lập Thanh nhắc đến vệ sĩ, Lâm Bội ngẩng ra một lúc, sau đó anh ta quay về phía cửa sổ nhìn ra ngoài trời, lúc trả lời thể hiện rõ ràng tâm tư đang bị xáo trộn mạnh: “Vậy sao cô còn lấy tiền của tôi? Lẽ nào ngay cả tiền lẻ gọi điện thoại cô cũng không có?”

Trên người Không Lập Thanh thực sự không có tiền, mỗi lần cô ra ngoài dự tiệc cùng Chu Diệp Chương đều ăn mặc chải chuốt, phụ kiện rườm rà, lại còn toàn váy áo vừa cắt mác, trong túi không để sẵn tiền, nghĩ thế cô bèn ngập ngừng trả lời: “Tôi đúng là không có tiền trong người.”

Câu trả lời của Không Lập Thanh dường như đã làm cho Lâm Bội tức giận, anh ta quay về phía cô tức giận gào lên: “Vậy sao cô phải lấy của tôi tới mấy trăm tệ, gọi một cuộc điện thoại cần từng ấy tiền à? Cô ở cùng Chu Diệp Chương không phải là không quan tâm đến tiền sao? Nếu thích tiền sao cô không lấy hết đi?”

Thấy Lâm Bội có vẻ đang mất kiểm soát, Không Lập Thanh không muốn đổ thêm dầu vào lửa chọc giận anh ta, cô quay đi chỗ khác, không dám nói năng gì.

Không khí yên lặng lan dần khắp căn phòng, Lâm Bội nhìn ra cửa sổ rất lâu, sau đó lại cúi đầu chìm trong suy nghĩ, lại sau rất lâu nữa anh ta mới sực tỉnh nhìn sang Không Lập Thanh. Thấy cô ngồi bó gối ở đó, anh ta cảm thấy đáng về cô lúc này thật yếu đuối và đáng thương. Trong mắt Lâm Bội, đàn bà hoặc là mạnh mẽ, hoặc là hiền lành, nhưng dù có trong bộ dáng nào thì cũng đều hơi kiêu cách, nhưng Không Lập Thanh này, ngay cả chút che giấu cũng không buồn làm, đơn giản không màu mè, cứ chỉ không khiến người khác có cảm tình, nhưng lại rất chân thật. Thế kỷ Hai mốt này, ngay cả giới tính cũng có thể không thật mà lại còn người như vậy, thật là khó tin.

Lâm Bội quay đầu nhìn bóng Không Lập Thanh một lúc, vừa mở miệng định nói gì đó thì lại bị tiếng gõ cửa từ ngoài sân vọng tới cắt ngang, tiếng gõ trên công sắt vang lên không to, Không Lập Thanh quay lại vừa vặn bắt gặp ánh mắt Lâm Bội.

Hai người đều phản ứng bình tĩnh, đặc biệt là Lâm Bội, mặt không biểu cảm, Không Lập Thanh đứng dậy đi ra cửa, nói: “Có lẽ là vệ sĩ của anh mang đồ đến.”

Bên ngoài cửa Cung Tứ Hải vẫn ít nói như mọi khi, lẳng lặng đặt cái túi vào tay Không Lập Thanh rồi dứt khoát bước đi.

Không Lập Thanh xách hai túi đầy đồ ăn và hoa quả vào nhà, Lâm Bội dường như đã biết trước, lặng lẽ nhìn cô bày các thứ lên bàn trà.

Rất nhiều đồ ăn, bày kín cả bàn, Không Lập Thanh cầm hộp cơm lên quay lại nhìn Lâm Bội, Lâm Bội chẳng đợi cô gọi, tự mình từ giường đứng dậy đi về phía cô.

Không Lập Thanh không muốn ngồi quá gần Lâm Bội, cô đứng dậy ra ngoài phòng khách bê vào một chiếc ghế, đặt xuống ngồi đối diện với Lâm Bội, hai người yên lặng ăn cơm.

Không Lập Thanh trời sinh không phải là người hay suy nghĩ, tâm tư của cô không quá nặng nề, vẻ mặt buồn buồn như vậy hoàn toàn là kết quả của bao nhiêu năm bị dồn nén. Cô lớn lên trong áp bức, khi áp lực quá lớn cô không còn sức mà để tâm, hoàn toàn bỏ qua quá trình suy nghĩ, chỉ biết phải ăn, phải ngủ. Đã hai mươi tư giờ qua cô chưa ăn gì, cho nên lúc này ăn cơm đặc biệt thấy ngon miệng.

Lâm Bội cũng đã cả ngày không ăn gì nên ăn cũng nhiều, có điều anh ta ăn uống từ tốn hơn Không Lập Thanh nhiều. Mấy lần nhìn lên thấy Không Lập Thanh tương ăn không mấy nhỏ nhả, Lâm Bội có vẻ rất ngạc nhiên nhưng cuối cùng anh vẫn không nói gì.

Thật ra mà nói, nhận xét tướng ăn của Không Lập Thanh không tốt cũng là nói quá, cô cũng lăm chỉ là nhai nuốt nhanh hơn người khác một chút. Cô ăn nhiều nhưng khi ăn cũng không nhai thành tiếng, cho nên chỉ có thể nhận xét là cô ăn uống hơi thiếu e lệ, nhưng vì Lâm Bội đã quá quen nét ăn uống nhỏ nhẹ như mèo của phụ nữ giới thượng lưu quý tộc nên gặp Không Lập Thanh như vậy anh ta cảm thấy thật đặc biệt.

Không Lập Thanh cũng không nghĩ tới chuyện giữ ý trước mặt Lâm Bội, cô không cần phải giả vờ giả vịt thực nữ làm gì, bản thân bị anh ta bắt cóc tới đây, nói cho đúng cô còn phải ghét anh ta mới đúng.

Không Lập Thanh cúi đầu lặng lẽ ăn tiếp, cô biết Lâm Bội đã nhìn mình mấy lần, nhưng cô ngay cả mí mắt cũng chẳng muốn kéo lên. Cô có thể bày ra bộ dạng bình thản từ trong ra ngoài nói công bằng đều là nhờ Chu Diệp Chương thường xuyên đưa đi gặp gỡ xã giao, tiếp xúc với đủ loại người, thủ đoạn có, thông minh có, cho nên dần dần khả năng ứng phó sự soi mói của người khác trong cô cũng dần đi hơn rất nhiều.

Lúc sắp ăn xong, Không Lập Thanh thấy trong tầm mắt xuất hiện một đôi đũa, thấy Lâm Bội dùng đôi đũa lật qua lật lại miếng thịt muối đỏ hồng mãi không gấp, Không Lập Thanh bèn ngẩng lên nhìn anh ta một cái.

Cầm thấy Khổng Lập Thanh liếc nhìn mình, Lâm Bội cuối cùng cũng gấp miếng thịt lên đưa vào miệng chậm chậm nhai, nhưng gấp xong rồi mắt anh ta vẫn chăm chăm nhìn vào hộp thịt đó, ánh mắt có vẻ xa xăm, không biết đang nghĩ gì. Đột nhiên anh ta đặt đôi đũa sang một bên, khẽ thở dài nói: “Thật ra người đó, anh ta không chỉ là vệ sĩ của tôi đâu. Năm ấy tôi bắt đầu kinh doanh, trong tay chỉ có mấy vạn tệ làm vốn, thuê văn phòng xong là hết sạch, tôi chẳng có chỗ ở, còn phải đến tá túc nhờ căn phòng thuê bé tí của anh ta. Hàng ngày anh ta cùng tôi ra ngoài làm việc, tối về lại còn vào bếp nấu cơm cho tôi ăn. Anh ta bốn mươi mấy tuổi rồi cũng chưa lập gia đình, không vợ, không con, nên dường như cũng chăm tôi như chăm con mình vậy, sau này ăn nên làm ra, hàng ngày muốn ăn bảo ngư, vậy cá cũng chẳng khó nhưng tôi luôn cảm thấy bát mỳ anh ta nấu là ngon nhất.” Lâm Bội càng nói giọng càng trầm, khuôn mặt cũng đượm buồn.

Khổng Lập Thanh biết Lâm Bội đang nói đến Cung Tứ Hải, chuyện xảy ra với Lâm Bội trong mắt Khổng Lập Thanh chính là một kiểu ân oán nhà giàu, bị người thân truy sát, người thuộc hạ vốn tưởng đã bán đứng chủ lại thành người cuối cùng giúp đỡ anh ta. Khổng Lập Thanh cũng từng đi đến tận cùng tuyệt vọng với hai chữ “người thân”, cho nên dù không thật rõ những ân oán phía sau Lâm Bội, nhưng có lẽ là đồng bệnh tương lân nên cô cũng có phần đồng cảm với Lâm Bội.

Lâm Bội bỗng nhiên nói những chuyện đó khiến Khổng Lập Thanh cảm thấy ăn cơm mất ngon, cô đứng lên vừa thu dọn vừa nói: “Thời xưa có câu chuyện Câu Tiễn ném mật nằm gai, anh ta làm vậy cũng là vì muốn tốt cho anh, để sau này khi anh hành sự sẽ mềm dẻo hơn. Có một số việc nếu mà quá chống đối sẽ phản tác dụng, đôi khi biết chọn thời điểm thỏa hiệp cũng là một cách để tính kế lâu dài.”

Khổng Lập Thanh nói đều đều, không nhanh không chậm, ánh mắt Lâm Bội ngày càng trầm lại, sau một lúc im lặng, đột nhiên anh ta cười phá lên: “Người như cô lại cùng tôi bàn chuyện ứng xử mềm dẻo, lựa thời lựa thế?”

Khổng Lập Thanh cảm thấy ngẹn ứ, cô biết mình có hơi ngờ nghệch, cô hiểu đạo lý nhưng không biết vận dụng, cho nên luôn bị vấp vấp, không thích ứng được với thời cuộc. Cô chẳng có lời nào để phản bác lại Lâm Bội, cho dù trong lòng không vui nhưng cũng không nói gì thêm.

Cơm nước xong Lâm Bội có vẻ đã tỉnh táo trở lại, căn phòng mấy năm không có người ở, cáp tivi đã bị cắt không xem được, khắp nơi phủ đầy bụi, chẳng có gì giết thời gian, Khổng Lập Thanh gom những hộp thức ăn thừa mang ra ngoài sân vứt, sau đó lại quay về ngồi ở sofa. Lâm Bội ăn no cũng đi vòng quanh xem xét căn nhà một lượt, cuối cùng quay về phòng ngủ nhìn Khổng Lập Thanh làm tổ trong sofa đối diện, hỏi một câu: “Đây là nhà cũ của cô? Mới được sửa lại à? Bố mẹ cô đâu?”

Đối với Khổng Lập Thanh, hỏi chuyện gia đình là điều cấm kỵ, nếu cô nói thật, tiếp sau đó sẽ là một chuỗi những câu hỏi tò mò thêm rất phiền phức, hơn nữa cô cũng không muốn kể cho Lâm Bội nghe, cho nên cô giả vờ không nghe thấy câu nói của anh ta, gục mặt xuống gối thể hiện thái độ từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Lâm Bội đi vòng quanh cô, đến bên giường, ngồi xuống lại hỏi tiếp: “Tôi nghe nói cô có con trai, là con do cô sinh? Chuyện thế nào? Cô gặp phải sở khanh nên bị đuổi khỏi nhà?”

Kỳ thực Lâm Bội không phải kiểu người tò mò, chọc ngoáy chuyện riêng tư của người khác. Anh ta quấy quả Khổng Lập Thanh riết như vậy thứ nhất là vì quá nhàm chán, muốn giết thời gian, hai là cũng thực sự rất tò mò về con người cô.

Lâm Bội ngồi đó đợi Khổng Lập Thanh trả lời, mãi thấy cô không nói gì, cũng đã tính bỏ qua chuyện này, anh ta cũng cảm thấy đi truy hỏi chuyện riêng tư của người khác thật không mấy lịch sự, thế nhưng bỗng nhiên Khổng Lập Thanh lại lên tiếng: “Vạn Tường không phải con tôi, là em trai, con ngoài giá thú của bố tôi.”

Lâm Bội sững người, mắt chăm chăm nhìn Khổng Lập Thanh hồi lâu, cuối cùng lúng búng phun ra một câu: “Xin lỗi, tôi không có ý.”

Khổng Lập Thanh vẫn vui đùa trên gối, không đáp lại, không khí im lặng ngưng ngập bao trùm, bỗng nhiên Lâm Bội lại thở dài một hơi, ngại ngần mở miệng: “Thực ra tôi cũng là con ngoài giá thú, nhưng tôi không tốt số như em trai cô, có người chị gái tốt như vậy. Mẹ tôi vì sự sinh tồn của tôi mà chết không rõ ràng.”

Câu chuyện đến đây, hai người cùng chìm vào im lặng. Lúc sau Lâm Bội đi đến bên giường, trong phòng này không có hệ thống sưởi, đã vào đông nên rất lạnh. Đến đêm khuya, Khổng Lập Thanh mở tủ quần áo, lấy tấm chăn lâu ngày chưa giặt tuy phủ đầy bụi và có mùi ẩm mốc nhưng giữ bụi đi thì cũng có thể dùng ngay, cô quyết định quần chăn nằm trên sofa ngủ.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Đêm nay lại một đêm nữa Lâm Bội không quấy rầy cô. Trước lúc chìm vào giấc ngủ, ánh mắt mờ mịt của anh ta cuối cùng cũng dừng lại ở cái bóng của chính mình, nửa nằm nửa ngồi nhìn ra cửa sổ, biểu tình khó đoán.

Tỉnh lại lần nữa, bên ngoài bầu trời vẫn tối đen, nhưng căng mắt vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy có tuyết rơi, Cung Tử Hải vẫn y giờ mang bữa sáng tối. Giải quyết xong bữa sáng, Không Lập Thanh kiểm tra vết thương cho Lâm Bội, hai người đều không nói gì suốt buổi sáng, Lâm Bội lại càng trầm ngâm, trọn buổi sáng ngoài một lần đứng lên vào nhà vệ sinh, còn thì đều ngồi chết dí trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì, Không Lập Thanh cảm thấy anh ta có gì đó khác lạ.

Thời gian này đối với Không Lập Thanh mà nói cũng rất khó khăn, đến giờ ăn trưa mà hai người cùng không thấy đói, Cung Tử Hải vẫn căn chuẩn giờ mang thức ăn tới, họ chỉ ăn qua loa một chút cho xong bữa rồi lại quay về cư ngụ tại địa bàn của mình, người nằm giường, người ngồi sofa, chẳng nói gì với nhau, cùng thăm đếm bước thời gian trôi đi.

Không Lập Thanh nằm trên sofa bắt đầu ngơ ngẩn, sau đó cảm thấy hơi hơi buồn ngủ, nhưng đúng lúc cô mơ màng đột nhiên trong sân truyền đến tiếng động khiến cô giật mình bật dậy, nhìn vội ra ngoài cửa sổ, bên ngoài trời đã nhá nhem nhưng cũng chưa đến giờ ăn tối. Lập tức Không Lập Thanh hoảng hốt đến cứng đờ, không dám phản ứng, những tiếng bước chân đều đều vọng đến, người đó bước rất chậm, dường như bước một bước một đi đến cửa.

Không Lập Thanh căng thẳng nhìn ra, bước chân đến cửa thì dừng lại một chút, sau đó cánh cửa dần dần bị đẩy ra, Cung Tử Hải người dính đầy tuyết mang theo một luồng hơi lạnh tiến vào, anh ta dừng ngay bên trong ngưỡng cửa, đầu mắt với Lâm Bội trên giường chán chờ mới nói: “Cậu ba, chúng ta có thể về rồi.”

Không Lập Thanh nháy mắt cảm thấy toàn thân mất hết sức lực, lập tức đổ sụp xuống đất.

Đưa con tin trả về, không biết bọn họ sẽ làm gì, càng không biết đã đàm phán thế nào, cũng vẫn là nhà hàng hải sản lúc đầu nơi xảy ra chuyện. Lúc chiều, Không Lập Thanh cùng bọn họ đi từ thành phố T, đến thành phố B đã là gần tối, khi xe từ đường cao tốc rẽ vào nội thành, mặt trời đã lặn.

Khi Lâm Bội lái chiếc Honda màu trắng dừng trong bãi đỗ xe, Không Lập Thanh từ ghế sau đã nhìn thấy chiếc Cadillac mà Chu Diệp Chương hay đi đậu sẵn ở xa xa. Bây giờ đang đúng bữa, xe của thực khách đậu san sát trước nhà hàng, chỉ riêng chiếc Cadillac ngênh ngang đậu ngoài hàng lối, tách biệt và nổi bật.

Không biết là vô tình hay cố ý, Cung Tử Hải lái xe đến cách chiếc Cadillac đó mấy chục mét thì dừng lại. Không Lập Thanh cũng chẳng cần nhắc gì nhiều, đợi xe dừng hẳn rồi mở cửa xe bước xuống dứt khoát hướng về phía đó đi thẳng một mạch.

Đại khái khoảng cách hai xe cỡ chỉ hai ba chục mét, Không Lập Thanh bước chậm chậm từng bước. Lúc mới bắt đầu xuống xe trong lòng cô thấy rất vui, có chút kích động lẫn cảm giác nhẹ nhõm, nhưng càng đến gần chiếc Cadillac, Không Lập Thanh lại càng thấy lòng trùng xuống. Cô nhìn chiếc xe, cửa kính tối thăm đóng kín như xưa nay vẫn thế, chiếc Cadillac này thật như chủ nhân của nó, góc cạnh mà thâm trầm, anh bình đạm mà lại sâu sắc, chiếc xe này bên ngoài dù lạnh lẽo bao nhiêu nhưng bên trong cô biết luôn có thể sưởi ấm trái tim mình. Cô đã động lòng trước người đàn ông như thế, giữa hai người là khoảng cách ngàn vạn dặm chênh lệch đẳng cấp, cô có tài cán gì mà đòi ngang hàng với anh dù chỉ một phương diện.

Lúc đến gần, đúng như dự liệu của Không Lập Thanh, cửa xe tự động mở ra từ phía trong. Ở vị trí của cô không thể nhìn rõ Chu Diệp Chương, ghế ngồi cạnh cửa là chỗ dành cho cô, không hiểu nghĩ gì, trước lúc bước lên xe Không Lập Thanh ngoái đầu nhìn về sau một cái.

Đường sáng cuối chân trời cuối cùng cũng biến mất, ngoài trời tuyết vẫn lất phất rơi, dưới ánh đèn đường vàng nhạt, hoa tuyết ánh lên vẻ đẹp đến nao lòng. Xe của Lâm Bội vẫn đậu nguyên chỗ cũ, còn anh ta chẳng biết từ lúc nào đã bước ra ngoài đứng dựa bên xe, nhìn thẳng về hướng Không Lập Thanh đi. Cô không nhìn rõ mặt anh ta, chỉ thấy phía sau con người đó là chiếc bóng bị phóng đại, anh ta đứng đó, trong chiều tối có chút suy sụp, có chút cô độc. Thực ra Lâm Bội cũng là một người đáng thương. Không Lập Thanh thu lại ánh mắt, cúi người ngồi vào trong xe.

Không Lập Thanh người vừa hạ xuống ghế, còn chưa kịp phản ứng gì, thần kinh lập tức đã cảm nhận được bầu không khí dị thường xung quanh, quay đầu nhìn sang bên cạnh, người đàn ông mà lòng cô nhung nhớ, từ lúc cô bước lên xe, còn chẳng buồn nhìn cô lấy một cái. Anh luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, tay đặt trên môi, toàn thân tỏ vẻ lạnh lùng xa cách. Anh bất luận lúc nào cũng lãnh đạm như vậy, từ đầu đến chân, móng tay sợi tóc đều được chăm sóc cẩn thận đến từng chi tiết.

“Em...” Không Lập Thanh mở miệng định nói với Chu Diệp Chương gì đó, nhưng ngay từ khi vừa hé miệng cô đã cảm thấy mùi hôi từ miệng mình thoát ra. Cô đã mấy ngày nay không tắm rửa, tóc bết lại, da mặt dày như gột hồ, quần áo trên người đã sớm bị biến thành khăn lau bụi cho sofa, lem nhem bẩn thỉu, cô bất giác khép chân, co người vào góc xe, không nói gì nữa.

Chính Không Lập Thanh cũng không hiểu tại sao lại thế này, thật lòng cô cũng không dám kỳ vọng mình được chào đón nhiệt thành, nhưng vì sao không khí lại lạnh nhạt đến thế? Đã xảy ra chuyện gì chẳng? Nhưng trong chuyện lần này cô từ đầu đến cuối đều là nạn nhân, chuyện xảy ra rồi cuộc là chuyện gì, lại có liên quan tới cô chẳng?

Không Lập Thanh ngồi chết dí trong một góc xe, cô cảm thấy lúc bị bắt cóc và bắt đày đọa dĩ phải ở cùng Lâm Bội cô cũng không thấy căng thẳng đến khổ sở như thế này. Thật ra Không Lập Thanh không biết là, từ khi cô bước ra khỏi xe của Lâm Bội, tìm Chu Diệp Chương đã không còn bình ổn nữa, thậm chí mới chỉ nhìn thấy cô thôi tim anh đã vỡ òa niềm vui, vấn đề là ở chỗ, khi cô sắp ngồi vào xe vẫn còn quay đầu nhìn về phía Lâm Bội đứng đó, chính cái quay đầu ấy của cô đã khiến lòng anh nổi sóng.

Chiếc xe chạy thẳng về nhà, hai người xuống xe cùng bước vào thang máy. Chu Diệp Chương vẫn không nói câu nào, mà biểu cảm trên mặt càng lúc càng lạnh, thế nên cho đến cuối cùng Không Lập Thanh đều không dám đi quá gần anh.

Cửa thang máy mở ra, chỉ còn bóng lưng Chu Diệp Chương chập chờn trước mắt, rồi chỉ sau mấy bước chân gấp gáp, bóng anh đã khuất dạng ở góc cầu thang, anh lên lầu trước rồi. Không Lập Thanh cảm thấy khó chịu trong lòng, từ khi dọn đến đây cho tới nay, thái độ Chu Diệp Chương đối với cô cũng được coi là âm ỉ, thái độ lạnh nhạt ngày hôm nay của anh giống như muốn gửi tới cô tiếng chuông cảnh tỉnh, nhắc nhở cô đạo này đã quá tùy tiện.

Từ trước tới giờ vận khí của cô cũng chẳng tốt đẹp gì, lần này có lẽ hết hy vọng rồi.

Lúc cúi người thay giày, động tác của Không Lập Thanh rất chậm rãi, suy nghĩ duy nhất mà cô có lúc này là, Chu Diệp Chương đột nhiên tỏ thái độ với cô như thế có phải vì anh không vui khi phải trả quá nhiều tiền để chuộc cô về hay không? Bây giờ cô mới hoảng hốt nhận ra, cô thực sự chưa hiểu gì về Chu Diệp Chương, từ thế giới anh sống, cho đến suy nghĩ của anh, cô đều mù tịt, cho nên anh thực sự là loại người nào, cô cũng không rõ.

Không Lập Thanh không hề biết thật ra từ đầu đến cuối đều là do cô suy diễn sai lệch, chỉ có một điểm cô không nghĩ sai, đấy là quả thật cô không hiểu gì về Chu Diệp Chương cả.

Cô chậm chạp thay dép trong nhà, chậm chạp đi về phía cầu thang, phòng khách không một bóng người, mơ hồ nghe thấy tiếng đi Thanh bận rộn trong phòng bếp, nhưng lúc này Không Lập Thanh cũng không có tâm trạng chào hỏi.

Đi qua căn phòng, đang tính bước lên cầu thang, tầm mắt Không Lập Thanh lại lọt vào một bóng hình nhỏ bé, Vạn Tường đã từ trên lầu bước xuống cầu thang được một đoạn, tay cậu vẫn bám trên tay vịn cầu thang, mắt chăm chăm nhìn cô, không nói gì, cũng chẳng biểu hiện gì.

“Vạn Tường.” Giọng Không Lập Thanh nghẹn ngào. Nghe cô gọi, Vạn Tường vốn mặt không biểu cảm đột nhiên trào nước mắt.

Hai hàng nước mắt đua nhau tuôn rơi, ướt nhoe hai má Không Vạn Tường. Không Lập Thanh lòng đau như cắt, cô bước gấp về phía trước, đem cậu bé ghì vào lòng. Ở trong vòng ôm của mẹ, Vạn Tường cuối cùng òa khóc nức nở: “Mẹ, mẹ đi đâu vậy?”

Không Lập Thanh ngừng lên hít thật sâu, cố kìm nước mắt. Vạn Tường không có cha, trước mặt cậu bé cô không được phép có biểu hiện yếu đuối, một tay cô xoa sau lưng Vạn Tường, miệng không ngừng xin lỗi: “Mẹ xin lỗi Vạn Tường, xin lỗi con...” Cậu bé cũng chưa thể hiểu được, cô chỉ còn biết tìm cách xoa dịu cảm xúc, khiến cậu bé dần dần vượt qua cơn hoảng loạn.

Tiếng khóc của Vạn Tường làm kinh động tới đi Thanh, bà từ bếp đi ra đã nhìn thấy hai mẹ con Không Lập Thanh đứng ôm nhau ở cầu thang. Di yên lặng đứng đợi, đến khi thấy Không Vạn Tường khóc nhỏ dần, đi mới bước tới gần, đưa tay vỗ vỗ vai Vạn Tường, ngọt ngào dỗ dành: “Vạn Tường ngoan, con rồi mẹ xuống được không? Mẹ con đã mệt lắm rồi, chúng ta nên để mẹ tắm rửa trước đã, nhé?”

Không Vạn Tường từ trên người Không Lập Thanh tụt xuống, chân vừa chạm đất cậu lại được đi Thanh bế lên. Không Lập Thanh nhìn đi Thanh cười đầy cảm kích, đi Thanh cũng cười đáp lại cô hết sức chân tình: “Tôi đã làm cho cô cốc nước buổi rồi, cô mau đi tắm rửa tẩy trần đi đã.”

Không Lập Thanh thấy nhẹ nhõm hơn một chút, cô khẽ hỏi đi Thanh: “Vạn Tường hai ngày qua thật phiền cho đi quá.”

Đi Thanh tươi cười đáp lại: “Tôi không có phiền, cậu chủ đi học cũng không cho phép Vạn Tường đi, cả hai ngày đều mang Vạn Tường bên mình đến công ty.”

Không Lập Thanh bối rối cười trừ, không biết nói tiếp thế nào. Hai người tùy tiện nói thêm mấy câu, đi Thanh bế Vạn Tường xuống lầu, còn Không Lập Thanh đi lên lầu tắm gội.

Tắm rửa xong, Không Lập Thanh cuối cùng cũng cảm thấy người ngom hết nhớp nháp, từ phòng tắm ra cô hết sức ngạc nhiên thấy Vạn Tường ngồi xếp bằng trong phòng, nhìn dáng vẻ thì có vẻ như cậu bé đã chờ cô một lúc rồi.

Không Lập Thanh bất đắc dĩ thò ra một hơi, cô biết Vạn Tường đang sợ hãi, bèn bước đến bế cậu bé lên, đưa cậu bé xuống dưới nhà ăn chút gì đó, tranh thủ thời gian Không Lập Thanh cũng hỏi Vạn Tường hai ngày qua sống thế nào. Vạn Tường vẫn rúc trong lòng mẹ, thành thật đem hết những chuyện ở nhà hai ngày vừa rồi kể lại cho cô nghe.

Không Lập Thanh lúc này mới biết, việc cô bị bắt cóc Chu Diệp Chương không giấu Vạn Tường, và hai ngày cô bị bắt cóc này Chu Diệp Chương lúc nào cũng giữ Vạn Tường bên cạnh mình, ngay cả đi họp, đi ra ngoài gặp đối tác đàm phán cũng để cậu bé ngồi bên cạnh. Không Lập Thanh quả thật không thể lý giải được hành động của Chu Diệp Chương, cô có cảm giác thậm chí mình cũng không đủ tự tin để nhận định anh làm đúng hay sai nữa.

Ăn uống xong Không Lập Thanh bế Vạn Tường lên lầu nghỉ ngơi. Cậu bé nằm trên giường từ đầu đến cuối đều túm chặt vật áo cô, Không Lập Thanh thấy vậy không nỡ nhả tâm bỏ mặc Vạn Tường ngủ một mình. Cô nằm xuống bên cạnh vỗ về cậu bé, kỳ thực Không Lập Thanh nghĩ đợi sau khi Vạn Tường ngủ say cô sẽ quay về phòng mình. Cô muốn đợi để nói chuyện với Chu Diệp Chương một lúc, hai người từ khi gặp lại còn chưa nói với nhau câu nào, cô có ý muốn chủ động làm hòa trước với anh. Nhưng có lẽ là người càng tự ti thì tự trọng lại càng cao, nếu đối phương đối lại là người khác cô còn có chút dũng khí, đằng này Chu Diệp Chương quá mạnh mẽ, quá cao quý, cô cũng sợ bị anh lạnh lùng từ chối, cứ do dự suy tính mãi cuối cùng cô thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, Không Lập Thanh đi về phòng ngủ chính đã không thấy bóng dáng Chu Diệp Chương đâu, mà giường đệm cũng gọn gàng chín chu, có vẻ như đêm qua không có người nằm. Phòng khách dưới lầu cũng không thấy tiếng Chu Diệp Chương, bên bàn ăn sáng hôm ấy cũng chỉ có ba người cô, đi Thanh và Vạn Tường, ngay cả A Thần cũng bật tăm.

Đi Thanh biểu hiện không có vẻ gì bất thường, vẫn hiền hòa như mọi ngày, không hiểu sao lòng Không Lập Thanh ngầm có chút dự cảm không lành.

Ăn sáng xong, Không Lập Thanh đưa Vạn Tường ra đợi xe đưa đón của trường học, sau đó cô đến bệnh viện làm việc như thường lệ. Có một điều lạ là cô tự ý nghỉ việc không có lý do đã ba ngày nhưng dường như phía bệnh viện không có động thái phản ứng nào. Trong thời gian cô không đi làm, bệnh viện cử một bác sĩ khác đến làm thay công việc của cô. Hôm nay thấy cô đi làm lại, người trực thay đó cũng không nói năng gì, liền quay về vị trí cũ.

Tất cả trở về như bình thường. Không Lập Thanh coi như không nhìn thấy những ánh mắt lén nhìn trộm hay thâm ghen ghét đố kỵ, bắt tay vào công việc

như thường lệ.

Hết một ngày bận rộn, lòng cũng có chút háo hức trở về nhà, nhưng trong nhà chỉ thấy dì Thanh và Vạn Tường. Chu Diệp Chương và A Thần vẫn không thấy mặt đâu. Kỳ thực trong lòng Không Lập Thanh vẫn còn nuôi hy vọng, nhưng chút hy vọng này của cô rất nhanh đã bị dì Thanh đang từ trong bếp đi ra, một câu đập tan hoàn toàn.

Dì Thanh xoa hai tay vào nhau, tươi cười nói: “Cậu Chương hôm nay có việc gấp phải về Hồng Kông ngay, cậu ấy đi vội quá chỉ kịp nhắn tôi nói lại với cô như vậy.”

Không Lập Thanh chết đứng tại chỗ, Chu Diệp Chương đã đi rồi, nhưng không giống như lần trước, anh biến mất lần này không khiến cô cảm thấy mất mát, mà từ đáy tim cuộn lên một nỗi buồn vô hạn.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Chu Diệp Chương đi thật, Không Lập Thanh đếm từng ngày từng ngày, đã đến số bảy, một tuần tròn trôi qua, anh vẫn bất vô âm tín, sau đó lại một tuần nữa trôi đi, cộng dồn tất cả cũng sắp qua nửa tháng, anh vẫn như cũ không có tin tức gì. Theo ngày tháng trôi, sự mong ngóng của cô cũng dần dần nguội lạnh, cho đến cuối cùng cô đã không thể tự tìm cớ để bào chữa cho sự biến mất của anh nữa, cô đã đành buộc bản thân phải nhìn thẳng vào sự thật, chấp nhận nó, rằng bản thân mình cũng chỉ là cô tình nhân nhỏ của anh. Những người con gái có thân phận như cô biết đâu chẳng có ở khắp chốn anh dừng chân, vậy mà sao những ngày tháng qua, mỗi khi nhớ đến vẫn khiến cô thấy ảm áp? Những ngày mặn nồng đã trôi vào dĩ vãng, giờ ngậm lại khóe miệng Không Lập Thanh bất giác nhếch lên nụ cười tự trào. Anh vốn dĩ đâu phải người bình thường, một người từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong môi trường quý tộc cao sang như thế, những cử chỉ chăm sóc chu đáo trước nay chưa biết chừng chỉ là thói quen lịch sự của anh mà thôi.

Hôm nay là tròn nửa tháng Chu Diệp Chương quay về Hồng Kông, Không Lập Thanh chậm rãi bước trên con đường dẫn vào bệnh viện, vừa đi vừa lầm nhảm điếm lại điều này. Thời gian gần đây cô lại quay về thói quen chỉ ngồi xe nửa đường, nửa đường còn lại tự đi bộ. Sớm mùa đông ở thành phố B gió thổi ù ù lạnh thấu xương, khách bộ hành ai cũng vội vã, chỉ mình cô thững thững bước từng bước lặng lẽ, đường này còn thêm vừa đi vừa ngắm trời mây, bầu trời xám lạnh, cả thành phố chìm trong không khí ảm đạm, đáng cô chậm rãi bước đi từ xa nhìn lại có cảm giác mang đậm dư vị cô đơn.

“Không Lập Thanh.” Một tiếng gọi to đột nhiên truyền đến từ phía trước mặt. Không Lập Thanh ngẩng lên đưa mắt nhìn khắp xung quanh, không xa đằng trước Lâm Bội dựa người vào một thân cây bên đường, miệng cười có chút khinh miệt, đang chăm chú nhìn cô, không biết đã nhìn được bao lâu rồi.

Lúc nhìn thấy Lâm Bội, Không Lập Thanh cũng chẳng có phản ứng gì, cô chỉ cảm thấy với mình, con người này không phải một người qua đường vô danh, hai người có quen biết, nói khó nghe một chút, giữa bọn họ từng là quan hệ của kẻ bắt cóc và con tin, không nói thì ai cũng biết chẳng thể nào coi đó là một mối quan hệ hữu hảo. Thế là mới chỉ có mấy ngày, kẻ bắt cóc lại ngang nhiên xuất hiện trước mặt cô, đối với loại người như vậy thật khó xác định anh ta là loại đàn ông mặt dày vô liêm sỉ hay là một người quá giỏi đóng kịch. Trong lòng cô xưa nay vốn chẳng ưa gì Lâm Bội nhưng cũng không cảm thấy anh ta là loại người hiểm ác gì, cũng lắm anh ta chỉ bị coi là người có chút vấn đề về tâm lý. Hơn nữa trước những tổn thương tâm lý này Không Lập Thanh còn có chút đồng cảm, cho nên với Lâm Bội, cô thật sự khó rạch ròi là ghét hay không.

Không Lập Thanh lướt nhìn Lâm Bội đang đứng bên đường trên dưới một lượt. Anh ta mặc một chiếc măng tô thâm màu, cả người đều chải chuốt rất đom đàng, da mặt trắng bóc ra đáng một công từ phong lưu, chỉ có hai quầng thâm ở mắt tố cáo những ngày này anh ta hẳn không được thoải mái cho lắm. Không Lập Thanh cũng chẳng bận tâm, chỉ nhìn qua loa thế rồi lại bình thản bước tiếp như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Thái độ hờ hững xem như không thấy của Không Lập Thanh khiến Lâm Bội thoáng kinh ngạc, anh ta nhìn theo bóng lưng cô lướt qua, ngăn người mất nửa giây, sau đó mỉm cười cất bước đuổi theo.

Lâm Bội bắt kịp Không Lập Thanh, không nói năng gì, âm thầm duy trì khoảng cách nhất định giữa hai người, cứ thế sánh vai bước đi. Không Lập Thanh lòng đang không vui, cô lười chẳng muốn quan tâm tìm hiểu tâm trạng Lâm Bội, coi như không có anh ta bên cạnh, tiếp tục đi nốt đoạn đường của mình.

Hai người đi trên đường như vậy quả thật hơi kỳ lạ, thoáng nhìn bên ngoài ai cũng thấy họ rất đẹp đôi, nhưng sự thực bên trong đôi bên lại hoàn toàn không phải loại quan hệ ấy. Không Lập Thanh kiên quyết bỏ mặc Lâm Bội, mà Lâm Bội cũng chẳng hiểu “chạm mạch” gì, từ đầu đến cuối biểu hiện rất đúng mực, không hề chọc phá cô, chỉ thông thả đi bên cạnh, tâm trạng có vẻ cũng rất thoải mái, khóe miệng còn khẽ nhếch lên, rõ ràng đang cười thầm. Càng đi đến cuối đường Lâm Bội dường như càng vui, sau khi hít căng lồng ngực không khí sớm mai trong lành và thở ra vô cùng khoan khoái, tâm trạng anh ta đã thống khoái đến cực độ, nụ cười vì thế càng tươi hơn nữa.

Không Lập Thanh tuy là tuýp người bình tĩnh, nhưng trong lúc lòng cô đang có tâm sự, chỉ muốn ở một mình, giữa đường lại bắt gặp xồng xộc ra một kẻ phá

đám như vậy, tình cảnh này cũng tính là đang bị làm phiền, nhưng rốt cục cô cũng mặc kệ, cho đến khi đi tới cổng bệnh viện, Không Lập Thanh phóng chừng Lâm Bội còn muốn đi theo mình vào trong thì cô không nhịn nổi phải quay lại hỏi anh ta: “Anh có chuyện gì?”

Lâm Bội thoát khỏi trạng thái suy sụp nửa tháng trước, mặt mũi tươi cười, nhìn Không Lập Thanh từ trên xuống dưới một lượt mới chậm rãi nói: “Không có chuyện gì, chỉ là tình cờ ngang qua đây, gặp cô thì đến chào một câu thôi.”

Mặc cho Lâm Bội nói hết sức tron tru, Không Lập Thanh rõ ràng cũng chẳng hề tin. Cô không ngốc, thậm chí trong một số phương diện cô còn nhạy cảm hơn người thường, cô chỉ không biết tùy cơ ứng biến mà đáp trả thôi. Lâm Bội đã không nói thật, cô cũng chẳng muốn dây dưa lằng nhằng, chỉ hơi đổi sắc mặt, nhắc chân muốn đi tiếp vào trong.

Lâm Bội đúng là loại người gió chiều nào che chiều ấy, thấy mặt Không Lập Thanh đổi sắc liền vội vàng chuyển đề tài: “Không Lập Thanh, tôi đã biết vì sao Chu Diệp Chương lại thích cô như vậy, là vì cô đơn giản, biết chừng mực, cũng thẳng thắn, ở bên cô rất bình yên.”

Câu nói của Lâm Bội nhắc đến cái tên Chu Diệp Chương khiến Không Lập Thanh vội thu bước chân lại. Lâm Bội rất nhanh liếc thấy hành động ấy của Không Lập Thanh, lại tiếp tục nói thêm: “Chu Diệp Chương vì cô đã cướp lấy mối hàng của nhà họ Hoắc, sau đó chuyển cho ông nội tôi, giúp tôi trở về làm đại lý, hơn thế anh ta còn chấp nhận vận chuyển vũ khí giúp tôi, tất cả đều là thỏa mãn điều kiện trao đổi của nhà họ Lâm. Cha ông của Chu Diệp Chương đã từng dính dáng với xã hội đen, nhà họ Chu căn bản không hoàn toàn trong sạch. Sau này thừa kế cơ nghiệp tổ tiên, bản thân anh ta cũng có mấy năm làm ăn với thế giới ngầm, mười mấy năm cố gắng anh ta cũng không dễ gì mới thoát ra, vừa kinh doanh đang hoàng được mấy năm, lần này nỗ lực “tẩy trắng” mười mấy năm qua coi như công cốc, mèo lại hoàn mèo. Cô phải biết đây không phải chuyện buồn lậu bình thường trên giang hồ, không có biến thì may, chỉ cần có sơ sây, anh ta sẽ thành vật tế thần.”

Nghe Lâm Bội đều đều kể những chuyện này, Không Lập Thanh bề ngoài không có phản ứng gì quá khích, chỉ có ánh mắt càng ngày càng trầm lại, miệng chậm chậm kéo thành một đường thẳng, mặt trầm xuống mấy phần.

Lâm Bội dứt hai tay vào túi áo, chăm chăm nhìn Không Lập Thanh, giọng nói cũng nhỏ hơn bình thường: “Thật sự tôi ước ao được như anh ta, cô có tin không?”

Không Lập Thanh cúi mặt như thể không muốn nhìn mặt Lâm Bội, xuôi vai ừ rừ đi vào trong bệnh viện. Lâm Bội đứng nguyên đó, anh nhìn theo bóng dáng có chút hoảng hốt lẫn tuyệt vọng của cô, lòng cảm thấy khẽ mất mát, nhìn theo cho tới khi Không Lập Thanh khuất dạng, Lâm Bội mới nở nụ cười cay đắng, quay người bỏ đi.

Cả ngày hôm đó Không Lập Thanh đều hoảng hốt tốt độ, cô không dám nhớ lại những gì Lâm Bội nói, vì cứ nghĩ tới là lòng lại quặn đau. Cô đau khi biết để cứu cô mà một người đang ở thế mạnh như Chu Diệp Chương đã phải thỏa hiệp, tự đưa mình vào hiểm nguy, chỉ cần nghĩ đến chuyện vì cô mà từ nay về sau anh sẽ bị nguy hiểm rình rập là cô thấy đau lòng. Hơn nữa nỗi lòng này của cô chẳng thể tỏ bày, cô không gặp được Chu Diệp Chương, trái tim chỉ biết thấp thỏm lo âu như vậy.

Hoàng sợ bất an hết cả ngày làm việc, buổi tối về nhà, phòng khách vẫn chỉ có di Thanh và Không Vạn Tường, không có gì thay đổi, sinh hoạt của cô vẫn diễn ra như hàng ngày. Cho Không Vạn Tường đi ngủ xong, thu dọn, tắm rửa một chút, Không Lập Thanh nằm nhìn lên trần nhà không sao ngủ nổi. Trong lúc trần trọc cô bắt đầu không kiềm được mà nổi nóng khi nghĩ tới Chu Diệp Chương. Anh không nói lời nào đã bỏ đi biệt tăm, nếu không biết chuyện anh thỏa hiệp cùng người ta để cứu mình, cô còn có thể bình yên sống qua ngày, giờ đã biết hết mọi chuyện, thử hỏi làm sao cô có thể yên tâm được nữa.

Trọn một đêm không ngủ, sáng hôm sau tỉnh dậy tinh thần và thể xác Không Lập Thanh cùng mệt mỏi rã rời. Nhưng ngày tháng vẫn tiếp tục, ăn sáng xong cô đưa Vạn Tường xuống nhà đón xe bus của trường, sau đó lại ngồi xe đi làm, vẫn theo lộ trình cũ. Cô ngồi xe đưa đón nửa đường thì xuống đi bộ, kết quả là lại gặp Lâm Bội ở chỗ hôm qua.

Nhìn thấy Lâm Bội, Không Lập Thanh cũng có chút kinh ngạc, nhưng cô vẫn không có phản ứng gì quá khích, chậm chậm đi qua mặt anh ta hết như ngày hôm qua. Lâm Bội cũng chẳng phản ứng gì đường đột, đợi cô đi ngang liền cùng cô sóng bước.

Hai người sóng đôi trên đường nhưng không nói gì với nhau, như đã ngầm hẹn, cả hai cùng thẳng đường bước đi. Mùi nước hoa trên người Lâm Bội bên cạnh thoang thoảng trong không khí. Loại nước hoa này không ngọt ngào nồng đậm, mà nhẹ nhàng như có như không, mang chút khí chất lạnh lùng nam tính. Chu Diệp Chương xưa nay không dùng nước hoa, nhưng trên người anh lúc nào cũng có mùi nước cạo râu nhẹ nhàng sáng khoái. Lâm Bội cũng là người tinh tế, nhưng dường như vẫn thua Chu Diệp Chương chút khí chất trầm tĩnh.

Trong lúc Không Lập Thanh đang trầm so sánh, Lâm Bội bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Không Lập Thanh, làm bạn với tôi được không?”

Không Lập Thanh quay lại nhìn anh ta một cái, không nói gì, rồi lại quay đi nhìn sang chỗ khác, thái độ lạnh nhạt, chẳng ra đồng ý cũng chẳng giống cự tuyệt. Bạn bè là một từ thiêng liêng đối với Không Lập Thanh, cô vốn là người chân thành, tuổi trẻ tràn đầy nhiệt huyết, thành tâm thành ý kết bạn với người khác, kết quả lại bị người ta đem ra bốn cột đủ trò. Đến bây giờ cô cũng dần dần lý giải được những chuyện thuở ấy, lòng cũng hiểu ra, kết bạn là phải xem xét bản chất đối phương.

Biểu hiện hờ hững của Không Lập Thanh có vẻ cũng chẳng khiến Lâm Bội cảm thấy quá thất vọng. Hai người lại im lặng đi đến cổng bệnh viện, Không Lập Thanh cũng chẳng chào hỏi gì Lâm Bội, lẳng lặng đi thẳng vào trong.

Lâm Bội sáng sớm đã dậy, đứng chờ cả nửa giờ trong gió lạnh, sau đó còn đi bộ mười mấy phút tới đây, suốt thời gian ấy ngoài anh ta nói mấy câu, còn Không Lập Thanh không đáp lại một lời nào. Anh ta cảm thấy mình đang mắc một căn bệnh khó gọi tên, nhưng trên đường quay về lại cảm thấy mình cũng chẳng có gì là không bình thường. Những chuyện khiến anh ta thích thú trong cuộc sống quá ít, gần đây việc tự hành xác mỗi buổi sáng như thế này lại khiến anh ta cảm thấy tinh thần phần chần chừ hơn rất nhiều.

Một ngày nữa lại trôi qua, Không Lập Thanh sau mấy hôm lòng dạ rối bời cũng dần dần nghĩ thông suốt. Mọi chuyện trên đời đại để đều như vậy, cái khó ló cái khôn, bị vậy khôn mãi rồi cũng sẽ tự mình tìm được cách phá vòng vây thoát ra.

Chuyện từ hôm được cứu về đến nay không gặp Chu Diệp Chương. Bây giờ Không Lập Thanh đột nhiên hiểu ra, cho dù cô có ở đây nghĩ ngợi đến phát điên thì cũng chẳng thể nào làm thay đổi cục diện. Hơn nữa chuyện làm ăn của đám đàn ông, cô cũng chẳng biết gì mà can thiệp vào. Việc cô cần giải quyết lúc này là xử lý người đàn ông đột nhiên thay đổi thái độ kia. Cô không ngờ, những lời Lâm Bội nói chưa biết chừng phía sau còn ẩn giấu những mối liên hệ phức tạp, nếu thực sự làm bạn với cô, chỉ sợ anh ta càng gặp phiền phức. Cô phát hiện lúc nghĩ như vậy tâm trạng mình cũng khá hơn rất nhiều.

Không Lập Thanh nghĩ như vậy cho dù không thể coi là đã được khai sáng nhưng ít nhất tâm trạng không còn quá tệ, cho nên lúc tan làm lại bất gặp Lâm Bội đứng chờ ở cổng viện cũng không khiến cô cảm thấy quá khó chịu.

Tâm trạng Lâm Bội hôm nay dường như cũng rất tốt. Anh ta đứng chờ ngay ngoài cổng khu ngoại trú, nghe thấy tiếng bước chân Không Lập Thanh từ phía sau truyền đến liền vội vàng quay lại tươi cười chào hỏi: “Em tan làm rồi à? Tôi có thể mời em đi ăn tối không?” Hoàng hôn mùa đông chiếu rọi sau lưng Lâm Bội, soi rõ đường nét khuôn mặt, làm sáng lên nụ cười lịch lãm của anh.

Không Lập Thanh buông thõng hai tay cùng Lâm Bội đi về phía trước, không nói năng gì vội mà trước hết thở ra một hơi. Hôm nay cô hơi mệt, ở bệnh viện đã phải tiếp rất nhiều người đến khám thai, lúc này ngay cả giọng cũng có chút thều thào như hết sức: “Nghe tôi nói này, Lâm Bội, anh phải biết là chúng ta không thể làm bạn được.”

Nụ cười trên mặt Lâm Bội có vẻ kém tươi: “Vì sao không được?”

Không Lập Thanh xô tay vào túi áo khoác, lấy lại tinh thần đối đáp với Lâm Bội: “Lâm Bội, anh nói thẳng ra đi, anh trông đợi gì ở tôi? An ủi? Cứu rỗi? Hay nói cách khác anh hy vọng gì ở tôi?” Nói đến đây Không Lập Thanh rút hai tay ra khỏi túi áo, nói tiếp: “Tôi không biết đã làm gì để anh hiểu lầm. Thật ra lòng tôi sáng tỏ hơn anh nhiều, tôi từ nhỏ đã bị cha đẻ đối xử thậm tệ, lớn lên còn bị mẹ kế đuổi ra khỏi nhà, may sao lúc đó tôi lại đỗ Đại học, nếu không đã thành một kẻ vô gia cư rồi. Anh xem những chuyện không may xảy đến với tôi có kém gì anh, cho nên thực ra chúng ta cùng là một loại người. Trong lòng anh chất chứa nỗi căm ghét, hận thù, không cam tâm, trong lòng tôi cũng vậy, chúng ta cùng hội cùng thuyền, tôi quá hiểu anh nên không thấy thích anh, anh đã hiểu chưa?”

Lâm Bội đứng ngây tại chỗ, nụ cười dần dần biến mất theo từng câu nói của Không Lập Thanh, chiếc mặt nạ lạnh lùng lại lần nữa được anh ta đeo lên mặt.

Không Lập Thanh đồng cảm với Lâm Bội, người như anh ta thường hay ưu tư, cuộc sống quá mệt mỏi, dễ bị quá tải, không khống chế được sẽ rất dễ đi đến hành động cực đoan. Hai người họ trong lòng tuy có những nỗi niềm giống nhau nhưng bộc lộ ra hành động lại hoàn toàn khác nhau. Khác biệt lớn nhất giữa Lâm Bội và cô là, anh ta mạnh mẽ và tàn nhẫn hơn cô. Lâm Bội không cam lòng, nhịn nhục chỉ là đợi cơ hội hành động báo thù. Còn cô chỉ coi những chuyện đó như số phận đã định, mục tiêu của cô chỉ là cố gắng để tự mình sống được qua ngày.

Không Lập Thanh quan sát thấy sắc mặt Lâm Bội rất xấu, không nhịn được bèn đưa tay vỗ vai an ủi anh ta: “Lâm Bội, anh phải sống cho tốt đấy nhé, phải đối tốt với bản thân một chút. Có một số chuyện bỏ qua được thì nên bỏ qua, như thế anh cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, đúng không?”

Lâm Bội mặt trắng nhợt, nhìn thẳng vào Không Lập Thanh chậm rãi hỏi: “Em thì hiểu cái gì?”

Không Lập Thanh bị câu hỏi này của anh ta làm cho cứng họng, cô cảm thấy vừa rồi mình thật ngu ngốc, hành động thế này hẳn đã đắc tội với anh ta rồi. Sắc mặt Lâm Bội thật sự rất đáng sợ. Không Lập Thanh bối rối thu tay lại, cũng chẳng dám nói thêm gì, cúi gằm bước xuống cầu thang. Như thường lệ xe đưa đón Không Lập Thanh đã sớm đợi sẵn ở chỗ này, chỉ cần cô mở cửa xe ngồi vào là lăn bánh.

Trong xe hơi tối, Không Lập Thanh ngồi hẩn hoi vào xe mới phát hiện ghế bên cạnh có người ngồi. Cô vừa quay sang nhìn đã cứng đờ vì kinh ngạc, người đó là Chu Diệp Chương. Không Lập Thanh lần này là bị đánh úp, vô cùng bất ngờ, nhưng cô không kịp biểu hiện ra mặt, bởi thái độ lạnh nhạt như lần trước cô và anh ngồi cùng xe của Chu Diệp Chương lại tái diễn, thậm chí lần này mặt anh còn lạnh hơn mấy phần. Không Lập Thanh ngồi im thin thít, ngay cả thở mạnh cũng không dám, cơ thể cứng đờ.

Chiếc xe chậm chậm chạy theo lộ trình hàng ngày, xuống xe, vào thang máy đi lên nhà, cả chặng đường Chu Diệp Chương không hé môi một lần, Không Lập Thanh cũng nem nép đi sau không dám lên tiếng.

Cho đến khi cửa thang máy mở ra, hai người bước vào phòng khách, bên trong tối om, không bật đèn. Không Lập Thanh rất lấy làm lạ, không hiểu đi Thanh và Không Vạn Tường đi đâu mà không có nhà, nhưng dòng ý nghĩ của cô đột nhiên bị đứt đoạn vì Chu Diệp Chương bỗng nhiên quay người nhìn cô chằm chằm.

Ánh mắt Chu Diệp Chương rõ ràng bùng bùng lửa giận, Không Lập Thanh ngờ ngác không hiểu mình đã làm sai chuyện gì. Cô nhìn theo Chu Diệp Chương có chút cấu kính đi đi lại lại trước mặt mình mấy vòng, sau đó đột nhiên dừng lại đưa một tay về phía cô. Không Lập Thanh không nghĩ là anh sẽ đánh mình, thời gian gần đây cô cảm thấy rất tin tưởng anh, tin tưởng một cách vô điều kiện. Quả nhiên anh giờ tay ra định chạm vào má cô, không hiểu sao lúc sắp chạm tới lại đột nhiên dừng lại, hạ tay xuống.

Không Lập Thanh nhìn cánh tay đỏ của Chu Diệp Chương giờ ra trước mặt mình rồi lại thu về, vuron tới rồi lại rút lui, muốn lại gần rồi lại cách xa, vừa như nhẩn nại, lại như nôn nóng. Đây là lần đầu tiên Không Lập Thanh thấy Chu Diệp Chương mất kiểm soát như vậy, cô cũng không hiểu anh bị làm sao nữa.

Cánh tay giờ ra rồi thu lại một hồi, cuối cùng Chu Diệp Chương cũng bình tĩnh lại, không chế thật tốt cảm xúc, anh đứng đối mặt với Không Lập Thanh nói rõ ràng từng chữ một: “Anh hiện đang rất mất bình tĩnh, anh không muốn làm tổn thương em, em hiểu không?”

Không Lập Thanh máy móc gật gật đầu, chưa đầy một giây sau, cánh tay cô đột nhiên bị Chu Diệp Chương túm chặt, sau đó như điều hâu quắp gả con, anh kéo theo cô, thẳng một mạch đến bên cửa lớn, mở toang cửa, rồi quay lại nắm lấy vai cô, đẩy cô đi thẳng ra ngoài cửa. Tất cả hành động trước sau chưa đến mười giây, thời gian ngắn ngủi, Không Lập Thanh thậm chí còn chưa kịp hỏi một câu tại sao, cánh cửa đã đóng sập trước mặt cô.

Đem Không Lập Thanh quăng ra ngoài cửa, Chu Diệp Chương quay về ngồi trên sofa, không còn nhìn thấy cô, anh mới dần dần bình tĩnh lại.

Thực ra mà nói, xuất phát từ góc độ của Chu Diệp Chương, anh hành động như thế cũng là bình thường. Nửa tháng trước khi được cứu về, Không Lập Thanh trước khi lên xe anh còn quay lại nhìn Lâm Bội một cái đã xem như là chuyện không bình thường. Chu Diệp Chương là loại người nào, anh đã tiếp xúc với đủ loại người trong xã hội, việc phân tích suy nghĩ của người khác có thể nói anh tương đối thấu triệt, trong hoàn cảnh bình thường mà nói, con tin sau khi được giải cứu sẽ không thể có ấn tượng tốt đẹp gì về kẻ đã bắt cóc mình. Nạn nhân sợ chết khiếp chỉ lo chạy còn không kịp chứ nói gì đến chuyện lưu luyến nhìn lại, Chu Diệp Chương sẽ không đi phân tích cái gọi là hội chứng Stockholm này sinh ở Không Lập Thanh, bởi vì anh quá hiểu cô. Không Lập Thanh từ nhỏ đến lớn không được ai yêu thương chăm sóc, cho nên cô không biết cách thể hiện tình cảm của mình, ở một mức độ nào đó, lòng cô thật sự nguội lạnh, cô tuyệt đối không dễ dàng nảy sinh tình cảm. Mặt khác người kiểu như cô, một khi đã có tình cảm với ai đó thì tuyệt đối kiên định, không thay đổi, anh không tin Không Lập Thanh có gì đó với Lâm Bội, nhưng quan sát ánh mắt cô nhìn về phía anh ta ít nhất cho thấy giữa bọn họ đã có chuyện gì đó. Không Lập Thanh ít nhất cũng không sợ hoặc không ghét Lâm Bội, con tin lại không sợ hãi hay căm ghét kẻ bắt cóc, tình huống này khá phức tạp, cho nên lòng Chu Diệp Chương đương nhiên không vui.

Đêm đó về nhà Không Lập Thanh còn tránh anh, không quay về phòng ngủ khiến anh cảm thấy khó chịu đến cùng cực. Chu Diệp Chương anh từ bé đến lớn đều được giáo dục theo khuôn phép của con nhà quyền quý, cư xử luôn lịch sự, hành động không nhỏ nhen, chấp nhận, nhưng đây là anh đối với người ngoài. Kỳ thực đối với người thân anh khắt khe vô cùng, phàm là người được anh xem trọng, anh sẽ không chấp nhận dù là một chút lừa dối hay phản bội.

Chu Diệp Chương một mình buồn phiền ngồi trên sofa, anh đã biết vì sao tâm trạng mình thấy bất an như vậy. Nửa tháng trước anh quay về Hồng Kông, anh cũng biết vì mình không bình tĩnh nên làm ra chút chuyện rắc rối. Ngẫm ra anh sống đến lúc này, có được chỗ đứng như ngày hôm nay, rất ít chuyện có thể khiến anh tức giận hoặc mất bình tĩnh đến như vậy, cơ thể và tinh thần anh luôn đa nghi phòng bị. Nhưng những người phụ nữ bên cạnh trước đây, gặp tình cảnh như thế này anh thậm chí còn chẳng bận tâm, chắc chắn cũng sẽ không ra mặt, trực tiếp sai người kết thúc câu chuyện là xong. Nhưng rõ ràng Không Lập Thanh với anh có một vị trí đặc biệt, hôm nay lúc anh thấy hai người họ, lửa giận trong nháy mắt bốc cao ngàn thước.

Mấy ngày gần đây Chu Diệp Chương không khỏi thường thường nhớ đến cha mình. Cha anh là một người đàn ông thông minh, cơ trí, cũng rất bản lĩnh, vậy mà mỗi lần cãi nhau với mẹ anh lại nhốt mình trong phòng giận dỗi rất lâu. Hồi đó anh cảm thấy thật không thể hiểu nổi cha mẹ mình, anh cho rằng dù hai người có là vợ chồng, cũng vẫn là hai cá thể độc lập với nhau, hiểu và tôn trọng lẫn nhau, dù có yêu nhau cũng vẫn cần giữ khoảng cách, kiểu bám dính lấy nhau như sam của bố mẹ trong mắt Chu Diệp Chương là thiếu lý trí, thậm chí hơi tầm thường. Chỉ có điều không ngờ những chuyện anh cho là tầm thường ấy đến hôm nay chính mình cũng mắc vào, chỉ có điều là anh tâm thường theo cách khác.

Một mặt Chu Diệp Chương cảm thấy thất vọng vì bản thân không kiềm chế được cảm xúc, mặt khác trong đầu lại không ngừng hiện lên cảnh tượng anh nhìn thấy ở bệnh viện, lửa giận lại bị thổi lên bùng bùng, anh tự thấy mình lúc này rất mâu thuẫn.

Mà người bị anh nhốt ngoài cửa, Không Lập Thanh lúc đầu cô cũng bị dọa đến nổi á khẩu không kịp phản ứng gì. Tòa nhà này dịch vụ rất tốt, dùng nguồn điện ba chiều nên từ trước đến nay cô chưa từng thấy xảy ra mất điện, cửa an toàn này cô lại chưa dùng bao giờ, bên ngoài mặt trời ngả bóng rất nhanh, hành lang đã bắt đầu tối om.

Thế nhưng bóng tối xung quanh lại không khiến Không Lập Thanh thấy sợ. Vừa rồi trong phòng, Chu Diệp Chương rõ ràng có biểu hiện mất kiểm soát khiến cô hoảng hốt, giờ đứng trong bóng tối một lúc, bốn bề yên tĩnh dần dần khiến cô bình tĩnh trở lại. Là người ai chẳng biết suy nghĩ, đôi khi có những chuyện cứ chăm chăm bận tâm thì nghĩ mãi không ra, nhưng trong khoảnh khắc trí óc lóe sáng lại bất ngờ thông tỏ. Không Lập Thanh không ngờ, sau khi xâu chuỗi các sự kiện lại với nhau, chớp mắt tư duy của cô đột ngột xoay chiều, sau đó cô bỗng nhiên hiểu rõ mọi chuyện.

“Chu Diệp Chương không thích cô gặp gỡ Lâm Bội, anh ghen sao? Chu Diệp Chương thật sự cũng biết ghen?” Trong khoảnh khắc tư duy hoạt động hiệu quả, Không Lập Thanh bỗng nhiên được khai sáng.

Không Lập Thanh bình tĩnh trở lại, cô dò dẫm lần sờ trên tường tìm công tắc đèn, hành lang lập tức tràn ngập ánh sáng. Nụ cười không thể kiềm chế từ từ nở trên môi cô, một cảm xúc chưa từng gặp, chưa từng trải qua, cảm giác ngọt ngào, vui sướng khiến lòng cô lâng lâng.

Không Lập Thanh cố hết sức mới không chế được nét mặt, còn nụ cười trên môi cô làm thế nào cũng không thể giấu đi được. Sau đôi chút chần chừ, Không Lập Thanh giờ tay lên đập cửa: “Chu Diệp Chương, mở cửa cho em.”

“Chu Diệp Chương”, nói ra ba từ đó, Không Lập Thanh cũng hơi sững sốt. Ở với nhau lâu như vậy rồi nhưng cô chưa từng gọi tên anh. Cô luôn cảm thấy so với mình, anh luôn cao xa khó với, trước một người cao quý mà mạnh mẽ như anh, Không Lập Thanh thường cảm thấy e dè mặc cảm. Cô và Chu Diệp Chương không cùng đẳng cấp, cho dù cơ thể đã tiếp xúc thân mật đến mức ấy, nhưng tinh thần lại thấy anh rất xa lạ, mà vào giây phút này những e dè ấy cuối cùng cũng theo lời cô mà tuôn ra hết, tan biến hết.

Không Lập Thanh không phải đợi lâu, cô còn chưa kịp đưa tay gõ lần nữa, cửa đã bật mở, Chu Diệp Chương đã không còn nóng giận, anh đứng yên ở đó có vẻ đang rất ngạc nhiên.

Không Lập Thanh miệng cong lên thành nụ cười không thể kiềm chế, hướng về phía anh nói khá lớn: “Chu Diệp Chương, sau này không được nhốt em ngoài cửa nữa.”

Giọng Không Lập Thanh mang chút hồn dỗi, trạng thái con người cũng biến đổi hoàn toàn, nụ cười vô cùng ngọt ngào, một cô gái đáng yêu như vậy khiến Chu Diệp Chương cảm thấy con giận trong anh lập tức tan biến như chưa từng tồn tại. Nhìn Không Lập Thanh lúc này, anh lập tức nhận ra cô đã lột xác hoàn toàn, hay đúng hơn thái độ của cô với anh đã thay đổi. Trước đây với anh, cô luôn rất thận trọng, e dè, ngoan ngoãn nghe lời. Trước đây anh cũng cảm thấy Không Lập Thanh như vậy là tốt nhất, chỉ cần cô ngoan ngoãn ở đó đợi anh trở về, mang lại cho anh cảm giác bình yên là đủ. Nhưng giờ đây anh không còn nghĩ như thế, chuyện này chính anh cũng không thể nói rõ tại sao, chỉ biết lúc này Không Lập Thanh hồn dỗi, bộc lộ cảm xúc thật trước anh khiến anh thấy vui tốt độ. Một cảm giác ngọt ngào như mật, dịu dàng từ tận trong tim khiến Chu Diệp Chương bất giác nở một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Bầu không khí ngọt ngào, ấm áp thậm chí có chút mờ ám bao quanh họ. Hai người nhìn nhau cùng mỉm cười, cùng cảm nhận tình cảm của họ trước đây đều là chưa hoàn thiện, đều là còn khuyết thiếu, qua thời gian sống chung, cùng nhau thay đổi, dần dần họ cũng đã trưởng thành.

Cả tối hôm đó hai người cứ nhìn nhau cười. Cả hai đều cảm thấy đối phương đã thay đổi, cho dù sự biến đổi này khiến bọn họ đều vui, nhưng hai người đều không thuộc tui người hưởng ngoại. Không Lập Thanh thì khỏi nói, cô lúc nào cũng lúng túng vụng về, trong lòng hiểu rõ nhưng lại không thể thể hiện ra ngoài. Về phần Chu Diệp Chương, nói đến cùng anh cũng được xem là một người đàn ông đích thực, nhưng nghĩ lễ xã giao hay thủ đoạn trên thương trường anh đều ra tay đầy tự tin, nhưng nói đến những tình cảm chân thành nhất xuất phát từ đáy lòng, đặc biệt là tình yêu thì cũng là lần đầu tiên anh trải qua, cho nên anh cũng chỉ là cậu chàng ngốc nghếch. Cũng vì thế hai người cười xong đều cảm thấy lúng túng, không biết nên làm gì tiếp theo.

Trong tình yêu, người phụ nữ được yêu luôn muốn thể hiện quyền năng của mình. Không Lập Thanh lúc này cho dù có bối rối nhưng cũng không hoàn toàn mất bình tĩnh, đặc biệt là sau khi phát hiện Chu Diệp Chương đang ghen, từ đáy lòng cô xuất hiện cảm giác quyền lực khó nói cho rõ. Nó khiến cô thoải mái và tự tin hơn nhiều khi đối diện với anh. Không Lập Thanh một bước tiến vào trong nhà, đem túi xách trên tay mình nhét vào tay Chu Diệp Chương, cảm hếch lên như tư thế của một nữ hoàng hỏi: “Anh đưa đi Thanh và Vạn Tường đi đâu rồi?”

Chu Diệp Chương bị hỏi bất ngờ có phần lúng túng, anh sớm đã chia mấy người đó thành hai hướng “đi tán”. Anh cho đi Thanh nghỉ phép một ngày, A Thần đưa Vạn Tường ra ngoài chơi. Anh định sắp xếp để chỉ có mình và cô cùng ăn bữa tối, nghĩ hai người ăn tối với nhau coi như anh làm hòa với cô việc nửa tháng trước mình không nói mà đã về Hồng Kông. Ai ngờ lại có chuyện ầm ĩ này, trong nhà giờ nồm không bếp lạnh, có muốn ăn tối cũng chẳng có gì. Nhưng bản tính anh ngang ngạnh, tiện tay quăng túi xách của Không Lập Thanh sang một bên, tình bơ nói như không: “Anh cho đi Thanh nghỉ một ngày, Vạn Tường anh bảo A Thần đưa đi chơi, chúng ta ra ngoài ăn tối chứ?”

Không Lập Thanh cũng không quá chú ý thái độ của Chu Diệp Chương, sau khi biết Vạn Tường được A Thần đưa đi chơi, cô cũng yên tâm. Với lời đề nghị ra ngoài ăn tối của Chu Diệp Chương, cô cũng chẳng mấy hứng thú. Lúc này tình cảm giữa hai người vừa qua bước chuyển quan trọng như vậy, cô cũng không muốn bị người ngoài làm phiền, thích ở lại nhà hơn. Thế là Không Lập Thanh xắn tay áo đi vào bếp, miệng tùy ý nói với Chu Diệp Chương một câu: “Hay là không đi ra ngoài, em ở nhà nấu cơm là được rồi.”

Nấu cơm cho Chu Diệp Chương ăn, Không Lập Thanh tay áo xắn cao, người mặc tạp dề, bận rộn đi lại trong bếp, miệng không giấu nổi nụ cười, tâm trạng hoàn toàn khác trước. Cô ngẫu nhiên quay lại, thấy Chu Diệp Chương tựa cửa mỉm cười nhìn mình nấu ăn, tất cả dường như không có gì đổi khác, nhưng bầu không khí rõ ràng không còn lạnh lẽo nữa. Không Lập Thanh cảm thấy thoải mái, Chu Diệp Chương cũng cảm thấy rất vui.

Ăn cơm xong, Không Lập Thanh thu dọn nhà bếp, Không Vạn Tường và A Thần vẫn chưa về. Cô cũng không lo lắng nhiều, tắm rửa sớm rồi lên giường.

Không phải lần đầu tiên ở cùng Chu Diệp Chương nhưng đây lại là lần đầu tiên Không Lập Thanh cảm thấy thoải mái và dễ chịu đến vậy. Cô khoan khoái chân ngồi trên giường xem tivi đợi anh tắm rửa, tiếng tivi loáng thoáng bên tai, người cô vừa tắm xong sạch sẽ khoan khoái, tất cả đều thoải mái, dễ chịu.

Cửa phòng tắm khẽ động rồi mở ra, Chu Diệp Chương vừa đi vừa lau tóc, Không Lập Thanh mắt long lanh nhìn anh, anh lau tóc xong tùy tiện ném khăn tắm sang một bên, tay xốc chần chui vào.

Chu Diệp Chương ngồi vững trên giường, quay sang bắt gặp ánh mắt mê hồn của Không Lập Thanh, bất giác nở nụ cười, gờ tay ôm cô xích lại bên. Cô gái này, ngốc nghếch nhưng không giả tạo, yêu ghét đều rõ ràng, ôm cô trong tay anh thấy hạnh phúc vô cùng.

Không Lập Thanh chờ đợi giây phút này đã lâu, người anh ấm áp khiến cô cảm thấy bình yên chưa từng thấy. Dựa sát vào anh, im lặng một lúc, cô khẽ nhúc nhích người ngẩng lên hỏi nhỏ: “Lâm Bội nói với em, anh bị nhà bọn họ ép cùng buôn lậu vũ khí, còn nói nếu có chuyện, anh sẽ biến thành vật tế thần, chuyện ấy có thật không?” Vừa nói cô vừa ngẩng lên nhìn anh chờ đợi.

Chu Diệp Chương đang bình thần đột nhiên bị Không Lập Thanh hỏi thế, mặt anh dần dần đàn lại, anh nhìn Không Lập Thanh mặt đầy lo lắng, cân nhắc một chút mới nói: “Ừ, có chuyện ấy.”

Lo lắng được xác thực, Không Lập Thanh lòng cuộn lên đầu đón. Cô ngồi thẳng dậy, đối diện Chu Diệp Chương, mày nhăn tít, mặt vô cùng lo lắng: “Tình hình rất xấu phải không?”

Chu Diệp Chương không vội trả lời câu hỏi của cô, nhìn anh vẫn rất thư thái, anh ngả người về sau, dựa chắc vào gối tựa, ngón tay cách một lớp chăn khê gỗ nhịp trên đầu gối, mặt có vẻ đang suy nghĩ rất lung, lúc sau mới nhìn sang Không Lập Thanh. Tiếp theo anh đưa tay xoa nhẹ chỗ chân mày cô khiến chúng giãn ra rồi mới nhẹ nhàng giải thích: “Có chút phức tạp, nhưng không quá nguy hiểm, em đừng lo, anh có thể giải quyết.”

Khi phụ nữ yêu đàn ông sẽ khó tránh khỏi có tâm lý bao bọc chở che mầu tưởi, bất kể chuyện lớn nhỏ gì liên quan đến người đàn ông họ yêu, đều phải sáng tỏ mới khiến họ yên tâm. Những lời giải thích của Chu Diệp Chương rõ ràng không thể làm Không Lập Thanh thấy thỏa mãn. Cô bất động nhìn anh, mặt lo lắng, lòng hoang mang.

Chu Diệp Chương thở dài, vươn tay ôm Không Lập Thanh chặt hơn, sau đó giữ yên cô trong vòng tay mình, không còn nhìn thấy mặt cô mới nói tiếp: “Thế lực nhà họ Lâm rất lớn, đây là địa bàn của họ, anh không thể không thỏa hiệp. Bên trong nhà họ còn có tranh chấp phe cánh, nói không chừng ngày nào đó nhà họ Lâm xảy ra chuyện, tình huống ấy rất nghiêm trọng, phải sớm thoát thân. Anh chỉ liên lụy theo bọn họ vận chuyển vũ khí lậu, nhưng anh không trực tiếp làm, chỉ cho mượn đường đây, còn sẽ để cho họ làm cả. Khâu vận chuyển nằm trong tay họ, họ sẽ càng thấy tiện, nhất định sẽ không từ chối.”

Nằm yên trong lòng Chu Diệp Chương nghe anh nói những lời ấy bằng giọng ảm áp như vậy, cơ thể Không Lập Thanh dần dần thả lỏng. Cho dù cô không thật hiểu cụ thể chi tiết, nhưng chỉ cần Chu Diệp Chương có thể ứng phó là cô yên tâm rồi. Không Lập Thanh vui mặt trong lòng ngực Chu Diệp Chương, giọng cũng nũng nịu khác thường: “Chu Diệp Chương, anh nhất định không được xảy ra chuyện.”

Dáng vẻ nũng nịu trẻ con này của Không Lập Thanh được Chu Diệp Chương rất đón nhận. Anh đột nhiên bật cười thành tiếng, sau đó Không Lập Thanh cảm thấy cơ thể mình bị đẩy ra, anh nhìn cô cười: “Anh hỏi em, tại sao em cứ gọi anh là Chu Diệp Chương, Chu Diệp Chương mãi thế? Em không gọi cách nào cho dễ nghe hơn chút được à?”

Sau câu nói ấy của Chu Diệp Chương, không khí trong phòng chốc lát trở nên vô cùng ngọt ngào, đáng tiếc Không Lập Thanh luôn chậm hiểu hơn người khác, lúc này mà cô vẫn còn ngớ ngẩn hỏi lại anh: “Vậy phải gọi thế nào?”

Chu Diệp Chương đang trong tư thế khó hành động, liền lật người đem Không Lập Thanh đặt xuống dưới, miệng cười rõ ý trêu chọc: “Tự nghĩ đi.” Nói xong phủ xuống người cô trận mưa hôn.

Trong phòng không khí vô cùng hòa hợp, hai người trên giường quần quýt say mê, ngoài phòng bỗng truyền đến tiếng người loáng thoáng. Lúc đầu ở dưới lầu, cách một đoạn cầu thang, tiếng nói cũng nhỏ, hai người đang bận rộn nên cũng không mấy để ý, đến khi một tiếng va chạm chát chúa vang lên ngay sát cửa, hai người mới giật mình, cứng đờ ra ở đó.

Ngoài cửa là A Thần và Vạn Tường, Vạn Tường tan học được A Thần đón đến khu vui chơi giải trí. A Thần rất hào phóng mua cho cậu bé cả đồng đồ chơi, Vạn Tường vui sướng, tiếng động mạnh mà Không Lập Thanh và Chu Diệp Chương vừa mới nghe thấy là tiếng chiếc xe đồ chơi cỡ lớn bị rơi xuống đất.

Không Vạn Tường ôm chiếc xe đồ chơi cỡ lớn, không để ý đường đi, vô tình trượt chân một cái, cả người lẫn xe cùng lăn tròn trên đất. Mà Vạn Tường bị ngã cũng chẳng quan tâm chỗ đau, lồm cồm bò dậy, trước tiên xem xét chiếc xe đồ chơi mới mua, miệng mếu máo: “A Thần! A Thần!”

A Thần bước lên phía trước, mắt kiên nhẫn xốc Vạn Tường từ đất đứng lên: “Được rồi, được rồi, nền nhà trải thảm, rơi cũng không hỏng đâu.”

Bên ngoài một trận ầm ĩ bất ngờ kinh động đến hai người đang bận rộn ở bên trong, khiến họ phải dừng lại nghe ngóng động tĩnh ngoài cửa. Không Lập Thanh đưa tay nheo Chu Diệp Chương nhắc anh dừng lại, nhưng Chu Diệp Chương lúc này cung đã lên dây, lẽ nào có thể nghe lời cô, chỉ thoáng thấy anh vung tay, cả chiếc chăn đã bay lên rồi đáp xuống, che kín hai người.

Dưới chăn động dậy một hồi, lúc sau nghe thấy tiếng Không Lập Thanh khê kêu đau, cuối cùng là giọng Chu Diệp Chương khàn đục nhắc nhở: “Chuyên tâm một chút.”

Dưới chăn lại một hồi nhấp nhô chuyển động, Chu Diệp Chương hơi thở gấp gáp, khàn giọng dụ dỗ: “Ngoan, kêu tên nào đó nghe dễ chịu hơn.” Sau những tiếng rên khe khê, giọng Không Lập Thanh nhỏ như tiếng muỗi vang lên: “Diệp Chương.”

Chu Diệp Chương thỏa mãn ôm chặt Không Lập Thanh, “sắc xuân” tràn ngập khắp phòng.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Chương 8: Tin anh, đợi anh

Một đêm xuân sắc vô biên, hôm sau tỉnh dậy ngoài trời đã bừng nắng. Giúp Chu Diệp Chương chỉnh trang quần áo, thắt cà vạt, cài măng sét đều là những việc Không Lập Thanh quen làm, nhưng hôm nay mặc dù vẫn là những việc ấy nhưng khi làm cô thấy nó hoàn toàn mang màu sắc khác. Trong phòng thay quần áo, Chu Diệp Chương cúi xuống nhìn Không Lập Thanh đang bận rộn với vạt áo của mình. Dưới ánh ban mai, khuôn mặt cô trắng hồng, ánh mắt chân thành, mấy sợi tóc lòa xòa trước trán chằm vào đuôi mắt, theo động tác của cô mà khê bay bay, lòng anh thư thái bèn buột miệng hỏi một câu: “Ít lâu nữa theo anh về Hồng Kông được không?”

Không Lập Thanh nghi hoặc nhìn lại anh. Khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm nhau, Chu Diệp Chương miệng mang ý cười, khẩu khí lại long trọng khác thường: “Đi rồi sẽ không quay về nữa, em muốn định cư ở đâu, chúng ta sẽ kết hôn ở đó.”

Không Lập Thanh choáng váng mắt một lúc, cô hơi buồn cười, mà cô thật sự đã bật cười rồi: Người đàn ông này ngay cả cầu hôn cũng ngang ngạnh như thế.

Không Lập Thanh tươi cười đi thay quần áo, cô chưa trả lời Chu Diệp Chương vì có sự thận trọng của riêng mình. Cho dù mảnh đất này không có gì khiến cô lưu luyến nhưng ít nhất ở đây cũng có công việc để nuôi thân. Cô biết Chu Diệp Chương là người tốt, anh sẽ không lừa gạt cô, cũng không giấu giếm cô điều gì, những gì có thể dành cho cô xưa nay anh chưa từng tính toán. Chu Diệp Chương có thể đối tốt với cô, có thể hy sinh vì cô, trong đời này, gặp được anh, cô đã vô cùng may mắn.

Nhưng Không Lập Thanh cũng đã sớm qua thời tuổi trẻ ngây thơ. Cô biết hôn nhân xưa nay không bao giờ là chuyện của hai người, huống chi bên cạnh cô có Vạn Tường, còn đằng sau Chu Diệp Chương là cả một gia tộc hùng mạnh, bên trong danh gia vọng tộc như vậy hẳn có nhiều thị phi. Chu Diệp Chương chắc cũng biết Không Vạn Tường không phải con cô, hơn nữa về thân thế của cô anh cũng nhất định đã biết đến chân tơ kẽ tóc. Nếu hai người kết hôn, gia tộc danh giá nhà anh chắc chắn sẽ chú ý đến chuyện sinh con nối dõi, Không Lập Thanh mang theo một đứa con riêng gả vào, tình huống sẽ vô cùng phức tạp, mà Vạn Tường trưởng thành trong hoàn cảnh phức tạp như thế không biết rồi sẽ xảy ra những chuyện gì nữa? Cô lo cho Vạn Tường nên phải rất thận trọng, không thể trả lời anh ngay được.

Chu Diệp Chương cũng không ép cô trả lời ngay lập tức. Anh đứng phía sau Không Lập Thanh, vừa cài cúc áo comple vừa làm như vô tình nói: “Cũng không phải nói đi là đi ngay, nếu thật sự muốn đi, em cũng có không ít việc phải thu xếp, cứ tiến hành dần dần thôi.” Cuối cùng anh còn gợn tay vuốt lên gáy cô hai cái; “Đừng nghĩ nhiều, mọi chuyện đã có anh lo, tất cả rồi sẽ qua, đừng không?”

Chu Diệp Chương trao đổi xong liền đi xuống nhà trước, bỏ lại Không Lập Thanh đứng đó một mình khẽ thở ra: Có thể nói là cô cũng muốn đi, Chu Diệp Chương cầu hôn cô là anh đã dành cho cô sự tôn trọng lớn nhất của phụ nữ. Anh đã tiến đến bước này, cô còn dám đòi hỏi gì nữa, nhưng cô đã bị chính gia đình mình đối xử tệ bạc như thế, với nỗi ám ảnh như vậy làm sao có thể hòa hợp cùng gia đình anh. Cô sợ cạnh bạc hôn nhân của mình và anh thất bại, cũng sợ Vạn Tường của cô sẽ phải chịu thiệt thòi, sợ cô không đủ sức đề ứng phó với rất nhiều chuyện khác nữa.

Những ngày sau đó vẫn trôi đi như thường lệ, Không Lập Thanh lảng tránh vấn đề rời khỏi thành phố B này, từ suy nghĩ đến hành động của cô đều không cho thấy cô chuẩn bị rời khỏi đây. Chu Diệp Chương cũng không quá thúc ép cô, anh cũng thi thoảng rời khỏi thành phố B một thời gian, nhưng không đi quá lâu, lần vắng mặt lâu nhất là hai tuần. Từ đó về sau anh hiển nhiên coi thành phố B là cứ điểm dừng chân lâu dài của mình, mỗi lần anh ở lại cũng không nhiều nhưng thường xuyên ở lại, mà mỗi lần trước khi rời đi anh đều không có ngoại lệ nhắc nhở Không Lập Thanh sớm thu xếp theo mình về Hồng Kông một lần nữa. Còn Không Lập Thanh mỗi lần bị anh hỏi đều trăm lần như một im lặng không đáp, thấy cô như vậy anh cũng chẳng cố truy hỏi. Chu Diệp Chương chuyện gì cũng không thích nhiều lời, anh dự tính tất cả mọi việc cần thu xếp cho cô, thay cô làm tất cả, không ép buộc, không hỏi thúc, cho cô không gian và tự trọng. Không Lập Thanh biết mình không thể từ chối anh, cô rồi cũng sẽ theo anh đi khỏi đây, này chẳng qua chỉ là chút thời gian cô câu giờ để gom góp thêm can đảm mà thôi.

Rất nhanh trời đã quá độ xuân, thời gian bước vào tháng Năm. Tháng Năm thành phố B cũng bắt đầu trở nên ấm áp, tâm trạng Không Lập Thanh cũng biến chuyển theo xu hướng tương tự như vậy. Những ngày đông lạnh kéo dài cuối cùng cũng bị xua tan bởi ánh mặt trời rực rỡ, khoảng đất đóng băng lạnh lẽo trong lòng cô cũng dần dần tan chảy thành nước mát thấm tươi mạch đất, hạt giống gieo trong lòng đã bén rễ đâm chồi, trở những cánh lá nụ hoa bé xinh. Trái tim khô cằn hoang vắng của cô cuối cùng đã biến thành cánh đồng hoa rực rỡ, đang đua trong gió dưới ánh mặt trời sáng lạn.

Tình yêu có thể biến một cô gái trở nên hoàn mỹ hơn, quan hệ của cô và Chu Diệp Chương cũng tính là đang trong kỳ trăng mật. Tính cách hai người về cơ bản là tương thích, tuy nhiên Chu Diệp Chương trong một chừng mực nào đó lại là người nắm quyền, đưa ra các nguyên tắc cho dù như thế có chút gia trưởng, nhưng anh cũng là người thấu tình đạt lý, nghiêm khắc nhưng vẫn che chở cho người trong nhà. Còn Không Lập Thanh là người nội tâm yếu đuối, tính cách không sắc sảo, được Chu Diệp Chương bao bọc như vậy, rất tự nhiên cô dần quen phụ thuộc vào anh, xóa bỏ hết những e ngại, sợ sệt lúc trước. Nhìn bề ngoài cuộc sống của họ vẫn trôi đi như hàng ngày, nhưng thực ra về bản chất cuộc sống ấy đã thay đổi rất nhiều. Hai người trò chuyện ngày càng ăn ý, mấy tháng nay Không Lập Thanh không còn ngại ngùng, càng đừng nói đến chuyện to tiếng cãi nhau, còn Vạn Tường càng ngày càng lớn, cậu bé không còn bám dính mẹ như trước nữa. Thế giới của cậu bé dần dần được mở rộng, ngày càng có thêm nhiều sở thích, tính tình cũng cởi mở hơn, cơ thể cũng dần khỏe khoắn, nội tâm theo đó trở nên mạnh mẽ kiên cường, về nhút nhát khi xưa đang dần dần biến mất. Hơn nữa trong quá trình trưởng thành của Vạn Tường luôn có A Thần bên cạnh, thậm chí ở những thời điểm thiết yếu A Thần cũng không ngại kích động cậu bé, giữa hai người thực sự là quan hệ hỗ trợ lẫn nhau. Đối với một A Thần tính cách có chút dị thường, trong thực tế còn chưa thành người đàn ông thực thụ, bị Vạn Tường lấn xả đến bên cạnh, phải chăm sóc Vạn Tường, A Thần dần trở thành người có trách nhiệm, cho dù trách nhiệm ấy mới chỉ giới hạn ở chỗ dành cho Vạn Tường, nhưng như thế cũng tạm đủ để Chu Diệp Chương thấy hài lòng.

Mấy người họ sống khép kín trong nhà, một người đàn ông mạnh mẽ, một người phụ nữ hiền lành, một đứa trẻ, một cậu thanh niên như anh trai, còn có một người giúp việc đôn hậu, bọn họ tự nhiên nương nhen lẫn nhau làm thành một đại gia đình hòa thuận, căn nhà tràn ngập bầu không khí dễ chịu. Không Lập Thanh được tắm mình trong tình yêu, cuộc sống hòa thuận, cả người từ trong tới ngoài đều thay đổi rõ rệt, tính cách cô ngày càng cởi mở, khuôn mặt cũng ngày càng tươi tắn, da dẻ nhuận hồng dù trong mọi thời tiết. Tất cả mọi thứ đều phát triển theo hướng tích cực, cuộc sống với cô mà nói, những ngày bất hạnh trong quá khứ đã lùi xa, cô chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như lúc này.

Cuộc sống hiện tại của Không Lập Thanh có thể nói là quá tốt đẹp, tốt đẹp đến mức cô thậm chí có cảm giác nó không chân thực. Cô đã trải qua quá nhiều đau khổ, có những đêm nằm mơ cũng thấy bất an. Cuộc sống thưở nhỏ cô chưa từng chạm đến hạnh phúc, nên luôn cảm thấy sợ hãi rằng hạnh phúc đang có nói không chừng một ngày nào đó Thượng Đế sẽ lấy lại. Con người là vậy, một khi chạm tay vào hạnh phúc sẽ tự nhiên sinh ra tâm lý sợ hãi, bởi không có sẽ không sợ mất, có rồi thì luôn lo mất, đương nhiên những lo sợ mơ hồ kiểu này chỉ thoáng qua trong tâm trí Không Lập Thanh, nó không quá ảnh hưởng tới cuộc sống trước mắt của cô. Chỉ là những lúc ngẫu nhiên nghĩ ngợi lung tung sẽ tưởng tượng ra một vài nguy cơ, nguy cơ duy nhất cô có thể phân tích là Lâm Bội vẫn tồn tại, nhưng cũng đã lâu rồi anh ta không xuất hiện trong cuộc sống của mình. Một thời gian lâu sau cô cũng dần dần vứt những lo lắng này ra khỏi đầu.

Cuối tuần thứ hai của tháng Năm năm nay trời đã vào hạ, thành phố B bắt đầu mùa nóng, có những ngày nhiệt độ lên tới ba mươi lăm độ, mọi người đã sớm đổi sang trang phục mùa hè. Cuối tuần đó Chu Diệp Chương vội vàng từ nước ngoài trở về, ban ngày anh nghỉ ngơi một chút, đến tối đưa Không Lập Thanh đi tham gia một buổi tiệc quyên góp từ thiện của hội doanh nhân tổ chức. Thời gian gần đây anh luôn cố tình đưa Không Lập Thanh đi cùng trong những buổi tiệc tùng trang trọng như vậy. Hôm nay là một ngày bình thường, một bữa tiệc bình thường như bao bữa tiệc cô từng tham dự, nhưng sự việc xảy ra sau bữa tiệc ấy đã hoàn toàn phá vỡ cuộc sống bình yên của Không Lập Thanh, làm ảnh hưởng đến cả tương lai sau này của cô.

Hôm đó Không Lập Thanh mặc một bộ lễ phục bằng sa trắng thuần khiết, phong cách đơn giản mà gợi cảm, hở lưng, nhưng nhìn vẫn rất quý phái. Chu Diệp Chương đang thay quần áo cũng phải quay lại nhìn vào lưng cô mấy lần. Không Lập Thanh quan sát được hành động của anh qua gương, khoe miệng khẽ cong cong thành nụ cười, liếc nhìn Chu Diệp Chương đang tí mắt thất cả vạt, nói đùa: “Nếu anh không thích thì để em thay bộ khác.”

Chu Diệp Chương cũng nhìn lại, ngón tay bất ngờ gõ yêu lên trán cô một cái: “Chỉ có những người đàn ông hẹp hòi có khuynh hướng hoang tưởng mới không dám để người khác thưởng thức vẻ đẹp người phụ nữ của mình.”

Không Lập Thanh nghe anh nói vậy chỉ biết xoa trán cười ngốc nghếch, Chu Diệp Chương nhìn thấy dáng điệu cười ngốc nghếch này, bàn tay vốn định đưa lên vén tóc cho cô bỗng đột ngột chuyển hướng đậu xuống cằm cô, xoa vuốt một chút: “Cả ngày nghỉ ngơi lung tung, mau tỉnh lại đi.”

Không Lập Thanh bị tay anh làm nhột, rụt cổ lại, cô cảm thấy có lẽ bản thân đã nghỉ quá nhiều thật, vội vàng cúi người thay giày, lấy túi xách, đuổi theo Chu Diệp Chương đã đi tới cửa.

Bữa tiệc được tổ chức tại một khách sạn năm sao ở trung tâm thành phố. Lúc họ đi vẫn là A Thần theo hộ tống, Vạn Tường bị để ở nhà có vẻ không vui, nhưng cậu bé cũng không phải là đứa trẻ hay đòi hỏi, chỉ có chút phụng phịu đòi họ phải về sớm một chút, cũng không ăn vạ khóc lóc gì. Dưới tầng là chiếc Cadillac mà Chu Diệp Chương hay đi đậu đó chờ sẵn, trên xe ngoài tài xế còn có Lục Húc ngồi ở ghế lái phụ.

Trông thấy Lục Húc, Không Lập Thanh cũng không quá ngạc nhiên. Thường thì những buổi tiệc từ thiện lớn thế này cũng có nhiều ông chủ lớn tham dự, đôi khi ngay trong buổi tiệc họ cũng có thể bắt tay giao dịch. Lục Húc là trợ lý đặc biệt của Chu Diệp Chương, anh ta thường đi cùng để hỗ trợ tài liệu lúc đàm phán hợp đồng.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Bữa tiệc từ thiện hôm nay cũng không có gì quá đặc biệt, những bữa tiệc như thế này Không Lập Thanh tham dự vài lần đầu còn thấy mới mẻ, nhưng khi đã tham dự nhiều lần cũng không tránh khỏi cảm thấy mất đi hứng thú. Đã thành quy tắc, tất cả đều tổ chức kiểu buffet đứng, có một MC dẫn chương trình, không khí bữa tiệc đôi lúc sẽ được đẩy lên cao trào với những màn tung hứng hấp dẫn. Nhưng những màn trình diễn ấy xem nhiều cũng cảm thấy nhàm chán, ở đây cũng thường mời các minh tinh tới dự, lúc mới đầu Không Lập Thanh cũng rất háo hức, nhưng qua nhiều lần cũng dần thấy nhàm đi. Minh tinh nói cho cùng cũng là con người như ai, họ kiêu ngạo hay không kiêu ngạo, phù phiếm hay không phù phiếm thì xét về bản chất cũng chẳng khác gì người thường.

Tiệc từ thiện tiến hành theo tiến trình đã định, chủ nhân quỹ từ thiện phát biểu, cảm ơn mọi người đã tới tham dự, sau đó là quyên tiền, bán đấu giá, cuối cùng lại là cảm ơn khách khứa đã quyên góp. Trải qua hết các bước như vậy là tan tiệc, thời gian giữa các bước khách khứa tự do kết giao. Chu Diệp Chương cùng người khác bàn chuyện làm ăn, Không Lập Thanh ở bên cạnh dùng bữa, bọn họ nói chuyện cô cũng không xen vào, rất yên lặng, nhân rồi vô sự nhìn ngắm các nữ thương nhân xinh đẹp trò chuyện xung quanh.

Trong những bữa tiệc xã giao như thế này đôi khi cũng diễn ra một vài hoạt động giới thiệu, làm quen, nhưng Không Lập Thanh theo Chu Diệp Chương tham dự nhiều lần, họ đều là những người đứng đắn. Chu Diệp Chương lại vốn nghiêm túc, không lợi dụng lúc cô không nhìn thấy để tiếp cận những người con gái khác, cũng không cợt nhả trên hoa gheo nguyệt bữa bãi, kết giao anh lại càng có chọn lọc, một chút hành động mờ ám cũng không có. Về phần Không Lập Thanh, đi bên cạnh Chu Diệp Chương cô sẽ không chủ động bắt chuyện người khác, cho nên cũng chẳng có ai tiếp cận cô. Chu Diệp Chương “giữ mình như ngọc”, trong đời sống tình cảm anh chưa từng làm việc gì khiến cô tổn thương hay tức giận, vậy nên cô luôn rất yên tâm về anh.

Bên đó Chu Diệp Chương đã nói chuyện với khách xong, bọn họ cũng chuẩn bị đi về. Anh đưa cô đến những bữa tiệc xã giao như thế này cũng là để Không Lập Thanh sớm thích ứng với không khí tiệc tùng, chuẩn bị tốt cho cuộc sống của cô về sau ở Hồng Kông. Cho nên khi thấy Không Lập Thanh ăn uống xong, đang nhìn ngắm xung quanh có vẻ nhàm chán, anh cũng nhanh chóng tìm cách kết thúc cuộc nói chuyện để đến bên cô.

Ra khỏi khách sạn, cả đoàn ngồi xe quay về. Thời gian còn sớm, đường phố khu trung tâm vẫn nhộn nhịp đông đúc, giao thông trên các tuyến phố chính phải chen chúc chậm chạp.

Chiếc xe của họ hòa vào dòng xe trên đường, tốc độ trung bình. Không Lập Thanh ngồi lâu trong xe có vẻ đã thấy nhàm chán, Chu Diệp Chương ngồi vị trí giữa của băng ghế sau. Không Lập Thanh ngồi cạnh anh, ghé sát cửa xe, dưới tầm quan sát của ba người còn lại, cô không dám làm gì phóng túng quá, chỉ đành nhìn ra ngoài giết thời gian. Chu Diệp Chương bỗng quay sang hỏi cô: “Em ăn no chưa?”

Khổng Lập Thanh quay đầu lại, tay chống cằm, có vẻ ủ rũ trả lời: “Cũng tạm, đồ Tây em ăn không quen lắm.”

Chu Diệp Chương cười: “Không thích ăn sao? Anh cũng chưa ăn gì, lát về nhà làm món gì đó cùng ăn.”

“Vâng.” Khổng Lập Thanh tay vẫn chống cằm lơ đãng đáp lại một tiếng.

Hai người trao đổi vừa lúc xe dừng lại chờ đèn đỏ, sự việc diễn ra đột ngột không hề có dấu hiệu cảnh báo trước, đúng lúc Khổng Lập Thanh ngồi khuỷu tay tì trên gối, hai bàn tay chống cằm chăm chú nhìn về phía trước, vì thế mọi chuyện cô đều nhìn rõ mồn một.

Một người đàn ông rất gầy nhưng không quá cao, điều khác thường là trong một ngày thời tiết nóng bức như hôm nay mà anh ta lại mặc một chiếc áo khoác màu xám, đội một chiếc mũ lưỡi trai nửa đầu kéo sụp xuống che kín cả nửa khuôn mặt. Người này gần như nhảy xổ ra chặn xe của họ, sau đó tất cả như một thước phim quay chậm, anh ta chậm rãi áp sát đầu xe, sau đó quay người nhìn thẳng vào trong, dưới ánh đèn đường. Khổng Lập Thanh nhìn rất rõ, khoảnh khắc anh ta quay người, một khẩu súng xuất hiện, nòng súng nhắm thẳng vào trong xe. Lần Khổng Lập Thanh bị Lâm Bội bắt cóc đã từng bị đi súng vào người, cho nên cũng không quá lạ lẫm, nhìn qua kính cửa xe chứng kiến một màn như trong phim hành động, cô lập tức sợ đến nỗi toàn thân nổi gai ốc.

Khổng Lập Thanh còn chưa kịp hét lên, viên đạn đã bay thẳng đến cửa kính xe, không nghe thấy tiếng đạn nổ, chỉ cảm thấy xung quanh vắng đến tiếng ồn ào, nhưng trong xe không có gì thay đổi, cửa kính vẫn nguyên vẹn.

Khổng Lập Thanh trong lúc choáng váng, đầu óc trống rỗng được Chu Diệp Chương ôm chặt: “Đừng sợ, xe này là xe chống đạn.”

Khổng Lập Thanh căng thẳng đến cực độ vội vàng nhìn lại Chu Diệp Chương. Mục tiêu của người đó hiển nhiên là anh ngồi ở ghế giữa, kết quả khi cô quay lại nhìn mới thấy mọi người trong xe đều bình tĩnh, biểu tình cho dù là nghiêm trọng nhưng không căng thẳng. Khổng Lập Thanh nhờ thế cũng bớt sợ, chờ lúc cô quay đầu về phía trước mới phát hiện kẻ bắn bọn họ đã biến mất từ lúc nào.

Khổng Lập Thanh trải qua một trận kinh hồn bạt vía vừa định thở phào một tiếng, thì ngay trong giây phút cô cảm thấy nhẹ nhõm, tình hình phe bọn họ lại nhanh chóng biến đổi. A Thần ngồi ghế bên kia cửa xe, không nói câu nào đã mở cửa chạy xuống đường.

Tất cả xảy ra quá nhanh, lúc mọi người trong xe phản ứng trở lại, chỉ còn kịp nghe tiếng cửa xe bị đập thật mạnh.

Chu Diệp Chương phản ứng nhanh nhất, anh mở cửa nhảy xuống xe đuổi theo A Thần, nhưng động tác của A Thần quả thực rất nhanh, thoát cái đã thấp thoáng phía xa cách đoàn xe cô đang lưu thông, Chu Diệp Chương đành hét gọi với theo sau: “A Thần, cậu quay lại ngay cho tôi.” Nhưng tiếng hét của anh rõ ràng vô tác dụng, bóng dáng A Thần rất nhanh đã biến mất khỏi tầm nhìn.

Tất cả đều phát sinh quá đột ngột, trong xe Khổng Lập Thanh ngồi người ngồi đó, Lục Húc vừa định xuống lại đã thấy Chu Diệp Chương mở cửa xe bước lên.

Chu Diệp Chương ngồi vào đã ngay lập tức hướng về phía Lục Húc ra chỉ thị: “Lập tức đặt vé máy bay cho A Thần về Hồng Kông, lát nữa gọi cho cậu ra, sắp xếp để cậu ta rời đi ngay. Còn nữa, gọi điện cho thư ký Ngô, nói tôi cần gặp anh ta ngay bây giờ.”

Chu Diệp Chương nói rất nhanh, sau đó quay về ngồi dựa vào ghế, dùng tay day day thái dương, có vẻ như anh đang rất đau đầu. Lục Húc ngồi ghế lái phụ vừa gọi điện thoại vừa quay lại nói với Chu Diệp Chương: “Anh Chu, tình hình có khả năng không nghiêm trọng như vậy.”

Chu Diệp Chương trấn nhấn lại, mặt mũi nói: “Đối phương có súng, A Thần sẽ gây chuyện giết người, hơn nữa kẻ hành hung ra tay ngay giữa ban ngày ban mặt, rất có thể là một cái bẫy, Lục Húc, cậu không nên xem thường.”

Sắc mặt Lục Húc chuyển thành nghiêm trọng, ngắn gọn đáp lại một tiếng “vâng”, sau đó tiếp tục bận rộn làm theo lời Chu Diệp Chương.

Chuyến xe của Chu Diệp Chương bị tấn công trên đường diễn ra rất nhanh, không làm nhiều người chú ý. Sau khi đèn xanh, đoàn xe lại rùng mình tiến về phía trước, trong xe Chu Diệp Chương sau khi dặn dò Lục Húc xong xuôi mới quay sang Khổng Lập Thanh, biểu tình trên mặt anh khó tránh khỏi nghiêm trọng, Khổng Lập Thanh cũng theo lời anh nói mà thấy căng thẳng trở lại.

“Lập Thanh, lát nữa sẽ đưa em về nhà trước, anh có việc phải ra ngoài, tối nay có thể không về nhà được, em đừng sợ, được không?”

Khổng Lập Thanh ý thức được vấn đề có thể sẽ rất nghiêm trọng, cô ngoan ngoãn gật đầu: “Em biết rồi, anh cứ đi giải quyết việc của anh, đừng bận tâm chuyện của em.”

Suốt chặng đường còn lại về nhà, bao trùm trong xe là không khí yên lặng căng thẳng đến tột độ, Chu Diệp Chương cả chặng đường trầm tư, cũng chẳng đề ý được đến Khổng Lập Thanh.

Về đến nhà, Chu Diệp Chương đi cùng Khổng Lập Thanh vào thang máy, lúc ra khỏi, hai tay anh đặt lên vai Khổng Lập Thanh, xoay cô lại đối diện với mình, dặn dò: “Lập Thanh, A Thần có lẽ đã gặp họa lớn, anh phải đi tìm cậu ta, em hãy tin tưởng anh, chuyện của A Thần rất gấp, anh phải lo cho cậu ta trước.” Nói đến đây anh dừng lại, ngập ngừng một chút, cuối cùng anh nghiêng răng nói thêm: “Nếu có người tìm em hỏi han, em nhất định phải nói không biết gì hết, mọi chuyện cứ đợi anh, có hiểu không?”

Khổng Lập Thanh biết tình hình rất nguy cấp, cô không trách chuyện Chu Diệp Chương ra ngoài lúc này, cũng không muốn làm vướng chân anh, cô ngoan ngoãn gật đầu nói: “Em biết rồi, anh mau đi đi.”

Chu Diệp Chương trầm mặc nhìn Không Lập Thanh, cuối cùng cắn răng ôm chặt cô, đặt lên trán cô một nụ hôn thật mạnh, sau đó không do dự buông cô ra ấn nút thang máy đi xuống lầu.

Sau khi cửa thang máy đóng lại, Không Lập Thanh thấy lạnh sống lưng. Cô cảm thấy vô cùng lo sợ, quả nhiên đêm đó Chu Diệp Chương không quay về.

Không Lập Thanh sớm có linh cảm sẽ xảy ra chuyện, nhưng cô không ngờ chuyện lại ập đến nhanh thế, hơn nữa còn là chuyện động trời.

Ngày hôm sau lúc Không Lập Thanh đang làm việc, đúng thời điểm phòng khám đông bệnh nhân nhất, hai viên cảnh sát đột nhiên ập vào phòng làm việc của cô, dưới sự theo dõi chăm chú của bệnh nhân và đồng nghiệp, cô bị còng tay, áp giải thẳng lên xe cảnh sát.

©STENT

Tháng Năm năm đó có rất nhiều ngày đẹp trời, Không Lập Thanh hai tay bị còng bước ra khỏi cổng khu ngoại trú, chiếc còng tay kim loại phản chiếu ánh mặt trời trên cao sáng đến nhức mắt.

Hai cảnh sát một nam một nữ đến áp giải cô đều không sử dụng bạo lực, chỉ dùng bộ mặt nghiêm túc lạnh kèm sát phía sau cô. Chiếc xe Jeep của cảnh sát đậu sẵn trước cổng bệnh viện, nhìn thấy một người phụ nữ bị còng tay bắt đi, chớp mắt đã có cả đám người đứng lại quan sát, cửa đuôi chiếc xe mở ra cho Không Lập Thanh bước lên. Rõ ràng là buồng sau xe đã được cải tiến để thành xe chuyên dụng, một phần ba không gian xe bị ngăn cách với phía trước được mở ra, một không gian tù túng ngột ngạt, trước sau chỉ cách nhau tấm vách ngăn mấy centimet nhưng hoàn cảnh lại khác nhau một trời một vực. Không Lập Thanh vốn là người thiếu bản lĩnh, tình cảnh này lại một lần nữa khiến cô thấy đầu đau như búa bổ.

Không Lập Thanh còn đang chưa hết ngơ ngác, phía sau đã bị người khác đẩy một cái không nặng không nhẹ.

“Ngồi lên trên!” Người đó nói, giọng lạnh tanh, rõ ràng là thái độ kẻ cả trịch thượng của kẻ trên với người dưới. Từ khi bị còng tay, cô đã không còn được coi là người bình thường, cho dù không bị kết án tù đi chăng nữa, bị xúc phạm là điều không thể tránh khỏi.

Bước chân Không Lập Thanh loạng choạng một chút, cô khom người lên xe, chỉ thấy “rầm” một cái, cánh cửa bị đóng chặt, cô tự nhủ trong lòng, mình phải cứng rắn lên.

Không Lập Thanh biết mình sẽ phải ngồi trong xe rất lâu. Thành phố B là một thành phố lớn, cô đã sinh sống ở đây nhiều năm nhưng rất nhiều khu vực còn chưa đặt chân đến. Ngoài cửa sổ là cảnh tượng những con phố lớn quen thuộc lướt qua, cho cô biết ít nhất chiếc xe cũng đã chạy cả nửa thành phố. Trong xe điều hòa mở rất to, mùi điều hòa trộn lẫn mùi da thịt người khiến cô thấy buồn nôn, càng về sau cảm giác chóng mặt buồn nôn càng nghiêm trọng, cuối cùng khi xe tiến vào một chiếc sân, cô còn không nhìn rõ biển hiệu viết đó là cơ quan gì.

Sau khi xe dừng hẳn, người nữ cảnh sát có khuôn mặt lạnh lùng đó đến gọi Không Lập Thanh xuống xe. Trước mặt cô là một tòa nhà nhỏ, lúc đi vào Không Lập Thanh còn chưa đủ tinh táo để quan sát nó có bao nhiêu tầng, chỉ biết vào xong, mắt cô mơ hồ nhìn thấy tám biển treo trên cửa là một đội điều tra hình sự nào đó. Đến lúc này cô mới biết hóa ra không phải mình bị bắt đến đồn cảnh sát mà là bị đưa đến cơ quan điều tra hình sự.

Bước vào tòa nhà, Không Lập Thanh cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, bên ngoài trời nắng nóng như vậy nhưng không hiểu sao Không Lập Thanh lại cảm thấy nơi này có mấy phần âm u. Cô bị người ta dẫn thẳng lên tầng ba, lúc gần tới nơi, Không Lập Thanh nhìn lên thấy trên cửa đề mấy chữ “Phòng thẩm vấn”.

Trong phòng bài trí đơn giản, một chiếc bàn dài sau kê ba chiếc ghế, phía trước bàn dài tầm hai mét đặt một chiếc ghế đặc biệt, ghế có tay vịn, trên tay vịn có một mảnh gỗ, đóng bản lề có thể gấp mở ra được khiến người sau khi ngồi xuống ghế sẽ không thể đứng lên. Không Lập Thanh bị đưa đến ngồi vào chiếc ghế đặc biệt đó. Nữ cảnh sát đóng tám gỗ, mở còng tay cho Không Lập Thanh, sau đó lui ra ngoài, từ đầu đến cuối đều không nhìn vào cô, cũng không nói với cô câu nào.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Không Lập Thanh, cô ngẩng đầu xem xét bốn xung quanh, cảm thấy căn phòng này trần nhà cao hơn những căn phòng bình thường khác khá nhiều, cả phòng chỉ có một cửa sổ, mà cửa sổ này rất nhỏ, cũng là nguồn chiếu sáng duy nhất cho căn phòng. Do cửa sổ quá nhỏ nên cả căn phòng có vẻ âm u, ngột ngạt, không khí lưu thông khó khăn, khiến người ta cũng cảm thấy khó thở. Lúc ngẩng lên Không Lập Thanh phát hiện hình ảnh của mình trong camera, nó được lắp ở bức tường đối diện hướng thẳng vào cô, sau khi cô ngẩng lên xem xét một lượt, lại cúi đầu xuống thấp.

Lo lắng xen lẫn hoang loạn khiến Không Lập Thanh rối bời. Cả đời này cô hành xử cẩn trọng, dù có gặp chuyện gì ám ức cũng sẽ nhẫn nhịn cho qua là chính, cô sống khuôn phép như thế nên từ bấy đến giờ chưa từng dính dáng đến nhà nước và pháp luật. Không Lập Thanh biết chuyện sáng nay mình bị bắt đi là không đúng luật, hai cảnh sát lúc đến bệnh viện đưa cô đi không mang theo lệnh bắt, chỉ nói cô có dính líu tới một vụ trọng án là liền còng tay cô bắt đến đây. Mặc dù kiến thức luật pháp hạn hẹp, cô cũng biết thế này chỉ coi là triệu tập lấy lời khai, cảnh sát không có quyền còng tay cô, nhưng trong hoàn cảnh ấy cô không biết làm thế nào để cãi lý với họ. Đối với cục diện này, ngoài chuyện phục tùng họ, cô nói gì làm gì cũng đều vô ích, chẳng có chút hy vọng nào.

Không Lập Thanh bị bỏ mặc trong phòng một mình đến mười mấy phút, trong khoảng thời gian không dài không ngắn ấy cô nghĩ rất nhiều, ngoài than thân trách phận, cô dùng thời gian nhớ lại chuyện giữa cô và Chu Diệp Chương kể từ lúc quen nhau tới giờ. Trong hoàn cảnh bế tắc, Không Lập Thanh không tránh khỏi có chút đắng nghẹn trong lòng. Nếu cô không gặp Chu Diệp Chương, nếu không phải là anh nhất quyết xông thẳng vào cuộc đời cô, như vậy cuộc sống của cô có thể có khó khăn nhưng chỉ ít là sẽ bình yên. Nếu không gặp anh, cô bây giờ có thể sống vất vả lam lũ hơn một chút nhưng tuyệt đối không có chuyện bị đối xử như tội phạm thế này. Từ khi gặp anh, cô đã trải qua những chuyện chưa từng dám nghĩ tới, bị đe dọa, bị bắt cóc, phải dây dưa với Lâm Bội gia cảnh phức tạp như vậy, tất cả những chuyện này có quan hệ gì với cuộc sống của cô trước kia?

Không Lập Thanh đầu óc quay cuồng, tâm tư rối loạn, thời điểm bên tai truyền đến tiếng mở cửa, đầu óc cô lại lóe lên hình ảnh lúc mình và Chu Diệp Chương chia tay lần gần đây nhất. Thang máy khép lại trước mắt, anh nhìn cô lo lắng, mím môi căng thẳng, khuôn mặt mệt mỏi trắng bệch, khoảnh khắc đó lại khiến cô mùi lòng, “anh là người tốt nhất đối với mình”, tiếng những bước chân đều đều tiến vào vang bên tai cắt đứt dòng suy tư, suy nghĩ của Không Lập Thanh dừng lại ở câu nói đó.

Khi Không Lập Thanh ngẩng đầu lên lần nữa, bàn dài trước mặt đã có ba cảnh sát mặc chế phục ngồi nghiêm chỉnh, hai cảnh sát nam, một cảnh sát nữ, hai người đàn ông lớn tuổi hơn một chút, khoảng trên ba mươi. Người ngồi xa cô nhất, anh ta ngồi dựa lưng vào tường, tư thế rất thoải mái, đánh về hơi lười biếng, trên mặt thiếu chút nghiêm trang. Sau khi an tọa, anh ta nhìn ngó xung quanh, có vẻ đang rất sốt ruột. Ngồi chính giữa, đối diện với Không Lập Thanh là nam cảnh sát trẻ hơn, anh ta rõ ràng nghiêm trang hơn nhiều, khuôn mặt còn nét non nớt của anh ta đang cố làm ra vẻ oai nghiêm. Nữ cảnh sát ngồi ngoài cùng là một trong hai người đã đưa Không Lập Thanh từ bệnh viện tới đây. Cô ta chắc hẳn được phân cho việc ghi chép biên bản thẩm vấn, cúi đầu nhìn tập giấy trong tay, khuôn mặt lạnh lùng vô cảm.

Người đầu tiên lên tiếng trong số bốn người ngồi đây là nam cảnh sát trẻ ngồi ở giữa, anh ta lạnh lùng hỏi Không Lập Thanh: “Họ tên?”

“Xin hỏi, tôi phạm tội gì?” Không Lập Thanh từ lúc bị còng tay cuối cùng cũng nói câu đầu tiên. Nhưng đáp lại cô chỉ là sự im lặng. Không ai bận tâm đến Không Lập Thanh và câu hỏi của cô, ba người ngồi trước mặt, rõ ràng đã gặp chuyện như thế này quá nhiều lần rồi, khuôn mặt cả ba đều không chút biến đổi. Nam cảnh sát ngồi xa cô nhất vẫn thản nhiên tựa vào ghế nhìn Không Lập Thanh, thậm chí ngay cả một chút cử động anh ta cũng không làm. Nữ cảnh sát ghi biên bản thì vẫn cúi đầu nhìn xuống tập giấy, ngòi bút không động. Nam cảnh sát ngồi giữa vẫn dùng giọng điệu lạnh lùng bình thản hỏi lại Không Lập Thanh: “Họ tên?”

Lấy lại vẻ cứng cỏi, Không Lập Thanh cúi đầu, dùng ngữ khí bình thản trầm thấp trả lời: “Không Lập Thanh.”

“Tuổi?”

“Hai mươi bảy.”

“Quê quán?”

“Thiên Tân.”

“Đơn vị công tác?”

“Bệnh viện nhân dân thành phố.”

“Tôi hôm qua, trong khoảng thời gian từ chín giờ ba mươi đến mười một giờ cô ở đâu? Làm gì?”

“Ngồi xe ô tô trên đường từ trung tâm thành phố về nhà.” Không Lập Thanh nghe thấy tiếng lật giấy loạt soạt, dừng lại một chút rồi câu hỏi tiếp theo lại vang lên: “Xe của các cô khi đi qua khu Triều Dương, ngã tư thứ ba ngoài cổng Kiến Quốc đã gặp chuyện gì?”

Không Lập Thanh cúi đầu im lặng, đợi lâu không thấy cô trả lời, người đối diện lại hỏi thêm một câu: “Chu Diệp Chương và Chu Mậu Thần hiện đang ở đâu?” Không Lập Thanh vẫn cúi đầu nhìn đôi tay mình nắm chặt đặt trên phần gỗ của chiếc ghế, im lặng không nói, cuộc hỏi đáp từ đó về sau lâm vào cục diện bế tắc.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Không Lập Thanh không nói bất kỳ điều gì, cô nhớ đến sắc mặt lo lắng của Chu Diệp Chương lúc A Thần nhảy khỏi xe đuổi theo người kia, cũng như lời dặn dò của anh lúc hai người chia tay: “Đừng nói gì hết, đợi anh về.” Cô không thể nói lúc đó đã xảy ra chuyện gì, nếu không sẽ kéo A Thần vào rắc rối, mà A Thần là vệ sĩ của Chu Diệp Chương, cậu ta làm gì đều có thể do Chu Diệp Chương ra lệnh. Không Lập Thanh không cách nào trả lời câu hỏi của cảnh sát, những gì cô phân tích được cũng chỉ có thế, nên cô quyết định ngậm miệng không nói.

Sau một thời gian im lặng khá lâu, có tiếng ghế ngồi dịch chuyển, một người đứng lên, đôi giày da màu đen đế bằng xuất hiện trước tầm mắt Không Lập Thanh, cuối cùng mấy tấm ảnh được trải lên tấm gỗ trên ghế ngồi của cô.

Trên mấy tấm ảnh đó là hình ảnh một người chết nằm trên mặt đất bẩn thỉu, áo khoác màu xám, trán có một lỗ đạn, dưới đầu là một vũng máu đỏ sẫm, chiếc mũ lưỡi trai nửa đầu rơi bên cạnh. Không Lập Thanh nhận ra trang phục của người này cùng nửa dưới khuôn mặt, hẳn chính là kẻ cầm súng nhắm bắn vào xe bọn họ tối qua.

Lúc Không Lập Thanh dồn sức xem tấm ảnh, trên đầu cô truyền đến giọng nói rành rọt: “Khoảng chín giờ năm mươi phút tối qua, tại một ngõ nhỏ trong

khu Triều Dương, gần cổng Kiến Quốc đã xảy ra một vụ đầu súng khiến một người chết. Chúng tôi điều tra bằng ghi hình của các camera vùng xung quanh. Theo thời gian hiển thị của camera, chiếc xe cô ngồi lúc chín giờ ba mươi tám phút dừng tại ngã tư cách hiện trường xảy ra vụ án nửa kilomet. Lúc đó nạn nhân chĩa nòng súng vào xe của cô, anh ta chỉ bắn một phát đạn rồi băng qua đường chạy vào trong khu nhà. Nhưng sau đó từ trên xe của cô nhảy xuống một cậu thanh niên, lúc đó đèn giao thông chuyển xanh, dòng xe bắt đầu chuyển động, camera giao thông cho thấy hướng chạy của người thanh niên và nạn nhân là giống nhau, sau đó mười hai phút thì xảy ra cuộc đầu súng. Lúc đó trên xe cô ngồi có tất cả năm người, chúng tôi đều đã cho điều tra danh tính, những người đó gồm có: Thương nhân người Hồng Kông tên Chu Diệp Chương, tài xế của anh ta, trợ lý của anh ta, vệ sĩ của anh ta, tình nhân của anh ta cũng là cô Không đây. Sau khi vụ án xảy ra, Chu Diệp Chương, trợ lý và vệ sĩ của anh ta đều đột nhiên không biết đi đâu. Chúng tôi đã lấy lời khai từ người lái xe, anh ta khai rằng người xuống xe đuổi theo kẻ nổ súng ở ngã tư là Chu Mậu Thần, vệ sĩ của Chu Diệp Chương. Hiện nay Chu Diệp Chương và Chu Mậu Thần cùng biến mất, mà cô hiện đang là người thân cận nhất của Chu Diệp Chương, hy vọng cô có thể cùng phối hợp với chúng tôi tìm ra chỗ ẩn náu của họ.”

Cô cảnh sát trẻ nói một tràng xong, trong phòng lại im lặng như cũ. Không Lập Thanh ngồi ngẩn ngơ nhìn vào khoảng trống trước mắt, một chút phản ứng cũng không có, trong đầu cô hiện tại là một mớ hỗn độn, Chu Diệp Chương, A Thần, Lục Húc đều biến mất, trong đầu cô lại vang lên lời dặn của Chu Diệp Chương: “Đừng nói gì hết.” Sau đó âm thanh không ngừng vọng đến, mỗi lần một lớn hơn, họ hỏi cô bọn người Chu Diệp Chương đi đâu, cô làm sao biết được, anh đang ở Hồng Kông hay đã chạy đến chỗ những người họ Chu làm ăn ở nước ngoài? Anh bảo cô đợi mình, nhưng Không Lập Thanh cũng không biết cô còn có thể đợi được anh hay không, hoặc có khi nào đợi được thì đã tóc bạc da mồi, cô mệt mỏi dựa vào ghế, nhắm chặt mắt.

Thời gian sau đó Không Lập Thanh liên tục bị thẩm vấn, cô luôn nhắm mắt im lặng, đôi phương cứ mỗi hai đến ba giờ lại đổi người thay ca. Họ không cho cô ăn cơm, không cho cô ngủ, hỏi đi hỏi lại mấy câu đó, khiến cô rơi vào trạng thái tra tấn tinh thần.

Trong số những người đến thẩm vấn, có người xấu tính, lớn tiếng mắng chửi Không Lập Thanh. Không Lập Thanh ngồi im thu mình trong ghế, cô cũng sợ, nhưng bị truy hỏi cô cũng chỉ nói một câu: “Tôi không biết.”

Thẩm vấn lặp đi lặp lại cho tới tận đêm, Không Lập Thanh kiệt sức, cô chỉ lặp đi lặp lại vô số lần: “Tôi không biết.” Nhưng đám cảnh sát vẫn cứ thay nhau ra vào thẩm vấn cô, nhóm nào đến cũng hỏi tên, tuổi, quê quán, nơi làm việc, phân tích tình tiết vụ án, truy hỏi A Thần và Chu Diệp Chương đang lẫn trốn ở đâu, câu hỏi từ đầu đến cuối không thay đổi, bầu không khí áp chế cũng không thay đổi. Đến lúc đó Không Lập Thanh mới mơ hồ hiểu ra, những người này có khi cũng rõ cô không biết Chu Diệp Chương chạy đi hướng nào, bọn họ làm như vậy chỉ là muốn khiến cô suy sụp.

Sau nửa đêm, thẩm vấn đột ngột chuyển sang hướng khác, bọn họ không còn hỏi Chu Diệp Chương ẩn náu ở đâu nữa. Có người đã xa gần bóng gió gợi ý Không Lập Thanh, rằng cô chỉ cần nói ra một vài thông tin bất lợi cho Chu Diệp Chương, họ sẽ thả cô ra. Họ muốn biết những thông tin ví dụ như Chu Diệp Chương thường hay gặp gỡ những người nào, anh kinh doanh những mặt hàng gì, có liên hệ thế nào với mafia. Những thông tin này đều là chuyện tối mật, liên quan sống còn đến nhiều phương diện lợi ích. Bình thường Chu Diệp Chương thường đưa cô ra ngoài tham dự những bữa tiệc xã giao, từ trước đến nay anh chưa từng đề phòng cô, những giao dịch tiền nong cửa sau cửa trước cô cũng biết một ít, nhưng cô không thể nói, bởi những chuyện đó sẽ liên lụy rất nhiều người. Đến lúc này Không Lập Thanh cuối cùng cũng hiểu, mục đích của đám người thẩm vấn không phải để điều tra vụ án đầu súng, mục tiêu họ nhắm đến là chuyện làm ăn của Chu Diệp Chương. Từ sau khi Không Lập Thanh nhận ra điều này, cô càng giữ mồm giữ miệng không nói năng gì, bất kể người trước mặt uy hiếp đến thế nào, cũng bất kể bóng đèn công suất cao sáng chói rọi thẳng xuống mặt, cô từ đầu đến cuối đều nhắm mắt ngậm miệng. Tinh thần cô bị tra tấn đến cực điểm, cả người đã muốn sụp xuống. Cô biết chỉ cần mình nói ra, chỉ ít cũng được tạm thời buông tha, nhưng từ sâu thẳm trong tim cô vẫn vang lên lời dặn của Chu Diệp Chương: “Em đừng nói gì hết.” Cho dù những điều cô nói ra không phải là chứng cứ xác thực có thể gây hại cho Chu Diệp Chương, nhưng cô cảm thấy nếu nói ra, đó chính là một kiểu phản bội, đây là điểm mấu chốt trong cô.

Một đêm bị tra tấn tinh thần đã khiến Không Lập Thanh mất hết sức lực, tinh thần rời rã, mặt cô trắng bệch, chân tay mềm nhũn. Những người thay ca thẩm vấn ai cũng đều nhận thấy cô đã bên bờ của sự sụp đổ, dường như chỉ lát nữa khi đến giới hạn chịu đựng nhất định là cô sẽ phải khai ra điều gì đó. Nhưng thời điểm cô không chịu được nữa mà họ mong mỏi cứ bị trì hoãn mãi không xuất hiện. Cô từ đầu đến cuối đều gầy gầy bên bờ vực, thà chết cũng không mở miệng.

Lúc trời sáng, đoàn người thẩm vấn Không Lập Thanh kéo nhau ra khỏi phòng, cô cuối cùng cũng được nghỉ ngơi một chút. Không có ai mở bản lề ghế cho Không Lập Thanh, cô bị nhốt trong hộc nhỏ hẹp này đã tròn một ngày, thân thể cứng đờ, chân cũng sưng phù.

Nữ cảnh sát có trách nhiệm ghi lại biên bản cuộc hỏi cung đang sắp xếp giấy tờ sột soạt ở bàn bên cạnh. Không Lập Thanh biết người này, nhóm người đầu tiên thẩm vấn cô có cô ta, người đi bắt cô từ bệnh viện đến đây cũng là cô ta. Không Lập Thanh ngẩng lên nhìn, mở miệng cố gắng nói: “Tôi muốn đi vệ sinh.” Một ngày một đêm qua Không Lập Thanh không được phép ăn gì nhưng lại được uống nước, qua một đêm trao đổi chất bằng quang của cô đã đến giới hạn, đêm qua đã mấy lần cô xin đi vệ sinh đều bị bọn họ cố tình làm lơ, đó cũng là một thủ đoạn tra tấn của họ.

Không Lập Thanh đã hết chịu nổi, lúc này cô phải dùng đến sức lực cuối cùng để nói ra lời thỉnh cầu, nhưng đáp lại lời thỉnh cầu yếu ớt của cô là bộ mặt lạnh tanh của nữ cảnh sát. Cô gái này còn rất trẻ, khuôn mặt xinh đẹp nhìn thoáng qua Không Lập Thanh thoát chuyển thành biểu cảm khinh ghét.

Không Lập Thanh tuyệt vọng rồi, hạ thân một mảng nóng ảm. Cô biết mình đã không thể kiểm soát được cơ thể, trong sự gầy gò và nhẫn tâm, tự trọng bị chà đạp đến cực điểm, đón nhận ánh mắt khinh bỉ của nữ cảnh sát, lạnh lùng nói: “Cô làm gì có tư cách khinh tôi, các người vô liêm sỉ chà đạp lên tự trọng của tôi đến mức này, còn có tư cách khinh bỉ tôi, các người bức người khác đến mức này còn tự hào mình sạch sẽ?” Lúc nói những lời này, lưng Không Lập Thanh dần dần ưỡn thẳng, ánh mắt lạnh lùng, ngữ điệu bình ôn, lời nói ra giống như mang theo băng giá.

Sắc mặt nữ cảnh sát theo những lời Không Lập Thanh nói mà biến đổi mấy lần, cô ta mấp máy miệng dường như định nói gì đó nhưng khi bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Không Lập Thanh lại ngậm miệng im lặng, quay người cầm tài liệu trên bàn đi ra.

Trong phòng cuối cùng chỉ còn lại Không Lập Thanh. Sáng sớm tháng Năm thời tiết vẫn còn se lạnh, quần áo trên người ướt đẫm dính sát vào da, khiến người cô run rẩy, dưới chân cô thậm chí còn đọng một vũng nước tiểu, tất cả đều không thể chịu đựng nổi.

Không Lập Thanh đưa mắt nhìn bãi nước tiểu dưới chân. Trong phòng này ngoài cô ra còn có đèn đỏ nhấp nháy của máy camera, nó vẫn đang làm việc.

Không Lập Thanh ngược lên nhìn camera, biểu cảm khuôn mặt từ từ dịu lại, sau đó không hiểu vì sao dần dần chuyển thành nghiêm trọng, trong mắt cô đột nhiên bắn ra một tia nhìn tàn nhẫn, khiến người ngồi sau camera co rút người lại.

Người ngồi sau camera là Lâm Bội, anh ta hiện đang ngồi trong phòng điều khiển. Căn phòng có đủ các loại thiết bị theo dõi, anh ta một mình một bàn, trước mặt là màn hình máy tính hiển thị khuôn mặt Không Lập Thanh. Lâm Bội cũng đã trực ở đây gần hai mươi tư giờ, lúc này hai mắt đã đỏ vằn, khuôn mặt bao phủ một tầng sắc khí thất bại.

Không Lập Thanh trong màn hình dường như vừa bị cái nhìn kia rút hết chút thần thái cuối cùng, lúc này đã nhắm mắt thu người trên ghế. Lâm Bội dán mắt vào màn hình, anh ta cũng hao tâm tốn sức đến cùng cực, kỳ thực tất cả đều mệt mỏi.

Người đứng sau lưng Lâm Bội lúc này là nam cảnh sát ngồi xa nhất trong ba người ngày hôm qua thẩm vấn Không Lập Thanh lượt đầu tiên. Anh ta khoanh tay trước ngực nhìn màn hình nói: “Anh nên từ bỏ đi, tôi đã thẩm vấn qua nhiều người, người như thế này có hỏi nữa cũng không moi được gì, đừng để đến lúc xảy ra chuyện.”

Lâm Bội không có phản ứng gì trước những lời nam cảnh sát kia nói, anh ta mím môi, mặt cứng lại, ngay cả lưng anh ta cũng cứng đờ như một phiến gỗ.

Một mình Không Lập Thanh trong phòng thẩm vấn. Ngồi từ sáng sớm đến tận trưa, suốt một buổi không có ai bước vào phòng, cô cũng muốn chớp mắt một chút nhưng tâm sự ngồn ngộn không thể nào bỏ xuống được, đành chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Bên ngoài mặt trời đã lên đến đỉnh, báo hiệu thời gian đã giữa trưa. Cánh cửa phòng thẩm vấn lại lần nữa được mở ra, lần này chỉ có một người bước vào phòng, Không Lập Thanh nhận ra đó là nam cảnh sát đáng vẻ lười biếng hôm trước ngồi cách xa cô nhất. Anh ta bước vào phòng với một chiếc đĩa trên tay, miệng vừa ăn vừa bước tới, mắt không nhìn Không Lập Thanh, đáng vẻ vẫn là có chút uể oải, biếng nhác như thường ngày.

Nam cảnh sát bước đến trước mặt Không Lập Thanh, đứng sát vào cạnh bàn dài, quay lưng về phía cô, miệng không ngừng nhai, tay cũng không chịu nhàn rỗi, liên tục lật giờ giấy tờ trên bàn.

“Cô còn có một cậu con trai phải không?” Nam cảnh sát nghiêng nửa người trên, đột nhiên hỏi, lúc anh ta nói mồm vẫn tiếp tục nhai thức ăn, lời nói ra vì thế không được tròn tiếng. Không Lập Thanh lập tức cả người cứng đờ, mắt mở to nhìn thẳng vào anh ta.

Nam cảnh sát vẫn đáng vẻ tùy tiện, giọng nói nhồm nhoàm: “Cô tận mắt chứng kiến một tình tiết quan trọng của vụ trọng án bắn chết người, có quan hệ mật thiết với nghi phạm, biết mà không khai, khi án được thành lập, cô sẽ phạm tội bao che.” Nói xong anh ta quay sang nhìn chằm chằm vào Không Lập Thanh.

Không Lập Thanh nhìn trả lại ánh mắt lạnh băng của anh ta: “Anh đang dọa tôi.”

Ánh mắt nam cảnh sát có vẻ giáo hoạt rõ rệt, anh ta nhìn Không Lập Thanh không chớp mắt, tay vẫn không quên bóc thức ăn cho vào miệng trong khi nói: “Cũng không hẳn, cô phải biết, luật pháp nước ta còn chưa hẳn kiện toàn, rất nhiều chuyện có thể lách luật. Con cô sẽ có một người mẹ bao che cho tội phạm, cô có quan tâm không? Cứ cho là cô không để ý, nhưng vạn nhất cô cũng xảy ra chuyện, đứa bé không còn người bảo trợ, cô cũng không quan tâm? Đánh đổi tương lai của đứa trẻ để bảo vệ người tình của mình, chuyện này cô muốn làm không?”

Không Lập Thanh sững ra nhìn người đàn ông trước mặt, phản ứng cuối cùng của cô là nhắm chặt mắt lại: Không Vạn Tường của cô, lòng cô đau như cắt.

Bầu không khí im lặng kéo dài, trong không gian yên tĩnh, tiếng nhai thức ăn của nam cảnh sát như chích vào tai. Không Lập Thanh đột nhiên cảm thấy có một bóng đen chập chờn trước mặt, cô vội mở mắt ra nhìn, phát hiện hóa ra viên cảnh sát đang cúi sát, mặt đối mặt với mình, mắt cô lập tức nhìn thẳng vào anh ta, anh ta nói: “Cô còn khẳng định mình không biết gì hết?”

Dưới ánh nhìn áp chế của người này, Không Lập Thanh vẫn không nao núng, cô lẳng lặng nhìn anh ta, sau đó chậm chậm lắc đầu. Không phải cô đánh đổi tương lai của con trai để bảo vệ người tình, chỉ là so sánh đôi bên thì cô tin Chu Diệp Chương hơn, anh từ trước tới giờ chưa từng bỏ rơi cô, cô tin anh, cô đợi anh.

Ánh mắt đàn áp tiếp tục dần tới hai giây sau, cuối cùng nam cảnh sát lui người, đột nhiên lùi ra cách xa Không Lập Thanh, sau đó hành động của anh ta càng khiến cô ngạc nhiên. Nam cảnh sát ấy đang đưa tay vào túi quần, lấy ra chùm chìa khóa mở tấm gỗ trên ghế cho cô, anh ta nói “Cô có thể đi.”

Hành lang vẫn âm u như lúc cô bị đưa đến đây, Không Lập Thanh cả người loạng choạng, cô bị nhốt chặt trong chiếc ghế đó hơn hai mươi giờ không được cử động, hai chân tê cứng không nhấc lên nổi, bước đi rất chật vật. Leo cầu thang ba tầng thôi mà cô mất rất nhiều thời gian, người lên xuống đều lướt qua cô vội vàng, không có một ai nhìn cô với ánh mắt thông cảm.

Ra khỏi tòa nhà, mặt trời rực rỡ chiếu xuống đầu Không Lập Thanh, khiến cô chói mắt, nhưng mắt cô lại cạn khô đến mức không thể rơi lệ, cô đã suy sụp đến cực điểm rồi. Dưới ánh mặt trời chói chang, cảnh vật có cảm giác thật chói lóa, cô đưa tay che trước trán ngăn ánh mặt trời rọi vào mắt, nhắm chặt mắt một chút, chống lại cơn choáng váng rồi tiếp tục bước xuống dưới.

Trước mặt chắn sừng sững một người, Không Lập Thanh từ trên cao nhìn xuống người đó, Lâm Bội xuất hiện ở đây không làm Không Lập Thanh quá ngạc nhiên, dường như sự xuất hiện của anh ta khiến Không Lập Thanh thấy những chuyện mình đã gặp trong hai mươi tư giờ qua trở nên hợp lý.

Lâm Bội bề ngoài cũng hơi bệ rạc, áo sơ mi trắng nhăn nhúm phần dưới cánh tay và vạt trước, quần tây phía dưới cũng không còn thẳng thớm, mặt vồ

vàng, mắt vẫn đỏ, rõ ràng anh ta cũng thức trắng đêm qua.

Hai người một trên một dưới đầu mắt, Không Lập Thanh mặt cứng đờ, ánh mắt vừa lạnh lùng vừa tê dại, Lâm Bội biểu tình có vẻ sinh động hơn một chút, anh ta hơi nhăn mặt, ánh mắt ẩn chứa nhiều ý tứ.

“Vì sao lại chọn anh ta? Anh ta không thể cho cô cuộc sống an nhàn thực sự, không phải sao?” Giọng Lâm Bội nghe nghèn nghẹt.

Không Lập Thanh đứng dưới trời nắng gắt, cơ thể rất khó chịu, lúc này đầu óc cô thậm chí đã ngừng hoạt động, biểu tình cũng cứng đờ, cô mấp máy miệng, cố khiến bản thân lên tiếng, chậm rãi nói: “Lâm Bội, anh thích tôi sao? Nhưng hình như anh cũng ghen tỵ với tôi? Anh không có niềm tin vào con người, anh không tin một người có nội tâm lạnh lùng đến cực điểm giống như anh là tôi lại có ngày sẽ yêu một người. Anh khát vọng được yêu nhưng lại hoài nghi tình người. Anh nghĩ dùng thủ đoạn này có thể thủ tiêu ý chí của tôi, thực ra anh cũng không cần tin tức gì từ miệng tôi khai. Anh chỉ muốn chứng minh tôi sẽ phản bội Chu Diệp Chương. Là anh muốn tiêu diệt ý chí của tôi, cuối cùng tiêu diệt niềm tin vào tình yêu của tôi và chứng minh rằng tôi chưa từng có được tình yêu này.”

Không Lập Thanh đứng dưới cửa tòa nhà lớn, dưới ánh mặt trời gay gắt, cô càng nói càng lớn tiếng, có vài người qua đường đã tò mò nhìn về phía họ. Đêm chuyện tình cảm giữa hai người nói ra miệng như vậy cô cũng không cảm thấy ngượng ngùng hay khó chịu, cơ thể vốn đã suy yếu, đầu đã thấy choáng váng, lại thêm bị kích động khiến huyết áp Không Lập Thanh tăng lên. Sau khi cô nói xong, Lâm Bội mặt càng nhăn nhó, vai anh ta dần dần rũ xuống. Tâm lý chung của những người mới bị giầy vò mà nói thường thường là uất hận, nhưng Không Lập Thanh đứng trước mặt anh ta lại không hề tức giận. Anh ta cúi người, dường như muốn tránh động đến vết thương trong lòng, chạy trốn để không phải đối mặt với những chuyện đã gây ra cho cô.

Mà Không Lập Thanh cũng chẳng để ý đến Lâm Bội, tiếp tục nói: “Anh xem, tôi quá hiểu anh, anh khát khao được yêu nhưng lại hoài nghi tình yêu. Nếu cứ như vậy, sau này cho dù anh có lấy vợ sinh con thì anh vẫn không thể cảm nhận được cái cảm giác thiêng liêng của gia đình. Anh thử nghĩ xem, vậy thì đoạn đời đó của anh cũng lạnh lẽo biết bao, mệt mỏi biết bao?”

Lâm Bội ngẩng lên nhìn Không Lập Thanh, ánh mắt anh ta vừa ngại ngùng trốn tránh, thoát biến thành tức giận sục sôi, mà Không Lập Thanh vẫn lạnh lùng nhìn anh ta, nhàn nhạt nói tiếp: “Lần này anh muốn gì ở Chu Diệp Chương?”

Câu hỏi này của Không Lập Thanh giống như đòn truy kích cuối cùng, hoàn toàn đập tan ảo tưởng trong lòng Lâm Bội. Bọn họ đã không ai buông ai, không ai phản bội ai, Không Lập Thanh cho đến giờ vẫn chưa nói một lời nào bất lợi cho Chu Diệp Chương. Mà Chu Diệp Chương để cứu Không Lập Thanh cũng chấp nhận từ bỏ kinh doanh vận tải ở Hồng Kông, đó là cơ nghiệp tổ tiên nhà họ Chu truyền lại, cũng là nền tảng sự nghiệp của anh ta, là công việc mấy đời nay của gia tộc.

Lâm Bội sau khi bị đánh gục, cổ đeo tấm mặt nạ lạnh lùng, làm ra vẻ không quan tâm. Anh ta nhìn Không Lập Thanh ngậm miệng không nói. Không Lập Thanh không tìm được câu trả lời từ anh ta, cũng không nói thêm nữa, nhắc chân bước vòng qua, lúc cô lướt ngang qua anh ta, bên tai cô nghe tiếng Lâm Bội ngập ngừng: “Không Lập Thanh, anh yêu em.”

Lâm Bội thực ra còn một câu “Anh xin lỗi” muốn nói, nhưng Không Lập Thanh mặt lạnh lùng, ánh mắt khinh bỉ khiến anh ta không thể mở miệng nói tiếp.

Không Lập Thanh thật ra đã không còn đủ sức để đối đáp với anh ta, nếu lúc này cô còn sức, còn minh mẫn, cô sẽ quay lại lớn tiếng mà quát anh ta một tiếng thật to “Cút”! Cô ghét anh ta, cũng kinh tởm anh ta, trước đây vốn cũng có chút đồng cảm, nhưng qua hơn hai mươi giờ bị hành hạ đến sức cùng lực kiệt, chút tình cảm ấy cũng đã bị bào mòn hết. Đỉnh đầu cô bị mặt trời chiếu vào nóng bừng, cô rất muốn ra khỏi nơi đây, chỗ này thật khiến cô sợ hãi và ghê tởm.

Không Lập Thanh loạng choạng bước qua cổng khu nhà, chiếc Cadillac quen thuộc đã đậu ven đường, khoảnh khắc nhìn thấy chiếc xe, nước mắt Không Lập Thanh không kiềm được mà ứa ra.

Chu Diệp Chương từ trên xe bước xuống, hai người còn đứng cách nhau cả mét, lẳng lặng nhìn nhau, một lúc lâu cả hai cùng không nói năng gì. Dưới ánh mặt trời chói chang, Không Lập Thanh cảm giác dù có cô thế nào cũng không thể nhìn rõ mặt anh. Cô đứng thẳng lưng, đầu ngẩng cao, cố gắng thể hiện mình mạnh mẽ, nhưng giọng lại nghẹn ngào nức nở: “Em không khai gì hết.” Cô cố gắng cứng cỏi như vậy nhưng tư thế vẫn mang vài phần âm ức lẫn oán trách, chỉ có nước mắt vẫn được cô cố kìm không cho rơi xuống.

Chu Diệp Chương đứng bên cửa xe, màn nguy trang bình thản trên mặt đến đây đã bị chọc thủng, mắt anh thoáng nhói lên tia nhìn đau xót.

Cô oán anh, oán anh đã làm cho cô phải khổ. Hai người vẫn đứng cách xa nhìn nhau, khoảnh khắc này không biết khoảng cách giữa họ là càng gần hơn hay càng xa hơn trước, Chu Diệp Chương nắm chặt tay sau đó bước về phía trước.

Chu Diệp Chương đi đến trước mặt Không Lập Thanh, mặt mang nét thương đau, dùng mu bàn tay chạm khẽ vào mặt cô, sau đó lật tay lại, dùng lòng bàn tay khẽ chạm vào má cô, nói khẽ: “Đi nào, chúng ta về nhà.”

Bao nhiêu âm ức, bao nhiêu cứng cỏi của Không Lập Thanh chốc lát bị cái chạm tay ấy cuốn phăng tất cả. Độ ấm của bàn tay anh truyền sang khiến cô nhẹ nhõm trở lại, nỗ lực lên gân một hơi cạn sạch, cô cảm thấy vô cùng rã rời.

Chu Diệp Chương mở cửa, Không Lập Thanh cúi người bước vào ngồi trong xe, sau khi vội vàng ngồi xuống, Không Lập Thanh vội ngẩng lên tìm kiếm bóng dáng Chu Diệp Chương, cô phát hiện anh không lên xe ngay mà vẫn đang quay lưng lại, mắt nhìn về phía cô vừa đứng, ánh mắt chiếu thẳng vào chỗ Lâm Bội.

Chương 35

Lâm Bội vẫn chưa rời đi, anh ta vẫn đứng đó nhìn Không Lập Thanh bước ra khỏi cổng khu nhà, đến chỗ Chu Diệp Chương đứng đợi. Vì khoảng cách khá xa nên Không Lập Thanh không thể nhìn rõ biểu cảm của Lâm Bội, nhưng cô lại cảm giác được khi mình bước đi, toàn thân anh ta nháy mắt toát ra mùi sát khí. Cô quá hiểu người đàn ông này, tâm tình anh ta thay đổi thế nào cô đều cảm nhận được, vì thế càng lúc lòng cô càng thấy bất an.

Chu Diệp Chương cũng không đứng bên ngoài lâu, chỉ lát sau anh cũng bước lên ngồi vào trong xe. Chu Diệp Chương vừa ngồi xuống, Không Lập Thanh lập tức nghiêng người qua, không ngần ngại cúi xuống ôm lấy eo anh, vùi mặt vào bụng anh, nói rất nhỏ: “Đừng chọc giận anh ta có được không? Đừng để ý anh ta nữa nhé!” Không Lập Thanh trời sinh là một cô gái giản đơn và có phần nhút nhát, cô biết Lâm Bội là kiểu người lạnh lùng tàn nhẫn, lại có gia thế hùng hậu, dây dưa với anh ta rất nguy hiểm, cô lo thay cho Chu Diệp Chương.

Hành động này của Không Lập Thanh ngẫu nhiên hóa giải sự ngượng ngập giữa hai người. Chu Diệp Chương cả người nhẹ nhõm, tay khẽ xoa gáy Không Lập Thanh “Ừ” một tiếng. Tiếng “Ừ” đó của anh trầm đặc nghe không hẳn rõ, Không Lập Thanh chưa tin lắm, bèn đem hai cánh tay vòng quanh vai anh dùng hết sức siết lại.

Trên người truyền đến cảm giác siết chặt ấy, Chu Diệp Chương hiểu Không Lập Thanh chưa tin mình, để cô yên tâm, anh đành nói thêm cho cô rõ: “Nhà họ Lâm gia giáo không tốt, trên không nghiêm dưới làm loạn, cho nên mới nảy ra một người cá tính quái đản như Lâm Bội, sớm muộn hắn ta cũng sẽ bán rế nhà họ Lâm. Đến lúc đó, vì lợi ích, em cho là những kẻ khác sẽ để yên cho hắn? Mọi chuyện trên đời này nói đi nói lại cũng chỉ quy về quy luật biết điều thì sống, ngênh ngang thì chết. Hắn ta đường quang không đi lại đâm quàng bụi rậm, chuyện của hắn đâu cần anh nhúng tay.”

Không Lập Thanh lúc này mới tạm tin, từ từ bớt lo lắng, nằm im trong vòng tay anh không nhúc nhích. Thật ra là Không Lập Thanh quá ngây thơ, khiến cô bị hành hạ đến thế này, Chu Diệp Chương sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Lâm Bội được. Chỉ sợ anh chẳng âm ỉ, chỉ ngầm ngầm dồn Lâm Bội vào con đường mình đã bày sẵn.

Hai người dọc đường không nói thêm gì, Không Lập Thanh rất buồn ngủ, nhưng cô không muốn ngủ. Dây thần kinh trong đầu cũng căng hết lên không cho chợp mắt, cô cần được an ủi, mùi da thịt quen thuộc trên người anh khiến con tim lạnh ngắt của cô dần dần ấm lên.

Cuối cùng chiếc xe cũng dừng trước tòa nhà họ sống. Chu Diệp Chương xuống xe trước, sau đó không nói gì ngồi xổm bên cửa xe để mở. Không Lập Thanh biết anh muốn công mình lên nhà, cho dù không mệt đến mức phải cần người công nhưng cô vẫn lặng yên gục lên lưng anh.

Trong thang máy rất yên tĩnh, Chu Diệp Chương nhìn số tầng không ngừng nhảy, đột nhiên hỏi: “Em trách anh không?”

Không Lập Thanh yên lặng ôm cổ anh, mặt vùi trên lưng anh, không trả lời câu hỏi ấy, cũng không gật đầu hay lắc đầu. Cô không biết nói dối, cũng không phải người đạo đức giả, cô thực sự trách anh, nhưng không muốn rời xa anh. Câu trả lời của cô chỉ là vòng tay ấm áp này, giữa họ đôi khi có những điều không cần lên tiếng.

Lúc hai người vào đến nhà, Không Vạn Tường đã đi học, đón hai người là di Thanh. Đêm qua Không Lập Thanh không về, Chu Diệp Chương bôn ba bên ngoài gọi điện dặn di Thanh, di Thanh bèn nói dối Vạn Tường là Không Lập Thanh phải trực đêm thay cho đồng nghiệp không về. Trước đây Không Lập Thanh cũng thường phải trực đêm nên lần này Không Vạn Tường không nghi ngờ gì.

Di Thanh từ phòng bếp đi ra thì gặp bọn họ, nhìn thấy Không Lập Thanh nằm trên lưng Chu Diệp Chương mặt di đầy thương xót. Không Lập Thanh bị di ấy nhìn chăm chú, ngại ngùng cúi đầu xuống, ngày hôm qua kinh qua bao nhiêu giày vò như vậy cô cũng không khóc, nhưng lúc này thấy di Thanh thương cảm mình, cô lại muốn khóc.

Vào trong nhà Chu Diệp Chương cũng không đặt cô xuống, anh công cô đi thẳng lên lầu, vào phòng ngủ, bước thẳng tới phòng tắm mới dừng lại.

Bồn tắm đã được xả đầy nước ấm, bên bồn rửa tay đã treo sẵn quần áo ngủ của Không Lập Thanh. Chu Diệp Chương đặt Không Lập Thanh ngồi trên nắp bồn cầu, rồi anh dịu dàng cởi quần áo cho cô. Hơi nước nóng bốc lên từ bồn nghi ngút tỏa khắp phòng tắm, Không Lập Thanh lặng lẽ nhìn anh qua làn hơi nước, cô không nghĩ anh sẽ làm những chuyện như thế này cho mình.

Không Lập Thanh ngồi đó bất động, mặc lòng cho anh xếp đặt mọi chuyện. Chu Diệp Chương mặt không biểu cảm, tay anh thành thạo cởi quần áo cho cô, quần Không Lập Thanh vẫn còn ẩm, khi anh cởi nó cũng phát hiện ra, tay anh dừng lại một chút, đẩy mắt lên nhìn chút u ám. Không Lập Thanh bất chợt rút chân lại, Chu Diệp Chương lại túm chặt lấy chân cô, bàn tay anh vuốt ve cặp đùi trần, anh cúi đầu, Không Lập Thanh không nhìn được biểu cảm trên mặt anh, nhưng cô biết anh đang buồn.

Tay Chu Diệp Chương dừng trên đùi Không Lập Thanh một lúc, cuối cùng anh cắn răng, rất nhanh cởi thẳng quần lót của cô xuống, nghiêng người bế cô đi về phía bồn tắm, nhẹ nhàng thả cô vào nước.

Nước trong bồn theo người cô hạ xuống mà bắn lên quần áo Chu Diệp Chương, anh cũng không quan tâm, bắt đầu tỉ mỉ tắm cho cô.

Khổng Lập Thanh dựa đầu trên thành bồn tắm, mắt nhắm lại, đời cô chưa khi nào có khoảnh khắc dịu dàng đến vậy, cô sợ mình sẽ không kìm được mà bật khóc.

Chu Diệp Chương cẩn thận kỳ cọ thân mình Khổng Lập Thanh từ trên xuống dưới, tay anh từ ngực tới đùi, mỗi bộ phận chạm đều không kiêng dè, động tác nhẹ nhàng, nhưng lại không mang theo dục tình, thậm chí có chút thành kính.

Nửa dưới Khổng Lập Thanh càng được Chu Diệp Chương chăm sóc cẩn thận hơn, tay anh tới lui trên mình cô, Khổng Lập Thanh tách hai chân, mang bản thân hoàn toàn trần trụi bày ra trước mắt anh, loại hành động tin tưởng thế này sợ là cả đời cô chỉ có thể dành cho anh.

Chu Diệp Chương từ đầu tới giờ chưa nhìn tới mặt Khổng Lập Thanh, anh cúi đầu bận rộn như thể đang làm chuyện đại sự, rất cẩn thận chú, Khổng Lập Thanh lại ngược mắt nhìn vào mặt anh.

Chu Diệp Chương mi mắt hơi rù, khuôn mặt bị hơi nước nóng làm cho rịn chút mồ hôi, ánh mắt chăm chú nhìn vào cơ thể cô. Khổng Lập Thanh đưa tay lên gáy anh, động tác nhẹ nhàng xoa bóp, mang theo chút an ủi, ai nói chỉ cô mới cần an ủi, nếu hai người có tình cảm, một người gặp nguy hiểm, người kia lẽ nào được thanh thoi? Sợ là anh ở ngoài còn mệt mỏi hơn cô, anh vì cứu cô không biết đã phải trả giá những gì...

Khổng Lập Thanh lặng lẽ nhìn Chu Diệp Chương một lúc, đột nhiên nói: “Đưa em đi đi.” Động tác tay Chu Diệp Chương dừng ở đó, Khổng Lập Thanh lại nói tiếp: “Sau này anh ở đâu, em sẽ ở đó. Không được bỏ em lại.” Nói xong cô thu tay về, ngả đầu, nhắm mắt không nói thêm gì nữa.

Khổng Lập Thanh là người như vậy, nói muốn đi cùng anh là đã tin tưởng anh, đem bản thân hoàn toàn giao phó cho anh. Điều này anh quá hiểu cô.

Khổng Lập Thanh đột nhiên cảm nhận môi mình bị một đôi môi ấm mềm bao lấy, sau nụ hôn, Chu Diệp Chương quỳ bên bồn tắm, ôm chặt cô vào lòng, cảm anh gục trên vai cô, sau đó cô nghe thấy giọng anh trầm khàn: “Xin lỗi.” Lòng Khổng Lập Thanh tràn đầy chua xót, người đàn ông mạnh mẽ như anh vì cô mà hạ mình đến thế này thì bao nhiêu âm ức cô phải chịu cũng đáng giá rồi.

Khổng Lập Thanh tắm rửa xong bị Chu Diệp Chương bế đặt lên giường, đi ngủ, giấc ngủ này của cô kéo dài tới hai mươi tư giờ, trừ ít thời gian bị đánh thức dậy ép ăn chút cháo, sau đó lại ngủ vùi tiếp, cho đến khi cô thức tỉnh lại đã là buổi chiều của ngày hôm sau. Lúc cô thức dậy cũng vừa lúc Chu Diệp Chương ra ngoài quay về, thấy cô tỉnh, câu đầu tiên anh nói là: “Em chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta về Hồng Kông.”

©STE.NT

Khi phải thực sự rời khỏi nơi này Khổng Lập Thanh mới phát hiện cô thực sự không có gì để chuẩn bị. Không có bạn bè để chia tay, công việc cũng không cần làm thủ tục gì, dù sao cô cũng chẳng thể quay về làm việc. Vạn Tường tháng Tám sẽ nghỉ hè, cậu bé sẽ xin vào học tại một trường tiểu học ở Hồng Kông, những chuyện này đều do Chu Diệp Chương sắp xếp, không cần cô bận tâm, vật dụng cá nhân qua bên đó tự nhiên sẽ có chuẩn bị, tính đi tính lại cô chẳng có gì cần lo.

Khổng Lập Thanh ngủ cả ngày, đến tối tinh thần mới mình mẫn trở lại. Sau khi cho Vạn Tường đi ngủ, cô quay về phòng mình sửa soạn tẩy, muốn kiểm tra chút đồ để thu dọn, nhưng cuối cùng cũng chẳng tìm được gì, cho đến đêm khuya bị Chu Diệp Chương ép đi ngủ mới chịu thôi.

Sáng sớm hôm sau lúc thức dậy, Chu Diệp Chương thuận tay lay Khổng Lập Thanh, cô mơ mơ màng màng nhìn ra ngoài thấy trời vẫn còn sớm. Vạn Tường hôm nay không phải đi học, cô cũng không phải đi làm, không hiểu Chu Diệp Chương đánh thức dậy sớm như vậy làm gì.

Chu Diệp Chương đứng bên giường véo véo khuôn mặt ngái ngủ của Khổng Lập Thanh, dựng cô ngồi dậy, đẩy lưng cô đi vào nhà tắm, anh ở phía sau cô nói: “Ngoan, rửa mặt, chúng ta phải đi, có thể rất lâu sau mới gặp lại, em phải đi chào một người.”

Khổng Lập Thanh mặt đầy bối rối quay lại hỏi: “Em phải chào tạm biệt ai?” Chu Diệp Chương cười không đáp, kiên quyết đẩy cô vào nhà vệ sinh.

Khổng Lập Thanh ở trong nhà vệ sinh đánh răng, dần dần tỉnh táo lên, sau đó cô đột nhiên biết Chu Diệp Chương đưa mình đi gặp ai rồi. Động tác đánh răng của cô dừng lại ở đó, tâm tư rối bời. Rất nhiều năm nay cô đã cố ý không nhớ tới người đó, cô thực sự không muốn nhìn thấy ông ta.

Ăn sáng xong, gửi Vạn Tường cho dì Thanh, hai người lên đường luôn.

Từ thành phố B đến thành phố T chỉ mất bốn mươi phút chạy xe, bọn họ nửa buổi mới đi nên lúc xe rẽ vào trung tâm thành phố T đã là gần mười giờ sáng. Khổng Lập Thanh cho rằng bọn họ sẽ đến nhà tù ngoại ô thành phố T, không ngờ xe vào trung tâm thành phố, rẽ ngoặt một hồi cuối cùng dừng lại trong sân một trại dưỡng lão gần ngoại ô.

Xe thẳng tiến từ cổng vào đồ trong sân. Đó là một khoảng sân rất rộng, ba tòa nhà bốn tầng vây xung quanh, trong sân cây cỏ tươi tốt, môi trường rất thoáng đãng. Đối diện với cổng vào là một phần sân được quy hoạch thành không gian sinh hoạt chung, bàn đá, ghế đá, cả mấy chiếc ghế gỗ dài được kê ngay ngắn nữa. Buổi sáng lúc trời còn mát có không ít người già quần áo sạch sẽ xuống đây hóng mát hoặc đi dạo.

Xe của họ đỗ cạnh khu sân chơi, lúc xe mới dừng lại, Khổng Lập Thanh từ trong nhìn qua cửa sổ, đúng lúc cô nhìn ra, vừa vặn thấy một người đàn ông tóc hoa râm ngồi trên băng ghế gỗ, tim cô nảy lên một cái, mạch đập dường như cũng dừng lại một nhịp.

Cửa kính xe sơn một lớp phản quang, nhìn từ ngoài vào chỉ thấy mảnh kính màu đen, nhưng trong xe nhìn ra lại rất rõ ràng. Ánh mặt trời xuyên qua tán lá rơi xuống thân hình người đàn ông tạo ra những mảng sáng tối lấp lóa.

Thật ra người đàn ông đó chưa phải là người già. Khổng Lập Thanh thầm tính, ông ấy năm nay chưa tới sáu mươi, cô nhớ trước đây ông ta có khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, thân hình cũng được chăm chút rất hoàn hảo, bất luận lúc nào cũng chín chi diện mạo, mà người trước mắt cô hôm nay nhìn thật

khác. Ông ta béo lên, da không trắng như trước, đường nét khuôn mặt không còn sắc xảo mà nhuộm màu tuổi tác, đuôi mắt đã đầy nếp nhăn, khoe miệng rú xuống buồn bã. Ông ta ngồi ù rù trên chiếc ghế, mắt nhìn chăm chăm một điểm dưới chân, mí mắt vì thế sụp xuống, giống hệt một người bất đắc chí.

Người như thế không thể sống thọ, Không Lập Thanh biết, ở vào trạng thái tinh thần thế này sợ là không còn được mấy năm nữa, cô ngồi trong xe quan sát một lúc lâu không động đậy.

Trong xe rất yên tĩnh, Không Lập Thanh bất động, Chu Diệp Chương cũng không thúc giục cô. Không Lập Thanh đang nhìn qua cửa sổ đột nhiên lên tiếng, giọng cô nhẹ nhẹ: “Diệp Chương, sao anh lại đưa em đi gặp ông ấy?”

Chu Diệp Chương ngồi bên cạnh chăm chú theo dõi chuyển biến của Không Lập Thanh nhưng lại không vội trả lời câu hỏi vừa xong, trước tiên anh nói: “Lập Thanh, em nhìn anh đã.” Không Lập Thanh quay đầu lại phía anh.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, Chu Diệp Chương nói nhỏ nhưng nghiêm túc: “Lập Thanh, anh muốn nói để em rõ, đối với anh, người đàn ông ngoài kia, bất kể ông ta đã từng đối xử với em như thế nào, nhưng bởi vì có ông ấy tồn tại trên đời này mới có em, em hiểu không? Còn nữa, em đi lần này, cơ hội quay lại đây không nhiều, anh không muốn em phải hối tiếc, được chứ?”

Không Lập Thanh có chút xúc động, bởi vì ông ta là cha cô, có ông ta tồn tại cô mới đến được thế giới này, mới gặp được Chu Diệp Chương. Cô hiểu suy nghĩ của anh, chuyện cha con cô anh đứng trên lập trường đại lượng để nhìn nhận, nhưng đối với cô mà nói, người đàn ông bên ngoài kia, người cùng cô có quan hệ huyết thống kia, người nuôi lớn cô kia, lại cũng chính là người đẩy cô vào bước đường đời tăm tối. Những hình ảnh bị sỉ nhục, bị chửi mắng, bị đánh đập không ngừng hiện lên trong đầu cô, Không Lập Thanh úp mặt vào hai bàn tay, thu người lại một góc, lúc này cô không ngừng ép mình nhớ lại quãng thời gian mười mấy năm cô ở cùng người đàn ông này, mong có thể có một khoảnh khắc sướng vui nào đó, chỉ cần cô có thể nhớ ra một chút hạnh phúc, cô sẽ xuống xe gặp ông ta, thậm chí cô sẽ nói với ông ta một câu quan tâm “Sau này bố nhớ bảo trọng”, nhưng không có, sợ là một giây phút vui vẻ hiếm hoi như ngôi sao vụt sáng rồi mãi mãi tắt mà ông ta dành cho cô cũng không có nổi. Cuối cùng Không Lập Thanh đau khổ lắc đầu nói: “Không, em còn chưa chuẩn bị, em không muốn gặp ông ấy.”

Đúng thế, cô chưa sẵn sàng, người ấy đánh cô, mắng cô, sỉ nhục cô, gây cho cô những vết thương không thể lành, nhưng người này lại cũng nuôi cô lớn. Trong quan niệm đạo đức của người Trung Quốc on đường đức lớn bằng trời, tình cảm con người phức tạp rối rắm như vậy, cô hận ông ta nhưng lại không thể hận ông ta hết mức. Bao nhiêu năm nay, cô một lòng cố ý coi như ông ta không tồn tại, tránh nhắc đến câu chuyện rối rắm này giờ đã thành quen.

Chu Diệp Chương cũng không miễn cưỡng Không Lập Thanh. Thực ra loại cảm giác bị vứt bỏ, tính cách khiếm khuyết của cô anh cũng không thể nhúng tay giải quyết hoàn toàn. Phải có thời gian để nỗi đau của cô được bù đắp. Anh làm thế này chỉ là không muốn Không Lập Thanh phải hối hận, thời cơ chưa chín muồi anh cũng không cần cố cưỡng.

Chiếc xe lại quay đầu hướng về lộ trình lúc trước, trong xe vẫn là bầu không khí yên lặng bao trùm. Từ trong gương chiếu hậu, người đàn ông cúi đầu bông ngẩng lên, ông ta nheo mắt nhìn theo hướng chiếc xe bọn họ chạy, ánh mắt phức tạp không rõ ý tứ, đầu mày nhăn tít. Liệu có phải trong lòng ông ta cũng có linh cảm, bởi lẽ khoảng cách giữa họ nhiều nhất cũng chỉ hơn hai mét.

Không Lập Thanh nhìn bóng hình người đàn ông từ từ thu nhỏ lại trong gương chiếu hậu, cô biết không cần mình mở lời, Chu Diệp Chương cũng sẽ thu xếp cho người ấy ổn thỏa. Thậm chí ông ấy sẽ sống nốt phần đời còn lại ở nơi này, đến ngày nào đó cô trưởng thành hơn, khi tâm thái hoàn toàn buông bỏ sẽ có thể muốn đến gặp, chỉ là không biết đến ngày đó người này có còn sống không thôi. Không Lập Thanh đời này sợ rằng không thể có được hơi ấm tình cha.

Về đến thành phố B đã là buổi trưa, cho dù chuyến đi không xảy ra chuyện gì, nhưng tâm trạng Không Lập Thanh ít nhiều cũng bị ảnh hưởng. Buổi tối ăn cơm xong, tranh thủ thu dọn ít quần áo cho mình và Không Vạn Tường rồi cô cũng lên giường đi nghỉ sớm.

Chu Diệp Chương gần đây thời gian ở thư phòng làm việc cũng ít hơn hẳn, buổi tối có chuyện gì cần giải quyết cũng chỉ ôm laptop ngồi trên giường cạnh Không Lập Thanh xử lý. Không Lập Thanh nằm cạnh anh đọc sách hoặc xem ti vi, thời gian trước khi đi ngủ vì vậy trôi qua rất nhanh.

Không Lập Thanh hôm nay lên giường sớm, xem ti vi một lúc thì Chu Diệp Chương cũng về phòng. Anh tắm xong mang nguyên cơ thể còn đầy bọt nước lên giường, Không Lập Thanh xoay người nhìn Chu Diệp Chương, với tay lấy chiếc gối dựa lưng ngồi xuống đầu giường, sau đó do dự hỏi anh: “Cái này, em muốn hỏi, người nhà anh tính cách thế nào?” Câu hỏi này của cô quả thật hơi muộn màng, nhưng trước đây là vì có ý tránh, không nghĩ cũng không hỏi, mà Chu Diệp Chương cũng không chủ động nói với cô về gia đình anh. Bây giờ nước đến chân mới nhảy, bước vào danh gia vọng tộc, cô thực sự thấy sợ.

Chu Diệp Chương dèm chăn quanh người, cẩn thận quay lại nhìn gương mặt lo âu của Không Lập Thanh, không thể nhịn cười. Người phụ nữ này đúng là chẳng có tâm cơ gì cả, anh giờ tay cốc yêu vào trán cô một cái, mặt rõ ràng đang suy nghĩ nghiêm túc. Anh xưa nay luôn thẳng thắn và thoải mái với cô, ngay từ lần gặp đầu tiên đã xác định cô là người phụ nữ của mình, thẳng thắn như vậy là đương nhiên, mặc dù tâm trạng lúc đó với bây giờ là hoàn toàn khác nhau.

Chu Diệp Chương nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó nói: “Nhà họ Chu anh có rất nhiều người, chú bác cô dì, anh em họ, thông gia liên gia rất rườm rà. Bình thường không hay tụ họp, chỉ có ngày tết và sinh nhật bà nội mới ở cùng nhau, đến lúc đó em tự nhiên sẽ gặp họ. Người chúng ta thường xuyên tiếp xúc nhất chỉ có bà nội và A Thần, A Thần thì em biết rồi, còn bà nội anh, ừm...” Chu Diệp Chương dừng lại, do dự một chút: “Bà nội cách chúng ta hai đời, quy tắc nhiều một chút, hơi khó chiều. Trước khi đưa em đi chào bà, anh sẽ mời người tới hướng dẫn em sơ qua, em chịu khó lắng nghe chút, được không?”

“À...” Không Lập Thanh phát hoảng, hình ảnh một người mặc sườn xám sang trọng đắt tiền loại may thủ công, nhắc tay động chân đều để ý góc độ, mặt

mũi nghiêm trang, mắt mày linh lợi, thân hình mảnh mai, khôn ngoan sắc sảo sừng sững mọc lên trong đầu cô. Thật ra trí tưởng tượng Không Lập Thanh có hạn, hình dung về bà nội anh, đầu cô chỉ ngẫu nhiên dựng lại hình tượng Tống Mỹ Linh vô tình thấy trên mạng, nhưng vậy thôi đã đủ làm cô sợ toát mồ hôi.

Chu Diệp Chương đương nhiên không biết trong đầu Không Lập Thanh, hình ảnh bà nội anh lại bị bóp méo đến thế. Ánh mắt anh nhìn Không Lập Thanh khẽ trấn an, khích lệ: “Em đừng sợ, chúng ta không ở cùng bà, hai người quan hệ hữu hảo thì lâu lâu qua lại thăm hỏi nhau, nếu không thích thì lễ tết chúng ta tránh đi chỗ khác.”

Chu Diệp Chương muốn an ủi để cô đỡ hoảng, Không Lập Thanh nghe xong lại càng thấy lo buồn, xưa nay quan hệ “mẹ chồng nàng dâu” vốn là chuyện khó dò. Về phần cô, bởi vì bị mối quan hệ tồi tệ với mẹ kẻ ám ảnh nên nảy sinh tâm lý sợ hãi bị phụ nữ bề trên không ưa, đằng này lại còn cả một gia tộc. Nghĩ tới vấn đề sắp phải đối mặt, cô thấy lòng hoang hốt không yên, tinh thần sa sút mấy phần.

Chu Diệp Chương nhìn cô quay lưng có vẻ mệt mỏi, buồn bã. Thật ra chuyện này anh cũng có chỗ không phải với bà nội, nhưng Không Lập Thanh là người phụ nữ của anh, anh không muốn cô chưa bước chân vào nhà họ Chu đã phải chịu áp lực như vậy.

Chu Diệp Chương quay người, cúi xuống nâng mặt Không Lập Thanh lên, nói: “Lập Thanh, cuộc sống sau này của em sẽ hoàn toàn không như hiện nay. Anh sẽ cho em những gì tốt nhất, anh sẽ để em được cười ngạo thiên hạ, để em không còn phải chịu áp lực, em tin anh không?”

Không Lập Thanh mỉm cười với anh, cô tin anh, cô biết anh là người hành động vượt xa lời nói. Có thể nói ra những lời này với cô, thật sự là không dễ dàng gì, cô nhìn anh khẽ đáp: “Anh không bao giờ được bỏ rơi em.”

“Anh hứa.” Lời hứa của Chu Diệp Chương hiệu quả ngang thuốc tiên, Không Lập Thanh tạm thời yên tâm rúc vào trong chăn.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Quay lưng về phía Chu Diệp Chương, Không Lập Thanh lại bắt đầu lo lắng. Cho dù cô rất tin ở anh, nhưng quan hệ gia đình căn bản là chuyện ở trong chăn mới biết chăn có rận. Cái xảy này cái ung, nếu bà nội không thích cô, nếu hai người thật sự mâu thuẫn, Chu Diệp Chương sao có thể ra mặt bảo vệ cô đây? Không Lập Thanh nghĩ quanh nghĩ quẩn, cuối cùng mơ màng thiếp đi trong lúc tâm tư rối bời lo lắng.

Chu Diệp Chương nằm bên cạnh không hoàn toàn hiểu rõ được tâm tư của Không Lập Thanh. Anh không hề biết, trước lúc đi ngủ, nỗi sợ phải gặp bà nội anh đã khắc sâu vào tim Không Lập Thanh thế nào.

Hai người cả đêm không nói chuyện, sáng hôm sau dậy sớm thu dọn chút hành lý là ra sân bay. Đi xa như vậy, lúc kéo hành lý ra cửa không tránh khỏi vội vàng luống cuống, chưa kể bọn họ còn mang theo trẻ em. Vạn Tường chưa từng đi xa, đặc biệt phấn khích với chuyến đi này, bỗng nhiên muốn làm một “người lớn” tự xách hành lý. Hai mẹ con giằng co hồi lâu ở cửa, Không Vạn Tường không nhượng bộ. Không Lập Thanh không có cách nào khác chỉ còn biết để cậu bé tự kéo cái va ly nhỏ của mình.

Lúc ra khỏi cửa, Không Lập Thanh cuối cùng cũng chấm dứt suy tư. Cho dù phía trước là hang hùm ổ rắn, chỉ cần người bên cạnh cô là Chu Diệp Chương, cô cam tâm tình nguyện theo anh đến chân trời góc bể.

Ra sân bay, cả đoàn hòa vào đám người làm thủ tục. Lúc qua cửa kiểm tra an ninh, Không Lập Thanh không quay đầu cũng không lưu luyến. Cô dẫn đầu, dáng vẻ kiên quyết dứt khoát. Không Vạn Tường thì còn quá nhỏ, cậu bé không biết mình đi chuyến này là rời bỏ quê hương đến một nơi hoàn toàn xa lạ, chỉ cần biết A Thần đang đợi cậu ở đó, thế là cậu vui vẻ phấn khích lên đường.

Nói ra thì cũng thật đáng thương, Không Lập Thanh trước nay chưa từng đi máy bay. Bọn họ ngồi khoang hạnh nhất, chỗ ngồi rộng hơn khoang thường, hai hàng ngang mỗi bên hai ghế song song, đi Thanh và Không Vạn Tường ngồi phía trong, Chu Diệp Chương và Không Lập Thanh ngồi phía bên ngoài.

Không Vạn Tường rõ ràng tương đối bình thản, cho dù chưa từng đi máy bay nhưng cậu không hề tò mò nghiêng ngó xung quanh mà ngoan ngoãn ngồi yên đó, dáng vẻ trầm tĩnh. Không Lập Thanh ngồi bên cửa sổ, chăm chú nhìn tiếp viên hàng không hướng dẫn cách thắt dây an toàn và thoát hiểm khi máy bay xảy ra sự cố, dáng vẻ nghiêm trọng thực sự. Chu Diệp Chương bên cạnh có ý không nhìn cô, sợ cô cảm thấy mắc cỡ.

Máy bay cất cánh, Không Lập Thanh quay ra nhìn cảnh vật xung quanh dần dần thu nhỏ lại trong tầm mắt, cho rằng bản thân chắc sẽ có cảm giác gì đó như là tiếc nuối, kết quả nhìn cả thành phố bé xíu bên dưới lại chẳng khiến cô có cảm xúc gì. Sau đó máy bay đi vào độ cao ổn định, trước mắt là từng đám mây trắng đồ sộ như núi, cảnh tượng ngoạn mục cô chưa từng thấy. Nhưng khi quay lại nhìn Chu Diệp Chương ngồi bên, Không Lập Thanh mới phát hiện, nhìn anh cô còn thấy có hứng thú hơn nhìn những thứ ngoài kia. Cô nửa đời trải qua trong cô độc, bất kể là tinh thần hay vật chất đều phải do tự mình nỗ lực đạt lấy, một mình chống chọi để sinh tồn, đó là cuộc sống hạ đẳng nhất. Cô từng muốn dựa vào người thân yêu nhưng nhận được cũng chỉ là những ngày tháng tối tăm, mà từ nay về sau cô lại dựa vào người đàn ông này. Nửa đời trước cô đã cố gắng vươn lên mà chẳng thành công, tính cách của cô vì bị áp chế quá mạnh mẽ mà ngay từ bước hình thành đã đi lệch hướng. Cô đã từng cảm thấy mệt mỏi và kiệt sức, nhưng hôm nay cô đem

bản thân mình hoàn toàn giao phó cho Chu Diệp Chương, cô muốn dựa vào anh. Từ khi gặp anh đến nay, thời gian trước sau chưa được một năm, vậy mà đã có thể thay đổi hoàn toàn nhân sinh quan trước đây của cô.

Không Lập Thanh ngẩng đầu lên vai Chu Diệp Chương, cả nửa người mềm nhũn dựa vào anh. Chu Diệp Chương đang lật xem tờ tạp chí kinh tế, anh đưa một tay nắm lấy bàn tay Không Lập Thanh, cái nắm tay không quá chặt nhưng vô cùng ấm áp.

Máy bay hạ cánh, bên ngoài là một cảnh quan khác, trời dường như xanh hơn một chút, không khí dường như trong lành hơn thành phố B nhiều, không cần đợi, ra ngoài đã có xe đón họ chờ sẵn chỗ đậu xe.

Di Thanh và bọn họ chia tay ở cửa ra, một chiếc xe đợi sẵn đón đi về ngôi nhà cũ của nhà họ Chu ở lưng chừng núi. Còn Không Lập Thanh, Chu Diệp Chương và Không Vạn Tường ba người lại ngồi một chiếc xe khác đi về nhà riêng của Chu Diệp Chương dưới thung lũng. Không Vạn Tường lúc trên máy bay ngủ còn chưa đầy giấc, sau khi lên xe ngồi trong lòng mẹ vẫn mơ màng. Không Lập Thanh trải qua chặng bay dài cũng có cảm giác buồn ngủ, trên đường cũng không nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài, đợi sau khi xe dừng hẳn cô mới thực sự tỉnh táo.

Bên trong cánh cổng sắt là sân và biệt thự to lớn xa hoa không tưởng tượng nổi. Tòa nhà xây cao ba tầng, không giống các biệt thự trong nước đều xây mô phỏng theo phong cách châu Âu, hình thức tựa tựa nhau, có phần cứng nhắc nặng nề, tòa biệt thự trước mắt, bên ngoài lát đá hoa cương nâu đen, kết cấu lập thể nhìn vô cùng hiện đại. Bãi cỏ trước nhà diện tích không quá lớn được bóng cây đại thụ che phủ tạo cảm giác yên bình và thư thái.

Xe dừng lại, hành lang phía trước xuất hiện hai người làm công, một trái một phải đến mở cửa xe từ bên ngoài. Nhìn cánh cửa xe mở rộng, Không Lập Thanh biết sau khi cô bước ra, cuộc sống của cô từ sau sẽ hoàn toàn rẽ sang một hướng khác.

Ngẩng cao đầu thẳng lưng từ xe bước xuống, Không Lập Thanh đã rõ người mở cửa xe cho mình là một phụ nữ trung niên khỏe mạnh. Người đó làn da ngăm đen, ngũ quan ngay ngắn, coi như cô còn có chút kiến thức, đoán biết đây hẳn là người Philippin, cũng là kiểu người giúp việc phổ biến cho các gia đình giàu có ở Hồng Kông.

Người giúp việc lễ phép mỉm cười với Không Lập Thanh, trước khi cô kịp phản ứng Chu Diệp Chương đã bước xuống cửa xe bên kia. Đầu tiên anh cúi người bế Vạn Tường ra khỏi xe, sau đó quay sang chị giúp việc nói: “Martha, đây là cô Không, chúng tôi sắp kết hôn, từ nay cô ấy sẽ ở đây, sau này phiền chị chăm sóc cô ấy.”

Nụ cười trên mặt người phụ nữ tên Martha không đổi, chị vui vẻ chào Không Lập Thanh: “Cô Không, chào cô!” Không Lập Thanh cũng cười lịch sự đáp lại: “Martha, chào chị.”

Chu Diệp Chương chuyển qua giới thiệu Không Vạn Tường với Martha: “Đây là con trai tôi, sau này cũng phiền chị chăm sóc.” Chu Diệp Chương giới thiệu như vậy hàm ý rất rõ ràng, Martha là quản gia ở đây, anh nói ra thân phận của Không Lập Thanh như vậy ngầm ý muốn cô được tôn trọng như nữ chủ nhân, không để cô bị đối xử không thỏa đáng. Anh nói ngay từ đầu Không Vạn Tường là con mình bởi vì nghĩ cho tương lai cậu bé, để cậu có một vị trí chính thức trong gia tộc này.

Martha bên này vẫn điềm tĩnh như cũ, không hoảng hốt, nụ cười cũng không gượng gạo chút nào. Chị hướng về phía Vạn Tường cười, nói tiếng phổ thông lưu loát: “Con cậu Chu à? Thật xinh trai! Cậu chủ cho Martha bế nào.”

Không Vạn Tường từ lúc được Chu Diệp Chương bế ra khỏi xe đã tỉnh, mở mắt ra đã là cảnh sắc hoàn toàn khác lạ. Cậu bé mới tỉnh, phản ứng còn chưa nhanh, cảm xúc cũng chưa nhạy, rụt người tránh khỏi đôi tay Martha chia ra, ôm chặt lấy cổ Chu Diệp Chương không nói gì.

Bị Vạn Tường từ chối, Martha vẫn tươi cười, chị tự nhiên thu tay về, mặt không chút phật ý. Không Lập Thanh thầm thở ra nhẹ nhõm. Đây là người đầu tiên cô gặp ở Hồng Kông, sau này vẫn còn sống cùng nhau, xem chừng cũng là người hiền lành hiền biết.

Mấy người đứng đấy nói chuyện xong, Chu Diệp Chương bế Không Vạn Tường, dẫn Không Lập Thanh đi về phía phòng nghỉ, nhìn thấy anh cất bước, Martha lúc đầu lùi lại tránh đường bỗng lại vượt lên chặn anh, chị nhìn Chu Diệp Chương, mặt nghiêm trọng, giọng nói có phần khó xử: “Cậu Chu, nhị tiểu thư về rồi.”

Chu Diệp Chương dừng bước, lông mày nhíu chặt: “Cô ấy về từ khi nào?”

“Ba ngày trước.” Martha trả lời ngắn gọn.

Chu Diệp Chương hỏi Martha xong, lông mày hơi nhăn, sau đó quay lại nhìn Không Lập Thanh ở sau. Không Lập Thanh thấy anh định nói gì đó, lại dường như đang phân vân, cô liền chủ động hỏi trước: “Chuyện gì thế?”

Chu Diệp Chương im lặng cân nhắc một lúc rồi nói: “Xin lỗi, Lập Thanh, lát nữa em sẽ gặp một người, cô ấy rất nhiều năm rồi không về Hồng Kông, anh tưởng là chúng ta sau này mới gặp, cho nên hôm qua chưa nói với em. Cô ấy còn ít tuổi hơn cả em nhưng thân phận lại là bề trên, là con nuôi của bà nội.” Chu Diệp Chương nói đến đây thì dừng lại một chút, đoạn sau anh nói nhanh hơn, nội dung cũng là tóm lược lướt qua: “Cô ấy rất nổi loạn, em không cần bận tâm nhiều, ngày một ngày hai anh sẽ thu xếp cho cô ấy rồi đi.”

Không Lập Thanh hơi kinh ngạc khi nghe Chu Diệp Chương nói những lời này. Chu Diệp Chương khiến cô tưởng rằng anh luôn điềm tĩnh trong mọi việc, hóa ra cũng có người khiến anh khó xử, hơn nữa dường như còn là khó ứng phó, không biết nhị tiểu thư nhỏ tuổi này là người thế nào? Cô vô cùng khó chịu nhận ra, cửa nhà họ Chu không dễ vào.

Trên thế giới có một số chuyện khi bạn chưa đối mặt bạn sẽ thấy thấp thòm không yên, nhưng khi đã vào cuộc bạn sẽ thấy nó thực ra không đáng sợ như mình nghĩ. Không Lập Thanh nhìn cánh cửa lớn mở rộng trước cô hai mét, hít sâu một hơi, cất bước đi thẳng. Cô bị cuộc sống dồn đuổi mãi rồi, từ

xưa đến nay đã rõ thế giới này không tồn tại một cuộc sống khiến người ta thật sự hài lòng.

Sau cánh cửa này sẽ là người phụ nữ như thế nào? Thiên kim tiểu thư xinh đẹp? Sẽ nhìn cô khinh miệt hay bỏ đi không thèm nhìn? Không Lập Thanh nghĩ ngợi vẩn vơ, bước vào phòng khách.

Trần phòng khách rất cao, bên trong lấy màu đen, trắng và hồ đào làm gam màu trang trí chủ đạo, màu trầm, không gian rộng rãi. Nhị tiểu thư đứng ở khu vực trung tâm căn phòng, về ngoài cửa cô ấy hoàn toàn phá vỡ hình dung về một thiên kim tiểu thư vừa xong Không Lập Thanh tự vẽ ra.

Nhị tiểu thư người rất cao, tóc xoăn lộn to, sóng dài, nhuộm màu vang đỏ, tóc tai rất model nhưng quần áo lại rất khác thường, một bộ váy bò liền thân màu xanh rất dài, rất rộng. Bộ váy bò này có vẻ là trang phục lao động của cô ấy, trên đó còn dính một ít màu trắng và chút gì như bùn đất.

Lúc Chu Diệp Chương, Không Lập Thanh đi vào, nhị tiểu thư đang uống nước, tư thế chẳng có chút gì dịu dàng của một tiểu thư cần có, thậm chí hành động mở chai nước đưa thẳng lên miệng tu một hơi còn có phần thô lỗ, đoàn người bọn họ đều dừng lại ở cửa.

Nhị tiểu thư uống thỏa con khát, nho nhả đóng nắp chai nước nhẹ nhàng đặt lên bàn trà, sau đó quay ra cửa nhìn bọn họ, trước khi lên tiếng nhị tiểu thư còn đưa tay lên lau miệng. Không Lập Thanh nhìn thấy dòng nước chảy lên mu bàn tay nhị tiểu thư, sau đó bị cô ấy vẩy cho rơi thẳng xuống nền nhà, dẫm dẫm mất dấu trên tấm thảm.

“Về rồi à?” Nhị tiểu thư lên tiếng hỏi Chu Diệp Chương trước.

Chu Diệp Chương chưa vội trả lời, anh một tay bế Không Vạn Tường, một tay dắt Không Lập Thanh đi đến chỗ cô ta.

“Chu Bảo Châu, con gái nuôi của bà nội.” Chu Diệp Chương nói với Không Lập Thanh, sau đó anh quay về phía Chu Bảo Châu giới thiệu: “Đây là Không Lập Thanh.”

Không Lập Thanh trong phương diện giao tiếp cùng người khác luôn chậm nửa nhịp, Chu Bảo Châu có ý thức chủ nhà, chủ động giới thiệu rất lịch sự nói: “Cô Không, xin chào!”

“Xin chào, cô Chu.” Không Lập Thanh bắt tay Chu Bảo Châu giống như bạn tốt lâu năm gặp lại.

Chu Bảo Châu sau khi thu tay lại, đột nhiên giới hai tay ôm lên ngực, đối diện với Chu Diệp Chương, ngón cái tay phải chỉ chỉ về phía Không Lập Thanh: “Bạn gái à?”

“Ừm.” Chu Diệp Chương mặt không biểu cảm.

“Muốn kết hôn?”

“Sắp tới.”

Hai người đứng đối diện, một hỏi một đáp như thế xung quanh không có người. Hỏi đáp xong, Chu Bảo Châu lại đưa tay phải lên véo cằm, nhìn Chu Diệp Chương không biết tương tượng những gì. Sau cùng cô ta chỉ tay vào Không Vạn Tường đang được Chu Diệp Chương bế hỏi: “Con trai à?”

“Ừm.”

Hai người lại tiếp tục đối đáp.

“Ngoài giá thú?” Chu Bảo Châu tư thế không đổi, tay vẫn véo cằm. Không Lập Thanh thấy mặt Chu Diệp Chương biến sắc, nhìn có vẻ như bất đắc dĩ cho qua. Anh không trả lời Chu Bảo Châu ngay mà bế Vạn Tường đến ngồi lên sofa rồi mới quay lại nói: “Sao cô không về nhà cũ? Bà nội biết cô về chưa?”

Chu Bảo Châu nhún nhún vai, đi qua Chu Diệp Chương ngồi xổm xuống trước mặt Không Vạn Tường, không quay đầu lại đáp: “Khẳng định là biết rồi, à, nhưng năm nay tôi xin học thạc sĩ liên kết ở đại học Hồng Kông, có mấy tác phẩm cần hoàn thành gấp, mẹ nhìn thấy tôi cả ngày người ngơ ngác đành bần chặc chắn sẽ nổi điên. Mà chắc chắn mẹ không cho tôi mang bunn về nhà, thế nên tôi tới đây, mượn tạm tầng hầm nhà cậu.”

Chu Diệp Chương kéo Không Lập Thanh bên cạnh ngồi xuống sofa, tay vò đầu như thể gặp chuyện khó nghĩ. Chu Bảo Châu bên cạnh đối diện Không Vạn Tường, hai cặp mắt một lớn một nhỏ nhìn vào nhau hồi lâu, Chu Bảo Châu đột ngột đưa tay ra vuốt vuốt má cậu bé: “Ta là bà cô của cháu, gọi một tiếng bà trẻ ta nghe xem sao. Ba cháu từ xưa tới nay không gọi ta là cô, cháu gọi thử ta nghe xem nào?”

Không Vạn Tường co chân ngồi trên sofa, có phần không hiểu tình cảnh trước mắt, cậu quay sang nhìn Không Lập Thanh bên cạnh cầu cứu, Không Lập Thanh cũng ngơ ngơ nhìn lại con, chẳng thể cho cậu câu trả lời.

Chu Diệp Chương bỏ tay khỏi trán xen vào: “Cô định ở đây bao lâu?”

“Có lẽ nửa tháng.” Chu Bảo Châu đáp tự nhiên mà tùy tiện, nói xong lại quay về chủ đề cũ, hỏi lại Vạn Tường: “Ngoan, gọi ta một câu bà cô đi.”

Vạn Tường là đứa trẻ biết lễ phép, cho dù rất không thích bị người ta vuốt má, cũng không tìm được câu trả lời từ mẹ bên cạnh, nhưng vẫn lễ phép chào một câu khe khẽ: “Bà cô.”

Chu Bảo Châu nghe được câu chào mong muốn cuối cùng cũng hài lòng, cô ta vỗ nhẹ vào má Vạn Tường: “Cậu bé ngoan, đáng yêu hơn ba.” Chu Bảo Châu đứng lên vừa lòng mần ý vỗ tay, nói với hai người lớn ngồi trên sofa: “Được rồi, tôi đi có việc, com tôi không cần chờ.” Nói xong chẳng đợi ai đáp lại, Chu Bảo Châu xắn tay áo thoăn thoắt bỏ đi.

Ba người ngồi nguyên tại chỗ nhìn Chu Bảo Châu biến mất sau cầu thang, Vạn Tường quay sang hỏi Không Lập Thanh: “Mẹ, đây là ai?”

Không Lập Thanh quay sang nhìn Chu Diệp Chương, kỳ thực cô cũng rất muốn hỏi: “Đây là ai?”

Câu hỏi này của Không Lập Thanh cho đến buổi tối lên giường mới được Chu Diệp Chương giải đáp. Theo lời Chu Diệp Chương, Chu Bảo Châu là “con cừu đen” trong nhà họ Chu. Trong một lần ra ngoài đột nhiên bà nội Chu Diệp Chương đưa Chu Bảo Châu về nuôi, lúc đó Chu Bảo Châu mười tuổi. Đến bây giờ Chu Diệp Chương vẫn thực sự không biết cơ duyên cụ thể của chuyện nhận nuôi này. Lúc Chu Bảo Châu về nhà họ Chu, ông nội Chu Diệp Chương vừa mới mất, Chu Bảo Châu nhỏ tuổi lại ngoan ngoãn nghe lời trở thành chỗ dựa tinh thần cho bà nội anh. Bà nội Chu Diệp Chương dốc lòng dốc sức mong muốn dạy dỗ Chu Bảo Châu thành một thực nữ mười phần vẹn mười, từ đầu đã tìm đủ loại thầy về dạy dỗ, mà Bảo Châu từ nhỏ đã xinh đẹp, thông minh, nghe lời, lớn một chút đã nói được mấy ngoại ngữ, chơi đàn dương cầm, vẽ tranh sơn dầu, thành thạo lễ nghi phép tắc, tất cả đều hoàn hảo, cứ như vậy tiến lên, Bảo Châu dưới sự dạy dỗ của bà nội sắp trở thành cực phẩm.

Nhưng, trên thế giới luôn tồn tại chữ nhưng này, Bảo Châu năm mười lăm mười sáu tuổi đột nhiên nổi loạn, có lẽ tính cách Bảo Châu thực sự không hợp với lối giáo dục của lão phu nhân. Bị gò ép một thời gian dài, đến lúc nổi loạn là cô nổi loạn đến tận cùng, hút thuốc uống rượu, đi đến nửa đêm không về vẫn còn là chuyện nhỏ, sau này còn gia nhập băng nhóm thanh niên cần quấy, cần thuốc, đua xe, chẳng chuyện gì Bảo Châu không dám làm. Nhà họ Chu ở Hồng Kông cũng có tiếng tăm, Chu Bảo Châu gây không ít họa, nhiều lần lên báo làm lão phu nhân tức ngất mấy phen.

Những năm đó chính là mấy năm Chu Diệp Chương gây dựng cơ đồ, cũng có dây dưa với thế giới ngầm, sợ Chu Bảo Châu không hiểu chuyện bị liên lụy, mà lúc đó Chu Bảo Châu làm loạn đến nỗi không thể cùng lão phu nhân ở cùng một nhà, cuối cùng cực chẳng đã, mười sáu tuổi Chu Bảo Châu bị tổng đi du học.

Sau khi đi du học, tình hình của Chu Bảo Châu càng tệ hơn, mấy lần Chu Diệp Chương đi tìm cô, phát hiện cô đã đến mức hết thuốc chữa. Vì chuyện của Bảo Châu mà anh đã phải đau đầu mấy năm, nguyên nhân khiến Chu Bảo Châu đến mức này là sự xuất hiện của một cậu thanh niên.

Chu Bảo Châu thực sự là mỹ nữ, mà mỹ nữ có bao giờ thiếu tình yêu. Anh chàng đó Chu Diệp Chương đã gặp qua, một du học sinh người Đài Loan, đẹp trai phong nhã, là một cậu chàng rất được, chỉ ít cậu ta dễ dàng qua cửa Chu Diệp Chương. Lúc đó Chu Bảo Châu ngạo mạn, ầu ỷ, ngang ngược phách lối, cậu kia cũng không chê trách tính xấu của cô, chịu đựng rất giỏi. Bảo Châu cũng được thể bắt nạt cậu ta không ít.

Sau khi yêu cậu du học sinh Đài Loan, Chu Bảo Châu dần dần thay đổi, sau đó còn tự mình thi đỗ vào khoa điều dưỡng của một trường đại học danh tiếng. Bảo Châu không quậy phá mấy năm, quan hệ giữa cô và lão phu nhân cũng được cải thiện ít nhiều. Chu Diệp Chương những tưởng đã có thể yên tâm về cô, không ngờ ba năm trước Bảo Châu bất ngờ xảy ra chuyện. Lúc Chu Diệp Chương cấp tốc chạy đến, Chu Bảo Châu đã bị đưa vào trại an dưỡng mà cậu du học sinh Đài Loan kia không thấy mặt đâu. Chu Diệp Chương lúc đó không biết Chu Bảo Châu đã xảy ra chuyện gì, sau này cho điều tra anh mới biết, cũng là chuyện cãi nhau đôi chia tay như bao người khác. Là người từng trải anh biết, chuyện giữa những người yêu nhau người ngoài nhìn vào tưởng đơn giản, nhưng với người trong cuộc thì không như thế, có điều anh không hỏi được gì từ Chu Bảo Châu.

Tình cảnh Chu Bảo Châu lúc đó rất xấu, cả ngày chỉ nghĩ chuyện tuyệt thực, có khuynh hướng tự tử rất cao. Chu Diệp Chương không dám nói thật tình trạng của Chu Bảo Châu với bà nội, tự thu xếp chỗ cho Bảo Châu tĩnh dưỡng. Chu Bảo Châu nghỉ học hai năm, năm ngoái mới đi học lại, mấy năm nay vì trị bệnh, Bảo Châu không về Hồng Kông.

Bảo Châu từ sau chuyện đó dường như biến thành một người khác. Trước đây cô là người sôi nổi, giờ đây dù không quậy phá gây chuyện nhưng biến thành người yếu đuối, bất chợt lại phát bệnh, phát bệnh là không ăn uống. Chu Diệp Chương trông mặt lạnh lùng vậy nhưng anh lại là người cực có trách nhiệm, cũng nuông chiều người thân, cho nên anh không dám tùy tiện chọc giận Chu Bảo Châu.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Không Lập Thanh nghe Chu Diệp Chương kể đến tận nửa đêm mới hết câu chuyện của Bảo Châu. Câu chuyện trọn vẹn về con đường trưởng thành đầy bão tố của một thiên kim tiểu thư. Không Lập Thanh không phải không biết nhìn nhận, nghe Chu Diệp Chương kể, cô chỉ cảm thấy Bảo Châu là một công chúa nổi loạn, có lẽ quá giàu có cũng không phải chuyện tốt, đổi lại, nếu Bảo Châu ở trong hoàn cảnh nhà nghèo chạy ăn từng bữa xem cô có dám nổi loạn thế này không? Cho nên nghe hết câu chuyện Không Lập Thanh chủ động vỗ vỗ xuống gối ra lệnh ngược lại cho Chu Diệp Chương: “Ngủ thôi.”

Hai người nằm cạnh nhau, Chu Diệp Chương dịch qua, nhìn vào mắt Không Lập Thanh nói: “Bảo Châu không hiểu chuyện, em đừng chấp cô ấy, em phải nhớ, xảy ra chuyện gì anh cũng bên em.”

Không Lập Thanh mắt long lanh nhìn lại anh: “Em thấy Bảo Châu rất tốt.”

Khổng Lập Thanh không nói dối. Trong nhìn nhận của cô, Chu Bảo Châu cô gặp lúc chiều không có gì không tốt cả. Khổng Lập Thanh có khả năng nhìn người qua trực giác, Bảo Châu này, cô cảm thấy không phải là một người đúng mực nhưng cũng không phải người gian ngoan, cho dù tính tình cổ quái nhưng bản chất là người tốt. Theo Khổng Lập Thanh chuyện Chu Bảo Châu nổi loạn cũng có liên quan tới phương pháp giáo dục của bà nội Chu Diệp Chương. Ai cũng có thời tuổi trẻ bồng bột, lúc đó rất nhiều chuyện không hiểu, vì không hiểu nên không biết sợ, lại vì không biết sợ nên mới phạm sai lầm, trẻ tuổi làm sai cũng không phải chuyện gì ghê gớm, chỉ cần có một người định hướng tốt là được, đáng tiếc Chu Bảo Châu không có người định hướng.

Chu Diệp Chương vốn là kiểu đàn ông lạnh lùng phóng khoáng, hôm nay vì cô mà cũng bắt đầu nhiều chuyện, suy tính thiệt hơn như vậy khiến Khổng Lập Thanh có chút buồn cười. Chu Diệp Chương nghĩ cô yếu đuối cần bảo vệ, còn cô chỉ sợ anh càng chăm sóc càng khiến cô bị ghen ghét. Từ khi cô phải đến sở cảnh sát, thái độ của anh với cô không phải là dịu dàng hơn chỉ một chút, anh cảm thấy có lỗi với cô, cô hiểu hết.

Khổng Lập Thanh vỗ nhẹ bàn tay Chu Diệp Chương dưới chân: “Ngủ đi, em sẽ cố gắng thích nghi, anh cứ yên tâm, không phải lo.”

Hai người không nói gì nữa, yên tĩnh trở lại, ngày đầu tiên ở Hồng Kông coi như trôi qua một cách tốt đẹp. Khổng Lập Thanh yên lặng nằm trên giường, phòng ngủ của họ ở tầng hai, thiết kế xem ra hợp lý hơn phòng ngủ ở thành phố B kia. Trong phòng này còn có một phòng trẻ có nhà vệ sinh riêng, cách nhau một cánh cửa, xem chừng Chu Diệp Chương đã dặn dò người nhà chuẩn bị, anh sớm lo liệu để mẹ con cô hòa nhập vào cuộc sống của mình. Khi nhìn thấy căn phòng, Khổng Lập Thanh cũng cảm thấy yên tâm hơn mấy phần.

Đêm ấy không nói chuyện, sáng sớm hôm sau Chu Diệp Chương phải đi làm, bọn họ dậy từ rất sớm. Khổng Vạn Tường mới đến Hồng Kông, không muốn để người lạ đánh thức cậu bé, Khổng Lập Thanh tự mình đi gọi Vạn Tường dậy. Ba người vệ sinh cá nhân xong cùng xuống lầu, lại bất ngờ thấy di Thanh ở phòng khách.

Di Thanh ngồi bên bàn trà, trước mặt là cốc trà còn bốc khói, xem chừng đi ấy đã đến được một lúc. Mấy người chào hỏi chuyện trò xong mới biết hóa ra di Thanh được A Thần cử đến đón Vạn Tường. A Thần sau khi gây họa trong nước bị Chu Diệp Chương đuổi về Hồng Kông ngay trong đêm, sau đó bị lão phu nhân cấm túc trong nhà. Khổng Vạn Tường vừa nghe nói được gặp A Thần liền ba chân bốn cẳng chạy đi ngay, cơm sáng cũng không cần ăn, Khổng Lập Thanh bắt đắc dĩ phải để cậu bé thỏa nguyện.

Hai người chỉ có Chu Diệp Chương nhìn ra chân tướng sự tình, anh đoán di Thanh đến đón Vạn Tường sợ là không chỉ theo ý của A Thần. Chuyện này có lẽ lão phu nhân cũng có tham gia ít nhiều, lúc di Thanh sắp về, anh cố ý nói với Khổng Lập Thanh mấy câu, thấy di Thanh nghe cũng cười cười.

Tiền Vạn Tường và di Thanh, Khổng Lập Thanh và Chu Diệp Chương quay lại phòng khách đã thấy Chu Bảo Châu ở đó. Tinh thần Chu Bảo Châu không được tốt, ngẩng lên nhìn qua đôi tình nhân đang sóng bước về phía mình rồi lại cúi xuống tiếp tục ăn bữa sáng. Chu Bảo Châu vốn dĩ là một mỹ nhân, đáng tiếc buổi sáng còn chưa sửa soạn, tóc tai chưa chải, mặt mũi phờ phạc, trên người mặc đồ ngủ rộng thùng thình, nhăn nhúm, ngồi bò ở đó không có hình tượng cũng chẳng có khí chất. Khổng Lập Thanh thấy Chu Bảo Châu mất mũi lơ đãng còn nghĩ hoặc tự hỏi không biết cô nàng này đã rửa mặt chưa nữa.

Ba người yên lặng ăn bữa sáng của mình, bàn ăn không có tiếng người nói, không khí yên lặng nhưng không căng thẳng. Chu Diệp Chương ăn xong đầu tiên, anh long trọng đứng lên đi đến trước mặt Chu Bảo Châu, không nói gì, trước tiên gõ gõ xuống bàn, Chu Bảo Châu ngẩng lên nhìn.

“Sống ở đây, cố gắng không gây chuyện nữa, được không?” Chu Diệp Chương đối diện với cả Khổng Lập Thanh, mặt có vẻ nghiêm trọng.

Chu Bảo Châu tay chống cằm, mắt mở to nhìn anh: “Lâu rồi tôi không gây chuyện.”

Chu Diệp Chương biểu tình không đổi: “Đây là vợ tôi, không được chọc phá cô ấy, hiểu không?”

Chu Bảo Châu càng nghiêm túc: “Cô ấy cũng là cháu dâu tôi.”

Chu Diệp Chương bị ghen, thờ nhẹ một hơi, đổi giọng nói: “Cô thay quần áo đi, về thăm bà nội một chuyến, cô về đây mấy ngày không ra mặt chào hỏi, bà nội sẽ buồn.”

Chu Bảo Châu bị chọc vào điểm yếu, lúc này mới mất hết khí thế cúi đầu đáp một tiếng: “Ừm.”

Chu Diệp Chương ứng phó với Chu Bảo Châu xong đi đến trước mặt Khổng Lập Thanh: “Anh phải đi làm, chiều về sẽ đưa người kia về, có chuyện gì gọi cho anh, biết chưa?”

“Vâng.” Khổng Lập Thanh trả lời anh.

Sau khi Chu Diệp Chương rời đi không lâu, Chu Bảo Châu cũng ngáp dài ngáp ngắn đi qua mặt Khổng Lập Thanh, bàn ăn còn lại mình cô.

Khổng Lập Thanh thấy ngày hôm nay của mình rất nhàm chán, người trong nhà đều đi cả rồi, người làm bắt đầu dọn dẹp vệ sinh, cô chẳng có việc gì, ngồi đó đưa mắt nhìn xung quanh. Cô phát hiện đằng sau nhà là một hồ bơi, khiến cô vô cùng thích thú lần kinh ngạc. Khổng Lập Thanh nằm trên ghế bên bể bơi phơi nắng đến tận trưa mới vào nhà.

Bữa trưa có mình Khổng Lập Thanh ngồi ăn, Martha nói nhị tiểu thư vẫn đang ở tầng hầm sáng tác, không cho phép ai làm phiền.

Khổng Lập Thanh cũng không muốn quấy rầy Chu Bảo Châu, một mình ăn cơm trưa, sau đó quay lại phòng khách xem ti vi. Chương trình truyền hình của Hồng Kông phong phú hơn truyền hình trong nước, ầu cũng là một cách giết thời gian thú vị.

Ăn no lại không hoạt động, ngồi xem ti vi một lúc Không Lập Thanh đã thấy buồn ngủ, cô nửa nằm nửa ngồi trên sofa mơ mơ màng màng, đột nhiên nghe thấy Chu Diệp Chương vừa lay vừa gọi: “Lập Thanh, tỉnh dậy đi.”

Không Lập Thanh mở mắt nhìn, quả nhiên Chu Diệp Chương đã quay về. Giữa mùa hè nóng nực anh vẫn tây phục chỉnh tề, là bộ sáng nay mặc đi làm, mà phía sau anh còn có một cô gái, một mỹ nhân thực sự, cao ít nhất phải mét bảy, mặt mũi với những đường nét hoàn hảo, da trắng, trang điểm nhẹ, tóc ngắn gọn gàng, sơ mi lụa màu be, chân váy cùng màu, giày cao gót bảy phân, đứng thẳng ở đó.

Không Lập Thanh choáng váng nhìn mỹ nữ trước mặt, sau đó mới phát hiện tư thế hiện tại của mình rất khó coi, miệng hình như còn vết nước miếng.

Không Lập Thanh cảm thấy mất mặt, nhanh chóng ngồi dậy đưa tay lau hai bên mép, lúc nhìn lại cô phát hiện ánh mắt mỹ nhân nhìn mình dường như rất lạnh, tỏa hàn khí ra bốn phía. Không Lập Thanh trước nay đều hâm mộ những mỹ nữ lạnh lùng, người trước mặt khiến cô cảm thấy mấy phần thân cận nhưng trực giác vẫn mách bảo cô biết, mình đang sợ cô ấy.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Chương 9: Nhà họ Chu

Mỹ nhân xinh đẹp, lạnh lùng, cao ngạo, hơn nữa còn rất cao. Không Lập Thanh phải ngửa cổ mới nhìn được cô ấy, đâm ra có vài phần yếu thế. Chu Diệp Chương và mỹ nhân đều đang đứng trước mặt cô, Không Lập Thanh vô thức muốn đứng lên, nhưng Chu Diệp Chương động tác nhanh hơn đã ngồi xuống cạnh cô, tay còn ấn vai ý bảo cô ngồi yên.

“Cô ấy là Lâm Diên, mấy ngày tới cô ấy sẽ đến dạy em vài thứ.”

Chu Diệp Chương ngồi xuống bên Không Lập Thanh, chân anh vắt chéo lên nhau, ngữ điệu có phần lạnh nhạt, anh hơi ngửa cổ nhìn cô gái trước mặt: “Đây là người cô cần hướng dẫn, cô ấy là Không Lập Thanh.”

Lâm Diên vừa vặn chuyển mắt đến khuôn mặt Không Lập Thanh, cô khẽ cười, giọng khách khí như với khách hàng: “Cô Không, chào cô.”

Không Lập Thanh yên lặng nhìn Lâm Diên một lát mới nói: “Cô Lâm, chào cô.”

“Mấy ngày này phiền cô.” Là tiếng Chu Diệp Chương bên cạnh.

“Bắt đầu từ ngày mai, hàng chiều cô Không sẽ đến chỗ tôi học.” Lâm Diên đã quay sang Chu Diệp Chương, chậm rãi thông báo công việc.

Chu Diệp Chương hỏi lại: “Sao lại phải đến chỗ cô, học ở đây không được à?”

Lâm Diên cười: “Hãy tin tôi, đến chỗ tôi là hợp lý nhất.”

Chu Diệp Chương ngừng tranh cãi, anh gật đầu: “Cũng được.”

Lâm Diên lại cười: “Vậy tôi đi trước đây, chiều mai tôi sẽ đến đón cô Không.”

Chu Diệp Chương đồng ý: “Đề tài xé đưa cô Lâm về.”

Lâm Diên hướng về phía Chu Diệp Chương rồi Không Lập Thanh chào cáo biệt, sau đó uyển chuyển đi ra, giày cao gót gõ trên nền đá nhộp nhàng, rõ nét.

Lâm Diên ra khỏi phòng, Chu Diệp Chương đem chân đang vắt chéo bỏ xuống. Không Lập Thanh tư thế không đổi, hai người ngồi nghiêm chỉnh trên sofa, nhất thời im lặng.

Sau một hồi im lặng, Chu Diệp Chương khàn khàn hỏi: “Em quen chưa?”

Không Lập Thanh đáp lại rất nhẹ: “Cũng quen.”

Lại sau một hồi im lặng nữa, Chu Diệp Chương nói vô cùng khẽ, gần như thì thầm: “Đây là nhà của chúng ta.” Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, Không Lập Thanh cũng thì thầm: “Vâng.”

Chu Diệp Chương nói to hơn một chút: “Ở đây không như ở trong nước, anh sợ có lúc không chăm sóc cho em được.”

“Em biết, anh không cần lo lắng.” Không Lập Thanh ghé sát vào, tựa đầu lên vai anh. Cô biết, anh muốn cô được ngao nghể trước người đời nhưng lại sợ khi chất cô chưa được rèn luyện, nên mới tìm người đến hướng dẫn.

“Ai dám bắt nạt em, anh sẽ khiến họ phải trả giá.” Chu Diệp Chương nhẹ nhàng nói ra câu này, không giống như lời hứa, giống như một lời an ủi hơn.

Không Lập Thanh thờ ơ ra một hơi, căn bản muốn ngăn anh lại, nhưng lời ra tới miệng lại bị nuốt xuống. Thế giới của Chu Diệp Chương đầy rẫy những cuộc chiến khốc liệt, khác hẳn thế giới của cô. Huống hồ mấy năm nay cô không ngừng nhẫn nhịn lùi bước để cầu sống yên ổn, cuối cùng cũng thất bại. Nghĩ cho cùng kiểu sống hèn nhát muốn yên thân như cô cũng không hẳn hay, nhưng nhớ đến lần đầu tiên họ gặp nhau là vì anh bị thương, cô ái ngại

không nói gì, nắm lấy bàn tay anh.

Hai người không nhìn nhau nữa, Chu Diệp Chương phóng tầm mắt ra phía trước nói chậm rãi mà nghiêm túc: “Nhà họ Chu kiến nghiệp từ ngành vận tải biển, đời ông nội anh làm ăn phát đạt nhất, nhưng ông lại mất sớm. Bố anh tiếp quản lại vội vàng, hơn hai mươi năm trước công việc làm ăn bị thua lỗ nghiêm trọng, cơ nghiệp tổ tiên dường như mất trắng, bố anh bắt buộc phải hợp tác với xã hội đen, tham gia buôn lậu, cho dù giữ được sản nghiệp gia tộc nhưng không giữ được mạng bố và mẹ. Lúc anh mới tiếp quản cũng không tránh khỏi phải tiếp tục dây dưa, nhưng mấy năm nay đã dứt khoát không quan hệ, em đừng lo lắng.”

Đây là lần đầu tiên Chu Diệp Chương kể cho Không Lập Thanh nghe chuyện nhà mình, giọng đều đều có chút trầm đặc khi nhớ đến chuyện đau lòng. Anh muốn cô yên tâm, không phải sống trong sợ hãi, Không Lập Thanh cũng hiểu tâm ý của anh.

Căn phòng này trần cao hơn bình thường, bên ngoài là tán cây mát rượi, dù mặt trời đã chiếu quá nửa phòng nhưng ngồi đây vẫn cảm thấy mát mẻ. Không Lập Thanh gối đầu trên đùi Chu Diệp Chương lòng bình yên, hai người hàn huyên vài chuyện tâm phả, không khí ấm áp mà lãng mạn.

Không Lập Thanh hơi lười biếng, đó là một loại lười biếng từ nội tâm đến thân thể, cô xoay người, rúc đầu vào lòng Chu Diệp Chương, thờ phào nghĩ: “Chúng ta coi như người một nhà, Không Lập Thanh em có nhà rồi.”

Không Lập Thanh xoay lật làm loạn trên người Chu Diệp Chương. Chu Diệp Chương vuốt tóc cô, tóc Không Lập Thanh khá dài, Chu Diệp Chương lùa tay vào đó, dùng ngón tay quấn tóc cô vài vòng, giống như trêu đùa thú cưng vậy.

Anh biết Không Lập Thanh đã yên tâm trở lại, anh thích cô, đau lòng vì cô, muốn cho cô những gì tốt nhất: “Để Vạn Tường làm con anh nhé?” Trong bầu không khí thân mật thư thái, anh nói như vậy.

“Sao?” Không Lập Thanh đột ngột ngừng đầu.

“Nhân lúc chúng ta còn chưa kết hôn, trước hết nhập hộ khẩu cho Vạn Tường, để Vạn Tường là thành viên của nhà họ Chu, gọi bố hay không tùy thẳng bé, nhưng họ thì nên đổi thành họ Chu.”

Không Lập Thanh ngửa người nhìn lên trần nhà, bắt đầu động não: Gia đình Chu Diệp Chương như vậy, bọn họ kết hôn thân phận Vạn Tường đương nhiên là khó tính. Chu Diệp Chương thu xếp này, đối với địa vị của Không Vạn Tường ở nhà họ Chu sau này chỉ có lợi không có hại. Vạn Tường hiện nay thích nghi rất tốt với cuộc sống mới, cũng đón nhận Chu Diệp Chương, bọn họ nói muốn kết hôn, Vạn Tường cũng không phản đối. Nhưng bảo cậu bé thay đổi cách xưng hô với anh lại là chuyện khó. Cuối cùng, Không Lập Thanh buồn phiền nhìn Chu Diệp Chương, nói: “Vạn Tường hình như thân A Thần hơn.”

Câu nói không đầu không cuối này của cô, Chu Diệp Chương có thể hiểu, anh cười nói: “A Thần khác nào con anh, đều là người họ Chu, hai đứa quan hệ tốt càng tiện cho Vạn Tường sau này. Vạn Tường đã lớn rồi, không cần miễn cưỡng con đổi cách gọi, có tình cảm cha con là được, xưng hô không quan trọng.”

Không Lập Thanh thấy Chu Diệp Chương nói có lý, mơ mơ màng màng “Ừm” một tiếng. Cô biết Chu Diệp Chương làm thế là vì suy nghĩ cho mẹ con cô, cũng là chuyện tốt, cho nên cô yên tâm.

Chu Diệp Chương tay không ngừng trêu đùa mái tóc Không Lập Thanh, tiếp tục nói: “Nhập hộ khẩu cho Vạn Tường, bà nội khẳng định chắc chắn sẽ hành động. Trẻ con nhà họ Chu, đặc biệt là con trai, được nuôi dạy rất khác với những đứa trẻ bên ngoài. Nếu bà nội có ý nhúng tay vào chuyện dạy dỗ Vạn Tường thì em nhường bà nhé?”

“Hả? Anh nói gì cơ?” Không Lập Thanh không nghĩ còn có chuyện này, thật sự không thể hiểu nổi.

Chu Diệp Chương xoay eo Không Lập Thanh lại, nhấn mạnh thêm: “Em đừng kích động, bà nội là bậc trưởng bối trong nhà. Nhà họ Chu có cách giáo dục trẻ con rất riêng, anh cũng được giáo dục theo cách đó từ nhỏ đến trưởng thành. Sáng nay đi Thanh đến đón Vạn Tường, em cho chỉ là chủ ý của A Thần?”

Không Lập Thanh đứng ngồi không yên, chuyện này sao quanh co phức tạp thế này. Cô rất muốn ngồi dậy nhưng Chu Diệp Chương lại không cho cử động, bối rối hồi lâu cuối cùng cô nói một câu: “Vậy sau này Vạn Tường sẽ thế nào? Em không muốn con sống quá mệt.”

Chu Diệp Chương khẽ cười: “Em nghĩ nhiều quá rồi, Không Vạn Tường sẽ không phải sống khổ sở, anh cũng lớn lên từ tay bà nội, anh biết.”

Không Lập Thanh yên lặng không nói, Chu Diệp Chương tiếp tục: “Nếu bà nội thích Vạn Tường, chắc chắn sẽ đưa con đến chỗ bà, mẹ con sẽ khó gặp nhau nhiều như trước đây, anh muốn em chuẩn bị tinh thần.”

Không Lập Thanh im lặng một lúc lâu, cuối cùng ghen ngào nói: “Nhị tiểu thư Chu Bảo Châu cũng do lão phu nhân nuôi dạy.”

Chu Diệp Chương ngăn người, lại nói: “Bảo Châu là bà nội không có kinh nghiệm. Bà nội cả đời không có con gái, cũng không có cháu gái, nuông chiều Bảo Châu hết mực, để mặc Bảo Châu muốn gì được nấy. Sau này Bảo Châu thành như vậy, bà nội cũng rất hối hận.”

Không Lập Thanh lại im lặng, ghen ngào chống đối Chu Diệp Chương. Trong suy nghĩ của cô trẻ em phải được tự do trưởng thành, đặc biệt là tự do về mặt tinh thần. Cô không biết lão phu nhân là người thế nào, cũng không biết rốt cục bà nuôi dạy con cháu nhà họ Chu ra sao, nhưng đứng trước hai sản phẩm điển hình là Chu Diệp Chương và Chu Bảo Châu, một thành công một thất bại, cô rất do dự.

Chu Diệp Chương không thấy cô nói gì, biết cô không vui, chỉ đành nói: “Em cũng chưa cần vội suy nghĩ về chuyện này nhiều, đến lúc đó tính toán vẫn chưa muộn. Nếu em không muốn, Vạn Tường sẽ ở cùng chúng ta, nhưng chuyện nuôi dạy con cần có nguyên tắc, anh sẽ không nhường bộ em.”

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Khổng Lập Thanh biết Chu Diệp Chương là người cực kỳ cố chấp, anh không nói thì thôi, đã nói câu gì thì người khác đừng hòng làm trái ý. Mà cô cũng chưa biết phương pháp giáo dục của nhà họ Chu thực tế thế nào, cho nên trước tiên đợi xem thế nào đã.

Bầu không khí tranh luận trong hòa hoãn, giữa hai người buổi chiều hôm ấy cuối cùng cũng bị nhị tiểu thư chạy tới phá hỏng. Nhị tiểu thư Chu Bảo Châu này tính tình có chút quái dị nhưng những lúc bình thường cô ấy cũng là người rất hiểu động, bị nhị tiểu thư trêu chọc bọn họ cùng cười ầm ĩ, buổi chiều trôi đi trong não nhiệt như vậy. Ăn cơm tối xong, trong nhà lại một phen ồn ào, cuối cùng Khổng Lập Thanh nhàn rồi vô sự leo lên giường nằm. Hết ngày đầu tiên trên đất Hồng Kông mà Khổng Vạn Tường tối không được đưa về cũng chẳng thấy bên nhà cũ gọi điện đến báo một tiếng.

Hồng Kông tháng Năm trời đã bắt đầu nắng nóng, nhưng nhờ dụng cụ thiết kế nên trong nhà không mắc điều hòa cũng thấy mát mẻ. Khổng Lập Thanh cả đêm ngon giấc, sáng sớm vẫn còn ngái ngủ lại dường như nghe thấy Chu Diệp Chương bàn với cô việc gì đó. Trong cơn mơ màng cô cũng thuận miệng đồng ý với anh, đợi đến lúc mặt trời lên cao ba con sào tỉnh dậy, ngồi trên giường cả chục phút cô mới đột nhiên nhớ ra, lúc sáng sớm Chu Diệp Chương có hỏi câu gì đó, hình như là: “Sẵn sàng làm cô dâu vào tháng Sáu chứ?”

Khổng Lập Thanh đơ ra mất năm phút mới lồm cồm xuống giường, cô hơi thất vọng, Chu Diệp Chương này chuyện quan trọng thế mà dám chọn lúc cô không tỉnh táo để nói.

Vệ sinh cá nhân xong, lúc Khổng Lập Thanh xuống đến phòng khách đã là mười giờ hơn. Giờ này sớm chẳng sớm, muộn chẳng muộn, không biết trong phòng còn gì ăn không. Cô vừa đi tới bếp lại đụng ngay phải Chu Bảo Châu đang đi ra.

Chu Bảo Châu hai tay bụng bát to, mồm vẫn còn ngậm đầy mỳ, Khổng Lập Thanh bị bất ngờ, thiếu chút nữa thì đã “cụng đầu” với cô ấy.

Khổng Lập Thanh thật sự không biết phải xưng hô với Chu Bảo Châu thế nào mới được, cô ấy tuy ít tuổi hơn cô nhưng thân phận lại là cô họ của Chu Diệp Chương. Khổng Lập Thanh do dự một chút rồi mỉm cười: “Nhị tiểu thư, chào buổi sáng.”

Chu Bảo Châu bị ba từ “nhị tiểu thư” Khổng Lập Thanh gọi đó làm cho suýt chết sặc. Bảo Châu cố nuốt miếng mỳ xuống, đưa tay vỗ vai Khổng Lập Thanh nói: “Nghe này, cô còn chưa về làm dâu, đừng có xưng hô theo bề bực thế, nghe ghê chết đi, gọi tôi Bảo Châu là được rồi.”

Khổng Lập Thanh ngược ngừng cười, cô quả thật là người vụng ăn vụng nói. Chu Bảo Châu rõ ràng cũng mới ngủ dậy, người còn mặc nguyên bộ đồ ngủ, xem chừng ngay cả mặt cũng còn chưa rửa, cô ấy cầm đũa chỉ vào trong bếp: “Không có người làm, hết giờ rồi, trong bếp không có đồ ăn nóng, cô tự mình đi xem làm cái gì đó ăn đi.”

Khổng Lập Thanh nấu gói mỳ cô nhật đại, lúc nấu, Chu Bảo Châu cũng không ra ngoài, ngồi trong phòng ăn yên lặng ăn nột. Khổng Lập Thanh ở bếp đi ra lại thấy bát mỳ Bảo Châu mới ăn được một nửa.

Cả Khổng Lập Thanh và Chu Bảo Châu đều ăn uống không mấy nhỏ nhẹ. Chu Bảo Châu ăn được một nửa cố ý ngẩng lên nhìn Khổng Lập Thanh ăn mỳ đến toát mồ hôi mặt, tuy ánh mắt có phần ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì, cúi đầu tiếp tục ăn.

Chu Bảo Châu ăn xong là đứng lên, bát đũa cũng bày bừa trên bàn ăn không định thu dọn. Khổng Lập Thanh ăn xong tiện tay thu luôn cả bát đũa của Chu Bảo Châu mang vào bếp rửa, lau dọn sạch sẽ xong từ bếp đi ra thấy bên ngoài mặt trời đã lên đỉnh đầu, nắng gắt chói chang thế này cô cũng chẳng định ra ngoài. Khỏa tay trong nước nghỉ ngơi một chút, Khổng Lập Thanh quyết định đi xem tầng hầm.

Theo cầu thang từ phòng khách đi xuống, hết cầu thang là một căn phòng giống như phòng họp với hai cánh cửa gỗ to dày khép kín, trên cửa không gắn ổ khóa, Khổng Lập Thanh đẩy cửa bước vào trong.

Bên trong không gian rất rộng, diện tích ước tính còn rộng hơn phòng khách bên trên. Chỗ này không hiểu lúc xây định thiết kế thành phòng họp hay khu vui chơi mà trang trí rất lộng lẫy, giấy dán tường màu xanh đậm, hệ thống đèn hoành tráng. Chỉ lạ là nơi đây không có thứ đồ gia dụng nào, một cái giá gỗ đơn giản bị trưng dụng thành giá đựng đồ đặt giữa phòng, trên giá cơ man là đồ, giấy nhám, dao khắc, ... bừa bộn lung tung. Trên sàn nhà không biết trước đây là cái gì, hiện đang bị một tấm vải bạt dày chiếm chỗ, bốn chỗ xung quanh tường rải rác dựng vài bức tượng điêu khắc bán thành phẩm mới tạm phác.

Trên người Chu Bảo Châu lại mặc bộ váy bò xanh đó, mái tóc xoắn dài búi gọn sau gáy, tay áo xắn cao tới khuỷu, ngón tay thanh tú cầm con dao khắc từng nét trên tảng đất nện.

Không Lập Thanh mù tịt về mỹ thuật, đưa mắt nhìn quanh phòng một lượt, thấy mấy bức tượng đất sét, xem cũng chẳng hiểu gì. Cô đến đây hoàn toàn là vì rảnh rỗi tìm chuyện giết thời gian, thấy Chu Bảo Châu làm việc, dù không hiểu thì cũng tò mò, vậy là Không Lập Thanh chậm chậm đi về phía Chu Bảo Châu.

Chu Bảo Châu đứng quan sát trước khối đất hồi lâu, đột nhiên thẳng người tiến lên một bước, cánh tay cầm dao khắc đưa lên cao, liên tiếp mấy đường dao đi xuống, một khuôn mặt đàn ông hiện ra.

Khi Chu Bảo Châu cầm dao khắc, khuôn mặt hoàn toàn thờ ơ, động tác dứt khoát, ánh mắt sâu lắng, dáng vẻ hoàn toàn khác lúc bình thường, bàn tay đưa lên đưa xuống, sang trái sang phải bay bướm thanh thoát. Không Lập Thanh cảm thấy khi điêu khắc Chu Bảo Châu dường như già thêm mấy tuổi, xinh đẹp mà sâu sắc.

Trong lúc Không Lập Thanh đang mải mê thưởng thức “mỹ cảnh” lại không ngờ bị Chu Bảo Châu phát hiện. Chu Bảo Châu giờ tay cầm dao khắc xua xua về phía Không Lập Thanh như đuổi ruồi: “Đi đi đi, đừng có phá rối tôi làm việc, đợi tôi làm xong sẽ dẫn cô đi chơi.”

Không Lập Thanh cười cầu hòa: “Tôi không phá rối, có thể ở lại xem chút được không?”

Chu Bảo Châu dường như cũng không bận tâm nữa, chỉ đại cái ghế bên cạnh, nói: “Đến đó ngồi đi, cầm lên tiếng.”

“Được.” Không Lập Thanh đáp một tiếng, bước đến đó.

Chu Bảo Châu cũng chẳng thừa hơi để mắt đến Không Lập Thanh nữa. Không Lập Thanh ngồi bên quan sát Bảo Châu khắc đất sét, bàn tay cầm lưỡi dao khắc đưa lên đưa xuống, sau mỗi đường dao, khuôn tượng người đàn ông bán thân hiện lên càng rõ hơn. Có thể thấy được đó là một khuôn mặt đàn ông thư sinh, sống mũi cao, cằm thon, trán phẳng phất chút ưu sầu tuổi trẻ, ngay cả một người chẳng biết tí gì về điêu khắc như Không Lập Thanh cũng nhận ra bức tượng của Chu Bảo Châu không chỉ tạc được đường nét, dáng vóc mà còn họa ra cả khí chất riêng biệt của người này. Không Lập Thanh nhớ lại câu chuyện Chu Diệp Chương kể với cô, Chu Bảo Châu yêu một cậu du học sinh người Đài Loan, không hiểu sao cô nghĩ nguyên mẫu bức tượng này chính là anh chàng ấy.

Thật ra ngồi xem Chu Bảo Châu sáng tác cũng là công việc nhàn chán, không hiểu sao Không Lập Thanh cảm thấy im lặng ngồi xem cô ấy đưa từng nhát dao, sau đó chờ đợi gương mặt người đàn ông hiện lên rõ thêm một chút rất thú vị. Hai người yên lặng ngồi dưới tầng hầm mấy giờ liền, thậm chí buổi trưa người giúp việc gọi hai người lên ăn cơm bọn họ cũng không ai thấy đói, vậy là liền xua người giúp việc đi ra.

Không Lập Thanh không biết đã ngồi dưới tầng hầm xem Bảo Châu tạc tượng bao nhiêu lâu, cho đến khi bức tượng bán thân cơ bản thành hình, Chu Bảo Châu đột ngột đứng lên, quăng con dao khắc lên trên giá, thở ra một hơi khoan khoái, cầm chai nước ngửa đầu tu một ngụm to.

Cho tới lúc đó Không Lập Thanh mới dám mở miệng nói chuyện, cô quay lại hỏi Chu Bảo Châu: “Đây là ai?” Cô hỏi thẳng thắn, tự nhiên, không có ý lân la dò hỏi chuyện riêng của người khác.

Chu Bảo Châu uống nước xong, nhìn lại Không Lập Thanh một cái, nhẹ nhàng đặt chai nước xuống, tiện tay với bao thuốc lá, rút một điếu, châm lửa, chậm rãi điệu nghệ nhả ra một vòng khói rồi mới thủng thủng nói: “Ai quan tâm đó là ai, dù sao có một người như vậy là được rồi.” Giọng điệu khinh mạn bất cần, đáng điệu tùy tiện biếng nhác ở Chu Bảo Châu đã được khôi phục.

Trải qua mấy tiếng ngồi im, Không Lập Thanh không biết vì sao lại thấy điềm tĩnh, cô ngừng đầu hỏi Chu Bảo Châu: “Đây là người yêu cũ của cô?”

Chu Bảo Châu hít một hơi thuốc, lời thôi lách thếch ngồi phịch xuống nền nhà, lẩm bẩm: “Ai biết bây giờ anh ta béo mập mập thế nào, nhưng trước đây anh ta thật sự rất đẹp trai.”

Chu Bảo Châu gặp người ngồi trên mặt đất, khẩu khí khinh mạn nhưng ánh mắt lại nhìn xa xăm. Không Lập Thanh có thể hiểu được ý tứ trong câu nói, người đó trong hồi ức của cô ấy có dáng vẻ như vậy, với cô ấy cậu ta vĩnh viễn là đẹp đẽ. Dáng vẻ ấy đóng đinh trong lòng cô ấy, đến mức cho dù cậu ta hiện tại trông như thế nào thì với cô ấy đó cũng là một người khác, không khiến cô ấy bận tâm nữa.

Chu Bảo Châu như thế này rất kỳ lạ, ở cô ấy có một loại khí chất đặc thù khó miêu tả, lão phu nhân dạy dỗ con cháu thật ra cũng không quá thất bại. Chu Diệp Chương và Chu Bảo Châu đều rất đặc biệt.

Cảm giác bạn bè thân thiết giữa người với người có những lúc rất kỳ lạ, hai người im lặng ngồi đó, bầu không khí hòa hợp khó tả, đôi bên đều cảm thấy đối phương dễ chịu đến không ngờ.

Hai người im lặng cho đến khi người giúp việc đến gõ cửa: “Cô Không, có cô Lâm đến tìm, cô ấy đang đợi ở phòng khách.”

Không Lập Thanh lúc này mới nhớ ra hôm qua Lâm Diên có hẹn chiều nay đến đón mình. Cô vội vàng đứng dậy, lại vội vàng vàng vảo cáo biệt Bảo Châu: “Tôi đi đây.”

Chu Bảo Châu cười với Không Lập Thanh, tay vẫn còn kẹp điếu thuốc đang cháy, xua xua nói: “Đi nhé, hai hôm nữa sẽ dẫn cô đi chơi.”

Điếu thuốc đang cháy kẹp giữa ngón tay Chu Bảo Châu theo động tác vẫy vẫy của cô ấy vẽ ra vài vòng khói. Chu Bảo Châu cười mắt cong như vầng trăng mỏng Hai, trong veo, Không Lập Thanh cũng cười đáp lại, quay người bước đi.

Lâm Diên ngồi vắt chân chữ ngũ trên sofa phòng khách, trước mặt là tách trà còn đang bốc khói. Cô ta ngồi thẳng lưng, dáng vẻ tự tin mà yêu kiều, Không Lập Thanh từ xa đã đánh tiếng chào hỏi: “Cô Lâm, phiền cô đợi tôi một lát, tôi lên lầu thay đồ xong sẽ xuống ngay.”

Lâm Diên một tay chống trên tay vịn sofa, mỉm cười nhẹ nhàng: “Không sao, cô cứ thông thả chuẩn bị, tôi ra xe đợi trước.”

Khổng Lập Thanh không dám đứng đó nói đông dài, vội vàng chạy lên lầu thay quần áo, lúc ra đến cửa quả nhiên thấy một chiếc xe đậu ở đó, tài xế thấy cô đi ra đã sớm mở cửa xe chờ sẵn.

Khổng Lập Thanh cúi người chui vào, Lâm Diên quay lại khẽ cười với cô, Khổng Lập Thanh cười đáp lại, sau đó ổn định chỗ ngồi. Lâm Diên lại quay nhìn về phía trước, hai người cùng im lặng không nói gì.

Trong xe rất yên tĩnh, lúc xe vào trung tâm thành phố, Lâm Diên cuối cùng cũng lên tiếng phá vỡ im lặng: “Cô Không, chúng ta trước tiên đi làm tóc, thay đổi diện mạo, từng bước hoàn thiện, cô thấy được không?”

Lâm Diên tươi cười, giọng nói nhẹ nhàng, Khổng Lập Thanh bị đánh gục, bèn vui vẻ gật đầu: “Được.”

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Lâm Diên đưa Khổng Lập Thanh đến salon tóc, đó là một không gian tràn ngập ánh sáng, không biết phải tốn bao nhiêu tiền, chỉ biết rất nhiều đèn, rất nhiều gương, không gian hào nhoáng điển hình của chốn phồn hoa. Rất nhiều nam nữ phục vụ trẻ mặc đồng phục đón khách, cảnh tượng nhộn nhịp nhưng không hề lộn xộn.

Lâm Diên rõ ràng là khách quen ở đây, vào cửa là có nhân viên dẫn thẳng đến chỗ Stylish, sau đó giao thẳng Khổng Lập Thanh cho Stylish mà không cần nói một câu.

Tạo mẫu cho Khổng Lập Thanh là một anh chàng cao ráo đẹp trai, nói giọng phổ thông dễ nghe, thái độ hòa nhã thân thiện nhưng cũng ít lời. Khổng Lập Thanh để mặc cậu ta gọi đầu cho mình, đợi sau khi cô ngồi xuống ghế cắt tóc lại thấy bóng dáng Lâm Diên trong gương trước mặt.

Lâm Diên ngồi phía sau, tay cầm cuốn tạp chí, an nhiên tự tại, ngay ngắn đứng mực, không có một ánh mắt hay động tác thừa. Khổng Lập Thanh cảm thấy Lâm Diên dường như cũng có phong thái như Chu Diệp Chương, bọn họ từ ngoại hình đến khí chất đều ưu việt hơn người, hấp dẫn nhưng khó gần. Chỉ là Lâm Diên còn có thêm chút tiêu dao của thần tiên thoát tục, cô nghĩ hôm nay nếu là Chu Diệp Chương đưa cô đến đây, sợ là anh cũng thể hiện y hệt Lâm Diên lúc này.

Ở đây Khổng Lập Thanh rất yên tâm giao phó mái tóc mình cho Stylish, cô thấy cũng không cần thiết phải nhiều lời vô nghĩa, Stylish cũng rất kiệm lời, nửa giờ sau, từng sợi tóc trên đầu Khổng Lập Thanh vẫn như trước, ngay cả kiểu tóc cũng không thay đổi quá nhiều, nhưng vẫn có gì đó rất khác lạ. Lúc này nhìn cô có cảm giác cảm nhận hơn một chút, mắt dường như to hơn một chút, ngoại hình thay đổi cũng không phải là một trời một vực, nhưng phong vị khác hẳn ngày xưa.

Dường như Lâm Diên vô cùng hài lòng, cô ta nhìn Khổng Lập Thanh một lượt rồi quay sang nói với Stylish: “Rất đẹp, cảm ơn anh, A Sam” Stylish được cô khen dường như rất kích động, ngay cả nụ cười cũng thoáng chút ngượng ngùng.

Lâm Diên nói chuyện với Stylish xong quay sang Khổng Lập Thanh, cô ta càng tươi cười: “Rất đẹp, cô Không.” Khổng Lập Thanh chưa chuẩn bị tâm thế đối mặt với một Lâm Diên tươi cười, không biết phải làm thế nào, giọng điệu tán dương của cô ấy tự nhiên khiến cô cảm thấy rất vui.

Từ chỗ làm tóc đi ra đã hơn bốn giờ chiều, thời gian không sớm không muộn, Lâm Diên đưa Khổng Lập Thanh đi trung tâm mua sắm.

Khổng Lập Thanh bình thường rất hiếm khi đi shopping, huống hồ đây là Hồng Kông cô không thông thuộc. Cô bước theo Lâm Diên với tâm thế bị động, sau khi hai người bước được mấy bước, đột nhiên Lâm Diên dừng lại, đợi Khổng Lập Thanh đang đi phía sau tiến lên ngang bằng vị trí của mình, sau đó cô ta quay sang cười nói với Khổng Lập Thanh: “Cô Không, sau này cùng người dưới đi đâu, cô luôn nhớ mình phải đi trước. Từ giờ về sau, người có thể đi trước cô không nhiều, cô hiểu ý tôi không?”

Khổng Lập Thanh cứng đờ hai giây, hoảng hốt cảm nhận ý tứ của Lâm Diên. Cô im lặng nhìn cô ấy một lúc, đôi mắt Lâm Diên đen thẳm, ánh mắt kiên định nhìn cô như muốn truyền thông điệp gì đó, Khổng Lập Thanh khe khẽ gật đầu.

Cùng Lâm Diên bước vào một cửa hàng cô ta quen, trước mặt là hàng dãy quần áo treo ngay ngắn. Lâm Diên thông thả đi lại ngắm nghía, chỉ trong thời gian mấy phút đã nhanh chóng chỉ vài bộ cho nhân viên bán hàng lấy xuống, sau đó quay về phía Khổng Lập Thanh hơi ngượng ngập nói: “Cô Không, cô thử mặc mấy bộ này, chúng ta cùng xem hiệu quả thế nào.”

Lâm Diên xinh đẹp hòa nhã, Khổng Lập Thanh cảm thấy thật khó có ai không thích cô ấy. Cô nghe lời đi theo nhân viên phục vụ đi vào phòng thử đồ.

Lúc cầm trang phục trên tay, Khổng Lập Thanh mới phát hiện Lâm Diên toàn chọn cho cô gam màu sáng. Cô luôn cảm thấy gam màu tối thích hợp với diện mạo của mình hơn, không hiểu vì sao Lâm Diên lại chọn cho cô những bộ trang phục lấy màu trắng, vàng làm tông chính.

Đầu tiên Khổng Lập Thanh chọn thử bộ váy liền thân màu vàng, lúc bước ra khỏi phòng thử đồ cô thật sự không tự tin, không dám soi gương, đợi Lâm Diên đi đến phía trước.

Gương mặt Lâm Diên không tiết lộ cho cô điều gì, cô ấy khoanh hai tay trước ngực trên dưới quét nhìn Khổng Lập Thanh khắp lượt, sau cùng dừng ở khuôn mặt cô. Một lúc sau Lâm Diên đưa tay đẩy lưng Khổng Lập Thanh đi về phía gương.

Trong gương Khổng Lập Thanh cao gầy, da trắng mặc màu vàng không phải không đẹp nhưng nhiều năm qua cô luôn giữ vẻ mặt trầm tĩnh, nay lại mặc

màu sắc sống động như vậy, nhìn có gì đó không tự nhiên.

Lâm Diên đứng sau Không Lập Thanh, cao hơn cô hẳn nửa cái đầu, cô ta dễ dàng vòng tay qua vai, vươn tới trước mặt Không Lập Thanh, đặt gần khóe miệng, kéo nhẹ nhàng sang hai bên: “Cô Không, phải tươi cười.”

Không Lập Thanh cười nhưng không tự nhiên, Lâm Bội ghé sát tai cô thì thầm “Thả lỏng một chút, khóe miệng hơi nhếch lên là được.”

Không Lập Thanh thả lỏng cơ mặt, từ từ cười lại, lần này đã khá hơn rất nhiều. Lâm Diên lợi dụng cơ hội này đưa một tay nâng cằm cô lên chỉnh đến một góc độ nhất định, nói: “Đúng là như thế này.”

Lâm Diên buông tay, Không Lập Thanh tự nhìn vào gương, bây giờ bộ váy đã thích hợp với khí chất của cô rồi, cả người thoát nhìn trẻ trung lên không ít, mái tóc cắt tỉa gọn gàng khiến cô có vẻ năng động tươi mới, cũng không chỉ đơn thuần trong sáng, kết hợp với khí chất trầm tĩnh, tạo nên một phong cách rất mẫu thuẫn, vô cùng ưa nhìn.

Lâm Diên nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô, dịu dàng nói chậm rãi: “Cô Không, nhớ kỹ nụ cười này, từ nay về sau cô phải giao tiếp với rất nhiều người, tham gia vào nhiều mối quan hệ phức tạp, nụ cười sẽ là vũ khí lợi hại nhất, cô luôn mỉm cười, đối phương sẽ không thể biết cô đang nghĩ gì, hiểu không?”

Giọng nói dịu dàng của Lâm Diên phảng phất bao bọc Không Lập Thanh khiến cô cảm thấy sau lưng nóng lên. Trong gương là hai người phụ nữ đang ôm nhau, cảm giác thân thiết một cách gượng gạo. Lâm Diên này quả thật khiến Không Lập Thanh nửa thấy gần gũi nửa thấy e ngại.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Không Lập Thanh thử lần lượt từng bộ đồ Lâm Diên chọn cho mình, khuôn mặt từ đầu đến cuối luôn nở nụ cười. Cô cảm thấy miệng cười nhiều cũng hơi tê cứng, nhưng Lâm Diên khoanh tay đứng cạnh luôn nhìn cô cười động viên, ánh mắt đầy khích lệ, điều đó khiến cô không dám dừng lại.

Không Lập Thanh và Lâm Diên chiếm một góc khu thử đồ, quan hệ giữa hai người nói khó nghe thì là cố vấn và chủ nhân, nói dễ nghe thì là bạn bè. Không Lập Thanh bị Lâm Diên kèm sát như vậy cũng không thoải mái, đúng lúc cô thấy không tự nhiên, từ xa bước tới hai người phụ nữ, bọn họ dường như rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Lâm Diên, còn lại gần chào hỏi: “Cô Lâm, cũng đi shopping à, thật là trùng hợp.”

Lâm Diên quay lại, Không Lập Thanh sớm thấy họ trong gương, cũng quay người.

Lâm Diên ngay cả một giây ngừng lại để thay đổi biểu cảm trên mặt cũng không cần, chỉ chớp mắt, khóe miệng cô tự nhiên cong đến một góc độ hoàn mỹ. Cô nhiệt tình mà chừng mực đứng tại chỗ nhẹ nhàng chào hỏi: “Mạc phu nhân, Mạc tiểu thư, xin chào.”

Không Lập Thanh cuối cùng đã biết tại sao cô rất thích Lâm Diên nhưng khi đi cùng cô ấy lại thấy không thoải mái. Bởi vì Lâm Diên xinh đẹp, khí chất cao quý, gặp biến không hoảng, cư xử thông minh, người con gái như vậy là hóa thân hình mẫu phụ nữ lý tưởng trong lòng cô, cô muốn trở thành người như thế, nhưng lại không chịu rèn luyện. Chỉ có điều lúc này dường như Lâm Diên đang mang một chiếc mặt nạ dày, cảm giác có gì đó không thật, cô muốn cùng cô ấy giao lưu nhiều hơn nhưng người ta không cho cô cơ hội.

Lúc quay lại, Không Lập Thanh đã hiểu hai người phụ nữ này là một cặp mẹ con, cô con gái khoảng mười ba, mười bốn tuổi, đúng là thiếu nữ ngây thơ, có trang điểm nhẹ, ngoan ngoãn bám chặt tay mẹ, nụ cười tươi sáng. Người mẹ lại là một mỹ nữ đẹp sắc sảo, nhìn không đoán ra tuổi, khuôn mặt trang nghiêm. Hai mẹ con cùng mặc rất hợp mốt, người mẹ trang điểm trang trọng một chút, cô con gái trang điểm nhẹ nhàng một chút.

Ánh mắt Mạc phu nhân dường như đi lạc đến chỗ Không Lập Thanh, tiện thể nhìn một cái. Bà ta sắc lẹm đảo mắt, sau đó tươi cười vui vẻ chào hỏi lại Lâm Diên: “Từ lần mừng thọ Lý lão phu nhân tới giờ mới gặp cô, gần đây cô bận lắm à?”

Lâm Diên tiến lên hai bước, càng lịch sự và thân mật hơn: “Cũng khá bận, hồi trước tôi đi Châu Âu một thời gian, không có mặt ở Hồng Kông, cho nên phu nhân không gặp tôi.”

Hai người đối diện nhau chào hỏi, nụ cười của Mạc phu nhân tươi đến hết mức: “Tôi biết cô là người tài, Diệp Chương quả biết dùng người.”

Lâm Diên cười ý tứ mơ hồ mà hàm súc: “Mạc phu nhân lần nào gặp cũng quá khen, thật khiến tôi xấu hổ, phu nhân mới là vị tiền bối mà tôi không thể theo kịp.”

Nói đến đây, nếu nói tiếp nữa thì quá khuôn sáo, cho nên hai người cũng ngừng lại cười, không nói thêm gì. Mạc phu nhân cũng là người chủ động chuyển đề tài: “Nghe nói lần này Diệp Chương gặp chút rắc rối ở trong nước, công ty vận tải dường như xảy ra chuyện?”

Lâm Diên mặt không đổi sắc, bình tĩnh trả lời: “Quả có xảy ra chút chuyện nhưng chưa kết thúc, hiện tại còn chưa rõ kết quả ra sao.”

Biểu tình trên mặt Mạc phu nhân cứng lại trong giây lát, bà ta không ngờ tiện miệng thăm dò Lâm Diên một câu, Lâm Diên lại chẳng tránh chẳng né thẳng thắn trả lời. Dừng lại sau nửa giây, Mạc phu nhân nhanh chóng hiểu ra, Lâm Diên không ngại bị hỏi thăm, bà ta tiếp tục đề tài cũ: “Diệp Chương là kỳ tài, tôi biết cơ nghiệp của nhà họ Chu không đặt ở Hồng Kông, công ty vận tải đó cây cao rễ sâu, người nào muốn nhắm đến nó, sợ là cũng không dễ có thu hoạch.”

Lâm Diên cười mà không nói, Mạc phu nhân lại lần nữa chủ động chuyển đề tài, bà ta làm như chú ý tới Không Lập Thanh đứng bên, ngập ngừng hỏi Lâm Diên: “Cô đây là?”

Lâm Diên rất nhanh quay lại, lùi sau Không Lập Thanh nửa bước, giọng tay phải hướng về phía Mạc phu nhân, nhún vai nói: “Đi nào, cô Không, tôi giới thiệu hai vị làm quen với nhau. Đây là tổng giám đốc của tập đoàn thực phẩm Hung Hoa, Mạc phu nhân, đi cùng phu nhân là thiên kim Mạc tiểu thư.” Lâm Diên nói xong lại đưa tay về phía Không Lập Thanh nói: “Cô đây là vợ sắp cưới của Chu tiên sinh, mới từ trong nước qua đây chuẩn bị thành hôn.”

Lúc trước Lâm Diên và Mạc phu nhân dùng tiếng Quảng Đông nói chuyện, vì họ nói không quá nhanh nên Không Lập Thanh cũng lơ mơ hiểu được đôi ba phần, lúc này Lâm Diên nói tiếng phổ thông, cô nghe hiểu rõ từng từ, đồng thời cô cũng cảm thấy sau khi Lâm Diên nói xong, tay trái cô ẩy về sau lưng cô khẽ đẩy một chút.

Không Lập Thanh hiểu ý, bước lên trước hai bước, chủ động đưa tay ra chào hỏi: “Mạc phu nhân, xin chào. Mạc tiểu thư, chào cháu.”

Mạc phu nhân nhìn Không Lập Thanh bước lên phía trước ánh mắt hơi hoảng hốt, bà ta miễn cưỡng bắt tay Không Lập Thanh cho phải phép, vẻ thất thần của Mạc phu nhân quá dễ thấy, Không Lập Thanh nhìn cô ta thầm cảm thấy kỳ lạ.

Ánh mắt Mạc phu nhân có vẻ kích động, bà ta quay về phía Lâm Diên xác nhận: “Diệp Chương sẽ kết hôn?”

Lâm Diên điềm tĩnh cười đáp: “Vâng.”

Không Lập Thanh và Mạc phu nhân đứng rất gần nhau, lúc này Không Lập Thanh mới thấy rõ Mạc phu nhân là người đẹp theo kiểu truyền thống, mắt to tròn, sống mũi cao, miệng chúm chím, mặt đánh một lớp phấn mỏng. Lông mày, mắt, môi đều được chăm chút tỉ mỉ, quả thật đẹp hoàn hảo, thậm chí mặt bà ta còn không hề có nếp nhăn nên nhìn bề ngoài chẳng ai nghĩ người phụ nữ này đã có con gái mười mấy tuổi, chỉ là ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt to tròn của cô ta sau khi nghe Lâm Diên giới thiệu đã vụt tắt không dấu vết.

Gương mặt Mạc phu nhân dường như kém tươi đi mấy phần, sau khi cẩn thận soi xét Không Lập Thanh một lượt, bà ta lẩm bẩm như đang tự độc thoại: “Không thể tưởng tượng Chu Diệp Chương lại muốn kết hôn.” Sau đó bà ta lại quay lại nhìn cô con gái xinh đẹp đứng cạnh, giọng giễu cợt nói: “Cũng phải thôi, Susan đã mười bốn tuổi rồi.”

Không Lập Thanh nghe rõ những gì Mạc phu nhân nói, Chu Diệp Chương muốn kết hôn, bà ta làm gì phải kinh ngạc đến thế? Mà chuyện Chu Diệp Chương kết hôn với việc con gái bà ta mười bốn tuổi thì có liên quan sao? Ở đây có ẩn tình gì đó mà cô không rõ. Nhất thời không tìm được đáp án, Không Lập Thanh đành cau mày nhìn Lâm Diên phía sau.

Lâm Diên vẫn tươi cười như cũ, khuôn mặt không thể hiện gì. Mạc phu nhân lập tức ý thức được mình vừa hành động thất thố, bèn nhanh chóng lên dây cót tinh thần, vội vàng kéo tay con gái cáo từ rồi đi.

Trong quan sát của Không Lập Thanh, người phụ nữ xinh đẹp đó khi rời đi có chút bối rối, cô lại lần nữa nhìn Lâm Diên nhưng Lâm Diên vẫn giữ dáng vẻ cũ, không hề có ý định giải đáp thắc mắc cho cô.

Không Lập Thanh mưu đồ dùng ánh mắt dồn ép Lâm Diên nhưng Lâm Diên cơ bản không bận tâm, cô ấy cười híp mắt bước đến vỗ vai Không Lập Thanh nói: “Đi nào, chúng ta thanh toán.”

Từ cửa hàng đó đi ra, hai người xách mấy túi đồ, Lâm Diên đi cạnh Không Lập Thanh giảng giải: “Cô Không, cái gọi là xã hội thượng lưu mỗi người đều có vòng quay của chính mình. Đa số người xuất thân từ những gia tộc lớn đều được giáo dục rất tốt. Bọn họ với bất kỳ ai cũng đều hòa nhã lịch sự như vậy, nhưng họ lại có một loạt những tiêu chuẩn đối với người khác, nếu cô không cùng đẳng cấp với họ, cô vĩnh viễn không thể tham gia vào vòng quay xã giao của họ. Không bao lâu nữa khi cô tham gia xã hội thượng lưu ở đây, sẽ có rất nhiều người chủ động kết giao với cô, đến lúc đó cô cũng phải học cách cân nhắc. Giống như Mạc phu nhân vừa xong, gia đình Mạc phu nhân rất có thế lực, bản thân cô ấy cũng rất mạnh mẽ, cùng chồng điều hành việc kinh doanh của công ty, lĩnh vực họ kinh doanh có quan hệ mật thiết với ngành mà anh Chu kinh doanh. Những người như vậy cô phải chủ động tới kết giao.”

Không Lập Thanh cúi đầu bước đi, tâm tư không để vào câu nói của Lâm Diên, tùy tiện qua loa đáp lại mấy tiếng, Lâm Diên quay lại nhìn cô một cái, cũng không nói gì.

Ra đến xe, Lâm Diên trao túi đồ trong tay cô và Không Lập Thanh cho tài xế, sau khi hai người ngồi vào, cô ấy đưa địa chỉ cho tài xế xong là yên lặng không nói năng gì.

Hai người phụ nữ trầm mặc ngồi xe. Không Lập Thanh xem chừng Lâm Diên không định đưa mình về nhà. Ngập ngừng một lát cuối cùng không nhận được, Không Lập Thanh quay sang Lâm Diên hỏi đầy đủ dự: “Mạc phu nhân đó, vừa xong có chuyện gì?”

Khóe miệng Lâm Diên mang ý cười: “Cô Không, tôi nghĩ việc này cô tự mình đi hỏi anh Chu thì tốt hơn.”

Không Lập Thanh đâm phải bị bông, biểu tình cứng ngắt nhất thời không biết xuống nước thế nào, nhìn Lâm Diên hoang mang. Lâm Diên nhìn lại Không

Lập Thanh lên tiếng trước: “Cô Không, cô không biết sau này mình phải tiếp xúc với những người như thế nào đâu. Làm Chu phu nhân không phải chuyện dễ, cô như thế này, bị người ta có ý căn vặn mấy câu là sẽ đề lộ hết, tôi vừa dặn cô cười, cô đã lại quên rồi.”

Không Lập Thanh ngẩn người, cô bị Lâm Diên nói cho cứng họng. Lâm Diên nhìn cô đột nhiên thờ dãi: “Cái dáng vẻ này của cô, sau này làm sao được. Dẫu là bà nội trợ thì cũng phải có thể giới riêng của mình, người đàn ông thành đạt dù có lòng cũng không phải lúc nào cũng có đủ thời gian quan tâm chu đáo đến cô. Cô phải mạnh mẽ lên, cho dù bản thân không thể mạnh mẽ thì cũng phải nắm được quy tắc ở đây, ít nhất cũng phải tự bảo vệ được mình, không làm vướng chân chồng, cô hiểu chứ?” Nói đến đây Lâm Diên khẽ cau mày, biểu hiện của cô cuối cùng cũng đòi thường hơn một chút.

Từ chiều đến tối Lâm Diên hỏi Không Lập Thanh vô số lần “cô hiểu không?” Từ trung tâm thương mại tài xế đưa thẳng họ tới một quán Tây sang trọng.

Đây là nhà hàng phục vụ món Pháp chính thống. Lâm Diên dạy Không Lập Thanh các loại nghi lễ bên bàn ăn, quy trình ăn cơm Tây. Cô ấy còn nói với Không Lập Thanh, không chỉ lúc đi bộ mới cần thẳng lưng, ăn trong nhà hàng cũng phải ngồi thẳng lưng, mà lưng mình và lưng ghế luôn phải cách nhau khoảng cách một nắm tay. Cô ấy cũng dạy cô cách thưởng thức rượu vang lâu năm, trước khi đưa lên uống cô cần lắc đều một lượt, sau đó đưa lên mũi ngửi hương rượu, kể cả cô không biết ngửi thì cũng nên tuân theo trình tự thưởng thức ấy.

Không Lập Thanh lắng nghe Lâm Diên hồi lâu, cảm thấy rất bổ ích, nhưng cô không được ăn no, dùng một bữa cơm Pháp mà dạ dày chỉ lưng lửng, bởi Lâm Diên nói với cô, có những lúc tư thế ăn quan trọng hơn thức ăn.

Cuối cùng Lâm Diên cũng buông tha cô. Lúc Không Lập Thanh lê bước về đến nhà, thời gian cũng không còn sớm nữa. Bước vào phòng ngủ, Chu Diệp Chương đã ở đấy, mái tóc còn ướt ngồi trên giường gỗ phím laptop, dáng chừng như đang đợi cô.

Không Lập Thanh cảm thấy mình bị Lâm Diên nhồi nhét nửa ngày còn mệt hơn cả trước đây bên bàn mổ, nhưng cô cũng cố gắng lấy lại tinh thần. Cô thật sự không giấu được khúc mắc trong lòng, chuyện liên quan đến Mạc phu nhân hôm nay gặp, cô nhất định phải hỏi Chu Diệp Chương.

Không Lập Thanh tay xách nách mang bước vào trong phòng, mệt mỏi vứt đại túi đồ xuống đất tạo ra những tiếng bịch bịch. Chu Diệp Chương ngẩng đầu lên nhìn cô, thuận miệng tán dương một câu: “Hôm nay đẹp thế, Lâm Diên đúng là có mắt thẩm mỹ hơn anh.”

Được Chu Diệp Chương khen ngợi nhưng Không Lập Thanh cảm thấy không vui trong lòng. Chu Diệp Chương vốn là người có mắt thẩm mỹ, nhưng dường như xưa nay mắt thẩm mỹ của anh không áp dụng với cô. Trước đây khi còn ở thành phố B, bất luận là lúc bình thường ở nhà cô mặc quần áo ngủ đáng vẻ lười thôi hay cô qua loa tùy tiện mặc quần áo đi ra ngoài anh đều nhìn cô chẳng cau mày cũng chẳng khó chịu. Mà hiện tại tâm tư cô cũng không đang để vào chuyện ăn mặc chút nào.

Vứt túi đồ trong tay nằm chổng chơ trên nền nhà, Không Lập Thanh bước về phía giường, sau đó ngồi xếp bằng đối diện với Chu Diệp Chương.

“Nói với anh một chuyện.” Không Lập Thanh vào thẳng đề.

Từ khi Không Lập Thanh long trọng ngồi xuống trước mặt anh, Chu Diệp Chương đã gác lại công việc đang làm. Nghe Không Lập Thanh nói xong câu đó, mặt anh có chút ngạc nhiên, sau đó anh khẽ cau mày, đưa tay đóng laptop lại, nói với cô: “Được, em nói đi.”

“Hôm nay Lâm Diên đưa em đi trung tâm mua sắm mua quần áo, gặp Mạc phu nhân và con gái cô ấy.” Nói đến đây Không Lập Thanh ngừng lại quan sát biểu cảm của Chu Diệp Chương, anh lặng lẽ hỏi: “Sau đó thế nào?”

“Cô ấy có vẻ rất ngạc nhiên khi biết tin anh sẽ kết hôn, dường như là rất sốc.” Không Lập Thanh chăm chăm nhìn anh suốt thời gian nói câu ấy.

Hai người im lặng nhìn nhau một lúc lâu, lông mày Chu Diệp Chương lại khẽ nhíu, anh dường như suy nghĩ gì đó, cuối cùng lại hỏi: “Em rốt cục muốn hỏi anh chuyện gì? Nghĩ kỹ rồi hỏi.”

Không Lập Thanh cũng tự cảm thấy bối rối, rốt cục cô muốn hỏi Chu Diệp Chương chuyện gì? Thực sự từ lúc chiều gặp Mạc phu nhân tới giờ, trong lòng cô xảy ra một loạt phản ứng dây chuyền. Cô không thông minh, người ta thấy ít hiểu nhiều, cô đây thấy nhiều hiểu ít, cho đến lúc này gặp phải câu hỏi của Chu Diệp Chương đầu óc mới có phản ứng trở lại. Mạc phu nhân không quan trọng, Mạc phu nhân và Chu Diệp Chương lại là chuyện khác. Cô quay đi chỗ khác suy nghĩ một chút, sau cùng quay lại nhìn vào Chu Diệp Chương dứt khoát hỏi: “Anh còn người phụ nữ khác à? Ý em muốn hỏi, sau khi quen em rồi anh vẫn tiếp tục có quan hệ với người phụ nữ khác?”

Chu Diệp Chương ngả người dựa vào thành giường phía sau, một tay đặt trên gối, dáng điệu thoải mái, không chút nao núng, anh trả lời: “Không có.” Biểu cảm nghiêm túc, ánh mắt trầm tĩnh, Không Lập Thanh tin anh, so với ngôn ngữ, cô tin vào trực giác của mình hơn.

Suy nghĩ đã thông suốt, Không Lập Thanh thẳng lưng ưỡn ngực, trưng ra bộ dáng nghiêm túc nhất, trước khi nói thậm chí còn hắng giọng mấy lần: “Với hôn nhân, yêu cầu đầu tiên của em là chung thủy.”

Chu Diệp Chương vẻ mặt chắc chắn: “Chung thủy là một trong những phẩm chất được đánh giá cao nhất của anh.”

Chu Diệp Chương nói xong, hai người lại cùng im lặng, nhìn vào mắt nhau, một bên nhìn, một bên rất bình tĩnh thần nhiên nhìn lại. Sau giây phút đó, Không Lập Thanh đã có câu trả lời nên hài lòng tại ý quay người xuống giường chuẩn bị đi tắm. Trong đánh giá của cô, vừa xong Chu Diệp Chương đã cho cô một lời đảm bảo. Một người đàn ông như anh đã có thể nói ra những lời như thế, dù với người khác là kiểu biểu đạt mơ hồ thì cô hiểu chuyện này cũng đã là không dễ dàng với anh. Nếu cô còn cứ khăng khăng bắt anh thừa nhận trắng đen rõ ràng thì cũng thật vớ vẩn và quá đáng.

Cúi xuống tìm dép, Không Lập Thanh tùy tiện nói thêm một câu: “Mạc phu nhân và anh trước đây có chuyện gì?”

Chu Diệp Chương vẫn duy trì tư thế không chút nao núng, miệng anh khẽ nhếch lên thành một vòng cung nhẹ, chậm rãi nói: “Rất nhiều năm trước bọn anh học cùng đại học ở nước ngoài, sau đó gia đình gả cô ấy cho người khác.”

Chu Diệp Chương chỉ thần nhiên tóm tắt sự tình trong một câu ngắn gọn. Không Lập Thanh đại khái có thể ước đoán về câu chuyện xảy ra thuở xa xưa ấy, đôi kim đồng ngọc nữ dòng dõi danh giá của chúng ta rõ ràng là thanh mai trúc mã, sau này gia đình chàng sa sút, gia đình nàng bèn phụ ước gả nàng cho người khác, dù hiện tại cuộc sống như ý thì trong lòng vẫn luôn đau đáu một giấc mộng chưa vẹn tròn. Câu chuyện là như vậy đấy, trên thực tế sớm đã cảnh còn người mất, Không Lập Thanh “Ồi” lên một tiếng cảm thán, xô dép chuẩn bị bước đi thì một bàn tay giữ chặt cô lại.

Quay nhìn thấy Chu Diệp Chương đang cười: “Biết nói ra yêu cầu của mình, có tiến bộ.” Không Lập Thanh cũng cười đáp lại, nhẹ nhàng gỡ tay anh để đi vào nhà tắm.

Liên mấy ngày tiếp sau, Không Lập Thanh đều được Lâm Diên “dạy dỗ”. Lâm Diên cũng rất bận việc nên từ ngày thứ hai để tiết kiệm thời gian, cô ấy không đến đón Không Lập Thanh nữa, mà hàng ngày trước ba giờ Không Lập Thanh sẽ ngồi xe nhà đi đến khu cao cấp ở trung tâm thành phố của Lâm Diên để “thỉnh giáo”. Trong gần một tuần Lâm Diên dạy cô thể dục, thể ngồi, trang điểm, khiếu vũ... tất nhiên chỉ dạy này ở mức cưỡi ngựa xem hoa. Cuối cùng Lâm Diên chuyển cho Không Lập Thanh cả đồng sách vở để tự nghiên cứu rồi cho cô “tốt nghiệp”. Đào tạo cấp tốc như vậy không phải vì Lâm Diên thiếu trách nhiệm hay muốn qua loa thoái thác, mà là Không Lập Thanh đã đến lúc phải đi gặp Chu lão phu nhân.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Không Lập Thanh đến Hồng Kông một tuần, thời gian không dài không ngắn, nhưng đối với “cô dâu mới”, thời hạn “bái kiến” bề trên như vậy là quá chậm trễ rồi.

Chọn ngày cuối tuần, giống như đi nộp mạng, Không Lập Thanh dậy sớm sửa soạn kỹ càng từ đầu đến chân, sau đó nom nớp sợ hãi theo Chu Diệp Chương lên xe. Thực ra trong lòng cô chưa chắc đã muốn đi, nhưng vì con trai đang ở đó nên cô không thể không đi. Từ khi Không Vạn Tường bị đưa tới đó ngay ngày thứ hai đến Hồng Kông đã không trở về, suốt thời gian đó chỉ gọi về cho cô mấy cuộc điện thoại. Vạn Tường nói điện thoại giọng rất vui vẻ, thi thoảng còn cười khanh khách rất sáng khoái, nhưng lại chẳng có ý định về với mẹ. Cho dù cô biết Vạn Tường đang vui nhưng tận sâu trong lòng vẫn không yên tâm.

Nhà cũ của họ Chu là một biệt thự lớn giữa lưng chừng núi, từ cổng vào đến nhà còn phải ngồi xe một đoạn. Bên đường là bãi cỏ xanh và những rừng cây trái ngút ngàn tầm mắt, tầm nhìn thoáng đãng nên có thể thấy cả dãy núi xanh phía xa xa. Sân nhà Chu Diệp Chương so với nơi này quả thật quá chật chội, xe chạy thêm đoạn nữa, Không Lập Thanh từ xa nhìn thấy tòa lâu ba tầng nguy nga lộng lẫy, tường sơn màu trắng, cầu thang trước lầu rất cao.

Hôm đó là một ngày đẹp trời, ánh nắng trải dài rực rỡ, bãi cỏ trước nhà bày một vòm ô hóng mát cỡ lớn, dưới ô kê một chiếc bàn màu trắng phong cách châu Âu, hình như đang có người ngồi tựa trên ghế, xe còn chưa tới nơi người đó đã lục tục đứng dậy đi vào nhà.

Không Lập Thanh đi vào cùng Chu Diệp Chương, thần thái anh bình tĩnh, biểu tình rất thoải mái, cũng không định lên dây cót tinh thần cho Không Lập Thanh, Không Lập Thanh bất an từ ở nhà dường như anh cũng không hề ý.

Xe còn chưa dừng lại hẳn, Không Lập Thanh đã nghe một tràng tiếng chó sủa, tiếng Vạn Tường hét gọi mẹ cũng lẫn trong đó. Bên ngoài xe, Vạn Tường đang chạy về hướng này, Không Lập Thanh ngồi không yên, đợi xe tắt máy là mở cửa bước xuống ngay.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Không Vạn Tường giống như tên lửa, vun vút lao tới, Không Lập Thanh dựa bên cửa xe đón sẵn, lấy hết sức cúi người bế bổng con lên.

Không Lập Thanh nhắc Vạn Tường lên trước mặt xem xét kỹ càng, tóc cậu bé được cắt mới, tạo hình theo kiểu quý ông phương Tây, giống như tóc của Chu Diệp Chương, đường rẽ ngôi ti mi hoàn hảo. Chỉ là Vạn Tường chơi đùa nhiều quá, mồ hôi ướt đầm tóc mái trước trán, cậu bé cười híp mí trong vòng tay mẹ một lúc rồi bỗng chu miệng thom lên má Không Lập Thanh tạo ra một tiếng “chụt” khe khẽ.

Không Lập Thanh tự nhiên bật cười, Vạn Tường được chăm sóc rất tốt, người ngòm sạch sẽ, quần áo mới tinh tươm, phong cách thời thượng và sang trọng, cô cảm thấy Vạn Tường đã hưởng ngoại hơn rất nhiều, thậm chí có chút phóng khoáng nghịch ngợm.

Không Lập Thanh đưa tay lau mồ hôi trên trán cho Vạn Tường, thủ thủ hỏi: “Ở đây vui không?”

“Vui ạ, bà tặng con một chú cún nhỏ, con đặt tên nó là Đào Khí, bà nói con thông minh.” Vạn Tường phấn khích khoe ba hoa chích chòe, cậu ôm cổ mẹ đột nhiên hạ giọng ghé sát tai Không Lập Thanh thì thầm: “Mẹ, A Thần đưa con đi Disney, ở đó chơi vui lắm, là chúng con trốn đi. A Thần nói không được kể với bà và chú, mẹ cũng không được nói ra đâu đấy.”

Khổng Lập Thanh tiến thoái lưỡng nan chẳng biết phải nói thế nào cho phải, quay lại nhìn A Thần một cái. A Thần hai tay xỏ túi quần, bước lại gần cửa xe phía bên kia, cúi đầu đứng yên trước mặt Chu Diệp Chương. Chu Diệp Chương cũng đã bước xuống xe nhìn A Thần đứng trước mặt không biểu hiện gì, A Thần cúi đầu, chân đá đá trên mặt đất im lặng. Khổng Lập Thanh quay sang hỏi Vạn Tường: “Hàng ngày con làm những gì?”

“Chơi ạ.” Vạn Tường hồn nhiên trả lời rất tự nhiên khiến Khổng Lập Thanh bật cười.

Chu Diệp Chương đi vòng qua xe đến bên hai mẹ con, đón lấy Vạn Tường rồi một tay bế cậu bé, một tay dắt tay Khổng Lập Thanh đi vào nhà. Vạn Tường tự nhiên mà thân mật một tay ôm cổ anh, hai người này cho dù bình thường ít giao lưu nhưng cảm tình vẫn được bồi đắp rất tốt.

Ba người sóng đôi đi về phía trước, A Thần đi sau Chu Diệp Chương lăm bắm: “Em muốn ra ngoài.”

Cả đoàn người cùng dừng bước, Chu Diệp Chương quay lại cau mày nhìn A Thần: “Không được, thời gian này cậu nghiêm chỉnh ở đây chờ một thời gian cho tôi.”

A Thần bị từ chối ừ rử đứng đó, Chu Diệp Chương cũng không bận tâm, đưa hai mẹ con Khổng Lập Thanh vào nhà.

Biệt thự nhà họ Chu được xây theo phong cách châu Âu, nội thất cũng rất xa hoa lộng lẫy, khắp nơi bày ra vẻ sang trọng tiện nghi, người giúp việc mặc đồng phục áo trắng váy đen đã sớm đợi họ ở phòng khách, di Thanh chạy đến đón Vạn Tường từ trên tay Chu Diệp Chương: “Cậu chủ, cậu đưa cô Khổng lên phòng khách nhỏ trên lầu hai đội, lão phu nhân lát nữa sẽ qua, tôi đón Vạn Tường đi trước.”

Chu Diệp Chương gật đầu, Khổng Lập Thanh nhìn theo hướng đi Thanh, Vạn Tường không còn nhỏ nữa, di Thanh bế cậu bé rất vất vả. Vạn Tường trượt xuống khỏi người di Thanh, nhìn mẹ. Khổng Lập Thanh nghĩ một chút, cúi xuống nói với Vạn Tường: “Con đi với di Thanh nhé, mẹ đi gặp bà, lát nữa sẽ quay lại tìm con, hiểu không?”

Vạn Tường ngoan ngoãn gật đầu sau đó nói to: “Con đi tìm A Thần.” Nói xong không đợi Khổng Lập Thanh đồng ý đã chạy tuốt ra cửa.

Vạn Tường đi rồi, hai người lớn cũng bước lên lầu trên, khi cùng Chu Diệp Chương bước vào phòng, Khổng Lập Thanh mới biết, gọi là phòng khách nhỏ kỳ thực không nhỏ chút nào. Bên trong bài trí theo phong cách Âu Trung kết hợp, đối diện với cửa vào là hai cửa sổ sát đất cực lớn, nhờ thế trong phòng tràn ngập ánh sáng tự nhiên, thảm lông dê trắng phủ khắp nền, sofa phủ da cừu đỏ phối với đồng hồ quả lắc thân gỗ chạm khắc theo phong cách phục hưng. Cuối phòng là một cái sập lớn, màu sắc kiểu dáng có vẻ rất cổ, nhìn như cái giường nhưng lại không phải, phía trước ngăn cách bởi một chiếc bàn trà nhỏ, hóa ra đó là ghế ngồi của chủ nhân phòng này.

Chu Diệp Chương đưa Khổng Lập Thanh đến ngồi ở sofa đôi rồi ngồi xuống bên cạnh, người giúp việc nhanh chóng mang trà cho họ. Chu Diệp Chương thoải mái bao nhiêu thì Khổng Lập Thanh căng thẳng bấy nhiêu. Cô ngồi thẳng lưng, người hơi ưỡn về phía trước, không dám tùy tiện ngã lưng trên ghế như anh. Cô nhớ Lâm Diên đã dặn mình, cho dù trong lòng lo lắng cũng phải giữ tư thái thế này, hôm nay lúc từ nhà đi cô cũng nghĩ người tầm tuổi Chu lão phu nhân thường thích màu sắc tươi sáng nên không dám mặc màu tối, cẩn thận chọn một bộ váy màu vàng nhạt. Cô căng thẳng chỉnh lại quần áo, vuốt vuốt chân váy, chỉ sợ nó xuất hiện nếp nhăn.

Khổng Lập Thanh ở đó chỉnh trang quần áo, Chu Diệp Chương bên cạnh lại nhìn cô cười, nụ cười của anh không qua được mắt cô. Khổng Lập Thanh trong lòng tức giận mà không dám làm gì. Từ lúc ra khỏi nhà, biết cô căng thẳng anh cũng chẳng có ý nhắc nhở cô chú ý điều gì, giờ lại còn ngồi cười, cho mãi đến sau này cô mới hiểu được nụ cười hôm ấy của anh, hiểu rồi chính cô cũng cảm thấy buồn cười, khi đó cô thật quá nhạy cảm.

Họ ngồi đợi không bao lâu, thậm chí thời gian còn chưa đủ để Khổng Lập Thanh hoàn toàn bình tĩnh lại, cánh cửa phòng đã bị đẩy ra mở về hai bên. Khổng Lập Thanh lập tức nhìn về phía cửa, trái với dự liệu và tưởng tượng của cô, cô không hề nhìn thấy một người già phong cách giống Tống Mỹ Linh, Chu lão phu nhân mặc một bộ váy trắng, trên ngực là chiếc trâm cài áo bằng vàng, có dáng vẻ của bậc quý phu nhân, mái tóc hoa râm, bà đi lại không quá nhanh nhẹn, trong tay còn chống gậy, di Thanh đi bên cạnh, đỡ một bên người bà.

Chu lão phu nhân đi không nhanh nhưng bước đi vẫn xem như vững chắc, nhìn bà chậm chậm tiến về phía trước, Khổng Lập Thanh mới phát hiện suốt chặng đường đi ánh mắt bà luôn để trên người cô, mà sắc mặt bà trầm trầm dường như không mấy vui. Cô căng thẳng một hồi, vô thức đứng lên, sau đó nói một câu rất ngốc: “Lão phu nhân, cháu chào bà ạ.”

Trong phòng nhất thời im phăng phắc, lão phu nhân căn bản chỉ là đi vòng qua cô đến chỗ chiếc sập trước mặt, kết quả câu chào này của Khổng Lập Thanh khiến lão phu nhân dừng bước trước mặt cô, bà khẽ cau mày nhìn. Khuôn mặt bà tròn đầy phúc hậu nhưng đã có mấy nếp nhăn rất sâu, khóe miệng bà hơi rũ xuống làm nếp nhăn trên mặt sâu thêm một chút. Khổng Lập Thanh giật thót tim, tự biết mình đã làm một chuyện ngu ngốc.

May thay lão phu nhân không nói gì, dừng lại trước mặt Khổng Lập Thanh nhìn cô một cái rồi lại thong thả đi tới chiếc sập. Động tác của lão phu nhân đều diễn ra rất chậm, bà bám vào di Thanh từ từ ngồi xuống, sau đó đem gậy dựa bên cạnh chỗ ngồi, đặt tay phải lên bàn trà, cúi xuống thò ra hai tiếng rồi mới nhìn sang Khổng Lập Thanh.

Ánh mắt lão phu nhân thâm thúy nhưng không sắc nhọn, chỉ đơn giản là đánh giá Khổng Lập Thanh, lát sau bà trầm giọng nói: “Lại đây, đến trước mặt ta, ta coi nào.”

Khổng Lập Thanh y lời bước tới đó, để “trợ sức” cho cô, sau khi Khổng Lập Thanh cất bước, Chu Diệp Chương cũng đứng lên đi theo sau yểm trợ.

Hai người một trước một sau đứng trước mặt lão phu nhân, lão phu nhân chỉ nhìn mình Khổng Lập Thanh, một lúc lâu xong bà mới nói: “Lâm Diên dạy dỗ không tồi, đã có chút tư thái, nhưng đáng tiếc là rất ngốc.” Giọng lão phu nhân không run yếu chút nào, rõ ràng bà còn rất minh mẫn tinh anh, những lời này không phải nói ai đó vu vơ mà là đang đánh giá cô. Khổng Lập Thanh chớp mắt đỏ bừng mặt, lão phu nhân lại không buông tha cô, quay sang di Thanh đứng bên nói: “Đấy đúng là một cô ngốc.”

Di Thanh cười cười, còn chưa kịp giải vây cho Không Lập Thanh đã bị Chu Diệp Chương tranh nói trước: “Có thể ạ, bà không thấy cô ấy căng thẳng đến sắp ngất đi sao?”

Chu Diệp Chương cho dù đứng thẳng lưng nhưng tư thế vẫn có vẻ thoải mái tự tại, câu nói có ý trách khéo, lão phu nhân thoáng ngẩng lên nhìn anh một cái rồi quay lại ra lệnh cho Di Thanh: “Mau đi mang cái đó đến đây.”

“Vâng ạ.” Di Thanh vâng lời cất bước ngay, trong phòng lại là một bầu không khí yên lặng, không có ai nói gì. Không Lập Thanh càng không dám mở miệng, lão phu nhân không nhìn ai, cầm chén trà bên tay nâng lên chậm chậm nhấp một ngụm, xong lại thông thả đặt chén trở lại bàn.

Lão phu nhân nuốt hết ngụm trà, chậm rãi nhấc cây gậy bên cạnh, ngẩng đầu nhìn Chu Diệp Chương phía trước: “Anh qua đây.”

Lão phu nhân nói rất nhẹ nhàng, không hề có biểu hiện tức giận, Chu Diệp Chương bước lên hai bước đứng trước mặt bà, chuyện xảy ra sau đó hoàn toàn khiến Không Lập Thanh kinh hoàng. Lão phu nhân bất ngờ nổi giận trong chớp mắt, lúc lão phu nhân giờ gậy vụt vào chân Chu Diệp Chương, Không Lập Thanh thậm chí còn chưa hiểu đang xảy ra chuyện gì.

“Đồ phá phách, ông nội anh còn sống cũng sẽ dùng gậy đánh chết anh. Tổ nghiệp ba đời nhà họ Chu vất vả gây dựng lên hôm nay lại bị anh hai tay dâng không cho người ta? Anh càng sống càng hồ đồ, mù rồi sao? Cha anh năm đó tha chết chứ không từ bỏ cơ nghiệp tổ tiên, anh tự nói xem, anh có xứng đáng với ông anh, bố anh?”

Chu Diệp Chương nói một câu lại vụt một gậy, cây gậy gỗ mun đen bóng vụt lên người Chu Diệp Chương kêu vun vút. Chu Diệp Chương đứng im chịu trận, không hề nhúc nhích, Không Lập Thanh đứng bên chứng kiến một phen kinh hồn bạt vía, nhưng không dám lên tiếng. Cô không quá lo lắng chuyện Chu Diệp Chương bị thương, lão phu nhân ra tay không mạnh, nhưng bầu không khí này khiến cô sợ hãi.

Lão phu nhân vụt thêm mấy gậy nữa rồi hờn hển thu tay lại, bà thở gấp trợn mắt lườm Chu Diệp Chương, rõ ràng trong lòng vẫn còn rất giận, nhưng không còn sức để đánh nên chỉ đành đứng đó lườm anh.

Đúng lúc này Di Thanh bê một chiếc hộp trở lại, nhìn qua đại khái cũng đoán biết được ở đây vừa xảy ra chuyện gì, nhưng trong bầu không khí căng thẳng thế này Di Thanh lại không tiện lên tiếng, lặng lẽ đứng đó. Không Lập Thanh nhìn sang Di Thanh cứu, Di Thanh lặng lẽ đưa tay phải lên khẽ kéo váy cô.

Chuyện này Chu Diệp Chương biết chỉ có anh lên tiếng mới xong được. Hôm nay là ngày anh mang vợ về lễ tổ tiên nên không muốn gây chuyện ồn ào, bèn bước lên một bước, cúi đầu trước lão phu nhân nói: “Bà đừng giận cháu nữa, cha cháu năm đó do hoàn cảnh khó khăn nên mới kết cục thảm như thế, bà khư khư giữ chuyện đó trong lòng. Còn cháu, cháu không dâng công ty cho người ta, chỉ không quá hai năm nữa nó sẽ lại trở về cổ chủ, cuối cùng cũng vẫn mang họ Chu.”

Lão phu nhân trợn mắt lườm cháu trai, hơi thở bình ổn hơn một chút, Di Thanh chớp thời cơ đến trước mặt lão phu nhân: “Bà còn chưa biết sao? Cậu chủ nói như vậy là có tính toán rồi, bà cũng đừng quá lo lắng.” Di Thanh vừa nói vừa nhấc chén trà trên bàn dâng lên ngang miệng lão phu nhân, lão phu nhân cuối cùng cũng cúi đầu nhấp một ngụm trà, không nói gì. Mấy người cùng thở phào một cái, biết là chuyện đã được giải quyết.

Di Thanh đặt chén trà xuống bàn là vội vàng đi ra ngoài, sau đó không lâu lại trở vào mang theo một người giúp việc nữa. Người này bê một khay trà đặt xuống trước mặt Chu Diệp Chương và Không Lập Thanh, Di Thanh nháy mắt với Không Lập Thanh một cái, Chu Diệp Chương quay đầu chặn tầm mắt của lão phu nhân nói nhỏ với cô: “Dâng trà mời bà, nhớ thay đổi cách xưng hô, gọi là bà nội.”

Chu Diệp Chương nói nhỏ nhưng khoảng cách hơi gần cho nên có vẻ lão phu nhân cũng nghe thấy, nhưng mặt bà không để lộ điều gì. Không Lập Thanh kính cẩn bưng chén trà đặt trước mặt lão phu nhân: “Bà nội, cháu mời bà dùng trà.”

Lão phu nhân ngoài dự liệu lại không làm khó Không Lập Thanh, nhận chén trà đưa lên miệng nhấp một ngụm. Bà còn đang uống trà, Chu Diệp Chương đã khẽ cúi người lại gần bà nói: “Cô ấy hơi nhỏ rất khó, nhiều quy tắc cô ấy không hiểu, xin bà rộng lượng một chút.” Lão phu nhân liếc Chu Diệp Chương không nói gì, sau đó quay sang Di Thanh nói: “Đưa cái đó cho cô ta.”

Di Thanh cười híp mí trao chiếc hộp trong tay cho Không Lập Thanh, Không Lập Thanh nhận nó, lão phu nhân lên tiếng trước: “Cái này kiểu dáng thô kệch, ta mấy năm nay không dùng đến, nay cho cháu làm quà gặp mặt.”

Không Lập Thanh run run mở nắp hộp, bên trong là một chiếc nhẫn mặt ngọc lục bảo lớn, kiểu dáng cổ điển, xem chừng đã nhiều năm tuổi, thân nhẫn to thô, viên ngọc cũng rất lớn, nhìn không hề đẹp. Ai ngờ Chu Diệp Chương bên cạnh lại đột nhiên mỉm cười, Không Lập Thanh cúi đầu xem anh lại phát hiện nụ cười của anh có ý vui rõ ràng.

Chu Diệp Chương cười xong nhìn bà nội nói một câu: “Cám ơn bà ạ.” Câu cảm ơn của anh rất chân thành, mặt lão phu nhân cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Nhận được chiếc nhẫn, Không Lập Thanh biết cô coi như đã được lão phu nhân chấp nhận, trong lòng thầm thở phào một hơi, nhưng không đợi cô thở ra xong, lão phu nhân bên đó đã lại lên tiếng: “Người già dễ thấy cô đơn, cho Vạn Tường tới đây làm bạn cùng ta.”

Không Lập Thanh cứng đờ ở đó, Chu Diệp Chương nhìn vào mắt lão phu nhân đỡ lời cho Không Lập Thanh: “Vạn Tường vẫn còn nhỏ, lại mới tới Hồng Kông, tách khỏi mẹ cũng không phải là chuyện tốt.”

“Vậy cả ba chuyển đến đây sống đi.” Lão phu nhân nhíu mày cũng không nhếch lên, nhẹ nhàng hóa giải sự phản đối của anh.

Hai bà cháu cùng không nói thêm gì, Không Lập Thanh không ngờ chuyện này lại đến nhanh như vậy, cô cơ bản thấy mâu thuẫn, mục đích hôm nay cô tới đây là để đón Vạn Tường về nhà.

Ba người im lặng, sau cùng là Chu Diệp Chương lên tiếng phản đối: “Không được...”

“Vây hàng tuần hai đứa nhớ đưa Vạn Tường tới đây chơi mấy ngày cuối tuần.” Lão phu nhân dường như không muốn làm căng đến cùng, chẳng đợi Chu Diệp Chương nói xong đã ngắt lời anh.

Chu Diệp Chương lần nữa nhìn sang Không Lập Thanh, Không Lập Thanh gật gật đầu, anh quay sang lão phu nhân nói: “Vâng ạ.”

Lão phu nhân khẽ gật đầu “Ừ” nhẹ một tiếng, tinh thần bà dường như bỗng yếu đi rất nhiều, mắt nhìn xuống đất, hất tay về phía họ: “Được rồi, ta mệt, hai đứa đi đi.”

Chu Diệp Chương dắt tay Không Lập Thanh đi ra, đi Thanh tiễn bọn họ đến cửa. Cánh cửa gỗ màu đen từ từ khép lại sau lưng, chuyến đi lần này coi như kết thúc tốt đẹp.

Trên đường về, Không Lập Thanh hạ cửa kính xe xuống thấp, hai bên đường đầy cây xanh, không khí trong lành. Vạn Tường ngồi phía trước cúi đầu chơi trò chơi, hai người lớn cùng không nói gì, trong xe im phăng phắc.

Không Lập Thanh cúi đầu xem chiếc hộp trang sức mang về từ nhà họ Chu. Sau một hồi im lặng cô nói với Chu Diệp Chương: “Có vẻ như bà không thích em.”

Bên cạnh vang lên tiếng cười khe khẽ, Không Lập Thanh quay sang nhìn, thấy Chu Diệp Chương đưa tay cốc yêu vào trán cô cười, ánh mắt anh rõ ràng có ý trêu đùa. Anh đưa tay với lấy chiếc hộp trang sức cô cầm rồi mở ra: “Thật ra bà cũng không thể nào thích nổi anh.” Chu Diệp Chương tâm tình có vẻ rất tốt khiến Không Lập Thanh chẳng biết phải nói gì, anh lấy chiếc nhẫn trong hộp ra, cầm nó xoay xoay trong tay, còn cười xấu xa nói với cô: “Chúc mừng em, từ nay đã chính thức bước chân vào hàng ngũ tỉ phú.”

“Hả?” Không Lập Thanh nhìn anh mặt đầy ngạc nhiên.

Chu Diệp Chương nghiêng người sát lại mang chiếc nhẫn đặt trước mặt Không Lập Thanh, sau đó anh bấm nhẹ một nút ẩn ở góc mặt nhẫn, mặt chiếc nhẫn dịch chuyển và mở sang một bên. Không Lập Thanh ngạc nhiên phát hiện bên dưới là một con dấu nhỏ xíu khắc chữ Chu, cô ngạc nhiên nhìn sang Chu Diệp Chương đợi anh giải thích.

Chu Diệp Chương cười cười nói: “Tài sản nhà họ Chu hiện đang nằm hết trong tay em, đây là con dấu của bà nội, cổ phiếu, tiền tiết kiệm, bất động sản, vàng bạc, châu báu, đồ cổ... đều phải dùng con dấu này mới lấy ra được, tiền riêng của em bây giờ nhiều hơn anh rồi.” Anh nói xong đóng chiếc nhẫn lại nhét trả vào tay Không Lập Thanh, nói thêm một câu: “Vui về nhận đi.”

Không Lập Thanh chấn động một hồi, ngờ ngác nhìn Chu Diệp Chương, Chu Diệp Chương vẫn cười đùa: “Sao, bị dọa sợ rồi à?”

Không Lập Thanh gật gật đầu, cô thừa nhận bản thân kiến thức hạn hẹp, tự nhiên được giao cho khối tài sản khổng lồ như vậy cô chẳng thấy vui mừng, ngược lại chỉ thấy lòng lo lắng không yên.

Chu Diệp Chương chăm chú nhìn Không Lập Thanh một lúc lâu rồi mới nói: “Xem ra bà nội trao nhẫn cho em là đúng rồi, tài sản giao cho em mục đích là truyền thừa, đây là sự ủng hộ của nhà họ Chu, em cứ vui về nhận nó đi.” Nói xong anh còn đưa tay xoa đầu cô an ủi.

Không Lập Thanh đem chiếc nhẫn cho vào hộp trang sức đóng nắp lại, cẩn thận để chiếc hộp sang bên cạnh, sau đó chiếc nhẫn này được nằm im trong két bảo hiểm, đời cô cơ hội dùng đến nó vô cùng ít.

Những ngày sau đó Không Lập Thanh thực sự nhàn rồi, lão phu nhân nói là làm, cuối tuần lại cho người đến đón Không Vạn Tường đi, có điều sau đó không thấy đưa về trà, cô cũng không dám trắng đen rạch ròi đến đòi con về. Mà Vạn Tường mỗi lần gọi điện cho cô đều rất hứng khởi, xem chừng sống ở chỗ lão phu nhân rất vui vẻ. Không Lập Thanh thời gian này chỉ dành ngoảnh mặt làm ngơ.

©STENT

Rất nhanh đã sang đầu tháng Sáu, thời tiết Hồng Kông càng dễ chịu hơn. Sáng sớm Chu Diệp Chương đã phải ra ngoài, Vạn Tường ở với lão phu nhân, Không Lập Thanh nhàn rồi vô sự, ăn cơm trưa xong liền ra sân ngồi hóng mát dưới bóng cây cổ thụ cùng Chu Bảo Châu.

Chu Bảo Châu là người rất biết hưởng thụ, sai người làm kê một cái ghế dài dưới gốc cây, còn chuẩn bị cả trà đá, chính ngọ là lúc mặt trời gay gắt nhất nhưng hai người vẫn lười biếng ngồi hóng mát ở đó.

Không Lập Thanh không khéo giao tiếp, Chu Bảo Châu cũng lập dị, dường như trước mắt bất kỳ ai cô ấy cũng có thể thoải mái tự nhiên chọn tư thế dễ chịu nhất cho mình. Hai người ngồi đối diện nhau cùng không nói năng gì, Không Lập Thanh nhìn Chu Bảo Châu trước mặt, Chu Bảo Châu là một mỹ nhân, điều đó không có gì phải nghi ngờ. Những lúc không tặc tượng cô ấy ăn mặc rất thời trang, lúc này Bảo Châu đang mặc bộ váy đỏ booc-đô, tự biến mình thành một thực nữ ngây thơ, nhưng tư thế ngồi lại chẳng có chút thực nữ nào, hai chân gác trên ghế, đầu ngoảnh sang một bên, mái tóc xoắn xoắn bay trong gió.

Chương 41

Không Lập Thanh bẩm sinh thích nghiên cứu người khác, cô cảm thấy con người Chu Bảo Châu là một tổ hợp đầy mâu thuẫn, mà Bảo Châu còn rất xinh đẹp, Không Lập Thanh vô thức dừng mắt trên người cô ấy rất lâu. Chu Bảo Châu cũng chẳng bận tâm người khác nhìn mình, sau một hồi ngẩn ngơ ngẩng đầu lên nhìn trời, Bảo Châu đột nhiên đứng phắt dậy, giũ sạch vế biếng nhác thờ ơ vừa xong, cả người tràn đầy năng lượng nói với Không Lập Thanh: “Này. Chúng ta đi chơi đi.”

“Hả?” Không Lập Thanh không theo kịp tốc độ thay đổi của Chu Bảo Châu.

Chu Bảo Châu không cho cô thời gian phản ứng, nhào người về phía cô, khuỷu tay tì trên mặt ghế, bàn tay chống cằm, tư thái đến ánh mắt đều đầy vẻ dụ dỗ: “Tôi nói, cô đến đây cũng khá lâu rồi, lẽ nào không muốn đi ra ngoài ngó nghiêng xem Hồng Kông rốt cuộc trông thế nào?” Chu Bảo Châu giọng điệu nhẹ nhàng như nói với người yêu, nói xong còn đá lỏng nheo với Không Lập Thanh một cái.

Không Lập Thanh biết Chu Bảo Châu đang trêu chọc cô, mà giọng cô ấy cũng thực sự có sức mê, cho dù cô không có nhiều tinh thần khám phá, nhưng đến một nơi nổi tiếng như Hồng Kông cũng rất muốn một lần được thưởng thức phong cảnh nơi đây. Thế là gần như không chút do dự, Không Lập Thanh nhận lời: “Được.”

Không Lập Thanh vẫn nghi ngờ khả năng thích nghi với cuộc sống mới của bản thân. Khi một người không thể hoàn toàn làm chủ hoàn cảnh sống của mình sẽ thường mù quáng nghe theo người bên cạnh. Cho nên khi Chu Bảo Châu đưa cô đến một hộp đêm gì đó, Không Lập Thanh vẫn mơ mơ hồ hồ đi theo. Lúc đó cô chỉ nghĩ là một cái phòng bao hạng sang có hai anh chàng trẻ tuổi rất nam tính, chỉ đến khi hai anh chàng đẹp trai đó tách ra ngồi xuống bên cô và Chu Bảo Châu, Không Lập Thanh mới mơ hồ hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Không Lập Thanh cả đời này chưa từng đến những nơi phong hoa tuyết nguyệt, phản ứng chậm mắt nửa nhịp, đợi đến khi cô cảm thấy không ổn nghi hoặc nhìn về phía Chu Bảo Châu, đáp lại cô là ánh mắt trêu chọc háp háy của cô ấy.

Không Lập Thanh còn đang mù mịt, anh chàng bên cạnh đã dùng giọng trầm khàn ám muội hỏi cô: “Tiểu thư, cô muốn dùng rượu gì?”

Không Lập Thanh trong đầu nổ “ầm” một tiếng, cô chỉ nghĩ Chu Bảo Châu đưa cô đi ngoại cảnh, ai mà ngờ cô ấy lại đưa cô đến nơi như thế. Chỗ này là chốn người ta đến “thư giãn”, sao cô chẳng thấy thích dù chỉ một chút?

Không Lập Thanh không để ý đến anh chàng bên cạnh mà quay đi nói với Chu Bảo Châu: “Bảo Châu, cô đùa quá rồi.”

Chu Bảo Châu khuôn mặt nhớn nhọc, dường như cô ấy không đến đây để quây, đối với anh chàng bên cạnh cũng hoàn toàn không bận tâm mà ngược lại nhìn Không Lập Thanh đầy thích thú, nhún vai nói: “Sao? Cô sợ lắm phải không? Cô có nghĩ ‘anh ta’ cũng sợ những chuyện thế này? Cô đã vào nhà họ Chu, sau này những chuyện như thế mà không ứng phó được thì không xong rồi.” Nói xong Chu Bảo Châu còn nhào về phía Không Lập Thanh, ngón tay thanh tú nheo nheo má cô, điệu bộ chế nhạo đầy quyền rũ.

Không Lập Thanh cứng đờ ở đó, cô biết Chu Bảo Châu đang ngụy biện, trong ý thức của cô những chuyện như thế này là không đúng, nhưng cô không tìm ra luận điệu thích hợp để bác bỏ cô ấy. Suy nghĩ một lúc lâu, cô cũng chỉ có thể nói ra một câu: “Không được, tôi phải về.”

Không Lập Thanh muốn đứng lên nhưng lại bị Chu Bảo Châu giữ lấy vai ấn ngồi xuống, cô ấy ghé sát mặt cô, nói khẽ: “Cô sợ ‘anh ta’ biết nên mới căng thẳng thế hay sợ cái gì khác?”

Không Lập Thanh không hiểu vì sao Chu Bảo Châu lại hỏi như vậy, cô chăm chăm nhìn cô ấy hồi lâu rồi nói: “Tôi không sợ anh ấy biết, vì tôi sẽ không làm gì cả, chỉ là tôi thấy chuyện này không đúng, mà tôi cũng không thích nơi này.”

Chu Bảo Châu cũng chăm chăm nhìn lại Không Lập Thanh, lúc sau tay cô ấy tự động rời khỏi vai cô, đột nhiên cười tươi rói, điệu bộ vô cùng duyên dáng gạt tóc ra sau, dựa lưng vào sofa, tay khoanh trước ngực nhìn Không Lập Thanh cười nói: “Không Lập Thanh, cô thật tuyệt.”

Không Lập Thanh bị thái độ thay đổi nhanh đến chóng mặt của Chu Bảo Châu làm cho bối rối, ở chỗ này cô thực sự không thoải mái, nhưng muốn đi chỉ đành nhẫn nhịn thuyết phục Bảo Châu: “Bảo Châu, chúng ta về thôi.”

Chu Bảo Châu thờ dài, cúi xuống nhắc ly rượu trên bàn uống một ngụm, chậm rãi nói: “Cô đừng sốt ruột. Anh ta xem chừng sẽ đến ngay thôi.”

Không Lập Thanh thờ dài, cô còn biết nói gì, hoàn toàn bó tay rồi, cô cũng không muốn tranh cãi đến cùng với Chu Bảo Châu nữa. Mà hai anh chàng ngồi đây chắc cũng đã quen những chuyện thế này, hai cô nói chuyện với nhau bọn họ đều nghe rõ từng câu, biết hai cô không định đến đây “thư giãn” nên cũng ngồi im không nói năng gì. Chu Bảo Châu yên lặng uống rượu, không biết nghĩ gì, trong phòng yên lặng như tờ.

Không Lập Thanh ngồi đó chờ đợi, cô biết đây là Hồng Kông, trên đất này nhất cử nhất động của cô làm sao mà qua nổi mắt Chu Diệp Chương, huống hồ hôm nay đến đây là tài xế của anh đưa họ đi, Chu Bảo Châu đã muốn gây rối như thế, cô chỉ có thể ngồi yên chờ đợi.

Quả nhiên còn chưa đến mười phút, phòng bao đã bị mở ra từ ngoài, Chu Diệp Chương xông vào trước, sau anh là Lục Húc. Mặt Chu Diệp Chương trầm lắng như nước không đọc ra tâm trạng gì, nhưng Không Lập Thanh biết anh không vui. Cô không biết phản ứng thế nào mới đúng, ngồi đực ra ở đó: Thế là bất gian tại trận?

Chu Diệp Chương sai chân bước tới, đứng đối diện họ cách bàn trà, áo vest mở phanh cúc, hai tay chống hông nghênh ngang đứng đó, không nói năng gì, làm lì quết mắt qua bốn người ngồi trên sofa một lượt. Mắt anh không dừng lại ở Không Lập Thanh mà cau mày nhìn sang Chu Bảo Châu, trong phòng không ai dám thở mạnh, chỉ có Chu Bảo Châu hai tay khoanh trước ngực nhìn lại Chu Diệp Chương thách thức. Lúc sau, dường như anh không muốn mất thời gian, bèn chỉ vào Chu Bảo Châu nói: "Lục Húc, lập tức đưa nhị tiểu thư về chỗ lão phu nhân, dặn lão phu nhân trông coi tiểu thư cẩn thận, không được để cô ấy ra ngoài." Lục Húc phản ứng rất nhanh, đi thẳng đến bên Chu Bảo Châu kính cẩn nói: "Nhị tiểu thư, chúng ta đi."

Chu Bảo Châu đứng dậy, Chu Diệp Chương mới hướng về phía Không Lập Thanh lạnh lùng ra lệnh: "Qua đây." Không Lập Thanh nghe lời đứng lên, cô cũng không sợ hãi gì nhiều, chuyện này không khó giải thích, chỉ là giờ chưa phải lúc, khôn ngoan nhất là cứ đi theo Chu Diệp Chương cái đã.

Không Lập Thanh đi đến bên Chu Diệp Chương, Chu Bảo Châu chuẩn bị đi cùng Lục Húc lại bất ngờ quay sang nhìn cô cười, ngạc nhiên hơn là sau đó cô ấy còn bất ngờ làm mặt quỷ với cô. Không Lập Thanh nhất thời không nhận được hỏi một câu: "Bảo Châu, cô vì sao phải làm thế này?"

Bảo Châu đột nhiên thu lại biểu cảm trên mặt, sau đó cô ấy điềm tĩnh trở lại, đột nhiên làm một việc khiến Không Lập Thanh vô cùng kinh ngạc.

Chu Bảo Châu đột nhiên bước đến trước mặt Không Lập Thanh đưa hai tay ra ôm lấy cô, vùi mặt trước ngực cô, dùng giọng nũng nịu nói: "Lập Thanh, sau này cô phải tốt với tôi một chút, khi nào tôi lấy chồng phải chuẩn bị cho tôi của hồi môn nhiều nhiều, biết chưa?"

Không Lập Thanh bị Bảo Châu làm cho dở khóc dở cười, cô đột nhiên nhận ra Chu Bảo Châu là đứa trẻ được chiều sinh hư, bởi vì người yêu thương cô chọn không đúng cách, không từng bước hướng dẫn cô. Hơn nữa nhà họ Chu lại không thiếu tiền, mỗi khi chẳng may gặp họa luôn có người đứng ra thu dọn hộ, cho nên Bảo Châu hành sự đều chẳng cần biết trời cao đất dày, to gan mà phóng túng.

Chu Bảo Châu làm nũng Không Lập Thanh xong liền bị Lục Húc kèm đi, Chu Diệp Chương sầm mặt ra cửa, Không Lập Thanh ngoan ngoãn theo sau anh.

Hai người ngồi xe đi thẳng về nhà, suốt dọc đường sắc mặt Chu Diệp Chương đều không tốt, mặt không biểu cảm nhìn ra ngoài cửa xe, không để ý gì đến Không Lập Thanh ngồi bên cạnh. Không Lập Thanh thấy khó hiểu, anh đã biết chuyện này là trò đùa ác ý của Chu Bảo Châu, có sao còn tức giận như vậy, cô mấy lần quay sang định nói chuyện nhưng thái độ cự tuyệt của anh đã khiến cô ngậm miệng.

Bây giờ đã là chiều tối, hai người yên lặng ngồi trong xe cho đến lúc về đến nhà. Chu Diệp Chương lẳng lặng xuống xe, cũng không quản Không Lập Thanh đi thẳng vào nhà, đến cổng, anh dừng lại một chút, đợi Không Lập Thanh đi đến gần hơn. Anh nhìn cô một lát, ánh mắt thâm trầm âm u, Không Lập Thanh không hiểu ý tứ của cái nhìn này.

Chu Diệp Chương im lặng nhìn Không Lập Thanh một lúc, sau đó quay người đi thẳng vào cổng. Không Lập Thanh vừa nhấc bước đi theo không ngờ đã thấy cánh cổng trước mặt đột nhiên bị anh đóng sầm lại, trong khoảnh khắc hai cánh cổng khép vào còn nghe tiếng anh vọng ra từ bên trong: "Không ai được mở cổng cho cô ấy." Không Lập Thanh hoàn toàn chết lặng.

Không Lập Thanh thật sự không dám tin là cô lại một lần nữa bị Chu Diệp Chương nhốt ngoài cửa, cảm giác bị bắt nạt chớp mắt dâng đầy trong lòng cô, cô không thể hiểu tại sao lại xảy ra chuyện này, nhưng lòng tự trọng không cho phép cô gõ cửa, không cho phép cô hạ mình cầu xin, cô quay người, bước xuống bậc thang và ngồi ở đó.

Sắc trời ngày một tối, Không Lập Thanh thực sự thấy bối rối, đầu cũng không nghĩ ra được phương án nào, cô đột nhiên hiểu ra cuộc sống của cô ở Hồng Kông không hề dễ dàng, mọi chuyện đã qua cô đều thụ động tiếp nhận, hiện giờ cô còn chưa có được một vị trí cụ thể giữa chốn phồn hoa đông đúc này, cũng không thể tự chủ trong cuộc sống của mình. Hoàn cảnh sống thay đổi không khiến cô hạnh phúc hơn, chỉ là cuộc sống của cô trước đây quá bất hạnh nên không phải là một đối tượng so sánh tốt, cô nhất thời không ý thức đến thực tại, ngồi ở bậc thềm nghĩ đông nghĩ tây, càng nghĩ càng thêm mất mát.

Trời tối hẳn, trong sân đã bật đèn nhưng trong nhà vẫn không có chút động tĩnh nào, chỉ có mấy con muỗi bay quanh cô vo ve, sau khi bị đốt mấy nhát, Không Lập Thanh đột nhiên đứng lên, không nhìn phía sau, đi thẳng đến phòng ở của người giúp việc.

Không Lập Thanh tìm đến người tài xế, sau đó ngồi xe vào nội thành. Không Lập Thanh muốn đi tìm Lâm Diên, bản thân cô cũng không biết vì sao mình đi tìm cô ấy, chỉ cảm thấy trực giác mách bảo khi cần giúp đỡ, Lâm Diên là đối tượng có thể giúp mình.

Lâm Diên sống trong căn hộ cao cấp ở khu trung tâm, đứng trước cửa nhà Lâm Diên, Không Lập Thanh mới cảm thấy mình có phần liều lĩnh, cũng không biết người ta có nhà hay không nhưng sau đó cô lại tức giận mà nghĩ lại: Lâm Diên không có nhà cũng không sao, nếu không tìm được người, lát nữa cô đi thẳng đến biệt thự nhà họ Chu giết người cướp Vạn Tường về là được.

Không Lập Thanh "lên kế hoạch" xong, có động lực hẳn, mạnh bạo ấn chuông cửa nhà Lâm Diên. Không bao lâu sau cánh cửa trước mặt mở ra, Lâm Diên mặc một chiếc áo choàng lụa, đầu còn trùm mũ tắm, có vẻ chưa tắm gội xong, thấy Không Lập Thanh đứng ngoài cửa mắt cô hơi lóe lên chút ngạc nhiên.

Nhìn người đứng ở cửa, Không Lập Thanh nói nhỏ xúi: "Tôi bị đuổi khỏi nhà."

Lâm Diên thoáng sửng sốt, sau đó đứng sang một bên nhường đường cho cô, nói: "Vào đi."

Bên trong nhà Lâm Diên, Không Lập Thanh đã quen thuộc, lúc trước ngày ngày cô đều phải đến đây học đông học tây, trong phòng sạch sẽ không một chút bụi, bài trí đơn giản, Không Lập Thanh quen đường thuộc lối đi thẳng vào phòng khách ngồi xuống sofa. Thật ra trước nay cô và Lâm Diên không quá thân, nguyên nhân là vì Lâm Diên luôn giữ khoảng cách với cô, nhưng thời khắc này cô không muốn nghĩ đến nó, cô cảm thấy quá mệt mỏi rồi.

Lâm Diên bước vào sau Không Lập Thanh, cô ấy đứng ở cửa phòng khách hỏi: "Cô ăn tối chưa?" Không Lập Thanh ngẩng lên lắc lắc đầu, Lâm Diên không nói thêm gì quay người bỏ đi.

Lâm Diên ở trong bếp gọi điện cho Chu Diệp Chương, chỉ nói một câu: "Cô ấy đang ở đây." Sau đó cúp máy, nhanh chóng đi làm cho Không Lập Thanh một đĩa mỳ Ý.

Không Lập Thanh ngồi khoanh tròn trên nền nhà phòng khách, cúi đầu ăn mỳ, tinh thần lúc này đang vô cùng sa sút, nhưng cơ thể lại thấy rất đói. Lâm Diên ngồi đối diện cô nhăm nháp sấm-panh, bàn tay trắng thon dài của cô điệu nghệ cầm chiếc ly thủy tinh miệng cao chứa đầy chất lỏng màu vàng nhạt sóng sánh. Lâm Diên ngồi đó, tư thế thanh lịch hoàn mỹ, nhưng nhìn kỹ Không Lập Thanh cảm thấy cô ấy đang cô đơn.

Ăn được mấy miếng mỳ, Không Lập Thanh mới ngẩng lên hỏi Lâm Diên: "Cô ăn chưa?"

Lâm Diên thờ ơ nhìn cô nói: "Buổi tối tôi không ăn."

"À..." Không Lập Thanh đáp một tiếng, rồi lại cúi đầu ăn tiếp, cô biết Lâm Diên ăn kiêng giữ dáng.

"Cô hứng thú nói với tôi chuyện xảy ra hôm nay không?" Lâm Diên từ trên đỉnh đầu cô tiện miệng hỏi một câu.

Không Lập Thanh ngược lên nhìn Lâm Diên, phát hiện biểu tình cô ấy hoà nhã, không có ác ý gì, cô hiện tại thực sự cũng có nhu cầu được trút bầu tâm sự với ai đó, thế là Không Lập Thanh vừa ăn vừa đem chuyện hôm nay kể hết lại với Lâm Diên.

Lúc Không Lập Thanh ăn xong cũng là lúc câu chuyện hôm nay căn bản được kể rõ ngọn nguồn. Lâm Diên yên lặng lắng nghe, Không Lập Thanh kể xong, cô ấy nói ngay: "Anh ấy giận là phải, cô không biết tự mình phán đoán, người khác nói thế nào cũng tin, xử sự như thế này mà ra ngoài rất dễ bị người ta lợi dụng."

Bao nhiêu nghi ngờ không thể hiểu của Không Lập Thanh được Lâm Diên một câu nói rõ hết, cô cầm đĩa mỳ sừng sốt hồi lâu, sau đó đặt chiếc đĩa xuống bàn, đẩy ra xa trước mặt mình: "Lâm Diên, cô biết không, tôi cảm thấy vấn đề hiện tại của tôi không nằm ở chỗ đó, tôi cảm thấy tôi không thích ứng được với cuộc sống như thế này. Tôi không biết vì sao Chu Diệp Chương thích mình, cũng không biết vì sao anh ấy vô duyên vô cớ lôi tôi vào cuộc sống của anh ấy, tôi không dám tin vào tình cảm này, theo anh ấy đến Hồng Kông có một phần nguyên nhân là vì muốn thoát khỏi cuộc sống không như ý của đoạn đời trước đây, nhưng hiện tại tôi không thể hoà nhập với cuộc sống mới, cũng không dám tin sau này anh ấy sẽ làm tôi thấy thích cuộc sống ở đây, mà chúng tôi còn sắp kết hôn nữa..."

Không Lập Thanh nói một tràng dài không dừng lại, Lâm Diên yên lặng lắng nghe, nghe xong cũng không vội lên tiếng mà trầm ngâm nhìn Không Lập Thanh một lát rồi mới chậm rãi nói: "Không Lập Thanh, cô biết không? Lúc đầu tôi cũng không thể hiểu vì sao Chu Diệp Chương chọn cô làm bạn đời, nhưng sau này tôi cũng dần hiểu được một chút. Cô có xuất thân bình thường, con người đơn thuần, tính cách thẳng thắn, mà Chu Diệp Chương thực chất là một người đàn ông truyền thống, anh ấy có óc quan sát và khả năng phản ứng nhanh, trách nhiệm với gia đình rất nặng nề, các bậc trưởng bối trong gia đình anh ấy luôn là hình mẫu đàn ông mạnh mẽ trong tình cảm. Chu Diệp Chương cũng bị ảnh hưởng từ họ rất nhiều, trong chuyện tình cảm, anh ấy luôn rất thẳng thắn, anh ấy chọn cô là chọn cô, cô không cần hoài nghi, hai người thực ra rất phù hợp, cô sau này sẽ hạnh phúc." Nói đến đây Lâm Diên khẽ cười, thay đổi tư thế rồi mới nói tiếp: "Đương nhiên cuộc sống không phải lúc nào cũng được như ý, cô cũng nên hy sinh, nên cố gắng hết sức thích nghi với cuộc sống hiện tại, vì thực ra cô không biết anh ấy là một người đàn ông ưu tú đến thế nào đâu." Lúc nói đến câu cuối cùng giọng Lâm Diên chợt trở nên xa xôi diệu vợi.

Không Lập Thanh yên lặng lắng nghe Lâm Diên nói hết, dần dần cảm giác tư tưởng được khai sáng, đá thông, nhưng cuối cùng đầu cô lóe lên một suy nghĩ. Cô choáng váng một hồi, cũng may cuối cùng đã kìm được không buột miệng: Hóa ra Lâm Diên cũng thích Chu Diệp Chương.

Lâm Diên ánh mắt mơ màng nhìn ra cửa sổ, tâm trí phiêu du tận đâu đâu, Không Lập Thanh nhìn cô, chân thành an ủi một câu: "Thật ra tôi rất ngưỡng mộ cô, ngay cả cái đáng về cô đơn lúc này của cô cũng khiến tôi khao khát."

Lâm Diên quay lại nhìn Không Lập Thanh khẽ cười: "Đợi đến khi cô già rồi, sẽ thấy cô đơn đáng sợ thế nào."

Không Lập Thanh giật mình một cái, hai người cùng im lặng không nói gì, trong không gian yên tĩnh, tiếng chuông cửa lạnh lót vang lên, Không Lập Thanh nghĩ hoặc nhìn ra cửa, Lâm Diên sực tỉnh đứng khỏi sofa, chỉ tay về phía Không Lập Thanh, nói: "Đi nào, tôi tiễn cô, anh ấy đến đón cô đấy."

Quả nhiên là Chu Diệp Chương đứng ngoài cửa, vẻ mặt anh bình thản không để lộ điều gì, nhưng Không Lập Thanh nhận ra ở anh đã hết vẻ u ám lúc chiều, không đợi anh nói gì cô đã lên tiếng trước: "Tại sao anh lại nhốt em ngoài cửa? Em ghét nhất cũng giận nhất là bị đối xử như thế."

Khuôn mặt bình thản của Chu Diệp Chương dường như bị phá nứt một đường, anh nhìn Không Lập Thanh một lúc rồi nói: "Xin lỗi. Sau này anh không bao giờ thế nữa." Nói rồi anh đưa tay cho cô: "Cùng anh về nhà đi."

Không Lập Thanh yên lặng nhìn bàn tay anh đưa ra trước mặt, tha thứ cho người mình yêu luôn rất dễ, cho dù trong lòng cô còn rất nhiều điều chưa chắc chắn nhưng cô vẫn nắm lấy bàn tay anh.

Không Lập Thanh bước khỏi cửa tới chỗ Chu Diệp Chương, anh quay lại gật đầu với Lâm Diên đang đứng phía trong: "Cảm ơn."

Lâm Diên tựa cửa nhìn họ khẽ cười: "Đừng khách khí." Hai người đi khỏi, nụ cười của cô vụt tắt, không muốn thấy cảnh họ biến cuộn sóng trào, cô nhanh chóng đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Đám cưới

Thời gian trôi rất nhanh, bây giờ đã là đầu tháng Sáu, Không Lập Thanh chọn một ngày nắng nhẹ, dậy sớm, sau khi tiễn Chu Diệp Chương đi làm, cô quay về phòng chỉnh trang cẩn thận, sau đó đi đến chỗ Chu lão phu nhân.

Bước sang tháng Sáu, thời tiết ở Hồng Kông rất nóng, chín mười giờ sáng là lúc nhiệt độ bắt đầu tăng cao, không khí ẩm ướt. Không Lập Thanh vẫn chưa thích nghi được với thời tiết nóng ẩm ở đây, cô đã quen sống nhiều năm ở thành phố B lúc nào cũng khô ráo, bốn mùa rõ ràng, nhưng thời tiết chỉ là một phần của hoàn cảnh sống, cơ thể con người luôn có cơ chế tự điều chỉnh, thích nghi chỉ còn là vấn đề sớm muộn.

Không Lập Thanh cho rằng hôm nay cô có thể tự mình đi đến chỗ Chu lão phu nhân chứng tỏ khả năng thích ứng của cô đã tiến bộ thêm một bậc, từ rất xa Không Lập Thanh đã nhìn thấy Không Vạn Tường. Như lần trước cô đến, dưới gốc cây vẫn là chiếc ô che nắng bên dưới bày bộ bàn ghế hồng mát, chỉ khác là hôm nay người ngồi hồng mát ở đó không phải người lần trước.

Đặt chân lên thảm cỏ, Không Lập Thanh cảm thấy nội tâm yên tĩnh, cô không có nhiều khí thế nhưng lại thừa bình tâm, nơi đây phong cảnh rất đẹp, sắc xanh tràn ngập nơi nơi, ánh nắng rực rỡ nhưng không chói chang, không khí mát dịu chứ không oi ả, quả là một nơi dễ chịu.

Chậm chậm bước đến chỗ ghế hồng mát đó, Không Lập Thanh dường như cảm thấy trong lòng cô cũng có cơn gió mát lành nhẹ nhàng mơn man, đợi đến khi toàn cảnh lọt vào mắt, lòng cô càng yên ả thêm mấy phần.

Vạn Tường đang ngồi dựa trên ghế, hôm nay cậu bé mặc áo sơ mi trắng ngắn tay, quần sooc xuống màu xanh, đầu tóc chải ngôi bóng mượt, chân đi một đôi xăng đan da mềm, đáng vẻ mới lạ này thiếu một chút hiếu động, thêm một chút nghiêm trang.

Trong tay Không Vạn Tường đang cầm một cuốn sách, rõ ràng là đang say mê đọc. Không Lập Thanh chậm rãi bước đến phía sau cậu, cô không lên tiếng, đối diện là lão phu nhân neho mắt nhìn thấy cô đi đến cũng không lên tiếng, trên bàn để nước ép trái cây, bánh quy, bánh ngọt và mấy đồ ăn vặt cho trẻ con, Vạn Tường giọng còn non nớt đang đọc "Ông già và biển cả", Không Lập Thanh hơi giật mình.

Vạn Tường không phát hiện ra mẹ đã đến, vẫn chuyên chú đọc sách. Cậu bé đọc to rõ ràng, tốc độ đọc không nhanh nhưng không bị giạt cục, Không Lập Thanh yên lặng đứng nghe, không lên tiếng làm phiền.

Không Lập Thanh đứng nhìn đứa trẻ mình nuôi từ nhỏ, cảm thấy có chút lạ lẫm, cô luôn biết Không Vạn Tường là một cậu bé thông minh, nhưng cậu bé có một số tố chất đặc biệt sợ là cô đã không phát hiện ra.

Không Lập Thanh quan sát Không Vạn Tường, Chu lão phu nhân ở bên kia lại quan sát cô, gương mặt an nhiên của bà mang chút trầm tư. Đợi đến lúc Vạn Tường mở sang trang sau, cuối cùng bà cũng lên tiếng: "Được rồi, Vạn Tường, hôm nay đọc đến đây thôi, mẹ cháu đến thăm kìa."

Không Vạn Tường ngẩng lên mắt còn không dám tin, sau đó thấy Không Lập Thanh mặt cậu bé lập tức lộ ra vẻ vui mừng hồn nhiên của con trẻ, vội vã buông cuốn sách trong tay, nhảy chân sáo đến bên Không Lập Thanh, miệng gọi to: "Mẹ."

Bao nhiêu vui mừng gặp mẹ đều hiện hết trên khuôn mặt cậu bé, nhưng cậu cũng hơi rụt rè, không sà ngay vào lòng mẹ, chỉ là tươi cười dừng lại trước mặt cô, Không Lập Thanh cúi xuống ôm cậu một cái, sau đó nấn nấn người cậu hỏi: "Gần đây tốt chứ?"

"Vâng ạ." Không Vạn Tường cười hết cỡ.

"Có nhớ mẹ không?"

Vạn Tường gật mạnh đầu: "Nhớ ạ."

Không đợi Không Lập Thanh hỏi thêm, từ bên kia Chu lão phu nhân đã dặn dò Vạn Tường: "Vạn Tường, cháu tự chơi được không? Để bà và mẹ nói chuyện một chút."

Vạn Tường thân mật ôm eo mẹ, ngẩng đầu nhìn rồi lại nhìn sang lão phu nhân ngoan ngoãn nói: "Vâng." Nói xong cậu bé tụt khỏi người Không Lập Thanh đi đến bên lão phu nhân nghiêng người thơm lên má bà đánh "chụt" một cái, lão phu nhân cười híp mắt, rõ ràng là rất hài lòng.

Vạn Tường thơm lão phu nhân xong quay lại chỗ Không Lập Thanh, nắm tay mẹ, nói: "Mẹ, lát nữa nhớ tới tìm con nhé."

Khổng Lập Thanh cười đáp lại cậu bé, Vạn Tường mới yên tâm bỏ đi. Khổng Lập Thanh nhìn cái dáng loắt choắt đi về phía trước, mấy bước đầu Vạn Tường còn bước nghiêm chỉnh chậm rãi, vừa bước đi vừa lưu luyến nhìn về phía mẹ, nhưng sau khi đi được một đoạn, lại thấy cậu bé huyýt sáo, một con chó nhỏ lông trắng không biết từ đâu xỏ ra, lập tức đánh mất về “nghiêm chỉnh” vừa xong, vui vẻ huyýt sáo điên cuồng chạy theo con chó.

Mãi nhìn theo Vạn Tường, đến khi quay đầu lại Khổng Lập Thanh đã thấy lão phu nhân đứng khòì ghế, bên cạnh không thấy có người giúp việc, Khổng Lập Thanh nhanh nhẹn bước đến bên đỡ lão phu nhân. Lão phu nhân động tác dừng lại một lát, tay trái đưa ra tựa như muốn xua cô, nhưng cánh tay đưa đến nửa đường lại đột ngột dừng lại, lão phu nhân nghiêng người nhìn Khổng Lập Thanh sau đó không nói gì, vịn vào tay cô đứng lên.

Lão phu nhân vịn tay Khổng Lập Thanh đi vào nhà, bà đi rất chậm, lời nói cũng từ tốn: “Hai hôm nay ta luôn nghĩ khi nào cháu sẽ đến đây.”

Khổng Lập Thanh ngạc nhiên không hiểu nhìn lão phu nhân.

Chu lão phu nhân thông dong bước đi, nói không nhanh không chậm, nhưng nghĩ khi lại có chút nghiêm trọng: “Nếu cháu ngay cả dũng khí tự mình đi tìm con cũng không có, ta sẽ không coi trọng cháu, Chu Diệp Chương chọn một người như vậy làm vợ ta sẽ không chấp nhận.” Khổng Lập Thanh đương nhiên im lặng, trong lòng không thoải mái.

Vào trong nhà, tự nhiên có người giúp việc chạy đến thay Khổng Lập Thanh đỡ lão phu nhân, cả ba bước vào phòng khách lớn tầng một, sau đó lão phu nhân sai người giúp việc đi pha trà, tự mình bà đi đến bên cửa sổ chạm đất, Khổng Lập Thanh vẫn đứng phía sau lưng.

Ngoài cửa sổ là Vạn Tường đang chơi đùa với con chó nhỏ, A Thần không biết từ lúc nào cũng đã xuất hiện ở đó, đang đứng dựa vào một thân cây nhìn Vạn Tường chơi đùa.

Chu lão phu nhân đứng rất lâu không nói câu nào, Khổng Lập Thanh nhìn qua cửa sổ, Vạn Tường chạy nhảy, lăn lộn trên cỏ, cười đùa âm ỉ sao mà hồn nhiên đến thế.

“Diệp Chương cũng được ta nuôi lớn như thế này.” Không báo trước, lão phu nhân đột ngột lên tiếng.

“Nhưng lúc nhỏ Diệp Chương không có được vẻ trầm tĩnh như Vạn Tường, để uốn nắn nó, bồi dưỡng cho nó tính kiên nhẫn ta đã tốn biết bao nhiêu tâm tư. Đứa trẻ đó thuở nhỏ tính tình cũng không tệ, trưởng thành rồi tính cách lại độc đoán, kín tiếng hết như ông nội.”

Chu lão phu nhân nói rất chậm, ánh mắt xa xăm như lạc vào hồi ức, Khổng Lập Thanh bên cạnh lặng yên không lên tiếng.

Lão phu nhân nói xong lại quay về chiếc ghế bành gỗ lê ngồi, phòng khách lớn này bố trí theo phong cách phục hưng kể từ đồ gia dụng trở đi, Khổng Lập Thanh ngồi xuống chỗ lão phu nhân chỉ.

Đúng lúc người giúp việc mang trà nóng đến, lão phu nhân đưa tay đón chén trà đầu tiên, tự đưa lên trước mặt nhấp một ngụm, sau khi đặt chén xuống mới đưa tay chỉ về phía Khổng Lập Thanh nói: “Trà Long Tĩnh hái trước tiết Thanh minh, uống thử đi.”

Lão phu nhân là người hay để ý, Khổng Lập Thanh học theo tư thế của bà, khẽ nhấp một ngụm, hương trà nhàn nhạt trong miệng, không thấy có gì đặc biệt, lại đặt chén trà xuống, y tứ ngồi yên tại đó.

Lão phu nhân vừa quan sát Khổng Lập Thanh uống trà, không bỏ sót hành động nào, vừa tự mình uống trà, đặt chén xuống bàn mới nói tiếp: “Trong một gia tộc lớn, lợi ích tiền tài thực tế kéo theo rất nhiều hệ lụy, tình người đôi khi lại nhạt nhẽo. Để tránh xảy ra những tình huống xấu, căn bản là phải duy trì được bầu không khí hòa thuận trong gia đình, mà duy trì được bầu không khí hòa thuận trong nhà hay không có quan hệ rất nhiều tới nữ chủ nhân, cả đời ta cơ bản là lo những việc này.”

Lão phu nhân nhìn Khổng Lập Thanh thông thả nói, Khổng Lập Thanh biết những chuyện bà nói đều rất quan trọng, cho nên phải yên lặng lắng nghe.

“Diệp Chương nhập hộ khẩu cho Vạn Tường, sau này tin tức các cháu kết hôn thông báo ra, bên ngoài sẽ nảy ra rất nhiều suy đoán. Riêng về thân phận Vạn Tường nhiều nhất sẽ là những nghi vấn cháu và Diệp Chương đã có con riêng từ nhiều năm trước. Nhà họ Chu thân thích đông đảo, nếu Vạn Tường không phải con Diệp Chương, khi lớn lên tình cảnh sẽ rất phức tạp, còn để ta nhận nuôi Vạn Tường, sau này vị trí của nó sẽ được đảm bảo, mà những tin đồn cũng không có cơ sở tồn tại, cháu hiểu không?” Lão phu nhân nói cả một tràng dài cũng hơi mất sức, bà nhấp ngụm trà, yên lặng đợi phản ứng của Khổng Lập Thanh.

Khổng Lập Thanh cúi đầu suy nghĩ, cô cuối cùng cũng hiểu được lợi hại trong chuyện này, sợ là cách giải quyết ấy sớm đã xuất hiện trong suy nghĩ của Chu Diệp Chương, chỉ là anh không dám nói thẳng với cô. Lúc lâu sau Khổng Lập Thanh ngẩng lên nói với lão phu nhân: “Cháu hiểu rồi ạ.”

Lão phu nhân cười một tiếng: “Vạn Tường, cháu cứ yên tâm để lại, trước đây dạy dỗ Diệp Chương thế nào, nay với Vạn Tường ta hứa sẽ không kém một phần tâm sức.”

Khổng Lập Thanh gật đầu, lão phu nhân lại nói tiếp: “Sau này cháu sẽ qua lại liên tục thôi, làm nữ chủ nhân nhà họ Chu, sớm muộn cháu cũng phải về sống ở đây.”

Khổng Lập Thanh khẽ cười đáp: “Vâng ạ.”

Lão phu nhân lại nhấp một ngụm trà: “Ta biết cháu là một cô gái tốt, rất hợp với Diệp Chương, ta rất vừa lòng cháu.”

Lần đầu tiên Chu lão phu nhân khen ngợi cô, không hiểu sao Không Lập Thanh không thấy lòng xao động, cô lặng yên nhìn về phía lão phu nhân, bà cười khẽ, trong nụ cười là ý khen ngợi chân thành. Nụ cười này mới thực sự khiến lòng cô vui sướng, cô cũng cười, hai người ngồi nhìn nhau, nụ cười thay cho những lời không dễ nói ra.

Sau đó lão phu nhân hất tay về phía cô: “Đi đi, đưa Vạn Tường về đó chơi, đợi vài hôm nữa cháu bận lại trả nó về đây.”

Không Lập Thanh đứng lên cáo từ ra về, lần gặp mặt này dường như cô chẳng có cơ hội nói gì, câu chuyện từ đầu đến cuối đều nằm trong tầm kiểm soát của lão phu nhân. Cô cũng biết tài ứng đối của mình quá kém, có rất nhiều thứ phải học, cũng may lão phu nhân là người thấu tình đạt lý, không làm khó cô, ở một mức độ nào đó cũng coi như cô may mắn.

Vạn Tường sau khi đưa trở lại chỗ lão phu nhân, lịch liên đối lại thành cuối tuần về chỗ cô còn bình thường phần lớn thời gian cậu bé ở nhà lớn. Một ngày sau Không Lập Thanh đột nhiên nhận ra lão phu nhân quả là người nhìn xa trông rộng vì cô bây giờ đã thành người bận bịu kinh khủng.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Không lâu sau lần cô đến thăm lão phu nhân, bà đột nhiên bắt đầu lên lịch cho hôn lễ của họ.

Kể từ sau khi đến Hồng Kông, chỉ có một lần trong lúc mơ ngủ Không Lập Thanh nghe thấy Chu Diệp Chương nhắc đến đám cưới, nhưng sau đó anh lại cũng không có thái độ gì, thành ra bản thân cô cũng không thấy đây là chuyện cấp bách. Chẳng ngờ lão phu nhân ra tay một cái là mọi chuyện rùm beng hết cả.

Mấy ngày đầu tháng Sáu qua đi, Không Lập Thanh bắt đầu phải tất bật chạy qua chạy lại tới chỗ lão phu nhân, hôn lễ của đích tôn nhà họ Chu phải tổ chức thật long trọng, tung bùng. Trước tiên là đặt mua váy cưới, lễ phục, trang sức, sau đó in thiệp mời, gửi phát đi, lên chương trình lễ cưới... Không Lập Thanh bận tới mất tối mũi, dĩ nhiên như vậy vì thời gian quá gấp, lão phu nhân ấn định hôn lễ tổ chức vào ngày Hai mươi tám tháng Sáu, nghe nói vì đó là ngày đẹp nhất của năm, nhưng cũng lắm tất cả chỉ có hơn chục ngày chuẩn bị. Trong lúc bận rộn quay cuồng, Không Lập Thanh không được nghỉ nhà họ Chu không ai biết nói chơi, Chu Diệp Chương nói tháng Sáu kết hôn quả nhiên là tháng Sáu kết hôn thật.

Lão phu nhân cũng không ngược đãi Không Lập Thanh, mọi công ty tổ chức hôn lễ tốt nhất giúp cô chuẩn bị, váy cưới đặt của nhà thiết kế hàng đầu Milan, trang sức đặt mới không kể, lão phu nhân còn mang trang sức của mình sửa đổi một chút cho hợp một rồi tặng cô, Không Lập Thanh không có “nhà gái”, lão phu nhân coi như thay cô chuẩn bị của hồi môn hoàng tráng.

Trong công cuộc chuẩn bị lễ cưới, Chu Diệp Chương lại giống như người ngoài, cơ bản không tham gia vào bất cứ chuyện gì, nhưng cũng coi như chịu khó phối hợp, thử lễ phục, mua nhẫn cưới anh đều cần là có, gọi là đến. Không Lập Thanh đại khái cũng hiểu, đối với những người như anh, chuyện trong nhà, chuyện bên ngoài phân biệt rất rõ ràng. Trong suy nghĩ của anh những việc cưới xin như này là việc trong nhà, không cần đàn ông như anh nhúng tay vào, cho nên cô cũng không buồn tính toán. Cả ngày đều bận tới mất tối mũi, cô chẳng có tâm tư của cô dâu mới, tới một ngày một thiệp đi, sáng hôm sau tỉnh dậy thấy lịch vạn niên chỉ ngày Hai mươi tám tháng Sáu mới biết: Hôm nay là ngày mình kết hôn.

Nhà họ Chu không có ai theo đạo nhưng lão phu nhân lại chọn tổ chức hôn lễ theo phong cách Tây. Hôn lễ tổ chức tại biệt thự lão phu nhân ở, tận tối trước ngày cưới hội trường mới được bố trí. Không Lập Thanh và Chu Diệp Chương từ sáng sớm đã di chuyển từ nhà đến chỗ lão phu nhân.

Váy cưới của Không Lập Thanh may bó cho nên mặc vào cũng khá vất vả, vì vậy cô không ăn sáng, chỉ uống một chút sữa cầm hơi, sau đó ngồi trang điểm.

Trang điểm cô dâu là một quá trình lâu dài mà phức tạp, dưới lầu dần dần thêm huyền ảo, Không Lập Thanh biết là khách khứa đã lục tục kéo đến, lòng cô tự nhiên thấy căng thẳng hồi hộp, lúc này chẳng hiểu Chu Diệp Chương bận gì mà cũng mất tăm mất tích.

Đội thợ trang điểm làm gần xong, cuối cùng cánh cửa phòng ngủ cũ của Chu Diệp Chương cũng được mở ra, anh cuối cùng cũng xuất hiện. Lúc anh bước vào, thợ trang điểm đang tô son môi cho Không Lập Thanh, cô không dám cựa quậy, chỉ ngẩng lên nhìn anh một cái.

Chu Diệp Chương cả người lễ phục trắng thớm, rất đẹp trai, nhưng cả vạt còn chưa thắt, giống như sợi dây thừng vắt trên cổ áo vậy, anh thấy Không Lập Thanh vẫn đang trang điểm cũng không dám làm phiền, đứng một bên chờ đợi.

Đội trang điểm xong, Không Lập Thanh đứng lên, eo váy thắt chặt khiến cô hơi khó thở, mạng che đầu cũng khiến cô thấy đau đầu. Đột nhiên cô cảm thấy đám cưới còn xa mới lãng mạn đẹp đẽ như phim ảnh, đẹp đẽ chỉ là bày ra cho người khác xem, khổ sở vất vả thế nào chỉ có mình mình chịu, cô nhìn anh nở nụ cười méo xệch.

Chu Diệp Chương nhìn cô từ đầu đến chân, hỏi: “Không thoải mái à?”

Không Lập Thanh ngúc ngắc đầu nói: “Ngủ không ngon, hơi mệt chút.”

Chu Diệp Chương siết chặt vai cô an ủi: “Qua mấy ngày nữa là ổn thôi, đi, anh đưa em đi giới thiệu chính thức với vài người bên dưới.” Nói rồi không đợi cô phản ứng anh đã kéo tay cô.

Không Lập Thanh mặc áo cưới rườm rà bị Chu Diệp Chương kéo đi. Đến phòng khách nhỏ trên tầng hai đã thấy năm người ngồi tán mát trong phòng, trên sofa ba người, trên ghế cạnh cửa sổ hai người, năm người này thuộc các màu da từ năm châu bốn biển tụ họp ở đây. Lục Húc và Lâm Diên là hai người châu Á Không Lập Thanh đã biết, ngồi đối diện với họ lại là một người da đen, thân hình vạm vỡ. Hai người ngồi chỗ cửa sổ, một là thị dân Âu Mỹ, một là người Á-rập, mấy người này đều nghiêm túc nhìn Không Lập Thanh bước vào, đôi bên ở đó nhìn nhau không nói gì.

Chu Diệp Chương là người lấy lại về tự nhiên nhanh nhất, sau khi đặt tay Không Lập Thanh vào cửa, anh đưa cô đi thẳng tới giữa phòng, đối mặt với mấy người kia chỉ vào Không Lập Thanh phía sau giới thiệu: “Vợ tôi, mọi người làm quen một chút.”

Không Lập Thanh đứng đó không di chuyển, ngơ ngê nhìn mấy người đó, bọn họ thấy cô biểu tình vụng về cũng chẳng có động thái gì. Chu Diệp Chương cũng đứng đó, im lặng nhìn bọn họ, dường như đang mất kiên nhẫn.

Tình huống bế tắc không bao lâu, người đầu tiên hành động là Lâm Diên. Cô đứng lên đi thẳng tới trước mặt Không Lập Thanh, sau đó đưa tay ra bắt: “Cô Không, chúc mừng cô.”

Không Lập Thanh máy móc đưa tay ra bắt lại: “Cảm ơn cô.” Cô thật không rõ đang xảy ra chuyện gì.

Tiếp theo là đến Lục Húc, anh ta và Lâm Diên, động tác như nhau, lời nói như nhau, thậm chí biểu cảm hai người cũng giống nhau, sau đó là người da đen rồi đến người Âu Mỹ và người Ả-rập, họ cùng chào hỏi chúc mừng Không Lập Thanh xong là đứng sang bên không nói gì.

Ba người nước ngoài Không Lập Thanh chưa gặp tự giới thiệu về mình, người Âu Mỹ tên là John, người da đen là Eko, người Ả-rập nói tiếng Trung chưa sõi, cô đại khái nghe được tên anh ta là Saeed gì đó.

Giống như hoàn thành xong một nghi lễ, cứ như vậy không cần giải thích, Chu Diệp Chương lại kéo Không Lập Thanh vội vàng rời phòng khách. Bọn họ còn rất nhiều việc phải làm, trước lễ thành hôn chính thức nhà họ Chu còn có nghi lễ cúng tế tổ tiên.

Cho đến tận sau này qua lời Chu Diệp Chương, Không Lập Thanh mới biết ý nghĩa thực sự của lần gặp mặt đó, hóa ra ngoài Lục Húc là trợ lý của Chu Diệp Chương ra, những người gặp hôm đó đều là trưởng đại lý kinh doanh của Chu Diệp Chương ở các châu lục khác nhau, quan hệ giữa anh và họ giống như ông chủ và trưởng quầy thời cô đại. Lần ấy bọn họ tụ họp ở đó là muốn gặp cô, nhưng Không Lập Thanh biết, nhìn tình hình dường như bọn họ không được ưng ý mình cho lắm. Sau này lão phu nhân nói với cô, phụ nữ nhà họ Chu chỉ cần không tùy tiện xen vào chuyện của đàn ông, bọn họ tự khắc sẽ phục, cô mới yên tâm trở lại.

Thời tiết lúc cử hành hôn lễ hơi âm u, may mà không mưa, gió nhẹ khiến không khí mát mẻ, sân lớn biệt thự cũ nhà họ Chu tràn ngập hoa tươi và bóng màu, không gian đẹp rực rỡ và tươi mát. Không Lập Thanh không có họ nhà gái, tay ôm hoa cưới, khi nhạc lễ tấu lên, cô một mình bước trên thảm hoa tiến vào lễ đường, khoảng cách chỉ mấy chục mét mà cũng thấy mệt mỏi, giống như một mình cô độc trong quãng đời đã qua, thật may phía cuối con đường nay đã có người đợi cô. Người đàn ông ấy cho cô tất cả những gì cô muốn, cho dù có thể anh không phải là người hoàn mỹ nhất, nhưng với cô mà nói anh là tốt nhất. Người ta nói với cô hai người rất đẹp đôi. Có thể cùng nhau đi đến trọn đời không chỉ có tình yêu mà quan trọng hơn là sự tương hợp về tính cách, cô mỉm cười đưa tay cho anh, anh không hề chậm trễ nắm lấy bàn tay cô. Giây phút này cô không chút nghi ngờ tin rằng, anh sẽ bên cô từ nay về sau, cho dù trước mắt là trùng trùng khó khăn thì cũng không cần quay đầu nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Xe Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.